

ஸ்ரீமதேரமா நுஜரயநமஃ.

பரமகாருணிகரான பெரியஜீயரருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதித் தனியன்.

அல்லும்பகலுமனுபவிப்பார் தங்களுக்குச்
சொல்லும்பொருளும் தொகுத்துரைத்தான்—நல்ல
மணவாளமா முனிவன் மாறன்மறைக்குத்
தணவா நூற்றந்தாதி தான்.

(க)

தனியன் பதவுரை.

அல்லும்பகலும்	இரவும்பகலுமாகிய எப்பொழுதும்
சொல்லும்பொருளும்	(இனிய) சொற்களையும் பொருள்க ளையும்
அனுபவிப்பார் தங்களுக்கு	(நெஞ்சுகுளிரும்படி) அனுபவிக்க விருப்பமுமவர்களுக்காக,
நல்ல	நன்மைபொருந்திய
மணவாளமா முனிவன் தான்	மணவாளமா முனிகள்
மாறன்	நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
மறைக்கு	தமிழ்வேதமான திருவாய்மொழிக்கு

தணவா

மிகவும் பொருந்தின

நூற்றந்தாதி

நூற்றந்தாதினய

தொகுத்து

ஸங்கரஹமரக

உரைத்தான்

அருளிச்செய்தார்.

(சொல்லும் பொருளும் தெரூத்து—சொல்லையும் பொருளையும் சுருக்கி என்றவயமாகவுமாம்.) (சு)

மன்னுபுகழ்சேர்மணவாளமா முனிவன்

தன்னருளாலுட்டு நுள்ளி தன்னுடனே—சொன்ன

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிபாம்பு தேனை

ஒருவாதருந்து நெஞ்சே புற்று.

(உ)

நெஞ்சே

மனமே

மன்னுபுகழ்சேர்

தித்யமான கீர்த்தியையுடையரான

மணவாளமா முனிவன்

மணவாளமா முனிவன்

தன் அருளால்

தம்முடைய கருபையினாலே

உள்பொருள்கள் தன்னுடனே ஆழந்த சுருத்திகள் அமையும்படி.

சொன்ன

அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

ஆம் தேனை

யாகிற தேனை

உற்று

கிட்டி

ஒருவாது

இடைவிடாமல்

அருந்து

பானம்பண்ணு.

(சு)

தனியன் பதவுரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே ராமா துஜாயநமஃ.

திருவாய்மொழி, நூற்றந்தாதிக்குப்

பின்னாலே கஞ்ஜீயரருளிச்செய்த வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீயபேதியான ஸர்வேஸ்வரன் (க) 'திருமாலாருளப்பட்ட சுட
கோபன்' என்னும்படி ஆழ்வாருக்கு *மயர்வற மதிநலமருள, இப்
படிநிர்ஹேதுககடாக்ஷர்த்ரபூ(ஊ)தரானவாழ்வாரும்(உ) 'அருள்
கொண்டாயிரமின்றமிழ்ப்பாடினான்' என்னும்படி திருவாய்மொழி
முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களை *பண்ணார் பாடலாம்படிபாடியருளி,
அநந்தரம் தம்முடைய நிரவதிகக்ருபையாலே மதுராக்ஷப்ரப்ருதி
ஸஜ்ஜநங்களுக்கு (ங) 'அந்தாதிமேவிட்டறிவித்தேனும் பொருளைக்
கிந்தாமற் கொண்மினீர்தேந்து' என்னும்படி யுபதேசித்து, அவ்
வளவுமன்றிக்கே * ஊரும்நாடுமுலகமுகத் தம்மைப்போலேயாம்
படி * செயல் நன்றாகத் தருத்திப் பணிகொண்டருளி நடத்திப்
போந்த வநந்தரம் நெடுங்காலம் சென்றவாறே இத்திவ்யப்ரபந்தங்
கள் ஸங்குநிதமாய்ப்போனபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, "இதுக்கா
வாரார்" என்றுபார்த்து, நாதமுனிகளை (ச) 'அருள்பெற்ற நாத
முனி' என்னும்படி தம்முடைய கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே கடா
க்ஷித்தருளி, இவர்க்கு திவ்யஞ்ஞானத்தையுமுண்டாக்கி, அந்ததிவ்ய
சக்ஷிர்முலமாகவே ஸரணாகதி புரஸ்ஸரமாக தீர்க்க ஸரணாகதி
பான திருவாய்மொழிமுதலான திவ்யப்ரபந்தங்களையும் ப்ரக, ஸிப்
பித்தருளினார்.

இப்படி ஆழ்வாருடைய திவ்யகடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதரான
நாதமுனிகளும் (ரு) 'அழித்தலுற்றவன்றிசைகளாக்கினான்' என்
னும்படி இத்தமிழ் மறைகளை இவ்விசையாக்கி நடத்தியும், அதுக்கு
மேலேருருகைக்காவலப்பன், உய்யக்கொண்டார் துடக்கமான ஆஸ்
திகரைக்குறித்து, ப்ரபத்தியர்த்த ஸஹிதம் க விததைப்ரஸாதிக்க,
அவர்களுடையபடியே அவர் திருப்போரூர்க்கு மணக்கால நம்பி

(க) தி-வாய்-அ-அ-கக (உ) கண்ணி-அ (ங) ச-திருவ-ச(ச) உபதேச-ஙக (ரு)

முக்கைப் பரஸாதிப்பிக்க, பின்பு (க) "ஆளவந்தார வைவளர்த்தீதான்" என னும்படி அவரும் அத் தை வர்த்தி (யி-உ) ப்பிக்க, அவர்கடாக்ஷ லக்ஷ்யபூதராய் * மாநனடிபணிந்துய்ந்தனம்பெருமா னாரும், (உ) "வள ர்த்தனிதத்தாய்" என னும்படிவர்த்தி (யி-உ) ப்பித்துக்கொண்டுபோர, பின்பு, * ராமாநுஜபதாம்போஜ ஸமாஸ்ரயண ஸாலிகளான கோ விந்தகூராதிபாட்டார்ய நிகமாந்தமுனிபர்யந்தமாய் உபதேஸபரம் பரபா ஸக்ருதிதவ்யாக்க்யாகமாய் நடந்து சென்றவிது, * திருமால் சீர்க்கடலையுள் பொதிந்து * இன்பத்திருவெள்ளம்மூழ்கினகம்மாழ் வாரவதாரமாய் நம்பிள்ளையென்று பேர்பெற்றலோகாசார்யராலே லோகமெங்கும் வெள்ளமிடும்படி * தீர்த்தங்களாயிரமான திருவாய் மொழி விஸ்தவ்யாக்க்யாக ரூபமாய் ப்ரஸஹிக்க, அது (க) "ஆக்க வர்பால்" என்று துடங்கிமேலோரளவும் விஸ்த்ருதமாயிற்று.

இப்படி தீர்க்க ஸ்ரீராமன திருவாய்மொழி நாதயாமுந
யதிவராதிகளாலே வர்த்திப்பித்துக் கொண்டு போந்தமையைப்
பற்றி “திருவருள்மால்” என்றும் “நாயுடுவஹைநெஞ்சநாதம்
பங்கஜநேத்ர” என்றும் இத்தனியன்களாலே வந்த விந்தஸம்பந்தா
யக்ரமம் தேவாதிபாளவும் தாஸிப்பிக்கப்பட்டது. இப்படி பரம்பர
யா நடந்துவந்த திருவாய்மொழியினீட்டின்ஸம்பந்தாய க்ரமந்தான்
அதுக்கு தேரிகரான கதவப்பெருமா ள்கைக்கொண்டருளும் திரு
மலையாழ்வாரடியாகவிதேகா ஜொபயதூரயதிநகரா-நெணகவிர
யொ-காந்தோபயந்த்ருயமிருகருணைகனிந்தோ” (ச)என்னும்படி
யானஜீபரிடத்திலே “மணவாளமா முனியானலேவரிதேங்கி” என்னும்
படிதேங்கிற்று.

அத்தைப்பற்றினிறே “சூய-ஓ, ஹீ” மெனென ந ஓடி யி டகலாஜி
 ன் னுக்கி னு லெ ஷா னெ னி னீ யொ ழீ னு லு வ தா ரொ டயக் கி னிக யி
 கி-ஆர் ய : ச்சீ ஸைலநா தா ததிக தஸ டி நி ஸகு க்தி பா ஷ்யோ மஹி
 ம் னா டயா கீந் தரஸ்பா வதா ரோ டய ி தி னிக தி கி” (டு) என் றும், “திரு
 வா ய் ந மா ழி ப் பி ன் னீ திருத் தா ன் சேர் க் கந் து ரை கொ ன் த மிழ் மறை
 க் கு ம் மறை வெ ள் ளத் து க் கு மோ டமா யா சி பர் கரி ப் ட து லையு ன் னு

(க) (உ) தனியார் (ங) உபதேச-சங்க (ஈ) உணர்-கந்தோ (இ) மதிச்சுரப்பர்.

— 1 (பா) திருமகள் முத்திரை.

ணர்ந்து" (க) என்றும், "தமிழ்வேதமாகிய வேதவெள்ளங்கரை கண்டகோயில் மணவாளமாமுனி" (உ) என்றுஞ்சொன்னார்கள்.

இப்படி முப்பத்தாறாயிரப்பெருக்கர, கையாலே "மதினரங்கர் வண்புகழ்மேலான தமிழ்மறைகள்" (ங) என்னும்படி தம்விஷயமான திருவாய்மொழியினர்த்தத்தை இவரிடத்திலேகேட்கவேண்டுமென்று, பெருமாள் தாமுந்திருவுள்ளமாய் "ஸுருகவாமுயம் ஸம்ரிபுமிநாஸுமகதத்வம் ஸுருதவாகுடம் ஸடரிபுக்ராமர்த்ததத்வம் த்வதுக்தம்" என்னும்படியாமுங்காற்பட்டுக் கேட்டருளினாரிறே.

அதின் பின்புஸ்ரீபட்டநாதமுனி வாரமஹாத்ரியாகி துடக்கமான வாசகார்பர்களாகிற கால்களாலே புறப்பட்டுக்காடுங்கரம்புமெங்குமேறிப்பாய்ந்துபலித்தது இப்படியானுபரிதவ்யவிபாக (ஊம) மறஸ்வஸூக்தியாலே வஸீகரிக்கவல்லவைபவமானது "மணவாளமாமுனி தோற்றியபின்னல்லவே தமிழ்வேதந்நுலக்கியது" (ச) என்றும், "மணவாளமாமுனி வந்திலனைவாற்றிற்கரைத்த புரியல்லவே தமிழாரணமே" (ரு) என்றும், அந்வய வ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் சொல்லப்பட்டது. இவர்தாமும் "எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யின்னருளால் வந்தவுபதேசமார்க்கம்" (க) என்றும் அத்தாலே "மாறன்கலைபுணவாகப்பெற்றோம்" (எ) என்றும் "வகாஜமஞ்ஜணவாமஜ்யகாஸநஜ" - வகுளபூஷணவாகம்ருதாஸநம்" என்றும், தாமுமருளிச் செய்தார்.

ஏவம்விதமாஹாத்மயுக்தரான விவர் தம்முடைய வநுபவத்துக்குப்போக்குவிடாகவும், திருவாய்மொழியினுடையதுர்க்கரஹமான வர்த்தங்களையெல்லாரும்றியும்படி ஸுக்ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும், "சொல்லும்பொருளுந் தொகுத்தரைத்தான்" என்னும்படி ஸங்கதியாக விப்பரபந்தத்திலே யருளிச்செய்கிறார். ஈட்டில் ஸங்கதியேயாயிற்று இவர்தாமிப்படி ஸங்க்ரஹித்தருளிச் செய்கிறது.

இப்பரபந்தங்களுக்கு அநேகநிர்பந்தங்களுண்டாயிறேயிருப்பது அநேகருடையெண்ணில்; "வெண்பா" என்கிறதந்தஸ்ஸாகையும், இப்

படியான விப்பட்டில் முற்பாதிமில் ஒரோ திருவாய்மொழி யின் தாக்பர்யமும், தக்ஷைகதிக + ளடைகையும், பாட்டுக் கள்கொளும் ஆழ்வார் திருவாமக்தன் வருகையும், அதில் தாத் பர்யங்களைத் தத்பர்யந்தமாய் பேசுகையும், அந்த திவாய் நடக்கு கையுமாகி ம வைந்த கீர்ப்பந்தமுண்டாயிருக்குமாயிற்று. இது தான் * ப.லோடமுதலின்வாயிரமான திருவாய்மொழியின் ஸார மாகையாலே 'திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிவாக் தேனை' என் னுர்ப்படி ஸாஸமான திருவாகமாய், ஆழ்வரத்தின் ஸங்க்ரஹமாகை யாலே ஒரோ திருவாய்மொழியினர்த்தத்தை யோரோபாட்டா யருளிச்செய்கையாலே அஃதான் நூறுபாட்டாய், * அல்லும்பகலு மதுபனிப்பார்க்கு நீர்த்ஸபபோக்யமாய், அவ்வளவு மன்றிக்கே உடையவர் நூற்றந்தாதிவாக்பாதி ஆழ்வார் நூற்றந்தாதிமு முத் தேர்யமாகையாலே ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ப்ரேமமுடையார்க்கு அநவரதாது ஸந்தேயமுடையிருப்பதொன்றாயிற்று.

இதில் சரமபர்வமான வாழ்வார் திருவடிகளையிறே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாக நிஷ்கர்ஷிக்கிறது; அஃதான் * பரங்குஸபாத பக்தராய் * சடகோபர்தே மலர்த்தாட்டேகயந்தினிய பாதுகமாமெந் தைபிராமானுசனளவும் வந்திருக்குமிதே. ஆழ்வார்தாம் திவ்ய மஹிஷிகளுடையவும், திவ்யஸூரிகளுடையவும், முக்தருடையவும் முழுக்ஷுக்களுடையவும் படிக்கையுடையாயிருக்கையாலே உடையவரும் இவர்விஷயத்திலேயா யித்தீடுபட்டிருப்பது.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

வ்யாக்யானாவதாரிகைமுத்திற்று.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

பரமகாருணிகரான பெரியஜீயர நுளிச்செய்த
திருவாப்மொழி நூற்றந்தாதி.

மூ.—உயர்வேபரன்படியை புள்ளதெல்லாந்தான்கண்டு
உயர்வேதநேர்கொண்டிறரத்து-மயர்வேதும்
வாராமல் மாணிடரை வாழ்விக்கும்மாறன்சொல்
வேராகவே விளையும்விடு.

(க)

பதவுரை.

உயர்வு

பரன்

படியை உள்ளது எல்லாம்

தான்கண்டு

உயர்வேதம் நேர்கொண்டு

உரைத்து

உயர்த்தியைபுடைய

பரமபுருஷனுடைய

[ஐயம்

ஸ்வபாவமாயிருப்பவற்றை யடங்க

தாம் ஸாக்ஷாத்கரித்து

உயர்ந்தபிரமாணமாகியஸ்ருதியின்

சாபையாலே

அருளிச்செய்து

மயர்வு ஏதும்

வாராமல்

மானிடன்

வாழ்விக்கும்

மாறன்

சொல்வேர் ஆக

விடுவினையும்

துளி அஜ்ஞாநமும்

உண்டாகாதபடியாக

மதுஷ்டியர்களை

உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின

நம்மாழ்வாருடைய

ஸ்ரீஸூக்தியடியாக

மோக்ஷமுண்டாம்.

(க)

அவ;—முதற்பாட்டு (உயர்வேபரன்படியித்யாதி) இதில் ஸர்வஸ் மாத்பரன் திருவடிகளிலே தொழுதெழப்பாராயென்றுபரத்வப்ராதி பாதகமாயிருக்கிற வாழ்வார் திவ்யஸூக்திபான வித்திருவாய் மொழியடியாகவே சேதநர்க்கு மோக்ஷலாப மென்னுமர்த்தத்தை அநுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

அதெவ்வனே யென்னில்; ஸ்வரூபரு ருணவிபூதிகளால் பரிபூர்ண னுப் உயர்வஸ்மாத்பரனுப் ஸ்ரியப்பதியாய் அபௌருஷேயமான ஸூத்ருடப்ரமாண ஸ்ருதிகளாலே ப்ராதிபாதிக்கப்பட்டுள்ளவெம்பெருமானை பாஷ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன் ப்ராஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து அநுபவித்த படியே ஸவிபூதிகளுள் வெம்பெருமானைப்பேசி, ஏவம்விதனுனவன் திருவடிகளிலே (க) ‘மூமெணை-உ-வஸூ-உ-பாமகி-குணைர்த்தாஸ்யமுபாகதி’ என்னும்படி அடிமைசெய்துஉஜ்ஜீவியென்று தம் திருவுள்ளத்தை அநுஸாணித்தருளிச் செய்த முதற்றிருவாய் மொழியினர்த்தத்தை யநுவதித்து, * உயர்வேபரன்படியாலே யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;—(உயர்வேபரன்படியை யுள்ளதெல்லாந்தான்கண்டு) பரத்வத்தில் பரத்வமாயிற்று இத்திருவாய்மொழியில் ப்ராதிபாதிக்கப்படுகிறது. “ஆமவையாயவையாய் நின்றவவர்” என்றும், “முழுதுண்டபாப்ரன்” என்றும் “அளிபொறையாய் நின்றபரனடிமேல்” என்றும், பரத்வத்தையாயிற்றுஇதற்சொல்லுகிறது.† உயர்வேபரன்படியாவது (க) “தஜீஸூராரணாம்பாஜி-உ-வஸூரடி-தமீஸ்வராணாம்

(க) ரா-கி-ச-கஉ (உ) ஸ்வேதா-க.

† இங்கு மீசிகபாடம்மோஸாத்தரத்திம் கரண்-

பரமம்மஹேஸ்வரம்” என்றும் “வாரீவாரணாடி வாரீ-
பாரீ பாரணம் பரமம்” (க) என்றுஞ்சொல்லுகிற ஸர்வஸ்மாம்பரத்
வத்தையாயிற்று, “உயர்வற உயர்நலம்” என்றருளிச்செய்தது;
அத்தையடி யொற்றியாயிற்று இவரிப்படி யருளிச் செய்கிறது.
“உயர்வே” என்கிற அவதா (பா) ணத்தாலே-அல்லாதாருயர்த்
திகளைப்போலே தாழ்கையன்றிக்கே மேர்மேலன என்று முயர்த்
தியேயாயி நக்கை (உ) “நெகிநெ கி-நேதிநேதி” (ங) “நொடிநொ
உதிசொடுக-நோத்யமதோ உதிசொடுதே” (ச) “நலத்தாலுயர்ந்
துயர்ந்தப்பாலவன்” (ரு) “அயர்வறுமமர்களதிபதி” (ஊ) “தேவர்க்
குந்தேவாவே” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, உயர்வெ
ன்று-உச்சராயமாய், “வ” என்று-ஏய்கையாய் - பொருந்துதலாய்
அது அல்லாதார்க்குப்போலே அந்நுபமாயி நுப்பதன்றிக்கே,
ஏய்ப்பரனென்று - அந்நுபமாய்ப் பொருந்திபிருக்கிற பரனென்று
மாம். இப்படி உயர்த்தியாயிருக்கிற பரன்படியாவது - பரத்தை
காந்தமான ஸ்வபாவம்.

உள்ளதெல்லாமாவது - முதற்பாட்டில் கல்யாணகுணையோக
மும் நித்யவிபூதியோகமும் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமும், இரண்டாம்
பாட்டில், இவற்றுக்காராயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபம் சேதநா
சேதந விலக்ஷணமென்னு மதுவும், மூன்றாம் பாட்டில் நித்ய
விபூதியோபாதி ததீபத்வ, நாரத்தாலே அவனுக்கந்தரங்க
மாயத் தோற்றுகிற லீலாவிபூதி யோக(ம)மும், நாலாம்பாட்டில்
அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீகமென்னுமதுவும்,
ஐந்தாம்பாட்டில் அதினுடைய ஸ்திதியும் அவனதீகமென்னுமது
வும், ஆறாம்பாட்டில் அதினுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் அவன
தீகமென்னுமதுவும் ஏழாம்பாட்டில் ஜகத்துக்குமீர்வானுக்குமுண்
டானஸரீராத்மபாவமும், எட்டாம்பாட்டில்† (இதுக்கிசையாதகுத்
ருஷ்டி நிரஸநமும்) த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யவாத நிரஸநமும், ஒன்பதாம்
பாட்டில் ஸூரியவாதி நிரஸநமும், பத்தாம்பாட்டில் வ்யாப்தி
ஸௌகர்யமுமாகிற சிவைய. இப்படி, உள்ளதெல்லாவற்றையும், (தான்
கண்டு) (எ) “ஹிஷ்டபாதித்யக்ஷு வபுயெ யொமடுஸாடி -

(க) வீ-பு-க-உ-கஉ. (உ) ப்ரு-ச-ந- (ங) ஸ்தோ-ர- (ச) தி-வாய்-க-எ-உ
(ரு) தி-வாய்-ச-க-க. (ஊ) தி-வாய்-அ-க-ரு. (ஈ) கி-க-அ.

† குண்டலிதம் க்வாசிதம்,

திவ்யம் ததாமிதேதசுக்ஷு : பஸ்யமேயோகமைஸ்வரம்” என்னும்
படி * மபர்வறமதிநலமருளி, அவன் ப்ரஸாதத்தாலே காட்டக்
கண்டு. இப்படி அவன் + காட்டினவை கௌல்லாவற்றையும்,

(உயர்வேத தேர்கொண்டிரைத்து) அபௌருஷேயமாய் நித்ய
நிரதேஷமாய் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்கள் போலே ஹத்வந்தாங்
களாஸழித்த வெண்ணுத¹ கையாலே ஸர்வப்ரமாணோத்தக்ருஷ்ட
மானஸ்ருதிச்சாரையா² டேயருளிச்செய்து. அதாவது-(க) “வொ³ Z
ஸு⁴ தெ வவ-⁵ டா⁶ டீ⁷ கா⁸ ரா⁹ டீ¹⁰ - ஸோ¹¹ Z¹² ஸு¹³ தே ஸர்வாங்காமா¹⁴”
என்று கல்பாணகுண யோகத்தை “நலமுடையவன்” என்றும்,
(உ) “யா¹⁵ து¹⁶ ஃ¹⁷ ப்ர¹⁸ வ¹⁹ டா²⁰ டீ²¹ ஹி²² ரா²³ டீ²⁴ - தா²⁵ து²⁶ ப்ர²⁷ ஸா²⁸ தா²⁹ ம³⁰ ஹி³¹ மா³²”
என்கிறக்ருபாவைபவத்தை “அருளினை” என்றும், (ங) “த³³ ஹி³⁴
ஷோ³⁵ : வா³⁶ ஃ³⁷ வ³⁸ ஃ³⁹ வ⁴⁰ ஃ⁴¹ வ⁴² ஃ⁴³ ஹி⁴⁴ ஸ⁴⁵ - ஸு⁴⁶ ராய⁴⁷ - தத்⁴⁸ நி⁴⁹ ஷ்⁵⁰ ணோ⁵¹ : பா⁵²
ம⁵³ பதம்⁵⁴ ஸத⁵⁵ பஸ்ய⁵⁶ ந்தி⁵⁷ ஸ⁵⁸ - ஸு⁵⁹ ராய⁶⁰” என்கிற விக்ரஹவிபூதியோ
கத்தை “அயர்வறுமமரர்களதிபதியவனவன்றுயரறுசுடாடி” என்
றும், (க) “வ⁶¹ ஃ⁶² ஹி⁶³ ஹி⁶⁴ த⁶⁵ ஹி⁶⁶ ஹி⁶⁷ ஹி⁶⁸ ஹி⁶⁹ - ஸத்யம்⁷⁰ ஜ்⁷¹ ஹி⁷² ம⁷³ ந⁷⁴ ந⁷⁵ தம்⁷⁶ ப்ர
ஹ்ம⁷⁷” (ச) “ஹி⁷⁸ ஹி⁷⁹ ஹி⁸⁰ ஹி⁸¹ ஹி⁸² ஹி⁸³ - ஆ⁸⁴ ந⁸⁵ த⁸⁶ ம⁸⁷ ய⁸⁸” (ரு) “ஹி⁸⁹ ஹி⁹⁰ ஹி⁹¹ ஹி⁹² ஹி⁹³ - ஆ⁹⁴ ந⁹⁵ தோ⁹⁶
ப்ரஹ்ம⁹⁷” என்கிற திவ்யரத்மஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தை “உணர் முழு
நலம்” என்றும், (சு) “வா⁹⁸ ஃ⁹⁹ ஹி¹⁰⁰ ஹி¹⁰¹ ஹி¹⁰² ஹி¹⁰³ ஹி¹⁰⁴ - கா¹⁰⁵ நி¹⁰⁶ தி¹⁰⁷ ப¹⁰⁸ ஹி¹⁰⁹ ஹி¹¹⁰
ஹி¹¹¹ - பா¹¹² தே¹¹³ ஹி¹¹⁴ ஹி¹¹⁵ ஹி¹¹⁶ ஹி¹¹⁷ ஹி¹¹⁸ - த்ரி¹¹⁹ பா¹²⁰ த¹²¹ ஹி¹²² ஹி¹²³ ஹி¹²⁴ ஹி¹²⁵ ஹி¹²⁶ ஹி¹²⁷ ஹி¹²⁸ ஹி¹²⁹ ஹி¹³⁰ ஹி¹³¹ ஹி¹³² ஹி¹³³ ஹி¹³⁴ ஹி¹³⁵ ஹி¹³⁶ ஹி¹³⁷ ஹி¹³⁸ ஹி¹³⁹ ஹி¹⁴⁰ ஹி¹⁴¹ ஹி¹⁴² ஹி¹⁴³ ஹி¹⁴⁴ ஹி¹⁴⁵ ஹி¹⁴⁶ ஹி¹⁴⁷ ஹி¹⁴⁸ ஹி¹⁴⁹ ஹி¹⁵⁰ ஹி¹⁵¹ ஹி¹⁵² ஹி¹⁵³ ஹி¹⁵⁴ ஹி¹⁵⁵ ஹி¹⁵⁶ ஹி¹⁵⁷ ஹி¹⁵⁸ ஹி¹⁵⁹ ஹி¹⁶⁰ ஹி¹⁶¹ ஹி¹⁶² ஹி¹⁶³ ஹி¹⁶⁴ ஹி¹⁶⁵ ஹி¹⁶⁶ ஹி¹⁶⁷ ஹி¹⁶⁸ ஹி¹⁶⁹ ஹி¹⁷⁰ ஹி¹⁷¹ ஹி¹⁷² ஹி¹⁷³ ஹி¹⁷⁴ ஹி¹⁷⁵ ஹி¹⁷⁶ ஹி¹⁷⁷ ஹி¹⁷⁸ ஹி¹⁷⁹ ஹி¹⁸⁰ ஹி¹⁸¹ ஹி¹⁸² ஹி¹⁸³ ஹி¹⁸⁴ ஹி¹⁸⁵ ஹி¹⁸⁶ ஹி¹⁸⁷ ஹி¹⁸⁸ ஹி¹⁸⁹ ஹி¹⁹⁰ ஹி¹⁹¹ ஹி¹⁹² ஹி¹⁹³ ஹி¹⁹⁴ ஹி¹⁹⁵ ஹி¹⁹⁶ ஹி¹⁹⁷ ஹி¹⁹⁸ ஹி¹⁹⁹ ஹி²⁰⁰ ஹி²⁰¹ ஹி²⁰² ஹி²⁰³ ஹி²⁰⁴ ஹி²⁰⁵ ஹி²⁰⁶ ஹி²⁰⁷ ஹி²⁰⁸ ஹி²⁰⁹ ஹி²¹⁰ ஹி²¹¹ ஹி²¹² ஹி²¹³ ஹி²¹⁴ ஹி²¹⁵ ஹி²¹⁶ ஹி²¹⁷ ஹி²¹⁸ ஹி²¹⁹ ஹி²²⁰ ஹி²²¹ ஹி²²² ஹி²²³ ஹி²²⁴ ஹி²²⁵ ஹி²²⁶ ஹி²²⁷ ஹி²²⁸ ஹி²²⁹ ஹி²³⁰ ஹி²³¹ ஹி²³² ஹி²³³ ஹி²³⁴ ஹி²³⁵ ஹி²³⁶ ஹி²³⁷ ஹி²³⁸ ஹி²³⁹ ஹி²⁴⁰ ஹி²⁴¹ ஹி²⁴² ஹி²⁴³ ஹி²⁴⁴ ஹி²⁴⁵ ஹி²⁴⁶ ஹி²⁴⁷ ஹி²⁴⁸ ஹி²⁴⁹ ஹி²⁵⁰ ஹி²⁵¹ ஹி²⁵² ஹி²⁵³ ஹி²⁵⁴ ஹி²⁵⁵ ஹி²⁵⁶ ஹி²⁵⁷ ஹி²⁵⁸ ஹி²⁵⁹ ஹி²⁶⁰ ஹி²⁶¹ ஹி²⁶² ஹி²⁶³ ஹி²⁶⁴ ஹி²⁶⁵ ஹி²⁶⁶ ஹி²⁶⁷ ஹி²⁶⁸ ஹி²⁶⁹ ஹி²⁷⁰ ஹி²⁷¹ ஹி²⁷² ஹி²⁷³ ஹி²⁷⁴ ஹி²⁷⁵ ஹி²⁷⁶ ஹி²⁷⁷ ஹி²⁷⁸ ஹி²⁷⁹ ஹி²⁸⁰ ஹி²⁸¹ ஹி²⁸² ஹி²⁸³ ஹி²⁸⁴ ஹி²⁸⁵ ஹி²⁸⁶ ஹி²⁸⁷ ஹி²⁸⁸ ஹி²⁸⁹ ஹி²⁹⁰ ஹி²⁹¹ ஹி²⁹² ஹி²⁹³ ஹி²⁹⁴ ஹி²⁹⁵ ஹி²⁹⁶ ஹி²⁹⁷ ஹி²⁹⁸ ஹி²⁹⁹ ஹி³⁰⁰ ஹி³⁰¹ ஹி³⁰² ஹி³⁰³ ஹி³⁰⁴ ஹி³⁰⁵ ஹி³⁰⁶ ஹி³⁰⁷ ஹி³⁰⁸ ஹி³⁰⁹ ஹி³¹⁰ ஹி³¹¹ ஹி³¹² ஹி³¹³ ஹி³¹⁴ ஹி³¹⁵ ஹி³¹⁶ ஹி³¹⁷ ஹி³¹⁸ ஹி³¹⁹ ஹி³²⁰ ஹி³²¹ ஹி³²² ஹி³²³ ஹி³²⁴ ஹி³²⁵ ஹி³²⁶ ஹி³²⁷ ஹி³²⁸ ஹி³²⁹ ஹி³³⁰ ஹி³³¹ ஹி³³² ஹி³³³ ஹி³³⁴ ஹி³³⁵ ஹி³³⁶ ஹி³³⁷ ஹி³³⁸ ஹி³³⁹ ஹி³⁴⁰ ஹி³⁴¹ ஹி³⁴² ஹி³⁴³ ஹி³⁴⁴ ஹி³⁴⁵ ஹி³⁴⁶ ஹி³⁴⁷ ஹி³⁴⁸ ஹி³⁴⁹ ஹி³⁵⁰ ஹி³⁵¹ ஹி³⁵² ஹி³⁵³ ஹி³⁵⁴ ஹி³⁵⁵ ஹி³⁵⁶ ஹி³⁵⁷ ஹி³⁵⁸ ஹி³⁵⁹ ஹி³⁶⁰ ஹி³⁶¹ ஹி³⁶² ஹி³⁶³ ஹி³⁶⁴ ஹி³⁶⁵ ஹி³⁶⁶ ஹி³⁶⁷ ஹி³⁶⁸ ஹி³⁶⁹ ஹி³⁷⁰ ஹி³⁷¹ ஹி³⁷² ஹி³⁷³ ஹி³⁷⁴ ஹி³⁷⁵ ஹி³⁷⁶ ஹி³⁷⁷ ஹி³⁷⁸ ஹி³⁷⁹ ஹி³⁸⁰ ஹி³⁸¹ ஹி³⁸² ஹி³⁸³ ஹி³⁸⁴ ஹி³⁸⁵ ஹி³⁸⁶ ஹி³⁸⁷ ஹி³⁸⁸ ஹி³⁸⁹ ஹி³⁹⁰ ஹி³⁹¹ ஹி³⁹² ஹி³⁹³ ஹி³⁹⁴ ஹி³⁹⁵ ஹி³⁹⁶ ஹி³⁹⁷ ஹி³⁹⁸ ஹி³⁹⁹ ஹி⁴⁰⁰ ஹி⁴⁰¹ ஹி⁴⁰² ஹி⁴⁰³ ஹி⁴⁰⁴ ஹி⁴⁰⁵ ஹி⁴⁰⁶ ஹி⁴⁰⁷ ஹி⁴⁰⁸ ஹி⁴⁰⁹ ஹி⁴¹⁰ ஹி⁴¹¹ ஹி⁴¹² ஹி⁴¹³ ஹி⁴¹⁴ ஹி⁴¹⁵ ஹி⁴¹⁶ ஹி⁴¹⁷ ஹி⁴¹⁸ ஹி⁴¹⁹ ஹி⁴²⁰ ஹி⁴²¹ ஹி⁴²² ஹி⁴²³ ஹி⁴²⁴ ஹி⁴²⁵ ஹி⁴²⁶ ஹி⁴²⁷ ஹி⁴²⁸ ஹி⁴²⁹ ஹி⁴³⁰ ஹி⁴³¹ ஹி⁴³² ஹி⁴³³ ஹி⁴³⁴ ஹி⁴³⁵ ஹி⁴³⁶ ஹி⁴³⁷ ஹி⁴³⁸ ஹி⁴³⁹ ஹி⁴⁴⁰ ஹி⁴⁴¹ ஹி⁴⁴² ஹி⁴⁴³ ஹி⁴⁴⁴ ஹி⁴⁴⁵ ஹி⁴⁴⁶ ஹி⁴⁴⁷ ஹி⁴⁴⁸ ஹி⁴⁴⁹ ஹி⁴⁵⁰ ஹி⁴⁵¹ ஹி⁴⁵² ஹி⁴⁵³ ஹி⁴⁵⁴ ஹி⁴⁵⁵ ஹி⁴⁵⁶ ஹி⁴⁵⁷ ஹி⁴⁵⁸ ஹி⁴⁵⁹ ஹி⁴⁶⁰ ஹி⁴⁶¹ ஹி⁴⁶² ஹி⁴⁶³ ஹி⁴⁶⁴ ஹி⁴⁶⁵ ஹி⁴⁶⁶ ஹி⁴⁶⁷ ஹி⁴⁶⁸ ஹி⁴⁶⁹ ஹி⁴⁷⁰ ஹி⁴⁷¹ ஹி⁴⁷² ஹி⁴⁷³ ஹி⁴⁷⁴ ஹி⁴⁷⁵ ஹி⁴⁷⁶ ஹி⁴⁷⁷ ஹி⁴⁷⁸ ஹி⁴⁷⁹ ஹி⁴⁸⁰ ஹி⁴⁸¹ ஹி⁴⁸² ஹி⁴⁸³ ஹி⁴⁸⁴ ஹி⁴⁸⁵ ஹி⁴⁸⁶ ஹி⁴⁸⁷ ஹி⁴⁸⁸ ஹி⁴⁸⁹ ஹி⁴⁹⁰ ஹி⁴⁹¹ ஹி⁴⁹² ஹி⁴⁹³ ஹி⁴⁹⁴ ஹி⁴⁹⁵ ஹி⁴⁹⁶ ஹி⁴⁹⁷ ஹி⁴⁹⁸ ஹி⁴⁹⁹ ஹி⁵⁰⁰ ஹி⁵⁰¹ ஹி⁵⁰² ஹி⁵⁰³ ஹி⁵⁰⁴ ஹி⁵⁰⁵ ஹி⁵⁰⁶ ஹி⁵⁰⁷ ஹி⁵⁰⁸ ஹி⁵⁰⁹ ஹி⁵¹⁰ ஹி⁵¹¹ ஹி⁵¹² ஹி⁵¹³ ஹி⁵¹⁴ ஹி⁵¹⁵ ஹி⁵¹⁶ ஹி⁵¹⁷ ஹி⁵¹⁸ ஹி⁵¹⁹ ஹி⁵²⁰ ஹி⁵²¹ ஹி⁵²² ஹி⁵²³ ஹி⁵²⁴ ஹி⁵²⁵ ஹி⁵²⁶ ஹி⁵²⁷ ஹி⁵²⁸ ஹி⁵²⁹ ஹி⁵³⁰ ஹி⁵³¹ ஹி⁵³² ஹி⁵³³ ஹி⁵³⁴ ஹி⁵³⁵ ஹி⁵³⁶ ஹி⁵³⁷ ஹி⁵³⁸ ஹி⁵³⁹ ஹி⁵⁴⁰ ஹி⁵⁴¹ ஹி⁵⁴² ஹி⁵⁴³ ஹி⁵⁴⁴ ஹி⁵⁴⁵ ஹி⁵⁴⁶ ஹி⁵⁴⁷ ஹி⁵⁴⁸ ஹி⁵⁴⁹ ஹி⁵⁵⁰ ஹி⁵⁵¹ ஹி⁵⁵² ஹி⁵⁵³ ஹி⁵⁵⁴ ஹி⁵⁵⁵ ஹி⁵⁵⁶ ஹி⁵⁵⁷ ஹி⁵⁵⁸ ஹி⁵⁵⁹ ஹி⁵⁶⁰ ஹி⁵⁶¹ ஹி⁵⁶² ஹி⁵⁶³ ஹி⁵⁶⁴ ஹி⁵⁶⁵ ஹி⁵⁶⁶ ஹி⁵⁶⁷ ஹி⁵⁶⁸ ஹி⁵⁶⁹ ஹி⁵⁷⁰ ஹி⁵⁷¹ ஹி⁵⁷² ஹி⁵⁷³ ஹி⁵⁷⁴ ஹி⁵⁷⁵ ஹி⁵⁷⁶ ஹி⁵⁷⁷ ஹி⁵⁷⁸ ஹி⁵⁷⁹ ஹி⁵⁸⁰ ஹி⁵⁸¹ ஹி⁵⁸² ஹி⁵⁸³ ஹி⁵⁸⁴ ஹி⁵⁸⁵ ஹி⁵⁸⁶ ஹி⁵⁸⁷ ஹி⁵⁸⁸ ஹி⁵⁸⁹ ஹி⁵⁹⁰ ஹி⁵⁹¹ ஹி⁵⁹² ஹி⁵⁹³ ஹி⁵⁹⁴ ஹி⁵⁹⁵ ஹி⁵⁹⁶ ஹி⁵⁹⁷ ஹி⁵⁹⁸ ஹி⁵⁹⁹ ஹி⁶⁰⁰ ஹி⁶⁰¹ ஹி⁶⁰² ஹி⁶⁰³ ஹி⁶⁰⁴ ஹி⁶⁰⁵ ஹி⁶⁰⁶ ஹி⁶⁰⁷ ஹி⁶⁰⁸ ஹி⁶⁰⁹ ஹி⁶¹⁰ ஹி⁶¹¹ ஹி⁶¹² ஹி⁶¹³ ஹி⁶¹⁴ ஹி⁶¹⁵ ஹி⁶¹⁶ ஹி⁶¹⁷ ஹி⁶¹⁸ ஹி⁶¹⁹ ஹி⁶²⁰ ஹி⁶²¹ ஹி⁶²² ஹி⁶²³ ஹி⁶²⁴ ஹி⁶²⁵ ஹி⁶²⁶ ஹி⁶²⁷ ஹி⁶²⁸ ஹி⁶²⁹ ஹி⁶³⁰ ஹி⁶³¹ ஹி⁶³² ஹி⁶³³ ஹி⁶³⁴ ஹி⁶³⁵ ஹி⁶³⁶ ஹி⁶³⁷ ஹி⁶³⁸ ஹி⁶³⁹ ஹி⁶⁴⁰ ஹி⁶⁴¹ ஹி⁶⁴² ஹி⁶⁴³ ஹி⁶⁴⁴ ஹி⁶⁴⁵ ஹி⁶⁴⁶ ஹி⁶⁴⁷ ஹி⁶⁴⁸ ஹி⁶⁴⁹ ஹி⁶⁵⁰ ஹி⁶⁵¹ ஹி⁶⁵² ஹி⁶⁵³ ஹி⁶⁵⁴ ஹி⁶⁵⁵ ஹி⁶⁵⁶ ஹி⁶⁵⁷ ஹி⁶⁵⁸ ஹி⁶⁵⁹ ஹி⁶⁶⁰ ஹி⁶⁶¹ ஹி⁶⁶² ஹி⁶⁶³ ஹி⁶⁶⁴ ஹி⁶⁶⁵ ஹி⁶⁶⁶ ஹி⁶⁶⁷ ஹி⁶⁶⁸ ஹி⁶⁶⁹ ஹி⁶⁷⁰ ஹி⁶⁷¹ ஹி⁶⁷² ஹி⁶⁷³ ஹி⁶⁷⁴ ஹி⁶⁷⁵ ஹி⁶⁷⁶ ஹி⁶⁷⁷ ஹி⁶⁷⁸ ஹி⁶⁷⁹ ஹி⁶⁸⁰ ஹி⁶⁸¹ ஹி⁶⁸² ஹி⁶⁸³ ஹி⁶⁸⁴ ஹி⁶⁸⁵ ஹி⁶⁸⁶ ஹி⁶⁸⁷ ஹி⁶⁸⁸ ஹி⁶⁸⁹ ஹி⁶⁹⁰ ஹி⁶⁹¹ ஹி⁶⁹² ஹி⁶⁹³ ஹி⁶⁹⁴ ஹி⁶⁹⁵ ஹி⁶⁹⁶ ஹி⁶⁹⁷ ஹி⁶⁹⁸ ஹி⁶⁹⁹ ஹி⁷⁰⁰ ஹி⁷⁰¹ ஹி⁷⁰² ஹி⁷⁰³ ஹி⁷⁰⁴ ஹி⁷⁰⁵ ஹி⁷⁰⁶ ஹி⁷⁰⁷ ஹி⁷⁰⁸ ஹி⁷⁰⁹ ஹி⁷¹⁰ ஹி⁷¹¹ ஹி⁷¹² ஹி⁷¹³ ஹி⁷¹⁴ ஹி⁷¹⁵ ஹி⁷¹⁶ ஹி⁷¹⁷ ஹி⁷¹⁸ ஹி⁷¹⁹ ஹி⁷²⁰ ஹி⁷²¹ ஹி⁷²² ஹி⁷²³ ஹி⁷²⁴ ஹி⁷²⁵ ஹி⁷²⁶ ஹி⁷²⁷ ஹி⁷²⁸ ஹி⁷²⁹ ஹி⁷³⁰ ஹி⁷³¹ ஹி⁷³² ஹி⁷³³ ஹி⁷³⁴ ஹி⁷³⁵ ஹி⁷³⁶ ஹி⁷³⁷ ஹி⁷³⁸ ஹி⁷³⁹ ஹி⁷⁴⁰ ஹி⁷⁴¹ ஹி⁷⁴² ஹி⁷⁴³ ஹி⁷⁴⁴ ஹி⁷⁴⁵ ஹி⁷⁴⁶ ஹி⁷⁴⁷ ஹி⁷⁴⁸ ஹி⁷⁴⁹ ஹி⁷⁵⁰ ஹி⁷⁵¹ ஹி⁷⁵² ஹி⁷⁵³ ஹி⁷⁵⁴ ஹி⁷⁵⁵ ஹி⁷⁵⁶ ஹி⁷⁵⁷ ஹி⁷⁵⁸ ஹி⁷⁵⁹ ஹி⁷⁶⁰ ஹி⁷⁶¹ ஹி⁷⁶² ஹி⁷⁶³ ஹி⁷⁶⁴ ஹி⁷⁶⁵ ஹி⁷⁶⁶ ஹி⁷⁶⁷ ஹி⁷⁶⁸ ஹி⁷⁶⁹ ஹி⁷⁷⁰ ஹி⁷⁷¹ ஹி⁷⁷² ஹி⁷⁷³ ஹி⁷⁷⁴ ஹி⁷⁷⁵ ஹி⁷⁷⁶ ஹி⁷⁷⁷ ஹி⁷⁷⁸ ஹி⁷⁷⁹ ஹி⁷⁸⁰ ஹி⁷⁸¹ ஹி⁷⁸² ஹி⁷⁸³ ஹி⁷⁸⁴ ஹி⁷⁸⁵ ஹி⁷⁸⁶ ஹி⁷⁸⁷ ஹி⁷⁸⁸ ஹி⁷⁸⁹ ஹி⁷⁹⁰ ஹி⁷⁹¹ ஹி⁷⁹² ஹி⁷⁹³ ஹி⁷⁹⁴ ஹி⁷⁹⁵ ஹி⁷⁹⁶ ஹி⁷⁹⁷ ஹி⁷⁹⁸ ஹி⁷⁹⁹ ஹி⁸⁰⁰ ஹி⁸⁰¹ ஹி⁸⁰² ஹி⁸⁰³ ஹி⁸⁰⁴ ஹி⁸⁰⁵ ஹி⁸⁰⁶ ஹி⁸⁰⁷ ஹி⁸⁰⁸ ஹி⁸⁰⁹ ஹி⁸¹⁰ ஹி⁸¹¹ ஹி⁸¹² ஹி⁸¹³ ஹி⁸¹⁴ ஹி⁸¹⁵ ஹி⁸¹⁶ ஹி⁸¹⁷ ஹி⁸¹⁸ ஹி⁸¹⁹ ஹி⁸²⁰ ஹி⁸²¹ ஹி⁸²² ஹி⁸²³ ஹி⁸²⁴ ஹி⁸²⁵ ஹி⁸²⁶ ஹி⁸²⁷ ஹி⁸²⁸ ஹி⁸²⁹ ஹி⁸³⁰ ஹி⁸³¹ ஹி⁸³² ஹி⁸³³ ஹி⁸³⁴ ஹி⁸³⁵ ஹி⁸³⁶ ஹி⁸³⁷ ஹி⁸³⁸ ஹி⁸³⁹ ஹி⁸⁴⁰ ஹி⁸⁴¹ ஹி⁸⁴² ஹி⁸⁴³ ஹி⁸⁴⁴ ஹி⁸⁴⁵ ஹி⁸⁴⁶ ஹி⁸⁴⁷ ஹி⁸⁴⁸ ஹி⁸⁴⁹ ஹி⁸⁵⁰ ஹி⁸⁵¹ ஹி⁸⁵² ஹி⁸⁵³ ஹி⁸⁵⁴ ஹி⁸⁵⁵ ஹி⁸⁵⁶ ஹி⁸⁵⁷ ஹி⁸⁵⁸ ஹி⁸⁵⁹ ஹி⁸⁶⁰ ஹி⁸⁶¹ ஹி⁸⁶² ஹி⁸⁶³ ஹி⁸⁶⁴ ஹி⁸⁶⁵ ஹி⁸⁶⁶ ஹி⁸⁶⁷ ஹி⁸⁶⁸ ஹி⁸⁶⁹ ஹி⁸⁷⁰ ஹி⁸⁷¹ ஹி⁸⁷² ஹி⁸⁷³ ஹி⁸⁷⁴ ஹி⁸⁷⁵ ஹி⁸⁷⁶ ஹி⁸⁷⁷ ஹி⁸⁷⁸ ஹி⁸⁷⁹ ஹி⁸⁸⁰ ஹி⁸⁸¹ ஹி⁸⁸² ஹி⁸⁸³ ஹி⁸⁸⁴ ஹி⁸⁸⁵ ஹி⁸⁸⁶ ஹி⁸⁸⁷ ஹி⁸⁸⁸ ஹி⁸⁸⁹ ஹி⁸⁹⁰ ஹி⁸⁹¹ ஹி⁸⁹² ஹி⁸⁹³ ஹி⁸⁹⁴ ஹி⁸⁹⁵ ஹி⁸⁹⁶ ஹி⁸⁹⁷ ஹி⁸⁹⁸ ஹி⁸⁹⁹ ஹி⁹⁰⁰ ஹி⁹⁰¹ ஹி⁹⁰² ஹி⁹⁰³ ஹி⁹⁰⁴ ஹி⁹⁰⁵ ஹி⁹⁰⁶ ஹி⁹⁰⁷ ஹி⁹⁰⁸ ஹி⁹⁰⁹ ஹி⁹¹⁰ ஹி⁹¹¹ ஹி⁹¹² ஹி⁹¹³ ஹி⁹¹⁴ ஹி⁹¹⁵ ஹி⁹¹⁶ ஹி⁹¹⁷ ஹி⁹¹⁸ ஹி⁹¹⁹ ஹி⁹²⁰ ஹி⁹²¹ ஹி⁹²² ஹி⁹²³ ஹி⁹²⁴ ஹி⁹²⁵ ஹி⁹²⁶ ஹி⁹²⁷ ஹி⁹²⁸ ஹி⁹²⁹ ஹி⁹³⁰ ஹி⁹³¹ ஹி⁹³² ஹி⁹³³ ஹி⁹³⁴ ஹி⁹³⁵ ஹி⁹³⁶ ஹி⁹³⁷ ஹி⁹³⁸ ஹி⁹³⁹ ஹி⁹⁴⁰ ஹி⁹⁴¹ ஹி⁹⁴² ஹி⁹⁴³ ஹி⁹⁴⁴ ஹி⁹⁴⁵ ஹி⁹⁴⁶ ஹி⁹⁴⁷ ஹி⁹⁴⁸ ஹி⁹⁴⁹ ஹி⁹⁵⁰ ஹி⁹⁵¹ ஹி⁹⁵² ஹி⁹⁵³ ஹி⁹⁵⁴ ஹி⁹⁵⁵ ஹி⁹⁵⁶ ஹி⁹⁵⁷ ஹி⁹⁵⁸ ஹி⁹⁵⁹ ஹி⁹⁶⁰ ஹி⁹⁶¹ ஹி⁹⁶² ஹி⁹⁶³ ஹி⁹⁶⁴ ஹி⁹⁶⁵ ஹி⁹⁶⁶ ஹி⁹⁶⁷ ஹி⁹⁶⁸ ஹி⁹⁶⁹ ஹி⁹⁷⁰ ஹி⁹⁷¹ ஹி⁹⁷² ஹி⁹⁷³ ஹி⁹⁷⁴ ஹி⁹⁷⁵ ஹி⁹⁷⁶ ஹி⁹⁷⁷ ஹி⁹⁷⁸ ஹி⁹⁷⁹ ஹி⁹⁸⁰ ஹி⁹⁸¹ ஹி⁹⁸² ஹி⁹⁸³ ஹி⁹⁸⁴ ஹி⁹⁸⁵ ஹி⁹⁸⁶ ஹி⁹⁸⁷ ஹி⁹⁸⁸ ஹி⁹⁸⁹ ஹி⁹⁹⁰ ஹி⁹⁹¹ ஹி⁹⁹² ஹி⁹⁹³ ஹி⁹⁹⁴ ஹி⁹⁹⁵ ஹி⁹⁹⁶ ஹி⁹⁹⁷ ஹி⁹⁹⁸ ஹி⁹⁹⁹ ஹி¹⁰⁰⁰ ஹி¹⁰⁰¹

மு.—விடுசெய்து மற்றவையு மிக்கபுகழ் நாரணன் தாள்

நாடுகலத்தாலடைய நன்குரைக்கும்—நீடுபுகழ்

வண்குருகூர் மாறணிந்த மானிலத்தோர் தாம்வாழப்

பண்புடனே பாடி யருள்பத்து.

(உ)

வாராதபடி. (மானிடரைவாழ்விக்கும் மாறன்சொல்) பரோப
தேஸகர்ப்ப(ஊ-ஃ)ஸ்வாநுபவப்ரகாஸகமான ஸ்ரீஸ-ஓக்தியாலேமநு
ஷ்யஜந்மாக்களாயுள்ளவர்களை வாழ்விக்கும் வாழ்விக்கையாவது-
பகவதநுபவைகபரராக்கி(க) “வஸந்திதமழ-வந்தமேநம்” என்னும்படி-
பண்ணுகை, தம்மைத்தொழுதெழப் பண்ணினுப்போலே. (மாறன்
சொல் வேராகவே விளையும்விதி) அதாவது-இப்படி ஸகல ஜீவோஜ்
ஜீவந தத்பாரான வாழ்வார் திவ்யஸ-ஓக்தியடியாக பகவதஜ்ஞான
முண்டாய், அதடியாக மோக்ஷபாபமென்றபடி; ஸ-ஓக்திமுலமாக
வே முத்திபவிக்கும்நே. ‘பரனடிமேல் குருகூர்ச் சடகோபன்
சொல் கிரஸிநையாயிரத்திவை பத்துமவிலே” என்றத்தைக் கட்டா
கூறித்தருளிச்செய்தபடி. அன்றிக்கே, ஆழ்வார் திருநாமடியாகவே
மோக்ஷம் வித்திக்குமென்கிறாராகவுமாம். தத்துத்தியாலேயாதல், தத்
விஷயமான வுத்தியாலேயாதலாகலாமிறே. (உ) “தென்குருகூர்
நகர்நம்பிக்கன்பனாய் மதுரகவிசொன்னசொல் நம்புவார்பதிவைகு
ந்தம் காண்மினே” என்னக்கடவதிறே.

(க)

பதவுரை.

நீடுபுகழ்

பெரும்புகழையுடையரும்

வண்குருகூர் மாறன்

வளப்பத்தையுடைய திருக்குருகூர்

க்குத் தலைவருமான நம்மாழ்வார்

இந்தமானிலத்தோர் தாம்

இப்பெரிய பூமிபுலுள்ளவர்கள்

வாழ்

உஜ்ஜீவிப்பதற்காக

பண்புடனே

கிருபையுடன்

பாடியருள்

பாடியருளின

(க) தை-ஆ-க-

(உ) கண்ணி-அக.

تفہیم

(“விதி மீள் முற்றவும” என்கிற) பத்
துப்பாட்டுக்களானவை

மற்று எவையும்

(பகவத்விஷயந்தவிர) மற்றெல்லா
வற்றையும்

விடுதலை

மிகக் குகழ்

மிகுந்த புனைதழைய

நா ன் னென்

ஸ்ரீ மந்திர ராமனை ஹ்ருய

தரன்

திருவடிகளை

உலகத்தாரெல்லாரும்

நஸ்துதால் அடைப

அபி கீவேசத்தால் ஆரம்பிக்க

தனக்கு உலாபங்கூம்

நன்றாக உபயோகிக்கும். (உ)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு (வீடுசெய்து) இதில் தம்முடைய திருவுள்ளம்போலே அதுபவத்துக்குத் துணைபாய்த் திருந்தமபடி ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்துப்போர்பதேசம்பண்ணுகிறபாசுரத்தைப்பது பணி; து அநுரிச்செய்கிறார். அது எக்வணெயன்னில்; கீழ் எம் பெருமானிடைய பரதவத்தை பதுபவிக்கவர் அதுபவஜநிதஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே * வெராயயது;வாஸுரடி - ரோகயந்தே பரஸ் பரம் பண்ணியல்லது தரிக்கமாட்டாதே துணைத்தேடமாயதுக் கீடானாரை ஸம்ஸாரத்திலே காணாமையாலே அவர்களைத் திருத்தி யாகிலும் சேர்த்துக்கொள்ளுவோமென்று பரோபதேஸ ப்ரவ்ருத் தராய், பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களின் தோஷபாஹுன்யத்தை யும், பகவத்துணவைலக்ஷண்யத்தையு முபதேசியா நின்றுகொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களைவிட்டுப் ப்ராப்தவிஷயமான வெம்பெருமானை பஜிபுங்கோளென்கிற*வீடுமின்முற்றத்தி... தக்கத்தை "வீடுசெய்து" இய்யாதியாலே பருளிச் செய்கிறார் என்பதை.

வ்யா;— (விடுசெய்து மற்றெவையும்) “தூ_வபு-தூ_வராமா_வ
ரா_வ - தயக்த்வாபுத்ராம்ஸ்சதா ராம்ஸ்ச” (உ) என்னும் படி பரிக்கா
ஹங்களையி பரித்யஜித்து. விடுசெய்து - விடுகையைச் செய்து.

(க) தா-யு-கன-கச- + (பா) பரித்யஜீத பரிசுரஹங்களையையும்.
+ அது பரித்யஜீத .

(முற்றெவையும்) பகவத்வ்யபதிரித்தமாயிருந்துள்ளவை பெல்லாலற்
றையும் நினைக்கிறது. பகவதிரோதிகளாய் அஹங்கார தேறதுவா
யுள்ள தடங்கலும் முழுகூவுக்கு தயாஜ்யமே. “விடுமின்முற்ற
வுமீடுசெய்து” என்றத்தைப்பின்பென்றபடி. “மின்னின்நிலையில
மன்னுபிராக்கைக ளென்னுமிடத்திறையுன்னுமினீரே” “நீர் தும
தென்றிவைவேர் முதல்மாப்த்து” என்றும், “அதுவொற்று” என்றும்
“உள்ளலிம்முன்றையுமுள்ளிககெடுத்து” என்றும், இப்படிஸதோஷ
மாயிருக்குமதெல்லாம்தயாஜ்யமாய், அத்தால்ஸகுணமாயிருக்குமது
உபாதேயமாயிரே யிருப்பது; அத்தைச் சொல்லுகிறது (மிக்க
புகழ்நாரணன்றொன்று). “நதிலவன்புகழ்நாரணன்” என்றத்
தைப் பின்பென்றபடி. ஸம்ருத்தமான கல்யாணகுண ஸஹிதஞய்
ஸர்வஸ்வமாத்பரணுநாராயணனுடைய சரணங்களை, (நாடுநலத்
தாலடையநன்குரைக்கும்) “விடுசெய்தின்” “இறையுன்னுமினீரே”
என்று நாடாகவே ஆஸ்ரயிக்கும்படி இவருபதேசிக்கிறது. அத்தை
நினைத்திரே “நாடுநலத்தாலடைய” என்கிறது. நலத்தாலடைய
யாவது - “எல்லையிலன்னலம்புலகு” “அவன் முற்றிலடங்கே”
“நசனடங்கெழிலஃதென்றடங்குநவுள்ளே” “இறையுள்ளிலொடுங்
கே” “ஒடுங்குவ வன்கண்” என்று அங்கநா பரிஷ்வங்கம்போலே
அபிவிஷயஸத்தாலே யாஸ்ரயிக்கும்படியை விதித்தபடியென்கை.
இப்படி லோகத்திலுண்டான ஜநங்கள் பக்தியாலே பஜிக்கும்படி
நன்றாக உபதேசித்தருளும், உபதேஸத்துக்கு நன்மையாவது - நிர்
தேஹதுகமாகவும், உபதேஸ்யார்த்தங்களில் ஸங்கோசமின்றிக்கே
உபதேசிக்கையுமென்றபடி.

திருவாய்மொழிதோறும் திருநாமப் பாட்டுண்டாகையாலே
அத்தையும் தத்தத்பலத்தோடே தலைக்கட்டாக வருளிச்செய்கிறார்
(நீடுபுகழ் வண்குருகூர் மாறனித்த மாநிலத்தோர்தாம் வாழப்பண்
புடனேபாடி யருள்பத்தென்று), அதாவது-ஸம்ஸாரிகள் வைமுக
வம்பாராமல் பரோபதேஸம் பண்ணுகையாலே நித்யமாய்நெடுகிப்
போருகிற பஸஸ்கையுடையாய்; தர்ஸநீயமாயுதா(சா)ரமானதிரு
நகரிக்கு நிர்வாஹகரானவாழ்வாரென்னுதல்; அன்றிக்கேவண்மை-

மூ — பத்துடையோர்க்கென்றும் பரனெளியனும் பிறப்பால்
முத்திதருமானிலத்தீர் மூண்டவன்பால்—பத்திசெய்யும்
என்றுரைத்த மாறன்றனின் சொல்லாறபேரம் வெநிகர்ச்
சென்றபிறப்பாமஞ்சிறை. (௧)

“வண்ணென்குருகூர் வண்ணகோபன்” என்னும்படி ஆழ்வார்க்கு,
விசேஷணமாதல். இப்படியான தம்மெளதார்யத்தினாலே. இந்த
மஹாப்ருதிவியி லுண்டானவர்களைல்லாரும் பகவத் பஜந்தாலே
ஸத்தைபெற்றுவாமும்படி. (பண்புடனேபாடியருள்பத்து) பண்பு-
ஸ்வபாவம். தம்முடைய க்ருபாஸ்வபாவத்தாலேயாதல், ஐளதார்
யஸ்வபாவத்தாலேயாதல், பரப்பறப்பாடி யருளினதுபத்துப்பாட்-
டாயிற்று. “சேர்த்தடத்தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல் சீர்த்
தொடையாயிரத்தோர்த்தனிப்பத்து” என்றதைப் பின்சென்றபடி.
“பாட்டுக்கு க்ரிஷையும், பத்துக்குக் கருத்தும்” என்கையாலே பத்-
துப்பாட்டுக்கு முயர்ப்பாட்டு பிரகாசமாயிருக்கும், அந்த நிதாநப்
பாட்டுக்குஸேஷமாயிருக்கும் மற்றப்பாட்டங்*லும்; இதுஇத்திரு
வாய்மொழி திவ்யப்ரபந்தத்துக்கெல்லாமுள்ளதென்றிறே. “விடு
மினென்று - தூஜெரவாடெய டெரஷமணவரிதூம - த்யா
ஜ்யேபாதேய தோஷருணபரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்
பநமந்த்ரமாகவுபதேசித்து” என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே நாயனா
ருமருளிச்செய்தார். இத்தை பக்திபாமாக யோஜித்து பரஷ்யகா
ரர் பரஷ்யம் தலைக்கட்டி யருளின பின்பு, பரந்திரமாயோஜித்த
க்ரமத்தைப்பற்றவாயிற்று ஆசார்யர்களைல்லாரும்படியே யோ
ஜித்தார்கள்; இவருமப்படியேயருளிச்செய்தார். (௨)

பதவுரை.

பரன்	“ஸர்வேஸ்வரன்.
பத்துடையோர்க்கு	பக்திமான்களுக்கு
என்றும்	எந்நாளும்
எளியன் ஆம்	ஸுலபனாவன் ;
பிறப்பால்	அவதாரத்தாலே
முத்திதரும்	மோக்ஷத்தைக்கொடுத்தருள்வன்;

(அதலால்,)

மாநிலத்தீர்

முண்ட அன்பால்

பத்திசெயும்—என்று

உடைத்த

மாறந்தன்

இன் சொல்லால்

நெடுகச்சென்ற பிறப்பாம்

அம்சிறை

போம்

(இந்தப்)பெரியபூமியி லுள்ளவர்களே!

படிந்த அன்பினாலே

(அவன்விஷயத்தில்) பக்திபண்ணுங்
கள்” என்றருளிச்செய்த

ஆழ்வாருடைய

மதரமான திருவாய்மொழியின்

அதுஸந்தாகத்தினால்

நீளமாகத் தொடர்ந்துவந்த பிறவி

யாகிய கடுஞ்சிறை

நீங்கும்

(௩)

அவ;—முன்றும்பாட்டு (பத்துடையோர்க்கென்றும்) இதில், ஸௌலப்யத்தை யுபதேசித்த திவ்யஸூக்தியை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார், அதெவ்வனையென்னில்; ‘ஸர்வஸமாந்தபாஞாய் அதீந்த் ரியானுவனைக் கூடாத்தாரான நாங்கள் கண்டு பஜிக்கும்படியெவ்வனையென்று வெருவுகிறஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து ‘பாணுவன்னுனே அதீந்த்ரியமான வடிவைக்கண்ணுக்கிலக்காக்கிக்கொண்டு இதர ஸஜாநீ யனாய்ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பஜிக்கவாம்படித்தன்க்ருபையாலேராமக் ருஷ்ணாதிருபேணவவதரித்து ஸுலபனாபின்புபஜிக்கத்தட்டில்லை என்கிற * பத்துடையடியவரிலர்த்தத்தை ‘பத்துடையோர்க்கு’ என்றருளிச் செய்கிறாரென்கை’

வ்யா;— (பத்துடையோர்க்கென்றும் பரனெனரியனும் பிறப் பால்) பத்துடையோர்க்கு - பக்திமான்களுக்கு. பத்துடையோர் - ‘நிதியுடையோர்’ எனனுமாபோலே. ஆஸாலேஸமாந்தரத்தையே போரபபெரவிய வெண்ணியிருக்கு மீஸ்வராபிப்ராயத்தாலே யரு ளிச்செய்கிறார்; ‘பத்துடையடியவர்’ என்றார்தே. ஏவம் விதபக்தி யுக்தர்க்கு. (என்றும்) ஸர்வகாலத்திலும், (பரன்,) ‘யாவையும் யாவரும் தானாமமைவுடைநாரணன்’ ‘மலர்மகள் விரும்பும்நமரும் பெறலடிகள்’ என்று சொல்லப்படுகிற ஸர்வஸமாந்தபாணு ஸர்வே ஸ்வரன், (எனரியனும்)(௧) ‘வாய்-வல உதேநா - வாயுஸூக்தேநா:’ (௨) ‘ஐவெளவ - ஐமெளஸம்’ இப்பாதிப்படியே யெனியனும், ‘பத்

மூ. — அஞ்சிறையபுட்கள்தமையாழியானுக்கு நீர்
என்செயலேச்சொல்லுமெனவிரந்து — விஞ்ச
நலங்கியமாமாநனிங்கே நாயகனைத்தேடி
மலங்கியதும்பத்திலளம்.

(ச)

தூடையடிவர்க்கெளிபவன், மத்துறுகடை வெண்ணைய களவினி
லுரவிடையாப் புண்டுரலினை டினைந்திருந்தேங்கிய வெளிவெத்தி
றம்” என்னும்படி கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி யெளியனும் - ஸுலப
னும். அது எத்தாலேயென்னில் (பிறப்பால்) அவதாரத்தாலே;
‘பலபிறப்பாயொளிவரும்’ என்றத்தை நினைக்கிறது.

(முத்திதரும்) அவதரித்தவிடத்தே பகழிக்கும் ரக்ஷஸ்ஸுக்கும்
மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும் “வீடாந்தெளிதருகிலைமய தொழி
விலன்” என்றத்தைப்பின்பென்றபடி. (மாரிலத்தீர்) அவனவதரிக்
கைக்கிடான் விந்த மஹாப்ருதிவினுள்ளவர்களை! (மூண்டவன்
பால்பத்திசெயும்) விதிப்பேரரிதராயன்றிக்கே அத்யந்தாதி(வி)திவேஸ
யுத்தராய் பரத்வஸௌலப்யாதி குணவிசிஷ்ட னாவவன் திருவடிச
விலை பத்தியைப் பண்ணுங்கேள், (என்றுரைத்த) என்றருளிச்
செய்த. இத்தால் - “நன்றெனநலஞ்செய்வதவனிடை” என்றத்
யதுபாவித்தபடி. (பத்திசெயுமென்றுரைத்த மரஹன்றனின் சொல்
லாற்போம்) அவதாரஸௌலப்யத்தை முன்னிட்டாய்ரபியுங்கோ
ளென்று ஆழ்வார் ஸ்ராவ்யமாக வருளிச்செய்த வித்திருவாய்
மொழியி னநுஸந்தாகத்தாலே கிவ்ருத்தமாம். (வெடுகச்சென்ற
பிறப்பாமஞ்சிறை) அநாதிகாலம் தீர்க்கமாய்ப்போந்த ஜம்மமாக
க்ருாமானசிறை. “அறுவர்தம்பிறவியஞ்சிறை” என்றத்தை யறுந்
தா(யா)கம் பண்ணினபடி. “தூகூரெடிஹாபெருஜெருவெருதிபா
டுதிவெஸாஜெருரு - த்யக்த்வாதேஹம் புநர்ஜெம கைதிமாமேதி
ஸோர்ஜரு” (க) என்னக்கடவதிதே.

(ஈ)

பதவுரை.

மாறன்

ஆழ்வார்

அஞ்சிறைய புட்கள்தமை

அழகிய சிறகுளைபுடைய (நாரை

முதலிய) பதவைகளை (நோக்கி).

ஆழியா னுக்கு

‘சக்ராயுதத்தை யுடைய ஸர்வேஸ்
வரனுக்கு

நீர்

நீங்கள்

என் செயலை

என்படியை

சொல்லும் என

தெரிவியுங்கள்” என்று

இரந்து

வேண்டிக்கொண்டு

விஞ்ச

மிகவும்

கலங்கியதும்

கலங்குலேந்ததும்

இங்கே

இவ்விபூதியிலே

நாயகனை

(தமக்கு)நாயகனான எம்பெருமானை

தேடி

தேடி

மலங்கியதும்

நிலைதரும்பியதும்

பத்தியளம

(அவருடைய) பக்தியின் பெருமை
யாம். (ச)

அவ;—நாலரம்பாட்டு. (அஞ்சிறையனித்யாதி) இதில், “அப
ராதஸஹத்வத்தை யறிவியுங்கோள்” என்று தூதப்ரோஷணம்பண்
னுகிற பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

அதெங்ஙனையென்னில்; அவதாரஸௌ ல ப் ப் ய த் தை
புபதேசித்து, “அவனையார்வியுங்கோள்” என்று பிறர்க்கு
உபதேசித்த விடத்தில் அவர்கள் அதில் விமுகராயிருக்கை
யாலே அவர்களைவிட்டு, குணஸாம்யத்தாலே க்ருஷ்ணாவதாரத்
தோடுபேரலியான த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தை யறுஸந்தித்து, தச்சரண
ங்களை த்ரிவிதகரணத்தாலுமநுபவிக்கப் பாரித்தவிடத்தில் அது
முற்காலத்திலேயாய், தாம் பிற்பாடராகையாலே பாரித்தபடியறு
பவிக்கப்பெறாமல் கலங்கினதசையை *மதியினால் குறணமாணயுல
கிரந்தகள்வரான வத்தலைக்கறிவிக்கவேணுமென்று க (வ) ட
கரையர்க்குத்துச் சொல்லுகிற க்ரமத்தை, கலந்து பிரிந்தாற்றாளா
ய்த்தலைமுகள் “என்னபராதத்தைப்பார்த்துப் பிரிந்துபோனவர்க்கு

‘கிங்கோவஜே-லிங்க-ஜே-பு-வ-சு - கிங்கோபமூலம் மது ஜேந்தரபுத்ர’ (க) என்னும்படி தம்மபராதஸஹத்வத்தையுமொரு கால் பார்க்கக் கடவதன்றோவென்று சொல்லுங்கோளென்று தன்னுத்யாநத்திலே-வர்த்திக்கிற பக்திகளைத்தன் ப்ராணாக்ஷணத்துக்குறுப்பாகத் தூதுவிகிற பேச்சாலே சொல்லச்சொல்லுகிற * அஞ்சிறையமடநாரையிலர்த்தத்தை ‘அஞ்சிறையபுட்கள்தமை’ இப்பாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

(அஞ்சிறையபுட்கள்தமை)விலக்ஷணமான பக்தங்களைபுடையபக்திகளை, ‘அஞ்சிறையமடநாராய’ என்றிறையருளிச்செய்தது. புட்களென்றது-‘இனக்குயில்காள்’ ‘மென்னடையவன்னங்காள்’ ‘நன்னீலமகன்றில்காள்’ ‘வண்ணிறுகருகே’ ‘ஆழிவரிவண்டே’ ‘இளங்கினியே’ ‘சிறுபூவாய’ என்றிப்படி யருளிச் செய்தவற்றை. (ஆழியாணுக்குரீர்) ‘கடலாழிநீர்தோற்றியதனுள்ளேகண்வளருமடலாழியம்மாண’ என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தபடி. முதல்தூதுக்குவிஷயம் வ்யூஹமிதே (நீர்)வ்யூஹத்தையும் ஜே(பே) ஐத்துக்காணவல்ல நீங்கள். (என்செயலைச் சொல்லுமெனவிரந்து) என்செயலைதர்ஸிப்பியுங்கோளென்றர்த்தத்து.

என்செயலாவது - ‘மதியெல்லா முன்கலங்கிமயங்குமால்’ என்றும், ‘என்னீர்மை’ என்றும் ‘நன்னீர்மையினியவர்கண்தங்காது’ என்றும் ‘மல்குநீர்க்கண்ணேற்கு’ என்றும் ‘அவரானிதுவராமுன்’ என்றும் ‘சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேதன்’ என்றும் தன்னாற்றாமையை ஆவிஷ்கரித்தமை; ‘என்பிழையே நினைத்தருளியருளாத திருமாலார்க்கென் பிறழத்தான் திருவடியின் தகவினுக்கென்றொருவாய்ச்சொல்’ என்றுஅவனபராத ஸஹத்வத்தைஆவிஷ்கரித்ததும் இதிலேஸிசெதம். இப்படியாற்றாமையை பாவிஷ்கரித்து.

(விஞ்சகலங்கியதும்) மிகவும் கலங்குலேகீததும். (மாறனிங்கே நாயகனைத்தேடி மலங்கியதும் பத்திவளம்) ஆழ்வாரிங்கே-இவ்விபூகியிலே கூப்பிடு கேட்குநிடமான கடலிலே * அடலாழியம்மாண நாயகனைத்தேடி, (உ) ‘பாலாழி நீகிடக்தும் பண்ணையாங்கேகிடேடும்

மூ —வளமிக்கமால் பெருமைமன் னுயிரின்தன்மை

உளமுற்றங்கடுருவவேவார்ந்து - தளர்வுற்று

நீங்கநினைமாறனை மால் நீடினருசீலத்தால்

பாங்குடனேசேர்த்தான் பரிந்து.

(௫)

காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” என்று மலங்கியதும், பக்த்யதிஸம்பம்- * மதியெல்லாமுள் கலங்கினபக்திப்பரபாவம். வளம்- பெருமையும், ஸம்பத்தும். நலங்குதல் - நலக்கேடு. மலங்குதல்- திண்டாட்டம்.

(ச)

பதவுரை.

வளம்மிக்க

செல்வத்தால்மிருந்த

மால்

எம்பெருமானுடைய

பெருமை

(நீட்டஸ்திரி நிர்வாஹகத்வமாகிற)

பெருமையும்

மன்னுயிரின் தன்மை

ஆத்மாவின் சிறுமையும்

உளம் உற்று

திருவுள்ளத்திலேபட,

அங்கு

இப்படி திருவுள்ளத்தில் பட்டதகை யில்

ஊடுருவ ஓர்ந்து

திர்க்கமாக ஆராய்ந்து

தளர்வுற்று

தளர்ந்து

நீங்கநினை

(அவ்வெம்பெருமானை விட்டு) நீங்க

வேணுமென நினைத்த

மாறனை

ஆழ்வாரரை

மால்

ஸர்வேஸ்வரன்

நீடு இலகு சீலத்தால்

நெடுகினிளங்குவதான (தளது) சீல குணத்தினால்.

பரிந்து

ஸ்நேஹித்து

பாங்குடனே

ஸந்தோஷத்துடனே

சேர்த்தான்

அனைத்துக்கொண்டான். (௫)

அவ;-அஞ்சரம்பாட்டு, (வளமிக்கமால் பெருமை) இதில் ஸர்வ ஸமாஸ்யணத்துக்குறுப்பாக ஸௌஸீல்யத்தைப்பேசுகிறபாகரத் தையதுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

அதெகங்குனெ யென்னில் ; * அஞ்சிறையமநாரையில் -
தூதப்பேஷணவ்யாஜத்தாலே தம்மாற்றாமையையவனுக் கறிவித்த
வந்தாம் அவன்வந்து ஸம்ஸாரேஷித்தருளாகண்டு அவன்
பெருமையையும் தம்சிறுமையையும்கீனைத்து 'ஸூரிபோக்ய
னானவனை அபோக்யனானநான்கிட்டி தூவிப்பதில் அகன்றுபோ
லாக நன்றென்று தாமகலப்புக், "ஆழ்வீர்! உம்முடையபொல்லாங்
கைப்பாராதே நம்முடைய செல்லாமையைப்பாரீர்" என்று "சூகர
பூவொகரம" - ஆக்ரம்யலோகாக்" (க) என்கிற தீர்விதரமா
பதாக ணித்தமான தன் ஸௌபீரயத்தையும், நவநீதசௌர்யவ்ருத்
தாந்தணித்தமானதன்செல்லாமையபுங்காட்டி த்தமமைஅவன்சேர்
த்துக்கொள்ள, அத்தாலே தாம் அகலுதை தவிர்ந்து பொருந்தின
படியை யருளிச்செய்கிற * வளவேழுலகிலர்த்தத்தை "வளம்மிக்க"
இத்யாதிபாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா :- (வளமிக்கமால்பெருமைமன்னுயிரி, தன்மை) அதாவது,
அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த (மநு) ரான நிக்யஸூரி நிர்வாஹக வ
த்தாலே வந்தஸர்யேஸ்வரனுடைய பெருமையையும், அசித்ஸம்ஸந
ஷ்டமாணகயாலே ஜெயஸம்ஸர்க்கார்ஹமாய் அனுபரிமாணமா
யிருக்கிற வாத்த்மானுடைய தன்மையையுமென்கை. "வளவேழு
லகின் முதலாய வாரீனூரிறையைக் களவேழ்வெண்ணெய் தொடுவு
ண்டகன்வா வென்பன் - அருவினேயென்" என்றருளிச்செய்தபடியை
அடிபொத்தினபடி. (உளமுற்று) எம்பெருமானுடையவும் தம்மு
டையவும் உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள்திருவுள்ளத்திலேபட்டு, (அங்குரு
வலேவாந்) இப்படித்திருவுள்ளத்திலுற்றதையில் நிருபிக்குமிடத்
துமுடி பவிசாரித்து. 'அருவினேயென்' என்று துடங்கி "அடியேன்
சிறியவானத்தன்" என்னுமளவு மாராய்ந்து. இப்படி தீர்க்கதர்ஸி
யாக தர்ஸித்து.

(களர்வுற்று) மிகவுமவஸந்ராய். "நவனூடுவ - நகல்வ
த்யைவ" (உ) "யஜீவீரகி - யதிப்ரீதி" (ங) இத்யாதிப்படியே.
(ஃங்ககீன, மாறனை) அகன்று அத்தலைக்கதிஸயத்தைப்பண்ணவெண்
னுகிற வாழ்வாரை. நீங், கை-ஸ்வவிநாஸா கிலும் ஸ்வாமிக்கதி

(க) 33-பா-உக-உ௦.

(உ) 33-உத்தர-சஅ-

(ங) 33-உத்தர-க௦க.

மூ—பரிவதனீசன் படியைப் பண்புடனேபேசி

அரியனலனாராதனைக் கென்று-உரிமையுடன்

ஓதியருள்மாறனொழிவித்தானிவ்வுலகில்

பேதையார்கள் தங்கள் பிறப்பு.

(சு)

ஸ யா வ ஹ ரா ய் வி ஸ் லே ஷி, க் க ஸ் ம ரி க் கி ர வ னா,
(மால்) தன் செல்லா மையக் காட்டி ஆஸ்ரிதவ்யா
முகத்தனான ஸர்வேஸ்வரன். 'நெடுமாலே' 'மாலேமாயப்பெருமா
னே' என்றத்தைக்கடாக்கித்தருளிச் செய்தபடி. ஏவம்வித வ்யா
முகத்தனானவன். (நீடிவகுசீலத்தால்) நெடுகிப்போருமதான நித்ய
விஸத பீலகுணத்தால் அதாவது - 'திசைகளெல்லாம் திருவடி
யாற்றையோன்' என்றும், 'உண்டாயுலகேழ்முன்னமே' என்று துட
ங்கி 'நெய்யுண்மருத்தோ மாயோனே' என்றும், துப்படி நெள
பீல்பாதிசுளாலே 'வஸீகரித்தபடியென்கை, (பரிந்துபாங்குடனே
சேர்த்தான்) பரிந்துபாங்குடனே சேர்க்கையாவது-இவரை ஸ்நிக்த
(ஐ) னோ'நாதியாக ஸ்நேஹி, 'சு' மங்கவிடாமல் அலப்பலாபமாக
ஹர்ஷத்துடனே ஸங்கதாசுப்பண்ணினான். திருவாய்ப்பாடியில்
வெண்ணெயோபாதி இவனாயும் சேர்விரும்பினான். - 'வைகலும்
வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான்பொய்கலவாது. என்மெய்கலந்தா
னே?' என்னக்கடவதிறே.

(ரு)

பதவுரை.

பரிவதுதில்

ஹேயட்ரத்யநீகனான

சுசன்

ஸர்வேஸ்வரனுடைய

படியை

(ஆராதிப்பதற்கு எளியன் என்கிற)

ப்ரகாரத்தை

பண்புடனே பேசி

பரிபூர்ணனாகையாலேஇட்டதுகொ

ண்டு த்ருப்தனாகிற ஸ்வபாவத்து

டனே அருளிச் செய்து

ஆராதனைக்கு

திருவாராதந்திற்கு

அரியன் அலன் என்று

(அவன்) அருமையானவனல்லனெ

உரிமைபுடன்	அந்தரங்க ஸ்நேஹத்தோடு
ஓதிஅருள்மாறன்	(பாகுங்களை)ஓதியருளின ஆழ்வார்
இல்வுலகில்	இந்த உலகத்திலுள்ள
பேதையர்கள் தங்கள்	அந்நிலைகளுடைய
பிறப்பு	பிறவியை
ஒழிவித்தான்	ஒழித்தருளினார். (க)

அவ. - ஆறும்பாட்டு. (பரிவதினீசன்படியை) இதில், ஆஸ்ராயணத்திலருமைமில்லாமையை யருளிச்செய்த பாகுத்தை அதுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

அதெங்குளையென்னில; ஸீலவாளையாகிலும், ஸ்ரியஃபதியாய்பரிபூர்ணானவன் பெருமைக்கீடாகக் கூடாதான் கூடாத்ரோபகரணானவிவரூப்பச்சையிட்டாஸ்ரயிக்கப்போமோவென்ன; ஸ்ரியஃபதித்வம்-இத்தலையில் குற்றம்பாராமலக்கீகரிக்கும் நீர்மைக்கு உடலாகையாலும், பரிபூர்ணத்வம் - இத்தலையில் குற்றம்பாராமல் பெற்றதுகொண்டு ஸந்தோஷிக்கைக்குடலாகையாலும், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு பத்ரபுஷ்பாதிகளாலே ஸ்வாராதனென்கிற * பரிவதினீசனிலர்த்தத்தை "பரிவதினீசன்படியை" இப்பாதிபாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா-(பரிவதினீசன்படியை) ஹேயப்ரத்பநீககல்பாணைகதாநான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வாராதஸ்வபாவத்தை. (பண்புடனே பேசி) பரிபூர்ணனாகையாலே இட்டது கொண்டு த்ருப்தனம் ஸ்வபாவத்துடனே யருளிச் செய்து. "பரிவதினீசனை" என்றதுடங்கி, "பரிவதுவும் புதைபூவே" என்றத்தைப் பின்சென்றபடி. அன்றிக்கே, பண்புடனே பேசியென்று - அவனுடைய ஸ்வாராதையைச்சொல்லி யல்லது நிற்கமாட்டாததம் ஸ்வபாவத்தாலே சொல்லி யென்றாகவுமாம். (அரியனலனாராதனைக்கென்று) இப்படி பத்ரபுஷ்பாதிகளாலே ஸ்வாராதனாகையால், -ஆஸ்ரயிக்கு மிடத்தில், 'ஸ்வய-பாவ-குஜிதஸூஜிக' - ஸபர்யாபூஜிதஸ்ஸம்யக்" (க) என்னும்படி ஸபர்யைக் கருமைமில்லாதவென்று, (உரிமையுடனே ஓதியருள் மாறன்) அந்தரங்கமான ஸ்நேஹத்தோடேயருளிச் செய்தவாழ்வார். அதாவது- 'எதுவேதென் பணிபென்னுததுவே

மூ.-பிறவியற்று நீள்விகம்பிற் பேரின்பமுப்க்கும்

திறமளிக் குஞ் சீலத்திருமால் — அறவினி பன்

பற்றுமவர்க்கென்று பகர்மாறன்பாதமே

உற்றதுணையென்றுளமேயோடு.

(எ)

யாட்செய்யுமீடே” என்றும், “உள்கலந்தார்க்கோரமுதே” என்றும், “அமுதினுமாற்றவினியன்” என்றும், “தாள்கள் தலையில் வணங்கிந ள் கடலைக்கழிமினே” என்றும், “அவனைத்தொழுதாஸ்” என்றும், “தருமனரும்பயனாய திருமகளார் தனிக்கேள்வன்” என்றும்-ஆஸ்ரயனாதி பலபர்யந்தமாக வருளிச்செய்தவையென்கை, (ஒழிவித்தானிவ்வுலகில் பேதைபர்கள் தங்கள் பிறப்பு) இப்படியுப தேசிக்கையாலே, இந்தலோகத்திலறிவினிகளானவர்கள் பிறவியையகற்றுவித்தார், இஜ்ஜகத்தில் அஜ்ஞாநுடைய ஜம்மஸம்பந்தத்தை ஸ்வஸூக்தியாலேநிவர்த்திப்பித்தார், “எதமிலாயிரத்திப்பத்தோத வல்லார் பிறவாரே” என்றத்தைப் பின்சென்றபடி.

(சு)

பதவுரை.

உள்ளமே

நெஞ்சே!

பிறவி அற்று

ஜம்மஸம்பந்தமற்று

நீள்விகம்பில்

பரமாகாச (பரமபத) த்தில்

பேர் இன்பம் உய்க்கும் திறம்

பரமாநந்தத்தை அநுபவிக்கும் திறத்தை

அளிக்கும் சீலம்

அநுகூலறிக்கக் கடவ ஸ்வபாவத்

தையுடைய

திருமால்

ஸ்ரியுபதியானவன்

பற்றுமவர்க்கு

(தன்னை) ஆஸ்ரயிப்பவர்களுக்கு

அறவினியன் என்று

மிகவும் பேரக்யனாயிருப்பனென்று

பகர்

அருளிச்செய்த

மாறன்

ஆழ்வாருடைய

பாதமே

திருவடிகளே

உற்றதுணை என்று

பாப்தமான் துணையென்று

-டு

விரைந்துசென்று பற்று.

(எ)

திருவாய்மொழி ஸூற்றந்தாதி அ.பா, வ்யாக்யாநம்,

மூ.-ஓமிமனஞ்செய்கையுரைப்பொன்றி தில்லாதாருடனே
கூடிநெடுமாலடிமை கொள்ளுநிலை—நாடறிய
ஓர்ந்தவன்றன் செம்மையுரைசெய்த மாறனென
ஏய்ந்துநிற்கும் வாழ்வாயிவை. (அ)

ஊம்படி நிரதிராயபோக்யனாயிருக்குமென்று இததிருவாய்மொழி
முகேந வருளிச்செய்யுமாழ்வார் திருவடிகளே பார்ப்தமான துணை
யென்று நெஞ்சே ஸீக்ரகதிபாய்ச் சென்றுபற்று. * முத்துற்றநெஞ்
சாய் அங்கேபற்றும்படி ஓடு. (ஏ)

பதவுரை.

ஓமிம்	(விஷயார்த்தாங்குளில்படிவதற்காக)
	வினாந்து போகின்ற
மனம்	நெஞ்சம்
செய்கை	காயமும்
உரை	வாக்கும் (ஆகிய இவை)
ஒன்றி தில்லாதாருடனே	ஒருவழிப்பட்டு நிற்கப்பெறாத குடி லரோடு
கூடி	சேர்ந்து
நெடுமால்	ஸர்வேஸ்வரன்
அடிமைகொள்ளும் நிலை	அடிமை கொள்ளுகிற குணத்தை
நாடு அறிய	நாட்டார் அறியும்படி
ஓர்ந்து	ஆராய்ந்து
அவன்தன் செம்மை	அவனது ஆர்ஜவத்தை
உரைசெய்த	அருளிச்செய்த
மாறன் என	ஆழ்வார் என்று துணைநித்த
வாழ்வு ஆம் இவை	ஸவருபாநுருபமான ஸம்பத்துக்க ளாகிய இவை
ஏய்ந்து நிற்கும்	பொருந்தி நிலைநிற்கும். (அ)

அவ.-எட்டாம்பாட்டு. (ஓமிமனம்) இதில்குஜுக்களோடு
குடிலரோடுவாசியற ஆர்ஜவகுணயுக்தனென்ற துணைநித்தவாழ்வார்
திவ்யஸ-டுக், பைபயநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனெனென்னில்,
ஆஸ்ரயணம் அத்யந்தாரஸமா யிருந்ததெனவாகிலும், ஆப்கடிக் கிற

மூ.-இவையறிந்தோர் தம்மளவினிச்சுவந்தாற்ற

அவயவங்கடோறுமணையும்—சுவையதனைப்

பெற்றார்வத்தான்மாறன் பேசின சொற்பேசு, மால்

பொற்றான் நஞ்சென்னிபொழும்.

(க)

வர்கள் கரணத்யக்தாலும் செவ்வைக்கேடரான ஸம்ஸாரிகளா கையாலே பரிமாற்றத்திலருமை தட்டியிராதோவென்னில் ; நீரோரு மேடுகளிலே விரகாலே நீரேற்றுவாரைப்போலே, இவர்களுடைய செவ்வைக்கேடே தனக்குச்செவ்வையாம்படி இன்னுய்யிக்கிற விவர்களளவினும்செவ்வையனும்பரிமாறுமார்ஜுவகுணயுக்தனென் கிற * ஒடும்புள்ளிலர்த்தத்தை 'ஒடுமனஞ்செய்கை' இத்யாதி யாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:- (ஒடுமனஞ்செய்கையுரை யொன்றி நில்லாதாருடனேகூடி) சஞ்சலமாய் (க) * நின்றவாநில்லாநெஞ்சும், அதின்வழியைப் பின் செல்லும் வாக்காயங்களும், ஒருமைப்பட்டிருக்கையன்றிக்கே, செவ்வைக்கேடருக்கும் குடி லரோடுகூடிக்கலந்து, (நெடுமாலடிமை கொள்ளுநிலே) ஸர்வஸ்மாத்தபரணவன் அடிமைகொள்ளுமார்ஜவ ஸ்வபாவத்தை, (நாடறியவோர்ந்து) நாட்டாரறியும்படியாராய்ந்து.

(அவன்றன்செம்மை) 'தெருதெருதருவாதா:- தெருதேதமநு வாதா:-' (உ) 'நாரொராரஜ்யுவாவின்வா-ராமோராஜ்யமுபாஸித் வா' (ங) என்னும்படியான அவனுடைய ஆர்ஜவத்தை, (உரைசெய்த) அருளிச்செய்த. அதாவது - 'ஒடும்புள்ளேறிச்சூறும் தண்டுழாய் நீதிநின்றவையாடுமம்மானே' என்று-நித்யஸூரிகள் திறத்தில் பரி மாறுமார்ஜவத்தையும், 'அம்மானாய்' என்றும், 'கண்ணாவான்' என்றும், 'நீர்புரைவண்ணன்' என்னுமளவும் நித்யஸம்ஸாரிகளோ டே செவ்வையனும்பரிமாறுமார்ஜவத்தையு மருளிச்செய்தாரெ ன்கை. இப்படி உரைசெய்த (மாறனென) ஆர்ஜவகுணத்தை யரு ளிச்செய்த ஆழ்வாரொன்றதுஸந்திக்க, (ஏய்ந்துநிற்கும் வாழ்வாமி வை) ஸ்வரூபாநுபமான ஸம்பத்தாயுள்ளவை யெல்லாம் பொருந் தி 'சென்றொன்றி நின்றதிரு' (ச) என்னும்படி நிலைநிற்கும். (அ)

பதவுரை.

இவை

கீழ்த்திருவாய்மொழியில் வெளி யிட்ட ஆர்ஜவாதி குணங்களை

(க) தி-மொ-க-ச. (உ)

(ங) தா-பா-க-கன. (ச) ச-திருவ-க-க.

அறிந்தோர் தம் அளவில்
நசன்

உவந்து

ஆற்ற

அவயவங்கள் தோறும்

அணையும்

சுவையதனைப் பெற்று

ஆர்வத்தால்

மாறன்பேசின

சொல்

பேச

மால்

பொன்றாள்

நம் சென்னி

பொரும்

அறிந்தவர்கள் பக்கவில்

ஸர்வேஸ்வரன்

ஸந்தோஷித்து

ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க

எல்லா அவயவங்களிலும்

கலக்கப்பெறுகிற

ரஸத்தைப்பெற்று

(அதனைப்பெற்ற) ப்ரீதியாலே

ஆழ்வார் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீஸூக்திகளை

(நாம்) உச்சரிக்க,

ஸர்வேஸ்வரனுடைய

அழகிய திருவடிகள்

நம்முடைய தலைமீது

சேரும்,

(கூ)

அவ; - ஓன்பதாம்பாட்டு. (இவையறிந்தோர் தம்மளவில்)

இதில் எம்பெருமானுடைய ஸாத்மியபோக(ஹோம)ப்ரத(உ)ந்வத்
தை ப்ரீதிச்செய்த பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார்.
என்றுணையென்னின்; இத்தலையில் செவ்வைக்கேடு தனக்குச் செவ்
வையாம்படி ஸ்வர்களுக்கும் பாங்காகத்தன்னை யமைத்துப்பரிமாறு
மாறவருண புத்தனைபாகிலும், தன்னினைவறிந்து செவ்வியராய்ப்
பரிமாறும் திருவடி திருவனந்தரழ்வான் துடக்கமான நித்யாஸ்ரித
ரோடே உகப்போடே கலஞ்ஞமாபோலே இன்றாஸ்ரமிக்கிறவர்க
ளோடு உகப்புடனே கலந்து பரிமாறக்கூடுமோவென்னின்; அவர்க
ளெல்லாரோடும் ஓரோப்ரகாரத்தாலே பரிமாறுகிறான் அவர்க
ளெல்லாரோடும் பரிமாறுகிற பரிமாற்றமெல்லாவற்றையும் இவ
னெருவனுடனே ஸர்வேத்ரீயங்களாலும் ஸர்வகா(மா)த்ரங்களா
லும் பொதுச்சுப் பொறுக்கப்பரிமாறுமென்கிற * இவையு மவை
யிவந்தந்தனை “ இவையறிந்தோர் தம்மளவில் ” இத்யாதி யாலே
யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம்: (இவையறிந்தோர் தம்மளவில்) இந்த ஆர்ஜவருணத்தை ய
றிந்தவர்களிடத்திலே (சுருஷ்வந்தா ப்ரவயவங்கள்தோறும்)

மூ. பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தேவந்து

தருமாறோரே துவறத்தன்னைத் — திரமாகப்

ப்பார்த்துரை செய்மாறன் பதம்பண்ணிக வென்சென்னி

வாழ்த்துகுவென்னுடையவாய்.

(௧௦)

யும் சுவையதனைப்பெற்று) ஸர்வேஸ்வரன் ஒற்றாஷ்டனாய் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க, ஸர்வாவயவங்களிலும் ஸமஸலேஷிக்கும் ரஸந்தன்னைப் பெற்றுப் பொறுக்கப்பொறுக்க உறுப்புத்தோறும் சறிப்புத்தீரக் கலக்குமதான பெறுப்பேற்றைப்பெற்று. அதாவது - 'ஸராமோ வாதிராஜ்யஸு' ப்ருவாஜிஜிகா ஸுதே - ஸராமோலாநாரீந்தா ஸ்ய ப்ரஸாத்மபிகாங்குதே" (௧) என்னும்படி "என்னுடைச்சுழ லுளானே" "அருக்விலானே" "ஒழிவிலென்னேடுடனே" "கண்ண னென்னெனக்கலையானே" "மாயென்னெனஞ்சினுளானே" "என் னுடைத்தோளினையானே" "என்னுடை நாளினுளானே" "கமலக் கண்ணென்கண்ணினுளானே" "என்னெற்றியுளானே" "என்னுச்சி யுளானே" என்று தலைக்குமேலே ஏறினபடியை அடியொற்றினபடி.

அணையஞ்சுவையாவது - அருக்விலறுசுவை. "பிராட்டி. திரு வடி, திருவனந்தாழ்வான் துடக்கமானாரோட்டைக்கலவியில் ரஸங் களெல்லாம் ஏகவிஷயத்திலுண்டாம்படி "கலந்து" என்றத்தை நினைக்கிறது. (ஆர்வத்தால்மாறன் பேசினசொல் பேச) இப்படி பெறுப்பேறு பெற்று, அந்தாலுண்டான வடிநிவேஸத்தாலே ஆழ் வாரருளிச்செய்த துவ்யஸூக்தியை கேவலம் வாக்காலே வசி.வி) க்க; (மால்பொற்றான் நம் சென்னிபொரும்; ஆஸ்ரிதவ்யாமுக்த(௨) னுன ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான சரணங்கள் நம்மு டைய சென்னித்திடரிலே சேரும். பொருவேன்று. ஒப்பாய், அத் தால் - சேருமென்றபடி. "நிச்சலும் விண்ணப்பஞ்செய்யநீள் கழல் சென்னிபொரும்" என்றத்தை யருளிச்செய்தபடி. (௧௧)

பதவுரை.

பொரும்

(பகைவர்மீது) போர்புரியாநிற்கிற

ஆழி

திருவாழியாழ்வானையும்

சங்கு

ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்

உடையோன்

(திருக்கையிலே) உடைய எம்பெரு
மான்

பூதலத்தேவந்து

இப்பூமியில் வந்தவதரித்து

நீர் ஏது அற

ஒருஹேதாவில்லாமல் (நிர்ஹேதுக
மாக)

தன்னை தரும் ஆறு

(அடியார்க்கு) தன்னை (அநுபவித்
தது) தருகிறபடியை

திரமாக

ஸ்திரமாக

பார்த்து

ஸாக்ஷாத்கரித்து

உரைசெய்

அருளிச்செய்த

மாற்றம்

ஆழ்வாருடைய

பதம்

திருவடிகளை

என்சென்னி

என் பரிஸஸ்ஸானது

பணிக

வண்ணங்கு;

என்னுடையவாய்

என்வாய்க்கானது

வாழ்த்திடுக

மங்களாராஸநம் பண்ணுக. (கம்)

அவ. - பத்தாம்பாட்டு. (பொருமாழி) ஸர்வாங்க ஸம்ஸ்லே
ஷம் பண்ணுகைக்க, ஹேதவந்தரங்காநுபவ் 'நிர்ஹேதுகமாகா
தே' என்று நிர்வ்ருதராநிதபடியைப் பேசுகிற பாசுரத்தை யதுவ
தித்தருளிச்செய்கிறார். என்னுடைய யென்னில்; இப்படி உகப்புடனே
பண்ணும் ஸர்வாங்க ஸம்ஸ்லேஷமாகிற விர்தப்பேற்றுக்குத் தகுதி
யாக இவனுள்ளே நீர் துசெய்யத்தக்கதுண்டோவென்னில்; புத்த(யூ)
யாதி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் நியாமகனாகையாலே, அத்வேஷந்
துடங்கி பரிகணநைநடுவாகப் பரமபக்திபர்யந்தமாகத்தானே விளை
வித்துவந்து நிர்ஹேதுகமாக வங்கீகரிக்கும் ஸ்வபாவனென்று அவ
னுடைய நிர்ஹேதுகோபகாரகத்வத்தை யதுஸந்தித்து நிர்வ்ருத
ராகிற * பொருமாரின் படையிலர்த்தத்தை 'பொருமாழி சங்குடை
யேரன்' என்று துடங்கி யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா. - (பொருமாழி சங்குடையேரன் பூதலத்தேவந்து) ஸத்
ருக்கள் மேலே சொல்லிவந்த திருவாய்மொழி ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்யமாகிற
திவ்யாயுதங்களைபுடைய ஸர்வஸ்வரன், எதிரம்புகொக்கிற

மறைபதிக

(கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் ஓரிந்
து) மறைந்திருக்க, (அதனாலே)

ஆற்றமைபேரய் வீஞ்சி
மிக்கபுலம்புதலாய்

ஸோகம் அதிகரித்து
மிகவும் அழும்படியான நிலைமை
நேர்ந்து,

ஆய அறிபாதவற்றோடு

(அசேதநங்களாகையாலே) தம்மு
டைய துக்கத்தை ஆராய அறி
யாதவற்றை

அணைந்து

கட்டிக்கொண்டு

அழுத

(அவற்றை ஸமதுக்கிகளாகக்கொ
ண்டு) அழுத

மாறன்

ஆழ்வார்

செறிவாரை

ஆஸ்ரிதர்களை

திணிந்து நோக்கும்

த்ருடமாகக்கடாக்கித்தருள்வர். (கக)

அவ;—பதினோரம்பாட்டு. (வாயுந்திருமால்) இதில்-ஸகல்
பதார்த்தங்களையும் ஸமதுக்கிகளாகவெண்ணி, துக்கிக்கிறபடி
பைப்பேசின பாகுத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்கனே
பெனனில்; 'பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போதயர்ப் புலனலற்று வன்
தழுவுவன் வணங்குவன்' (க) என்று இவர் பாரித்தபடியே அதுப
விககப் பெறுமையால் ஷட்குணஸாம்யத்தாலே தாமான தன்மை
குலைந்து, பிராட்டியான தன்மையை ப(ஊ)லித்துத் தூதுவிடக்ஷம
ரானார் அஞ்சிறையமடகாரையில்; இங்கு "நம்பியைத் தென்குறுங்
குடிவினற" (உ) இத்யாதிப்படியே-மேன்மை, நீர்மை, வடிவழகு,
மூன்றுங்குறைவற உண்டாய், அவதாரத்தில் பிற்பாடருமிழக்க
வேண்டாதபடி முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறஸ்தலமான அர்ச்
சாவதாரத்திலே யதுபவிக்க வரசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே
கண்ணாஞ்சுழலையிட்டு, நாரை, அன்றில், கடல், வாடை, வானம்,
மதி, இருள், கழி, விளக்குத்துடக்கமான லௌகிகபதார்த்தங்களும்
தம்மைப்போலே பகவத்விரஹத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக்
கொண்டு அவற்றுக்குமாகத்தாம் நோவுபட்டுச் செல்லுகிறபடியை
அந்யாபதேஸத்தாலே பேசிக்கொல்லுகிற ஸ்வாயுந்திரையுகளிலர்த்
ததலாத, 'வாயுந்திருமால்' இத்தபாதிபாலே யருளிச்செய்கிறார்.

மு.—திண்ணிதர்மாறன் திருமால் பரத்துவத்தை
நண்ணியவதாரத்தேகன்குரைத்த—வண்ணமறிந்து
அற்றார்கள் யாவாவரடிக்கேயாங்கவர்பால்
உற்றாரைமேலிடாதுன். (கஉ)

வ்யா;—(வாயுந்திருமால் மறையதற்கு) அநுபவ்யோக்யமாம்
படி கிட்டுகையே ஸ்வபாவமாயிருக்கிற ஸ்ரியபேதியானவன், பேரக
(ஹோம)ஸாத்மய ஹேதுவாக விஸ்வேஷித்து அத்(ரு)ஸ்யனாய்நிற்க,
கீழே 'மைந்தனைமலராண்மணவானனை' (க) என்றத்தை யநுபா
ஷித்தபடி. அன்றிக்கே "நீயுந்திருமாலால்" என்றகாதவுமாம்.
'மணியை வானவர்கண்ணைத்தன்னதோரணியை' (உ) என்று -
மேன்மையும், நீர்மையும், வடிவமுகுமுடையவன் விஸ்வேஷிக்கை
யாலே. (ஆற்றாமையோய் விஞ்சிமிக்கப் புலம்புதலாய்) 'ஆராத
காதல்' என்னும்படி விஸ்வேஷவ்யஸைமானது கைகழியப்போய்
மிக்கு, 'ஸீதேஜ்யதவ்யஸஸாரஃ வித்ராஹீநோவிஷ்ணு-ஸீதே
ம்ருதஸ்தேஸ்வஸாரஃ திராஹீநோஸிலக்ஷ்மண' (ங) என்னும்
படி, 'எம்மேபோல்நீயும்' என்று பலதாலுஞ்சொல்லும்படி. மிக்க
பாலாபமாய்.

(ஆபவறியாத வற்றோடனைந்தமுதமாறன்) அசேதநங்களாகை
யாலே தம்முடைய துக்கத்தை யாராயவறியாதவற்றைக்கிட்டிக்
கட்டிக்கொண்டு "ஆற்றாமையெசாஸ்விபமுலோமை" என்றுஸம
துக்கிகளாக வழுதவாழ்வார், 'காற்றுங்கழியுங்கட்டியழ' (ச)
என்றாரிதே. (செறிவாரை கோக்குந்திணிந்து) அந்யப்ரியோஜகராய்
அந்தரங்கமாக வாஸ்யரிக்குமவர்களைத் த்ருடமாகக் கடாக்கிப்பர்.
தம்மைப்போலே அசேதநங்களைக் கட்டிக்கொண்டழாமல் பகவத்
ஸம்ஸ்லேஷமுண்டாய் ஆந்திக்கும்படி கடாக்கித்தருளுவர். (கக)

பதவுரை.

திண்ணிதாம் மாறன்	த்ருட்சித்தரான ஆழ்வார்
திருமால்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய
பரத்துவத்தை	பரத்வத்தை

(க) தி-வாய்-க-கஉ-ச. (உ) தி-வாய்-க-கஉ-கக. (ங) ரா-அ-கஉ-கங.
(ச) ஆசார்யந்ரு.

அவதாரத்தேநண்ணி
நன்கு உரைத்தவண்ணம்
அறிந்து

அற்றார்கள்யாவர்

அவர் அடிக்கே

ஆங்கு

அவர்பால் உற்றாரை

ஊன்

மேலிடாது

அவதாரத்திற்பொருந்தி
நன்கு அருளிச்செய்தபடியை

அறிந்து

(அவ்வாழ்பார்க்கே அநக்யாஹை
பேஷாரக)அற்றுத்தீர்ந்தவர் யா
வருண்டே" [ஹாய]

அவர்கள் திருவடக்கே (அநக்யார்
அவ்விடத்திலே
அவர்விஷயத்திலே அந்தரங்கராய்க்
கிட்டுமவர்களை

தேஹஸம்பந்தம்

மேற்கொள்ளாது.

(கஉ)

அவ;—பண்ணிரண்டாம்பாட்டு. (திண்ணிதாமாறன்) ப்ரா
ஸங்கிகமாக ப்ராஸ்துதமானபரத்வத்தை அவதாரத்திலே யநுஸந்
தித்துப் பரோபதேஸம் பண்ணுகிற பாசரத்தை யநுஸதித்தருளிச்
செய்கிறார். அது எங்கனென்பன்னில்; பிரித்தாரைக்கண்ணாஞ்
சுழலை யிடப்பண்ணுமளவன்றிக்கே, கூடினாலும் பிரிவைமறக்கும்
படி பண்ணவற்றான விஷயஸவலக்ஷணம், அதுக்கேடான குண
வைலக்ஷணம், அதுக்கடியான ஸர்வேஸ்வரத்வம் இவற்றையநுஸந்
தித்து, இப்படி ப்ராஸங்கிகமாக ப்ராஸ்துதமான ஸர்வேஸ்வரத்வத்
தை இதிலாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே பிறரைக்குறித்து உபதே
சித்துச் செல்லுகிற *திண்ணன்வீட்டிலுர்த்தத்தை 'திண்ணிதாமா
றன்' இய்யாதியாலே வருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(திண்ணிதாமாறன்)கேழே "மூலமுதல்வா வினியம்மைச்
சோரேலே" என்றவநக்கரம்; "சோராதவெப்பொருட்கு மாதியாஞ்
சோதி" என்கிறகாரணத்வத்தால் வந்தபரத்வத்தைக்காட்டி;
ஸமாதாகம் பண்ண, அத்தாலேதரித்ததா (பா)ரட்டியத்தையுடைய
லாழ்வாரென்னுதல்; எல்லார்க்கும் ஸுத்ருடமாம்படி பரத்வத்தை
யருளிச்செய்த ஆழ்வாரென்னுதல். (திருமால்பரத்துவத்தை)
ஸ்ரீபேதியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரத்வத்தை. "நீயுந்திருமா
லால்" என்றிறையருளிச்செய்தது. (கண்ணியவதாரத்தே நன்
குரைக்க) திருமால்பரத்துவத்தை அவதாரத்தேநண்ணி நன்குரை

த்த. முதற்றிருவாய்மொழியிலே ஸ்ருதிச்சாயையாலே பரத்வே பரத்வந்தை யருளிச்செய்தாப்போலன்றிக்கே; இதிஹாஸபுராண பரக்ரியையாலே அதிவஸம்பமான அவதாரத்திலே பரத்வத்தை யாஸ்ரயணீயமாம்படி நன்றாக வருளிச்செய்த. அன்றிக்கே, திருமால் பரத்துவத்தைத்தாம் நண்ணித் (அவதாரத்திலே) நன்குரைத்த வென்றாகவுமாம்.

நன்குரைத்த வண்ணமறிகைபாவது - இப்படி அவதாரோ பரத்வத்தை வஸுஸ்பஷ்டமாம்படி “கண்ணன் கண்ணல்ல தில்லைபோர்தண்” என்றும், “கோபாலகோளரிடேயறன்றி-எழுவகு மீபாவஞ் செய்தருளாலளிப்பாரார்” என்றும் வருளிச்செய்த பரகாரத்தை யறிகை. மற்றும் தச்சேஷமாக “தேவனெம்பெருமானுக் கல்லால் பூவும் பூசனையுந்தகுமே” என்றும் “தகுங்கோலத்தாமரைக் கண்ணெனம்மான் மிதுஞ்சோதி மேலறிவார் யவரோ” என்றும் “கள்வா” என்று துடங்கி “புள்ளூர்திகழல் பணிந்தேத்துவர்” என்று வருளிச்செய்தவையுமுண்டிறே. இப்படி வருளிச்செய்யுமிடத்து (௧) “கூணவவஹிவொகாநாஃ-தூதிவவியவ்யஃ - க்ருஷ்ணவவஹிவொகாநாமுத்பத்திரபிசாப்யயஃ” என்றும் (௨) “வஸஸஷப்யய-ஜீவ-காஷஸுஜீ-கேகநாடி-தஃ - ஸைஷப்ருதுதிர்க்காஷஸஸம்பந்திதேஜநார்தஃ” என்றும், (௩) “கூவ-பூமி-த-ஜீவ-ஜீவ-வெ-வ-ஜீவ-ஜீவ-அர்ச்சயமர்ச்சிதுமிச்சாமஸ்ஸர்வேஸம்மதந்துமர்ஹத” என்றும், (௪) “பொடுநகரெஹநஸூஹர்-பூமி-த-கேகநவ - பாநேகமலாபேநப்ரஹ்மருத்ரார்திதேநச” என்றுஞ்சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களைப் பின்பென்றிறே வருளிச்செய்தது; (௫) “ராஜகேவபத்ராஷஸுஜீவ-வ-வ-கேவ-நாஹரஃ-ராமகமலபத்ராஷஸஸர்வஸத்வமநோஹரஃ” (௬) “பொவநஸுவ-வ-வொகாநாஃ-கேவ-வ-நாஹ - பாவநஸஸர்வலோகாநாத்வமேவரகுந்தந” இத்யாதிப்ரமாணங்களைப்பற்ற “தகுங்கோலத்தாமரைக்கண்ணெனம்மான்” என்றும் “சபாவஞ்செய்தருளாலளிப்பாரார்” என்று வருளிச்செய்தாரிறே. இப்படி பரோபதேஸப்ர

(௧) பா-ஸப-௩-அ-௨௩. - (௨) பா-ஆ-௧-௩௩. (௩) பா-ஸப-௩-௪. (௪) பா-ஸப-௩-௩-௩. (௫) ரா-ஸ-௩-௩-௩. (௬) ரா-௨-த-௩-௩.

† குண்டலிதம் க்வாசித்தம்.

மு.—ஊனமறவேவந்துள் கலந்தமரலினிமை

மானதனுபவித்தற்காந்துணையா—வானில்

அடியார் குழாங்கூடவாசையுற்றமாதன்

அடியாருடன் நெஞ்சையாடு.

(கரு)

காரத்தையறிந்து பாத்வஸ்தா (ஹா) பகரான ஆழ்வாரிடத்திலே, (அற்றார்கள் யாவர்) அற்றுத்தீர்ந்து அந்நாயர்ஹாராயிருப்பார் யாவர்களர்; (அவரடிக்கே யாங்கவர்பாலுற்றாரைமேலிடா தூன்) அவர்கள் திருவடிகளுக்கு அந்நாயர்ஹாராய், அவ்விடத்திலே அப்படியே அவர்கள் விஷயத்திலே அந்தரங்கராய்க் கிட்டினவர்களை மாம்ஸாஸ்ருகா(மா)தி மலரூபமான தேஹம் அபிப(விஹ)வியாது. இத்தால் தேஹஸம்பந்தம் மேலிடாதென்றபடி. (கரு)

பதவுரை.

நெஞ்சே

ஊனம் அறவந்து

உள்கலந்த

மால் இனிமையானது

அநுபவித்தற்கு

ஆம் துணையா

வானில்

அடியார்

குழாம் கூட

ஆசை உற்ற

மாதன்

அடியாருடன்

ஆடு

நெஞ்சமே!

நிஸ்ஸங்கோசமாகவந்து

அந்தரங்கமாய்க்கலந்த

ஸர்வேஸ்வரனுடைய கலவியின்பத்

அநுபவிப்பதற்கு [தை

அநுகூலமானதுனை அபேக்ஷிதமா

பரமபதத்தினுள்ள [ய்

அடியார்களுடைய

திரளிற்சேர்வதற்கு

ஆசைப்பட்ட

ஆழ்வாருடைய

அடியார்களோடே

நீ கூடிவாழ்வாயாக.

(கரு)

அவ;-பதின்மூன்றும்பாட்டு. (ஊனமறவேவந்து) இதில் எம்பெருமான் "ஏகதத்வம்" என்னும்படி ஸம்ஸ்லேஷிக்க, ததநுபவ ஸஹகாரிஸாபேக்ஷரா யருளிச்செய்த பாசரத்தை யநுவதித்தருளிக்கெய்கிறார்.

எங்கனையென்னில்; இப்படி ப்ராஸங்கிகமான பரோபதேசத்தைத் தலைக்கட்டின வந்தாம், கீழ், தம்முடைய ஆர்த்ததீரவந்து கலந்த எம்பெருமானுடைய ஸம்ஸ்லேஷ ரஸத்தைப் பேசுவொருப்பட்டு எப்பேர்ப்பட்ட இனிமையும் வினையும்படி தம்முடனே அ

வன்வந்து 'நாரணஸ்துலீதயாலாய-பு-ராமஸ்துலீதயாலாய' (க) இத்தபாதிப்படியே "ஏகதத்வம்" என்னலாம்படி கலந்தபடியையும் அந்தக்கலவிபால் வந்தாஸம் தம்மொருவராலு முண்டறுக்க வொண்ணாதபடி யளவிறந்திருக்கிற படியையுமதுஸந்தித்து, தனித் தேட்டமான இதரவிஷயங்கள் போலன்றிக்கே, துணைத்தேட்டமாய், அதுக்கிவ்விபூதியிலாளில்லாமையாலே, "இவ்வதுபவத்தில் நிலைநின்ற நித்யஸஞ்சிரிதள்திரளிலே போய்ப்புக்கருபவிக்கப் பெறுவதெப்போதோ" என்று ப்ரார்த்தித்திற * ஊனில்வாழ்லர்த்தத்தை "ஊனமறவேவந்து" இத்தபாதிபாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;- (ஊனமறவேவந்துள் கலந்தமாலினிமையானது) அதாவது- "நித்யஸம்ஸாரி" என்று ஸங்கோசிபாமல், ஸங்கோசமறஸர்வேஸ்வரன் வந்து "தானும் யானுமெல்லாரந்தன்னுள்ளே கலந்தெழ்ந்தோம் தேனும்பாலும் நெய்யும் கன்னலுமமுதுமொத்தே" என்றும் 'எனதாவியுள் கலந்த பெருநல்லுதவி' என்றும் "கனிவார் வீட்டின்பமே" என்றும், "அடியேன் வாய்மடுத்தப் பருகிக்களித்தேனே" என்றும் இப்படி ஸர்வரஸங்களுமுண்டாம்படி அந்தரங்கமாகக்கலந்த கலவினிமிமையானது - ஸஹ்ருதயமாகஸம்ஸ்லேஷித்த ஸாரஸ்யமானது,

(அதுபவித்தற்காந்துணையா) ஏவம்விதாஸ்யதையயதுபவிக்கைக்கு "அடியார்கள்குழாங்கனையுடன் கூடுவதென்று கொலோ" என்று - அதுகூலவஹவாஸமபேக்ஷிதமாய், (வானிலடியார் குழாங்கூடவாசையுற்றமாதனடியாருடன் நெஞ்சேயாடு)* வையத்தடியவர்களன்றிக்கே, அதுபவத்துக்கு தேசிகரானவானிலடியார் குழாங்களுடனே கூடவேணுமென்று அபிநிவேசத்திலே யூன்றின வாழ்வாடியாரான விங்குத்தை ஸர்வைஷ்ணவர்களோடே நெஞ்சேகூடியாடு. அன்றிக்கே, அக்குழாத்திலே முழு கியதுபவிக்கப்பாரென்றுமாம். "அடியிருடன்கூடி நின்றாடுமினே" என்றாரிதே.

(கக)

மூ.—ஆடி மகிழ்வானிலடியார் குழாங்களுடன்
 கூடியின்பமெய்தாக் குறையதனால்—வாடிமிக
 அன்புற்றார் தன்னிலை மையாய்ந்துரைக்கமோகித்துத்
 துன்புற்றான் மாறனத்தோர். (௧௪)

பதவுரை.

ஆடிமகிழ்	(பகவதநுபவத்தாலே) நர்த்தகம் பண்ணிக்களிக்கிற
வானில்	பரமபதத்தில் உள்ள
அடியார் குழாங்களுடன்	அடியார்களுடைய திரளோடே
கூடி	கலந்து
இன்பம் எய்தாக்குறையதனால்—	களிக்கப்பெறாத குறையாலே
மிகவாடி	மிகவும் வாட்டமடைந்து
அன்புற்றார்	நிரவதிகஸ்நேஹயுக்தரானமதுராக்ஷி முதலானார்
தன்னிலைமை	தமது தசையை
ஆய்ந்து உரைக்க	ஆராய்ந்து சொல்லும்படியாக
மாறன்	ஆழ்வார்
மோகித்து	மோஹமடைந்து
துன்புற்றான்	துக்கித்தார்;
அந்தோ	ஐயோ! (௧௪)

அவ;—பதினாலாம்பாட்டு. (ஆடிமகிழ்வானில்) இதில் - ததீய
 ரையுமவனையும் பிரிகையாலே மிகவும்தளர்ந்து, தாட்பேச்சாலே
 பேசுகிற பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

எங்ஙனையென்னில், எம்பெருமானைப் பிரிந்த வளவன்றிக்கே,
 அவனுக்கு ப்ராணபூதரான நித்யஸூரிகளையும் கூடப் பிரிகை
 யாலே, தம்தசையைத்தாமறியாத படி மோஹிதராய்க் கிடக்கிற
 தம்படியைப் பார்வஸ்தரான பரிவர் அவனுக்கு விண்ணப்பஞ்
 செய்கிற பாகராத்தைக் கலந்துபிரிந்துமோஹங்கதையான பிராட்
 டியுடைய விரஹபரவஸவ்யாரோக்திகளை யறுகரித்து அவ
 னுக்கறிவிக்கிற திருத்தாயார் பேச்சாலே யருளிச்செய்கிற * ஆடி
 யாடியி லார்த்தத்தை 'ஆடி மகிழ்' இத்யாதியாலேயருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(ஆடிமகிழ்வானிலடியார் குழிங்களுடன் கூடியின்ப
மெய்தாக்குறையதனால் வாடிமிக) (ஆடிமகிழ்வானில்) பகவதநுப
வத்திலே பவநாஹித்து ஹ்ருஷ்டராகிரவென்னுதல்; அன்றிக்கே,
பகவதநுபவ ப்ரகர்ஷத்தாலே “அநுக்ஷிபெகவித” ஹ்ருக்ஷந்திகே
சித்” (க) என்னும்படியாடி, அக்காலே ஹ்ருஷ்டராகிர வென்னு
தல். இப்படியானவானிலடியார் நுண்ணி வைகுண்டவாஸிகளான சித்ய
ஸ-பிரிகள்; அவர்கள் ஸங்க^(ஹ்ரு)த்திலே ஸங்கதாய், ஆநந்தத்தை
யடையாத வபூர்த்திபாலே “வாடிவாடும்” என்றுமிகவாடி. (அன
புற்றார்தன் கிலே மமயாய்ந்துரைக்க) “முயல்கின்றேனுந் தன்மொய்
கழற்கன்பை” (உ) என்று நிரவதிகஸ்நேஹயுந்தரான மதிகவி
ப்ரப்ருதிப்ரபுத்த(ஸா^க) ஸஹ்ருத்துக்கள், இவர் வ்யாமோஹத்
தை எம்பெருமானுக்கு நிரூபித்து, தம்முடே “இது^க வர் க்ருபா
ஸாத்யம்” என்று விஜ்ஞாபிக்கிறபடியை, தன் திரக்கலே பரிஷுடைய
திருத்தாயார் தன்ஸ்வபாவத்தை யாராய்க்கு பேசும்படியாக.

(மோகித்துத் துன்புற்றான்மாறனந்தோ) தாம் தம்தசையைப்
பேசமாட்டாமல் பிறர்பேசும்படியமோஹித்து துக்கத்தை ப்ராப்த
தானூராத்வார்ஹ்யோ: “ஃஃவிஸ்யபிகா^க மமாபிவ்யதிதம்மந^க”
(ங) என்று, (ச) * அந்நபற்றர்க்கு மிரங்கவேண்டும் படியாயிறே
இவர்தசையிருப்பது. அன்புற்றார் தன்னிலைமையாய்ந்துரைக்கை
யாவதி-“வா^க திய^க ம^க லு^க னு^க ஸாதியர்கூர்த்தவஞ்ச” (ஞ) இத்யா
திப்படியே “எங்கும் நாடி நாடி நரசிங்காவென்று வாடி வாடும்”
என்றும் “உம்மைக்காணுமாசை யுள்ளைகின்றான், உம்மைக்காண்
நீரிர்க்கமிளிரே” என்றும், “வண்டுதிவளுந்தண்ணந்துழாய்கொட
வென தவளவண்ணர் தகவுகளே” என்றும், “உம்மைத்தஞ்சமென்
றியள் பட்டனவே” என்றும் “நுமதிட்டமென்கொலிவ்வேழைக்கே”
என்றும் “இவள் மாழைநோகுகொன்றும் வாட்டேன்மினே” என்று
மிப்புடைகளிலே யருளிச்செய்தவைபென்கை. இப்படி தம்தசை
தமக்கும் வாசாமகோசாமாய், கண்டர ரொல்லாமிரங்க வேண்
டும்படியா யிருக்குமாயிற்று. (ஙச)

(க) ரா-ஸா-கச-சச. (உ) கண்ணி-கௌ. (ங) ரா-ஸா-கச-உஅ.
(ச) தி-ச-வி-இ. (ஞ) ரா-ஸா-கச-கக.

மு.---அந்தாமத்தன்பா லடியார்களுளாடிறைவன்
வந்தாமத்தான்கலந்த வண்மையினால்—சந்தாபம்
தீர்ந்தசடகோபன்றிருவடிக்கே நெஞ்சமே
வாழ்ந்தவன்பை நாடோறும்வை. (கடு)

நெஞ்சமே	பதவுரை, மனமே!
அந்தாமத்து அன்பால்	ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் பண்ணும்விரு ப்பத்தோடே
அடியார்களோடுவந்து	அஸ்தாபூஷண ப்ரமுகராயுள்ளநித் ய ஸஞ்சிகளோடேகடி (பரம பதத்தினின்றும்) வந்து
இறைவன் தான்	ஸர்வேஸ்வரன்
ஆர கலந்த வண்மையினால்	பரிபூர்ணமாகக் கலந்த ஒள்தார்யத்
சந்தாபம்தீர்ந்த	தாமொழியப்பெற்ற [தானே
சடகோபன்	ஆழ்வாருடைய
திருவடிக்கே	ஸ்ரீபாதங்களிலே
வாழ்ந்த அன்பை	பொருந்தின பக்தியை
நாள்தோறும் வை	எப்போதும் வைப்பாயாக. (கடு)

அவ; பதினேந்தாம்பாட்டு. (அந்தாமத்தன்பால்) இதில்-ஆடி-
யாடியில் விடாய்தீர * அடியார்கள் குழாங்களோடே வந்து கலந்த
படியைப்பேசின பாகரத்தையறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதென்
கனையென்னில்; இவருடைய வார்த்தைதீரவந்துகலந்து * வாட்ட
மில் புதுவாமனானவன், ஆயிரமாண்டு முதலையின் கையிலேயகப்
பட்டு இடர்பட்டவானையினிடரைச் சடக்கென வந்து போக்கினுப்
போலே, * ஆடியாடியில்தான்பட்ட இடரெல்லாம் போம்படி,
ஆகைப்பட்டபடியே அடியார்கள் குழாங்களோடே வந்து ஸம்ஸர்
லேஷித்தருளக்கண்டு, தம்மோட்டைக் கலவியாலே அவன்வடிவி
லே பிறந்த புதுக்கணிப்பை மண்டியறுபவித்து ப்ரீதராய்ச்செல்லு
கிற * அந்தாமத்தன்பிலர்த்தத்தை * அந்தாமத்தன்பாலே யருளிச்
செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;—(அந்தாமத்தன்பால்) அடியை ஸ்ரீவைகுண்டதாமத்திற்
பண்ணும் விருப்பத்தாலே, அத்தேசத்திலும் அத்தேசிகரிடத்திலும்

முண்டான அதிஸ்நேஹத்தாலே. (அடி.யார்களோடிறைவன்) அடி
யார்களுண்டு; அஸ்தரபூஷணப்ரமுகராயுள்ள நித்யஸூரிகள்; அவர்
களோடேகூட ஸாவேஸ்வரன் ஸபரிதரனாயுளனும்படி ஸம்ப்ரஸிஷ்ட
னும். "அந்தாமத்தன்புசெய்தென்னுவி சேரம்மா னுக்கந்தாமவாழ்
முடி சங்கரழி நூலாரமுள்" என்றத்தை நினைக்கிறது. (வந்தாரத்
தான் கலந்தவண்மையினால்) ஸர்வஸ்மாத்தபரனானதான் பரமபதத்
தினின்றும் (௧) * பரமபதமாயந்நரான விவந்ருந்த விடத்தளவும்
வந்து பரிபூர்ணமாக ஸம்ஸ்ரேலவித்த ஒளதார்பத்தாலே. (சந்தா
பந்தீர்த) விஸொயிதஜடஸூராத: கஷ்ணதகுஸி யாஜ்வம் -
விஸொயிதஜடஸூராத: - தஸ்தொதளததர்ஸரியாஜ்வலம்" (௨) கவிவ
ராஜஸூரஸூரமெம் - அதிவராமஸ்ஸூரஸூரபே" (௩) என்னும்படி "செந்
தாமரைத்தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம் செந்தாமரைபடிக்
கள் செம்பொன் திருவுடம்பே" என்றும்; "திருவுடம்புவான்சுடர் -
என்னுள் கலந்தானுக்கே" என்றும்; "என்னுள் கலந்தவன் செங்
கனிவாய் செங்கமலம்மின்னுஞ் சுடர்மலைக்குக் கண்பாதங் கைகம
லம்" என்றும்; "எப்பொருளுந்தானாய் மாதகக்குன்றமொக்கும்"
என்றும் * வாட்டமில் புழுவாமனன் மலைபோலே பெருத்து
அவயவ ஸௌந்தர்யாதிகளையு முடையனாயிருக்கிறபடியை யதுப
வித்து ஸந்தாபமானது ஸவாஸநமாக நிவ்ருத்தமான ஸந்தாபமா
வது - * ஆடியாயியில் - வாடுதல் இரக்கம் வெவ்வுயிர்தல் வாய்வெ
ருவுதல் உள்ளமுகவுருகுதல் உள்ளுளாவியுலருதல் தனநெஞ்சம்
வேதல் துடக்கமானவை. * உள்ளுளாவியுலர்ந்தது தீர "அல்
லாவியுள்கலந்த" என்றும் "என்முடிவுகாணுதே பென்னுள் கலந்
தான்" என்றும் "என்னுள் கலந்தவன்" என்றுமிதே யருளிச்
செய்தது. (சந்தாபந்தீர்த சுடகோவன் திருவடிக்கே நெஞ்சமே
வாய்ந்தவன்பை நாடோறும் வை) வாடுஞர் தனித்தலைவன்,
* அந்தாமத்தன்பு செய்யும்படியான ஆழ்வார்திருவடிகளிலே "உன்
தன் மொய்கழற்கன்பை- முயல்கின்றேன்" (௪) என்கிறபடியே மந
ஸ்ஸே ஸுஸங்கதமான ஸங்கத்தை நித்யமாக நிகழிப்பதமாகுது. நிதி
யை அடியிலே யிட்டிவைப்பாறாப்போலே அன்பையடியிலே யிட்ட
இவை. (௧௫)

(௧) வி-த-கஅ, (௨) ரா-யு-கநக-௧௫, (௩) ரா-பா-எவ-௨௯, (௪) கண்ணி-௧௦௦

மூ.—வைகுந்தன் வந்து கலந்ததற் பின்வாழ் மாறன்
செய்கின்ற நைச்சியத்தைச் சிந்தித்து நைகின்ற
தன்மைதனைக்கண்டு நினைத்தான் விடேனென்றுரைக்க
வன்மைபடைந்தான் கேசவன் (கக)

பதவுரை.

வைகுந்தன்	நித்யவிபூதியுத்தன்
வந்து கலந்ததற்கின்	வந்து (தம்முடன்) கலந்தபிறகு
வாழ்	ஸத்தைபெற்ற
மாறன்	ஆழ்வார்
செய்கின்ற நைச்சியத்தை	செய்கிற நைச்சியநுலந்தாநத்தை
	கோக்கி
சிந்தித்து	(ஈஸ்வரன்) விசாரமடைந்து
நைகின்ற தன்மைதனைக்கண்டு	சிதிலஞ்சிறப்படிபைப் பார்த்து
உன்னை விடேன் என்று உரை	(என்னுடைய பிரிவில்பயப்படு
க்க	கிற) உன்னை நான் விடமாட்டே
	டேன்' என்றருவிச்செய்ய
கேசவன்	எம்பெருமான்
வன்மை அடைந்தான்	ஸத்தையத்தை அடைந்தான். (கக)

அவ;—பதினாறும்பாட்டு (வைகுந்தன்) இதில்—“அப்பொழுதைக்
கப்பொழுதென ஓராவமுதம்” என்றநுபவிக்கிற விவர, “அயோக்
யன்” என்றவற்றிப்பவதென” என்று ஈஸ்வரனதிஸங்கை பண்
னை, இவர் மனசு கரம்பணணித் தேற்றிபைபடிபைப் பீடசுறை பாசு
ரத்தை யதுமதித்தருவிச் செய்தார். எங்கனெயன்னில; ஸர்
வோஸ்வரனோடே எம்ஸ்லேவிக்கிற விவர, “அஸ்ஸா விபுர் கலந்த”
என்று தம்சிறுமையை யதுஸநதக்கைபாடில், “ஈவளவேழுலகு
தலையெடுத்து இன்னமுமிவர் நம்மைவிடிற்செய்வதென்” என்றதி
ஸங்கைபண்ணி அவனலா மாக்கிற படியைக்கண்டு “இவனுக்கு நம்
பக்கல் பாரதந்தர்ய வரத்ஸல்யங்களிருந்தபடியென்?” என்று விஸ
மிதராய், தாமகலமெக்குறுப்பான பலவற்றையுஞ்சொல்லி அவ
னதிஸங்கையைத் தீர்த்தது, அவனை தரிப்பிக்கிற “வைகுந்தா மணி
வண்ணனிலித்தத்தை “வைகுந்தன்” இப்பாதிபாலேபருவிச்செய்
கிறாரென்கை.

மூ -கேசவனுலென் தமர்கள் கீழ்மேலெழுபிறப்பும்
தேசடைந்தாரொன்று சிறந்துரைத்த-லீசுபுகழ்
மாறன் மலாடிபே மன்னுயிர்க்கெல்லாமுய்கைக்
காறென்று நெஞ்சேயனை.

(கஎ)

வ்யா;—(வைகுந்தன் வந்து கலந்ததற்பின்) நித்யவிபூதியுத்தன்
“அந்தாமத்தன்பு செய்தென்னுவிசேரம்மான்” என்னும்படி ஒரு
நீராகக்கலந்த பின்பு (வாழ்மாறன்) அத்தாலேஸத்தைப்பெற்று ஸம்
பந்நரானவாழ்வார். (செய்கின்ற நைச்சியத்தைச்சிந்தித்து) இவர்
“அல்லாவி” என்று அகலநினைக்கிறநைச்சயா நுஸந்தாநத்தைக்கண்டு-
“இதென்னாய் விளையக்கடவது” என்றீஸ்வரன்விசாரித்து (நைகின்
ற தன்மைதனைக்கண்டு) அவன்ஸிதிலனாகிற ப்ரகாரத்தை தர்ஸித்து

(உன்னைத்தான் விடேனென்றுரைக்க) இப்படி யென் விஸ்வே
ஷத்தி லதிபி(வீ)ருவாயிருக்கிற உன்னைத்தான் விடேனென்று-“உன்
னை நான் பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே” ‘உன்னை யெய்வனம் விடு
கேன்’ ‘அந்தமிலடிமை யடைந்தேன் விடுவேனே’ “உன்னை நான்
டைந்தேன் விடுவேனே” என்று மீஸ்வரனைக் குறித்தருளிச்செய்ய-
(வன்மையடைந்தான்; சவன்)(க) “விஜயபுரோரோடி-ஹ-விஜ்வர:
ப்ரமுமோதஹ” என்னும்படி * துளக்கற்றமுதமா பெங்கும்
பக்கநோக்கறியாதே “என் மரதகமலையே” என்னும்படி ஸ்துதைர்
யத்தைப் ப்ராபித்தான் ப்ரஸஸ்தகேஸனானவன்.

(கஉ)

பதவுரை.

நெஞ்சே	மனமே
கேசவனால்	‘எம்பெருமானாலே
எந்தமர்கள்	அஸ்மதீயர்கள்
கீழ்மேல் எழுபிறப்பும்	கீழும்மேலு முண்டான ஸம்பந்தி
	ஸம்பந்திகளளவும்
தேசஅடைந்தார் என்று	ஒளி பெற்றார்கள்’ என்று
சிறந்து உரைத்த	நன்றாக அருளிச்செய்த
லீசுபுகழ்	(எங்கும்) பரவுகின்ற கீர்த்தியை
	புடையாரான

மரபன்

ஆழ்வாருடைய

மலர் அடியே

திருவடித்தாமரைகளே

மலர் உயிர்க்கு எல்லாம்

சிதம்பமான ஆதமாக்களுக்கெல்லாம்

உய்கைக்கு ஆறு என்று

உஜ்ஜீவனோபயமென்று (நிச்சயித்
து)

அணை

(அத்திருவடிகளை) ஆஸ்ரயிப்பா
யாக. (கள)

அவ:-பதினேழாம்பாட்டு. (கேசவனால்) இதில் கீழ்மேலுண்டான
வர்களுள்ளாரும் தம்முடையஸம்பந்தத்தாலே பகவத்தாஸ்யஸா
பத்தை லபித்தார்களென்று ஹ்ருஷ்டராய்ப்பேசுகிற பாசுரத்தை
யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில், கீழ் - தம்மளவி
லுண்டான வுபபுத் தம்மொருவராளிலும் சுவறிவிடுகையன்றிக்
கே, தம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும், 'எமர் கீழ்மேலெழு
பிறப்பும் விடியாவென் நரகத்தென் றஞ் சேர்தல்மா றினர்' என்கிற
-விரோதிக்விருத்தி யளவுமன்றிக்கே, ப(வ)லத்தலும் வெள்ளமிட்
டலே யெறிகிறபடியைக்கண்டு, 'விரோவெய்யுஷ்யயாதவ-மமாப்யேஷ
யதாதவ' (க) என்னும்படி ஒருவனுடைய வ்யாமோஹ மிருக்கும்
படியே' என்று † வித்த(ஐ)ராய, தம்மையிப்படி ஸபரிகரமாக விஷ
யீதரிக்கைக்கடியான அவன்குணசேஷிதங்களைத்திருத்வாதஸநாம
-புரூகத்தாலே பேசி யறுபவித்து ப்ரீதராகிற கேசவன்றமரிலர்த்தத்
தை 'கேசவனுவெந்தமர்கள்' இத்யாதிபாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:-(கேசவனுவெந்தமர்கள் கீழ்மேலெழுபிறப்புந்தேசடைக்
தாரென்று கிறந்துரைத்த) 'எம்பிரானெம்மான் காராயணனாலே -
- கீழ்மேலெழுபிறப்பும்-கேசவன்றமரா னார்கள்-மாசதிரிதுபெற்
து' 'அதலேகா முதவாழ்வு வாய்க்கின் டவா' என்றத்தை நினைக்
கிறது. (கேசவனுவெந்தமர்கள்) ஜகத்காரணபூதனாய், விரோதிரா
கரண - ன்னுமவனாய், ப்ரஸஸ்தகேசனுமான வவனாலே மதியர்
கேசவனுவென்று - தேஜஸ்தை ப்ரஸப்தரா னர்களென்று. கேச

வன்மமாய்கையிறே-இவர்களுக்குத்தேசு. தாஸ்யமிதே ஆத்மாவுக்கு. தேஜஸ்காமாவது; அதனைத் தம்மோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே சிற் றேமேலுண்டான ஸம்பந்தி பரம்பரையிலுள்ளவர்களெல்லாரும் லபித் தார்களென்று, அந்தவுபகார கௌரவத்தாலே, அவன் குணசேஷ டிதங்களுக்கு வாசகமாய் வைஷ்ணவத்வ சிற்றமைய "கேசவன், நாரணன், மாதவன், கோவிந்தன், விட்டு, மதுருகன், திரிவிக்கிரமன், வாமகன், சிரீதரன், இருமுகேசன், பற்பரோபன், தாமோதரன்" என் றித்திருத்வரிதசகாமத்தைப் பேசியதுபலித்து ஹ்ருஷ்டராய், அத் தையிப்படி ஞ்ருகவருளிச்செய்த. சிறப்பு - நன்றி. (விசேடபுதம்மா றன்) ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவும் வைஷ்ணவத்வமேறிப்பாயும்படி யான வைபவத்தால் வந்த ப்ரகரமான - யஸஸ்-அஸ்யுடையான வாழ்வாருடைய.

(மலையி யேமன்னுயிர்க்கெல்லா முய்கைக்காரென்று) புஷ்பம் போன்ற திருவடிகளே நித்யமான வாத்மாக்களுக்கெல்லா முஜ்ஜீ விக்மைக்கு உகிதோபாயமென்று. (நெஞ்சேயனை) அவர்களிலே யொருவனாய் அம்ஸம்பெறும்படியான வெனக்கு உபகரணமாய் னௌமநஸ்ப முள்ளமநஸஸே ப்ரஸ-ஞநஸமமான திருவடிகளை நீயும் ஸமாஸ்யணம்பண்ணு.

"நாராயணனாலே" என்று-அவனுடைய ஸ்விகாரமே நிரபே கேதாபாயமென்றதினாலவாதமான - கேசவனாலென்கிற விப்பதத்தி லே - தத்விவரணமாக, "மாதவனென்றதெகொண்டு" என்றும், "எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும் மேவும்தன்மயமாக்கினான்" என்றும், "என்னைக்கொண்டு" என்றும், தன்பேறுணமைக்கு, "விட்டிலங்கு செஞ்சோதி" என்றும், "அம்மான்றிரிவிக்கிரமனை - எனக்கேயருள் கள்செய்ய-எனக்கென்ன விதிசூழ்ந்தது" * என்றும், "தொழுத்ப்மன மேதந்தாய்" என்றும், "என்னைத்தீமனம் கெடுத்தாய்" என்றும், "உன்னையென்னுள் வைத்தனையென்னிருடிகேசனே" என்றும், "ஏற்பரென்னையாக்கிக் கொண்டுனக்கே தன்னைத்தந்த கற்ப கம்" என்றும், "தாமோதரனை" என்றுமருளிச்செய்த சந்தைகளு மநுஸந்தேயங்கள்.

மூ. — அணைந்தவர்கடம்முடனேயாயனருட்காளாம்
 குணங் தனையேகொண்டெனக்கூட்ட — இணங்கிமிக
 மாகி னுபதேசம் செய்மாறன் மலரடியே
 வீசுபுகழெம்மாவீதி. (கஅ)

பதவுரை.

அணைந்தவர்கள் தம்முடனே	ஸர்வேஸ்வரனைக்கிட்டி	படிமை
	செய்கிற நித்யஸூரிகளுடனே	
ஆயன் ஆருட்கு ஆளாம்	கண்ண னுடைய கிருபைக்குவிஷய	
	மாம்படியாக	
குணங் தனையேகொண்டு	மோக்ஷப்ரதத்வமாகிற குணமொன்	
	றையேகொண்டு (திருத்தி)	
உடைகை	நித்யஸம்ஸாரிகளை	
கூட்ட	(நித்யஸூரிகளோடு) சேர்க்க	
மிகஇணங்கி	மிகவும் பெருந்தி	
மாக இல்	குற்றமற்ற	
உபதேசம்	உபதேசத்தை	
செய்	செய்தருளின	
மாறன்	ஆழ்வாருடைய	
மலர் அடியே	திருவடித்தா மரைகளே	
வீசுபுகழ்	விக்யாதமான கீர்த்தியையுடைய	
எம்மா வீதி	ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் மேன்மை	
	யுடைய மோக்ஷம். (கஅ)	

அவ; — பதினெட்டாம்பாட்டு. (அணைந்தவர்கள் தம்முடனே)
 இதில் - மோக்ஷப்ரதத்வத்தையுபதேசித்த பாசுரத்தை அநுவதித்
 தருளிச் செய்கிறார். அது எங்கனேயென்னில்; இப்படி ஸ்வரன்
 ஸபரிகரமாக விஷயீகரித்து விடுகிற மாத்ரமன்றிக்கே முக்தப்ரா
 ப்யமான போகத்தைத் தாமக்கும் தம்பரிகரத்துக்கும் தருவானு
 கப்பாறிக்கிற படியைக்கண்டு எல்லார்க்கும் தம்மோடே யொரு
 ஸம்நந்தம் விந்திக்கும்படி ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவனுடைய மோக்ஷ
 ப்ரதத்வத்தையுபதேசிக்க, அவர்கள் அதைக்காற்கடைக்கொள்ள
 ஸ்வரூபத்தைப்பேசி த்ருப்தராகிற * அணைவ தரவணையிலர் த்தத்

தை 'அணைந்தவர்கள் தம்முடனே' என்றநுளிச்செயற்றொன்றைக்.

வ்யா;-(அணைந்தவர்கள் தம்முடனே) *அணைவதாவதனை நிற்படியே ஸ்ரீபூமிநீளாநாயகனுப் அநந்தபோக(மோம)பாயங்கத்திலேயே முதல் தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைக்கிட்டியடிமை செய்கிற அநந்த. ர முகரானஸ ஓரிஸங்க ளு)ங்களோடே கூட்டவென்னுதல்; அந்நிற்கே 'கேசவன்தமர்' என்னும்படி கீழே அந்தரங்கரானவர்கள் + தயக் ளோடே கூட்டவென்னுதல். தம்முடனே யென்கிற த - ஆழ்வார தம்முடனே யென்னவுமாம், (தம்முடனே-அணைந்தவர்கள்) 'எமர்' என்று தாமபிமாநிக்கும்படியாகத் தம்மோடேயந்வய முண்டாம்படி யானவர்களுன்னுதல்.

(ஆயனருட்காளாம் குணந்தனையே கொண்டு) 'எப்பொருட் கும் - இணைவனாம்' என்று ஆஸ்ரிதஸூலபனுவதரித்த க்ருஷ்ண னுடைய க்ருபைக்கு விஷயமாம்படியாக. மேலும் 'என்கண்ணனை நான்கண்டேனே' என்றாரிதே. ஏவம்விதனுனவனுடைய மோகூப்ரதத்வமாகிற குண மொன்றையுடைய கொண்டுள்ளுதல். அந்நிற்கே, 'குணங்களை யேகொண்டு' என்று பாடமானபே'து--'வீடு முதலாம்' என்கிறமோகூப்ரதத்வாதி குணங்களை யே யுபாயாகத் தரபேகூமராகத் திருத்துகைக்குப்பரிசுமமாகக்கொண்டென்னுதல். அவ்வவதாரத்திலேயிறேஇடைச்சி, இடையன், தயிர்த்தாழி, கூலரி, மாலாகாரர் பிணவிருந்து, வேண்டடிச்சிவிட் - வர்கட்கெல்லாம் மோகூதம் கொடுத்தது. 'இணைவனமெப்பொருட்டும் வீடு முதலாம்' என்று- அவதாரஸாமான்யமாப், வேடன், வேடச்சி, பகலி, குங்கு, சராசரங்களுக்கும் மோகூதம் கொடுத்தமையுண்டா யிருக்கவும், 'ஆபனருட்கு' என்றத்தைப்பற்ற - க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே யூன் றிச் சொல்லிற்று, 'உஹ்ரெகாநந-உதாரந' - கச்சலோகாந னுத்தமார்' (இ) என்றிதே பெருமாள் பெரிய உடையாருக்குப் பராஸாதித்தது. இப்படியவதாரத்திலே மோகூப்ரதத்வாதி குணங் களைக்கொண்டு திருத்தி.

(உலகைக்கூட்டணங்கிமிசு) நித்யஸம்ஸாரிகளை நித்யஸூரி களோடே கூட்டியிவ்விணங்கி-மிகவும் உபாருந்தி. அவர்கள் னுர்க்

மூ—எம்மாவீதும் வேண்டாவென்றனச் சூன்ருளினைப்
 அம்மாவமையுமெனவாய்ந்துரைத்த—நமமுடைய
 வாழ்முதலாமாறன் மலர்த்தகாரினைஞ்சுடிக்
 கீழ்மையற்று நெஞ்சே கிளா. (கக)

கதியை ஸஹிக்க மாட்டாமல் அவர்களோடே இணங்குப் பார்
 வை போலே ஸஜாதியராயினங்கி. [ஆயனருட்காளாம குணங்
 களையே கொண்டிலகை - அனைந்தவர்கள் தம்முடனே கூட்ட -
 மிக விணங்கி] என்றவயம். (மிக - இணங்கிமாசி லுபதேசம்
 செய்மாறன்) க்ஷாதிஸாபபூஜாதீதோஷாஹிதமாயிருக்கும் ஸூத்
 தோபதேஸத்தை மிகவுமறித்தடுத்துப்பண்ணும்பரிசுத்தஞ்ஞானான
 வாழ்வார். “இனைவனாமெப்பொருட்கும் விதிமுதலாம்” என்றும்,
 “பிறனிக்கடல் நீந்துவார்க்கு புனைவன்” என்றும் “புனைந்துமேயும்
 பொறிபாந்து நீங்கி நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர் - பலமுன்று
 சீரில் படிமினோவாதே” என்றுமிதே புபதேசித்தருளிற்று. (மாசி
 லுபதேசம்செய்மாறன்மலரடியே) ஏவம்விதோபதேஷ்டாவானஆழ்
 வாருடைய புஷ்பஹாஸஸங்குமாரமான திருவடிகளே. (வீசுபுக
 மெழும்மாவீதி) “வாடுவெய்யாழை” - பரமேஸ்வரமங்” (க) என்று
 விக்ஷாதமான ஸாஸஸையுடைய ஸர்வப்ரகார விலக்ஷணமோகும்,
 ஆழ்வார்க்கு * செம்மாபாதமிதே எம்மாவீதி, இவர்க்கு மாறன்
 மலரடியாயிற்று; (உ) * விவாதி கிலுவாதி - விபூதிஸ்ஸர்வம்ஸ்ரீதேஜீர
 யாமஜஸரீமத்ததங்கிரியுகளமிதே. (கஅ)

பதவுரை.

அம்மா

‘ஸ்வாமிநி’

எம்மா வீதும்வேண்டா

எல்லாவகையாலும் மேலான மேர
 க்குமும் வேண்டா;

என்றனக்கு

அடியேனுக்கு

உந்தாளிணையே

தேவரீருடைய திருவடிகளே

அமையும் என

போதும், என்று

ஆய்ந்துரைத்த

ஆராய்க்கு அருளிச்செய்தவரும்

(க) கை-ஆ 4. (உ) ஸ்தோ-1;

நம்முடைய வாழ்முதலாம்மா
றன்.

மலர் த்தாளினை

சூழ்

கீழ்மை அற்று

நெஞ்சே

கிளர்

நம்முடைய வாழ்ச்சிக்குக் காரண

மானவருமான ஆழ்வாருடைய

திருவடித்தாமரைகளை

பிரஸாவணித்து

அதமபுருஷார்த்தங்களினிநுப்ப

மற்று

மனமே!

மேன்மேலுங் கிளரக்கடவை (கக)

அவ; - பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (எம்மாலீடும்) இதில்-ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணின பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்குனையென்னில்; பிறர்க்கு "அவன் மோகஷப்ரதன்" என்னு மத்தை யுபதேசிக்கிற வளவில், முதல், நடுவு, இறுதி, இவர் மோ கஷத்தை ஸ்லாகித்துக்கொண்டு பேசுகையாலே, "இவருக்கு மோ கஷத்திலே அபேபைஷயாபிநுந்தது" என்றீஸ்வரன் அதைக்கொ டுக்கப்புக, தமக்குஉகப்பாகத்தரும் மோகஷமும் அஹங்கார கர்ப்ப ப்ரமஹ) மாயையாலே "அபுருஷார்த்தம்" என்று அதைக் கழி த்து; "பாமபதஸ்தனாய் ஸாகிக்கவுமாம், ஸம்ஸாரஸ்த்தனாய்துகிக் கவுமாம், எனக்கு அதிலொருநிர்ப்பந்தமிஸ்கை, தேவர்க்குறுப்பாமது வே எனக்குவடிவாம்படி பண்ணி யருளவேணுமென்று ஸ்வப்ரா ப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிற * எம்மாலீட்டிலர்த்தத்தை "எம்மாலீடும் வேண்டா" என்று துடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;-(எம்மாலீடும் வேண்டா வென் னனக்குன்றானினைமயம்மா வமையுமெனவாய்ந்துரைத்த) எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோ கஷமும்வேண்டா; ஸேஷபூதனான வெனக்கு "யாவஸ்வானெள - பிரஸாயாரபிஷ்டாமி - யாவந்நசரணௌ - பிரஸாதாரபிஷ்யாமி" (க) என்னும்படி ஸேஷியானதேவருடைய அங்கரீபுகளமேயமையு மென்று உபபாதுகுணமாக முக்தியையாராய்க்து தலைசேர நிஷ்கர் ஷித்தருளிச்செய்த. வாய்ந்தென்று-இவ்வர்த்தத்திலே பொருந்தி யென்றுமாம். இது - * எம்மாலீட்டையடியே துடங்கி அடியொத் தினட்டி;

மூ.—கிளரொளிசேர் கீழூரைத்த பேறுகிடைக்க
வளரொளிமால் சோலைமலைக்கே-தளர்வறவே
நெஞ்சைவைத்துச்சேருமெனும் நீடுபுகழ் மாறன்றான்
முன்செலுத்துவோமெம்முடி. (௨௦)

“நின் செம்மாபாதபற்புத்தலைசேர்த்து” என்று துடங்கி,
“உன்பொன்னடிச்சேர்த்து” என்றிறே தலைக்கட்டித்தானிருப்பது.
“தாளிணையே” என்னகயாலே — “தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீ
தே” என்றது ஸஞ்சிதம்; திருமுடியைத்திருவடிசளுக்குப்பாதபீட
மாக்குகிறது அத்யந்தபாரதந்தீர்யமிதே (நம்முடையவாழ்முதலா
மாரன்) நம்முடைய ஸ்வரூபாதுரூபமான ஸம்பத்துக்கடியாமாழ்
வார். ஆழ்வாராடைய வாழ்வுக்கடி “தனிபேன் வாழ்முதலே”
என்கிறவீர்வர ஆயிரங்கூர்; இவருடைய வாழ்வுக்கடி ஆழ்வாரா
யிருக்கும். (மலர்த்தாளிணைசூடி)(க) “கோலமா மென்சென்னிக்குண்
கமலமன்னகுரைகழலே” “பாதபற்புத்தலைசேர்த்து” என்கிறபடி
யே செவ்விப்பூச்சூடுவாரைப்போலே பூப்போன்ற அடியிணையைச்
சூடி. (கீழ்மைபற்று நெஞ்சேகிளர்) ததிதரஸேனவயாகிற தாழ்ச்சி
பற்று ஆழ்வார் ஸேனையாலே ஸத்தைபெற்று மகஸ்ஸே மயங்கா
மல் மேலாமேலனக்கிளர்ந்துபோரு. (கக)

பதவுரை.

கிளர் ஒளிசேர்

கீழ் உரைத்த

பேறு

கிடைக்க

வளரொளிமால்

சோலைமலைக்கே

தளர்வு அறவே

நெஞ்சைவைத்து

சேரும் எனும்

அதிசயமான ஒளியையுடையதும்

கீழேசொல்லப்பட்டதுமான

புருஷார்த்தம்

கிடைப்பதற்காக

நாளுக்குநாள் வளர்ந்து வருவதான

ஒளியை யுடையபெருமான் வர்த்

திகிறதிருமாவிருஞ்சோலை மலை

க்கே

தளர்ச்சியில்லாமல்

மகஸ்ஸை வைத்து

பேய்ச்சேருங்க ளென்றருளிச்செய்

[த]

நீடுபுகழ்	பெரும்புகழையுடைய	
மாறன்	ஆழ்வாருடைய	
தாள்முன்	திருவடிகளின் முன்பே	
எம்முடி	எம்முடைய தலையை	
செலுத்துவோம்	வைக்கக்கடவோம்.	(உ0)

அவ;—இருபதாம்பாட்டு (கிளரொளிசேர்) இதில் - “வார்வ
ப்ரகாரத்தாலும் திருமலையை யாழ்வுரிக்கையே புருஷார்த்த
ஸாதகம்” என்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறபாகரத்தை யநுவதித்
தருளிச்செய்கிறார். அன்றிக்கே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக வநுப
விக்கிற ப்ரகாரத்தை யநுவதித்தருளிச் செய்கிறாரென்றாகவுமாம்.
எங்கனையென்னில்; * எம்மாவீட்டில் ஸ்வப்ராப்யத்தை
நிஷ்கர்ஷிக்கிறவளில் ‘ஒல்லை’ “ஒல்லை” என்று இவர் த்வ
ரிக்கப்படுக்கவாமே, இவர் த்வரைக்கருணமாக இங்கே யிவ்வுடம்
போடே கிடையடிமை செய்கலரம்படி தெற்குத் திருமலையில் தான்
கிற்கிறபடியை இவர்க்குக்காட்டிக் கொடுக்க, அத்நையநுஸந்தித்து,
அவனிலுமவனுதல வர்த்திககிற தேசமே ப்ராப்யமென்று நினை
த்து, திருமலைபாழ்வாரைப் பெரியவாதரத்தோடே யநுபவித்து
ப்ரீதராய், வம்ஸாரிசேரையும் அங்கே யாழ்வுரிக்கும்படிப் பரோப
தேசம்பண்ணுகிற * கிளரொளியின் மையிலர்த்தத்தை “கிளரொளி
சேர்” இத்யாதிபாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;-(கிளரொளிசேர்கீழுரைத்தபேறுகிடைக்க) அதிஸயமான
வெளஜ்வல்பத்தை யுடைத்தாப் கீழுத்தமரன * எம்மாவீட்டில்
ப்ராப்யமானது லபிக்கைக்காக. (வளரொளிமால் செலையலக்கே)
“பயிலும் சுடரொளிமூர்த்தியை” (க) என்னும்படி, கிளரொளிமா
யோனும், நாள் செல்ல நாட்செல்ல வளர்ந்து வாரா நின்றமள்ள
வொளியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திருமாலி ருத் சோ
லைமலைக்கே. (தளர்வறவே நெஞ்சைவைத்துச் சேருமெனும்) பர
வத்ஸ்மரணராலுந்யமாகற வர்த்திகளின்றிக்கே அவன் வர்த்திககிற
திருமலையிலே மகஸ்ஸை வைத்தாஸ் பிஷங்கோளொழி நுரிச் செப்
பும்.

தளர்வு-மனோசெளர்ப்பன்யம். (அ.வே) அதிர்நிக்வேபென்ற படி கீழ்ப்பாப் பமான (*பாதபற்புக்கு, *வென்னலுயர் பொருப்பைப் பரப்புகமாக விதித்தபடி. இது * வன்றாட்சுமயமாகையாலே ஆஸ்ரயிக்கைக்கடியுடைத்து, *சபன்கொள் விதேரும் தடங்குன்றமே' இப்படி (நெஞ்சை வைத்துச் சேருமெனும்) நெஞ்சை வைத்துச் சேருமென்கிறதற்கு மூலம்-"கிளரொளியினமை" என்கிறபாட்டு. "மாரகவஸ்ரத்தை மாறுவதற்குமுன்னே" என்றமே அதுக்கர்த்தமருளிச் செய்தது. "உய்த்துணர்வெனனு மொளிகொள் விளக்கு" (க) என்னக்கடவதிதே. சேருமென்றது-"கிளரொளியினமை கெடுவதன்முன்னம்" என்கிற முதற்பாட்டுப் பாதாகமாய், "பேராதவிழ்மலையே புகுவது பொருளே" என்னுமளவு மருளிச்செய்தவை.

அதாவது -"சார்வதுசதிரே, "ஏத்தியெழுவதுபயனே" "அயன்மலையடைவதுகருமமே" "திருமலையதுவேயடைவதுதிருமே" "நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே" "புரிகுணினனுகுவாரண ஸ்ரீதுகடுபுணியாமிரிடி - பாதகணினஞ்ச ருர்வாணஸ்சித்ரகடம்மஹாகிரிம்" (உ)என்னும்படி "வலம்செய்துநாளும் மருவுதல் வழக்கே" "தொழக்கருதுவதே துணிவதுகுதே" "பேராதவிழ்மலையேபுகுவதுபொருளே" என்று -திருமலையோடு, அத்தோடு சேர்ந்த அயன்மலையோடு, புறமலையோடு, திருப்பதியோடு, பேரம் வழியோடு, "பேரகக்கடனோம்" என்று துணிந்த துணியோடுவாசியறப் பாப்பாந்தர்க்கதமாய்ஸ்வா நுபவகர்ப்ப(மஹ-6)பரோபதேசமுதே நவதுபவித்துஇனியாகிறப்பகாரமும் இவர்க்கிப்பாட்டிலேவிவகித்தம். "அந்தர்க்கதகுணோபாஸநத்தை மதித்துப்பெருக்கிமுழ்கியமுந் கீழ்மைவலங்குதுசெய்திளமை கெடாமல்செய்யும்சுஷீத்ரவாஸவங் கீர்த்தநாஞ்ஜலிப் பாதகணினநதிசுந்தநாத்யங்க புசதமாக்குகிறாரிண டாப்பத்தில்" (ங)என்றிறேநாயனாருபாயபரமாகவருளிச் செய்தது; ஆகையால், திருமலையைப் பாப்பதயாவும் பரப்பகதயாவும் பாப்பா யிக்கும்படி யருளிச்செய்யகருதையில்லையிறே. (நெஞ்சைவைத்துச் சேருமெனும் நீடுபுகழ்மாறன் தாள்)இப்படியானார்த்தம்கண்டு பரோ

மு.—முடியார் திருமலையில் முண்டிநின்றமாதன்

அடிவாரந்தன்னிலழகர்-வடிவழகைப்

பற்றிமுடியும்படியும் படிசுலகனும்

முற்றமதுபவித்தானமுன.

(உக)

பதேசம் பண்ணுகையாலே கெடுகப்போருமதாய், அததாலே சிதப
மின யஸஸ்ஸையுடைய ஆழ்வார் திருவடிகளில். (முன்செலுத்து
வோமெம்முடி) அவர் திருவடிகளின்முன்பே கம்முடைய தலைசே
ரும்படி நடத்துவோம். “ஸ்ரீ २३-५५ २ய-५७ ० ப்ரணமாரிஜ-ஞய-பா-
ஸ்ரீமத்ததங்கிரியுகளம் ப்ரணமாகிமூர் தநா” (க) என்னக்கடவதிறே
இனி அவரடியறியவேயிறே வேண்டுவது. அன்றிக்கே ஆழ்வார்
திருவடிகள் கம்சென்னியிலே சேருவதற்குமுன்னமே நாம்முற்பட்ட
ராய் முடிபைச்செலுத்துவோமென்றாகவுமாம். (உ௦)

பதவுரை.

முடி ஆர்

திருமலையில்

முண்டி நின்ற

மாதன்

அடிவாரந்தன்னில்

அழகர்

வடிவு அழகைப்பற்றி

முடியும்

அடியும்

படிசுலகனும்

முற்றம்

முன்

அனுபவித்தான்

கொடுமுடிகள் நிறைந்த

திருமலையிலே

மண்டி அதுபவித்த

ஆழ்வார்

திருத்தாழ்வரையிலே

அழகருடைய

திவ்யவிக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தைப்

பற்றி

கிரீடமும்

சிலம்பும்

திருமேனியினுள்ள மற்ற ஆபா

ணங்களுமாகிய

முழுமையும்

முற்காலத்தில்

அதுபவித்தார்.

(உக)

அவ்.—திருபத்தோராய்பாட்டு. (முடியார் திருமலையில்) இதில்
திருமலையில் கதேசஸ்தாரான அழகருடைய வழகை, முழுதுமது
பவித்த பாகரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார்.

(க) ஸ்தோ-ர.

அது எங்ஙனென யென்னில்; கீழ் - அயன் மலையோடு புற மலையோடு திரும்பதியோடு உத்தேஸ்பமாகத் திருமலையாழ்வாரை யதுபவித்துக்கொண்டு வருகிற * மருளில் வண் குருகர்வண் சடகோபனான ஆழ்வார் (க) “வடமாமலையுச்சி” என்கிறபடியே அம்மலையிலே யொருகொடிமுடியென்னலாம்படியாயும், அதுக்கவ யவமாயிருப்பதொரு கல்பகதரு பஹுஸாகமாகத் தழைத்துப்பூந் தாப்போலையுமாயிருக்கிற (உ) * மேலிருந் கற்பகமான அழகரு டைய திவ்யாவயங்களுக்கும் திருவணிகலன்களுக்கு முண்டான ஸுக(வ)டி தத்வத்தையும், வேதவைதிக புருஷர்களாலு மளவிட வொண்ணாகபெருமையையும், அத்மையும் விளாக்கொலைகொள்ளும் படியான ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தையும்துபவித்து விஸ்மிதராகிற *மு டிச்சோதியிலர்த்தத்தை “முடியார் திருமலையில்” என்று தொடக்கி பருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா; - (முடியார் திருமலையில் முண்டு கின்றமாதன்) “விராஜ தெவ்ருஷி, ஷேஸுஸரிஸார ஸயபாகுலி; ஹகுஷிதொஹுவதி ரிவகிரீடேநாக-வவ-வலா - ‘விராஜதேவ்ருஷா த்ரேஸ்சஸிகரம் தஸதாதுமி; பூஷிதோபூபதிரிவகிரீடேநார்க்கவர்க்சஸா” என்கிற படியே * விண்முதல் நாயகன் நீண்முடியோடெர்த்த * மதி தவழ்குநி ந்தொடக்கமான கொடுமுடிகளாலே மிக்கிருப்பதாய், (ங) ‘ஆபிரம் பைந்தலையவநந்தன்” என்னும்படியான திருமலையாழ்வாரிலே மண்டியதுபவித்த வாழ்வார். (அடிவாரந்தன்னி லழகர் வடிவழகைப்பற்றி) திருமலையில் திருத்தாழ்வரையிலே * மாவிருஞ்சோலை யென்னும் மலையையுடையமலையான வழகர் திவ்யாத்மஸ்வரூபம், திவ்யகுணம் முதலாயுள்ளவை யெல்லாம் குமரிருக்கும்படி அவர் திவ்ய விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை யதுபா (ஊ)வ்ய விஷயமாகப்பற்றி. அத்மையதுபவிக்குமிடத்தில்.

(முடியுமடியும் படிகலனும் முற்று மதுபவித்தான் முன்) “முடிச்சோதியாயுனதுமுகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ, அடிச்சோதி நீ கின்ற தாமரையாயலர்ந்ததுவோ, படிச்சோதி யாடையொ டும் பஸ்கலனாய் நின் பைம்பொற்கடிச்சோதி கலந்ததுவோ திரு

மூ.—முன்னமழைரொழில் முழ்துங்குருகையர்கோன்
இன்னவளவென்ன வெனக்கரிதாய்த்-தென்ன
காணக்குறையின் கலக்கத்தைக் கண்ணன்
ஒருமைப்படுத்தாவினாழித்து.

(ம.உ.)

மாலே கட்டுமையே” என்று - அபரிச்சேத்யமாம்படியை யரு
ளிச்செய்தகீதை யடியொத்தின்படி. (க) ‘பாதிபரவம் ஷநநம்
உக்ஷீழ - ஐஹராவிக்ஷிதா காராஃ - ரூபம் ஸம்ஹநகமலக்ஷமீம் -
தத்ருஸார்ஸிமிதா காராஃ’ * என்னக்கடவதிதே; (முடியுமடியும்)
கிரீடாதிநாபுராந்தமாக வநுபவித்தபடி. (படிகலனும்) நடுவுள்
ளவையாய்ப்படியிலேயுள்ள திருவணிகலன்களென்னுதல்; படிந்து
ஸக(வ)டிதமானவையென்னுதல். முடிக்கொண்டான்வெள்ளக்கால்
கள். ய்ப்பின்பு பெருவெள்ளமாய் நட்டாராய்ச்சுழித்து அமையாந்
துக்கடியானபடி.

இப்படி * ஸௌந்தர்ய ஸாகரதாய்கதாடந தாள
சித்தவ்ருத்தியாய். (முற்று மநுபவித்தான் முன்) முழுதுமறு
பவித்தார் முற்காலத்திலேயென்னுதல், முற்றுமுன்ன மநுபவித்
தாரென்னுதல். முற்றுமென்கிறது-“முடிச்சோதி” என்கிற பாட்
டி லுத்தமானவையெல்லாமென்னுதல்; மற்றும் “கட்டுரைக்கில்-சுட்
டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனியொளியொவ்வாது” என்றும்,
“பரஞ்சோதி” என்றும், “நின்மாட்டாயமலர்புரையுத்திருவுருவம்”
என்றும், “மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்” என்றும், “போதுவாழ்
புனந்துழாய்முடியினுய்பூவினமேல்மாதுவாழ்மார்பினுய்” என்றும்,
“மாகுணச்சுடருடம்பாய்” என்றும், “உன் சுடர்ச்சோதி” என்
தும். முகற்பாட்டின் விவரணமாக வருளிச்செய்தவையாகவுமாம்.

பதிகரை.

முன்னம்	முன்னமே
அழகர்	அழகருடைய
எழில்	வடிவழகிலே
முற்கும்	அமுந்தின
குருகையர்கோன்	ஆழ்வார்

(உ) பா-ஆ-கக.

இன்ன அளவுஎன்ன	‘இவ்வளவென்று பரிச்சேதிக்க
எனக்கு	(மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற)
	எனக்கும்
அரிது ஆய்த்து என்ன	சஷ்டமாயிற்று’ என்றருளிச்செய்ய,
கரணக்குறையின் கலக்கத்தை	கரண ஸங்கோசத்தா லுண்டான
	கல்மஷித்தை (அஜ்ஞாதத்தை)
கண்ணன்	எம்பெருமான்
ஒழித்து	தவிர்த்து (உஉ)
ஒருமைப்படுத்தான்	அந்தமறஸ்ஸை ஒருநீராக்கினான்.

அவ — இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. (முன்னமழகர்) இதில் - ‘ஸௌந்தரீயாதிகள் † முகந்து கொண்டதுபவிக்கவொண்ணாமைக்கு ஹேது-கரணஸங்கோசம்’ என்றுகலங்க, அந்தக் கலக்கத்தை அவன் தீர்த்தபடியைப்பேசின பாகரத்தை யதுவதித் தருளிச் செய்கிறார்.

எங்ஙனையென்னில்; கீழ் அழகருடைய அழகு முதலானவற்றை யதுபவிக்கப் புக்கவிடத்தில் விளாக்கொலை கொண்டதுபவிக்கவொண்ணாதொழிய, “அதுக்கடி-விஷயபௌஷ்டகல்யம்” என்றறிய மாட்டாமல் ‘கரணஸங்கோசம்’ என்றதுஸந்தித்து, “இஸ்ஸங்கோசமற்றுத்தன்னைய; துபவித்து வாழுகைக்கு உடலாக அவன் பண்ணின ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைத்தப்பி ஆர்த்தப்பபட்ட நான் இனி அவனைக்கிடிகையென்றொரு பொருளுண்டோ” என்று ஸோகபர வஸராய்க்குப்பிட்டு * முநீர் ஞாலத்தினர்த்தத்தை ‘முன்னமழக ரொழில்’ என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(முன்னமழகரொழில் மூழ்தும்) முந்துறமுன்னம் ஸ்வ ரூபகுணதிகளிலகப்படாதே, அழகருடைய வழகிலே யாயிற்ற கப்பட்டது. மூழ்குறையாவது - அந்த ஸௌந்தரீய ஸாகரத்திலே ஆழங்காற்பட்டமூந்துகை. இப்படி ஸௌந்தரீயஸாகரத்திலே மக்கரான வாழ்வார். (இன்னவளவென்ன) இவ்வளவென்று பரிச்சேதிக்க. (எனக்கரிதாய்த்தென்ன) * மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற வெனக்கரிதாயிற்றென்றருளிச்செய்ய. ‘திருமாலே

(21)

42

கூட்டுவாய்நூல்

(2) \mathbb{R}^2 上の \mathcal{F}_1 と \mathcal{F}_2 を

கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்ஸ்வபதஸ்சதே" என்று-திருச்சித்ரகூடத்திலே இருவருமான சேர்த்திமிலே அனைத்தடிமையும் செய்யவேணுமென்ற சைப்பட்ட விளையபெருமானைப்போலே, இவரும் * அவர் மேல் மங்கையுறைமார்வனாய் * ஒங்குவேங்கடம் மேனி * தானேங்குகிற * சென்னியோன் குதன் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே யெப்பேர்ப்பாட்ட வடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று உத்ஸாஹித்த.

(மிக்கலும் சேர்மாறன்) (க) 'சுந்தராக்ஷஹதூ-அநுரத்தர்ச பக்தர்ச' என்று - * ஆராவன்பிலையனைப்போலே (உ) 'ஆருவன்பிலடியேன்' எனணும்படி நிரூபித ப(ஹ)க்தியுக்கரான வாழ்வார். (பூங்கழலெஞ்சேபுகழ்) அவர் * பூவார்சுதஸ்களிலே யடிமைசெய்தாப்போலே, மகஸஸைநீபும் அபி(வி,ரி)மமார், புஞ்பம் போல மருதனமாயிடுக்கிற அவர்சரணக்களைஸ்துதிசுடிப்போரு. அவர் விஷயத்திலேவாசிகமான வடிமையைச்செய்யப்பார். உத்தரவாக்யத்திப்பிரதிபாதிக்கிற கைங்கர்யத்தான் தீபர்பகதபாயா யிறறிருப்பது.

இத்தால் - 'ஒழிவில காலமெல்லாம்' என்ற முதற்பாட்டிலுள்ள தந்தை யருளிச்செய்தபடி, மேல் 'சிந்துபூமகிழும்' என்று - காயிகனைக்கர்யத்தையும், 'நெண்ணிறைச்சுனைகீர் திருவேங்கடம்' என்று - மாகஸமின வடிமையையும், 'நகன்விரனவர்க்கு' என்று வாசிகமான வடிமையையும் சொல்லி, 'வேங்கடத்துறைவார்க்கும' என்று - ஸ்வபோ(ஹ)க்த்ருத்வகிவ்நத்தி சொல்லி, 'சமன்கொள் வீடுதரும் தடங்குன்றம்' என்று அந்தக் கைங்கர்யத்தை திருமலையாழ்வாரே தந்தருளுவொன்றும், 'திருவேங்கடமாமலையொன்றுமே தொழுகம்வினையாயும்' என்று அந்தக் கைங்கர்யவிரோதி கிவ்ருத்தியையும் திருமலையாழ்வாரே பண்ணியருளுவொன்றும், இப்படி முதற்பாட்டிலுள்ள தந்தை விவரித்தருளினவகளுக்கும் இவர்க்கு விவகிதம்.

(உக)

மூ.—புகழொன்று மாலெப்பொருள்களுந்தானாய்
நிகழ்கின்றநேர் காட்டி நிற்க —மகிழ்மாறன்
எங்குமடிமைசெயனிச்சித்து வாசிகமாய்
அங்கடிமை செய்தான் மொய்ம்பால். (உச)

பதவுரை.

புகழ் ஒன்று மால்	கீர்த்திபொருந்தினஸர்வேஸ்வரன்
எப்பொருள்களும் தானாய்	எல்லாப்பொருள்களுந்தானே
நிகழ்கின்ற	யாய் விளங்குகின்ற
நேர்காட்டி நிற்க	நேர்மைபக்காட்டி நிற்க,
மகிழ்மாறன்	வகுளாபரணரான ஆழ்வார்
எங்கும் அடிமைசெய இச்சித்து-எவ்விடத்தும் தொண்டு செய்யவிரு	ம்படி
அங்கு	விரும்பின அவ்வண்ணமே
மொய்ம்பால்	மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற சீர்
	மையினால்

வாசிகமாய் அடிமைசெய்தான்-வாசிகதைந்தர் யம்பண்ணினார் (உச)

அவ.—இருபத்து நாலாம்பாட்டு. (புகழொன்றுமால்) கீழ்
பாரித்த கைங்கர்யத்துக்கருணமாக அவன்ஸர்வாத்மபா(ஊ)வ
த்தைக்காட்ட, அதைப்பேசியடிமைசெய்த பாசுரத்தை யறுவதித்
தருளிச்செய்கிறார்.

என்னனெயென்னில்; கீழிவர்(க) “சுகமாவவ-ஓகரிஷ்யாதி-அஹம்
ஸர்வம்கரிஷ்யாமி” என்றுபாரித்தபடியேஸர்வாத்மபாவத்தைக்காட்
டியடிமை கொள்வதாக பொருப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, உத்
யோகமாத்ரத்திலே வயிறுநிறையும் அவன்பாக்ருதிக்கும், வாசிகத்து
க்கு மேற்பட்டவடிமைசெய்யமாட்டாத தம்பரக்ருதிக்கும்சேர வாசி
கமாக வடிமை செய்து தலைக்கட்டுகிற * புகழூல்லொருவனிலர்த்
தத்தை “புகழொன்றுமால்” என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(புகழொன்றுமால்) கீழ் * எண்ணில்தொல் புகழ்
வானவரீசனாய் “புகழூல்லொருவன்” என்று-ஸர்வவஸஸ்துத்ய
னமது ஸத்ருஸமாய்ச் சேரும்படியான ஸர்வேஸ்வரன். *பொழி

சேழும் காவல் பூண்டபடியாலே புதழும் பொருந்தியிருக்குமிதே. அன்றிக்கே, இவரையடிமை கொள்ளுகையால்வந்த * அந்தமில் புதழ்பொருந்தின வென்முமாம். (எப்பொருள்களுந்தானாய் நிகழ்கின்ற சேர்காட்டிவந்த) ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தானென்னும்படி ஸர்வஸப்த வாய்யனாய் வர்த்திககிற ப்ரகாரப்ரகாரி (ஹ) பாவத்தை ப்ரகாஸிப்படுத்துக்கொண்டு இவர்க்கு ஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத் காரமாய்ப்படிநிற்க.

அதாவது-“பொருளில் சீர்பூமி யென்கோ” என்று தொடக்கியருளிச்செய்த பூதங்கள், “குன்றங்களனைத்து மென்கோ மேவுநீர் மாரியென்கோ” என்றது தொடக்கமான பெள (ஹ) திசங்கள், “சாதிமாணிக்கமென்கோ” இய்யாதியில்—உஜ்வலமானமாணிக்யா திகள், “அச்சுதன் - அச்சுவைக்கட்டியென்கோ” இய்யாதியில் - ரஸவத்பகார்த்தங்கள், “நான்கு வேதப்பயனென்கோ, சமயநீதிநூ லென்கோ துடங்கு கேள்வியிசையென்கோ” என்றுகா(மா)நாதிஸ ப்தராசிகள், “வானவராதி” இய்யாதியில்-மோக்ஷாதிபுருஷார்த்தங் கள், “ஒளிமணிவண்ணன்” இய்யாதியில்-ஜகத்ப்ரதாஸரானபாஹ்ம ருத்ராதிசு, இவற்றுக்கடைய காரணமான “யாவையும்யாரும்நா னே” என்கிற - ப்ரக்ருதி புருஷர்கள், இவற்றையடைய விபூதியாசவு டையனாய், இவற்றிலேஅந்தரா த்மதயாவ்யாபித்து, “தோய்விலன்” என்று தத்த(ஹ)ததோஷை மலம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கிறபடியையு மென்கை. (க) “ஐமதவஹம் ஸரீரம் தெவெவ்யுயக்ஷெவஸஹபா தமஹி | சுஹி: கொவ: பூவாஹெவ்யெவாஹி: | வஹ்வக்ஷண-ஜகத் ஸர்வம் ஸரீரம்தே ஸ்தைதர்யந்தேவஸஹதாதலம் | அகநிகோபபேர ஸாதஸ்தேஸாமஸ்ஸரீவத்ஸலக்ஷண என்னும்படியே” இப்படி புதழு நல்லொருவனென்கோ, பொருளில் சீர்பூமியென்கோ” என் றுதொட்டங்கி, “நான்முகக்கடவுளென்கோ” என்னுமளவும் ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தானென்னும்படி ப்ரகாரமாக வர்த்திக்கிற ப்ரகா ரியைக் காட்டிக்கொண்டுநிற்க.

(மகிழ் மாறன்) வகுளத(ய)ரரான வாழ்வார். (எங்குமடிமை செயலிச்சித்து) ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே யடிமை செய்யவிச்

மூ — மொய்ம்பாநம்மா லுக்கு முன்னடிமை செய்தவப்பால்
 ஆன்பாலாட்செப்பவரைபாதரித் தம— அன்பிலா
 மூடரை கித்தித் தா மொழித்தருளு மிறன்பால்
 தேடரிபபத்திரஞ்சே செய். (உடு)

சித்து. (வாசிகமாயங்கடிமை செய்தான்) அப்படியாகைப்பட்ட
 அவ்வடிபத்திலே - மொன்கோ" "என்கோ" என்று வாசிகமாகவடி
 மை செய்தார். (மொய்ம்பால்) (க) "யசுத்தாவைவா - யஜித்ம
 தாபலதா" (உ) "வலந்தரும்" "கலைப்பெற்றென்றெஞ்சம் பெற்றது
 நீநெய்" என்று-அவன் கக்க ஆத்மபலத்தாலே ஸத்தையுண்டான
 லிறை ஸம்ருததியை யபேக்ஷிப்பது. மொய்ம்பு - மிடுக்கு, "கண்
 னாவென்னும் மண்ணே னார் விண்ணோர்க்கு" என்றும், (ங) "வா
 னோர்க்கும் மண்ணோர்க்கு மவைப்பு" என்றும், (ச) "கண்ணையே
 மூலகுக்கு முநிராயவெங்கார்வண்ணனை விண்ணோர் தாம் பமவும்
 பெழில் வேங்கடவேதியனை" என்றும், "தாய் கந்தையுநிரா
 கின்றாய் - பகின்றமொகால் புகழ் மூவுலகுக்கும் காணே பரமாதண்
 வேங்கடமேகின்றாய்" என்றும், "திருவேங்கடத்தானுக்கு என்
 கட்பாசம் வைத்தபரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கு" என்றும், (டு, 'அம்
 பாம்" இத்யாதியாலும்- அலனுடைய வுபயவிபூதி நிர்வாஹகத்வத்
 தையும் அந்தர்வ்யாப்தியையும் ஸர்வகாலவர்த்தித்வத்தையுமநாசிச்
 செய்கையாலே, வ்யாப்தா. ஸந்தா. ரூப வாசிக கைகங்கர்யம்
 * திருவேங்கடத்தென்னனை யென்னப்பெனம்பெருமானுக்கேயிறே
 யோற்றிருப்பது. "அத்தைப்பற்றவிறே" "அங்கடிமைசெய்தான்" என்
 றிவாருளிச்செய்தது. (உச)

பதவுரை.

மொய்ம்பு ஆரும்

மிருத்த ஆற்றலையுடைய ஸர்வேவர்

வானுக்கு

முன் அடிமைசெய்த உவப்பால் - முன்னே வாசிககைகங்கர்யம் பண்

ணின ஸந்தோஷத்தினால்

(க) (உ) தி-மொ-க-க௦. (ங) ச-திருவ-சடு. (ச) தி-மொ-க௦.

(டு) தி-மொ-அ-அ.

ஆன்பால் ஆட்செப்பவரை	பக்தி பூர்வகமாகக் கைக்கர்ப்பம்
யாதிரித் தும்	பண்னுமவர்களை
அன்பு இகா	கொண்டாடியும்
முடரை	பக்தியில்லாத
வித்தித் தும்	மூர்க்கர்களை
மொழித்தருளும்	வைதும்
	(அவர்களுக்கு ஹிதோபேதமானது
	க்திகளை) அநுரிச்செய்த
மாறனபால்	ஆழ்வார்விஷயத்தின்
மெஞ்சே	மனமே!
தேட்டரிப்பதறி	அத்யுத்தமமான பக்தியை
செய	பண்ணக்கூடவை, (உரு)

அவ — இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. (மொய்ம்பாரும) அடிமை செய்வாரை ஸ்துதித்தும், செய்வாதாரை கந்தித்தும் போருகிறபாக நத்தை யனுவதித்தநுரிச்செய்கிறார்.

எக்வனையென்னில்; இப்படி வாசிகமாக வழிமைசெய்யப் பெற்ற ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே, இவ்வடிமையைக் காத்கடைக்கொண்டு உடம்பைவளர்த்துக்கொண்டதிரிடும் கழனிமிண்டரைப் பொடிந்நும், பகவத்குணதுபவத்தாலேவந்த களிப்புக் குப்போக்கு விட்டு ஆடுவதுபாடுவதா யடிமைசெய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கொண்டாடியும் ஹ்ருஷ்டராய்ச்செல்லுகிற*மொய்ம்மாம்பூம்பொழி ன்னர் தத்தையருரிச்செய்கிறார் "மொய்ம்பாருமாலுக்கு" இத்யாதி பாடேல.

வ்யா.—(மொய்ம்பாருமாலுக்கு) ஸமஸத ஜகதா காரதயாஸக் தியால் ஸம்நுத்தானஸர்மேஸ்வரணக் கு ஸம்நுதவ ஸர்வஸக்தி த்வங்கனாஸிலகிறே பொய்கைமுகலைச் சி, விதிவித தக்கைம்மா வுக்கருள் செய்தடிமை கொண்டதும், (முன்னடிமை செய்துவப் பால்) முன் - *புகழுகலவொருவனிலே வாசிகமாகவடிமை செ ய்த அந்த ஹர்ஷத்தாலே, (ஆன்பாலாட்செப்பவரை யாதிரித்தும்) பகதியாலே கைக்கர்ப்பம் பண்னுமவர்களை யாதிரித்தும், அதாவது - "அத்யுணர்ந்தவர்" என்றும், "முனிவின் றிபேத்திக்குனிப்பார்முழு

மூ'—செய்யபரத்துவமாய்ச் சீர் ஆர்ணியுகமாய்த்
தாய்விபவமாய்த் தோன்றிவற்றன்—எய்துமவர்க்கு
இக்கிலத்திலர்ச்சாவதார மொரிதென்றான்
பன்னுதமிழ்மாறன் பயின்று. (உசு)

தணர் நீர்மையினர்" என்றும், "ஆர்வம் பெருகிக்குனிப்பாரமர்
கொழப்படுவார்" என்றுமாதரித்தும். (க) 'மாயநிகெலிதுண
நீநிகெலிது, நிகெலிக்' - காயந்திகேசித் ப்ராணம்திகேசிந்நு
த்யந்திகேசித்" என்றறிதே. (அன்பிலா மூடரை நிக்தித்தும் மொ
ழிக்கருளும்) * புத்தியிலாதபாவிகளான வஜ்ஞரை யநாதரித்து
நிக்தித்தும். அதாவது - "எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார் தம்
மால் கருமமென்" என்றும், "மண்கொளுலகிற்ப்பார் வல்வினை
மோதமலைந்து" என்றும், "அலைகொள்ளாகத்தழுந்திக்கிடத்துழைக்
கின்றவம்பர்" என்றும், "தம்பிறப்பால் பயனென்னே சாதுசனங்க
லிடைபேய்" என்றும், "என்சலிப்பார் மனிசரே" என்றும், "உத்த
மர்கட்கென்செய்வார்" என்றிறே அருளிச்செய்தது. (உ) 'ரோம-பு
பு-ப-மார்க்கம்பாதர்ஸய" என்னும்படியிறே அதிலுட்புகாதாரை
யநாதரித்தபடி.

(மாறன்பாவித்யாதி) இப்படி அஜ்ஞரானவர்களை நிக்தித்து
அவர்களை அஸத்கர்மங்களினின்றும் கிவர்த்திப்பிக்கப் பார்த்த
வாழ்வார் விஷயத்திலே பெறுதற்கரிதான பக்தியை மகஸ்ஸே
பன்னு. (உரு)

பதவுரை.

செய்ய பரத்துவமாய்
சீர் ஆர்ணியுகமாய்
தாய்விபவமாய்
தோன்று இவற்றன்
எய்துமவர்க்கு
இக்கிலத்தில்
அர்ச்சாவதாரம்

விலக்ஷணபமான பரத்துவமாய்
மேன்மைபொருந்திய வ்யூஹமாய்
பரிஸுத்தமான விபவமாய்
காணப்படுகிற இவற்றினுள்
ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்கு
இவ்விபூதியிலே
அர்ச்சாவதாரமானது

எளிது என்றான்

ஸுலபமென்றருளிச்செய்தார்,
(அவ்யாயரெனில்),

பயின்ற பன்னுதமிழ் மாறன் சேதநரோடே செறிந்து ஆராயப்
படுவதான தமிழ் வேதத்தையே
நிருபகமாக வுடையரான ஆழ்
வார். (உக)

அவ;—இருபத்தாறும்பாட்டு. (செய்யபரத்துவமாய்) இதில்-
அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யத்தை ஸம்ஸாரிகளைக்குறி
த்து உபதேசித்திற பாகரத்தை பறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ங
னையென்னில்; “தாமேவிழுங்காரைத் தடிக்கொண்ட டிக்கையன்றோ
நாமும் கைவிடுகை” என்றுமுன் டம்மாலே பொடியப்பட்ட நாட்
டாரிழவுபொறுக்கமாட்டாதக்ருபாதிசயத்தாலேமீண்டும் அவர்களு
க்கு அவன் ஸௌலப்யத்தையுபதேசிக்கைக்காக பரவ்யூஹணிபவங்க
ளையடைவே யருளிச்செய்துகொண்டு சென்று; நீங்களுகந்தபடி
யே யுகந்தருளப்பண்ண, அத்லைத உப்ராக்ருத கிவ்யஸம்ஸ்தாநத்
தோடொக்க னிரும்பும்ஸீலாதிசயத்தாலேஉங்களைரோடே புரையறக்
கலந்து ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் குறைவற வுபகரிக்குமர்ச்சாவதா
ரத்திலேயாஸ்ரயியுங்கொளென்றிற *செய்யதாமரைக்கண்ணனில்
தாத்தபர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் ‘செய்யபரத்துவமாய்’ இத்யா
திபாலேயென்கை.

வ்யா. — (செய்யபரத்துவமாய்) (க) ‘வரஃவராணாம் வர
நி - பரஃ பராணாம் பாம?’ என்றுஇதர விலக்ஷணமானவழியை பர
த்வமாய். (சீரார் விபூகமாய்) (உ) ‘எனஷநாராயணஸ்ரீரோது
க்ஷீராண-உயி கெதநஃ-ஏஷநாராயணஸ்ரீமாநக்ஷீரார்ணவநிகே
தநஃ’ என்னுமபடியிதே வ்யூஹமிருப்பது, ‘சீர்’ என்று-குணமாதல்,
ஐஸ்வர்யமாதல் (துய்யவிபவமாய்) பரத்பக்ஷாநுபவயோக்யமான
நுய்மையை யுடைபவிபவமாய். ‘செய்யதாமரைக்கண்ணன்’
‘அமரர்குலமுதல்’ என்றும், ‘தடங்கடற்கிடந்தான்’ என்றும், ‘அர
வமேறியலைகடலமரும் துறில்கொண்டவண்ணல்’ என்றும், ‘கென்
னிவங்கையொய்யழச் செற்றவிலலி’ என்றும் ‘தயரதற்சுமகன்றன்

மூ — பயிலுந் திருமால் பதந்தன்னினெஞ்சம்
தயலுண்டு நிற்குந்ததியர்க்கு-இயல்வுடனே
யாளானர்க்காளாகு மாறனடியதனில்
ஆளாகார் சன்மம் முடியா.

(உஎ)

னை" "குரவைகோத்தகுழகனைமணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை" எ
ன்றுமிறே பரத்வாதிகளை யருளிச்செய்தது. (தோன்றிவற்றுள்)
இப்படிக்கூகால் தியி) காரிநியமங்களையுடைத்தாய், ப்ரமாணங்க
ளாலேப்ரத்யக்ஷிக்கலாம்படியிருக்கிறவிவற்றில்வைத்துக்கொண்டு.

(எய்துமவர்க்கிநிலத்தில்) இவ்விபூதியிலே கிட்டியார்ஸ்யிக்கு
மவர்களுக்கு. (அர்ச்சாவதாரமொரிதென்றான்) ஸௌலப்யத்தா
லே அர்ச்சாவதாரம் ஸமாஸ்யபணத்துக்கு, சக்ஷார்விஷயமுமாய்,
நித்யஸந்திபுமுண்டாகையாலே அதிஸூலபமென்கிறார். "கெஞ்சி
னால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள்கடல்வண்ணன்" என்றத்தை
நினைக்கிறது. (க) "எளிவரும் இணைவனமென்றவைபரத்வமாம்
படிஅவனாகும் ஸௌலப்ய(ஹ)காஷ்டையக்காட்டி" என்றாரிறே.
(உ) 'ஸ்ரீரக்ஷ்யாயதநவிலொஸிஸ்யநாவராத்தஜஃ - ஸ்ரீமத்யா
யதநேவிஷ்டேஹஸ்ரீஸ்யேநாவராத்தமஜஃ' என்றும், (ங) "நாராய
ணஸூவாமஜே - நாராயணமுபாகமத்" என்றும்-விபவத்தாலே
அர்ச்சயமானவேற்றமுண்டாயிறேயிருப்பது. இப்படியர்ச்சாவதார
வைபவத்தையருளிச்செய்தவர்காம் இன்னொரென்கிறார் (பன்னுத
மிழ்மாதன்பயின்றென்று). அதாவது-சேதநரோடேசெறிந்துஆரா
யப்படுமதான த்ரஸிடத்தையே நிரூபகமாக வுடையரானவாழ்வார்,
(ச) "பண்ணியதமிழ்" என்னும்படி ப்ரமாண சாமத்தைவெளியிட
டாப்போலே, ப்ரமேயசாமமான அர்ச்சாவதாரமொரிதென்று
வெளியிட்டருளினொரென்கை.

(உஊ)

பதவுரை.

பயிலுந்

ஆர்.ரித ஸங்க-பரவனான

திருமால்

ஸ்ரியிபதியினுடைய

பதம் தன்னில்

திருவடிகளில்

(க) ஆசார்யஹுரு.

(உ) ரா-அ-ச-ச.

(ங) ரா-அ-ச-ச.

(ச) தி-வாய்-உ-எ-உ.

† இனிதென்று.

நெஞ்சம் தயலுண்டு நிற்கும்	மனம்பதிந்து நிற்கிற	
ததிபர்க்கு	பாகவதர்களுக்கு	
இயலுடனே ஆளானர்க்கு	முறைமே அடிமையாயிருக்குமவர்	
	களுக்கு	
ஆளாகும்	அடிமைசெய்யப்பெற்ற	
மாரன்	ஆழவாரூடைய	
அடி அதனில்	திருவடிகளில்	
ஆள் ஆகார்	அடிமை	யப்பயப்
சன் மம்	பிறவி	
முடியா	நசிக்கமாட்டாது.	(உள்)

அவ. — இருபத்தேழாம்பாட்டு. (பயிலும் திருமால்) இதில் - ததியைப் பதும்பத்தாக உத்யேயராக வதுஸந்தித்த பாசுரத்தை யதுவதிக்கருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனென்பன்னில்; கீழேயுள்ள லப்ப காஷ்ட்டைடைய யுபதேசிக்க, அத்நையும் காற்கடைகொள்ளு கையான ஸம்ஸாரிகளோட்டை ஸஹவாஸத்தால் வந்த வெக்காய மாறும்படி, தனக்குப்பாதரோகைபோலே பரதந்தாரான ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்களை அவன் காட்டக்கண்டு அவர்கள் திருவடிகளிலே தலையைமடுத்து அவர்கள் தான் அவன்படிகளிலே பலபடியாக மண்டி யிருக்கிறபடிபைக்கொண்டாடி, அவர்களெல்லே நிலத்திலே சென்றினியராகிற * பயிலுஞ்சுடரொளியின் தா த்பர்யத்தை "பயி லும திருமால்" இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை. (சு) "மஹாதாரகாஹகாலடி-கச்சதாமாதுலகுலம்" இதிவதி - இதவத்.

வ்யா. — (பயிலுந்திருமால்) ஆஸ்ரித ஸங்கஸ்வபாவஞான ஸ்ரி யப்பதியினுடைய திருவடிகளிலே. இத்தால் - "திருநாரணன்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. பயிலுந்திருவென்று - எம்பெருமா னோடே ஸர்வகாலமும் ஸம்ஸரிஷ்டையான ஸ்ரீயென்னவாமம். பதந்தன்னில் நெஞ்சம் தயலுண்டு நிற்கும் ததிபர்க்கென்றது - "பாதம் பணிய வல்லாமை" என்றபடி; நெஞ்சம் தயலுண்டுநிற் கையாவது - திருவடிகளில் பேரக்யதையை யதுஸந்தித்து வெஸ ஹாடி-புதாயுது - ஸ்வேஹார்த்தந்தாயுத சித்தராய் தந்நிஷ்ட

மு.— முடியாதவாசைமிக முற்று கணங்கள்

அடியார்தம்மைவிட்டவன்பால்-படியாவொன்

றென்றின் செயல் விருப்ப வுள்ளதெலாந்தாம் விரும்பத்

துன்னியதே மாற்றன் சொல்.

(உஅ)

ராயிருக்கை யென்றபடி. (க) “உன்னிணைத்தாமரைகட்கன்புருகி நிற்குமது” என்னக்கடவதிதே, அன்றிக்கே தயவென்று - தையலாய், திருவடிகளிலேபந்தபாவராயிருக்குமவர்களுள்ளாகவு மாம். ததியர்க்கென்று - ததஸம்பந்தமே நிருபகமாயுள்ளவர்களுக் கென்கிறது. “பயிலுந்திருவுடைபார்” என்றும், “தொருந்தடக் கையும் கூப்பிப்பணியுமவர்” என்றும், “பாதம்பணிபவல்லார்” என் றும், “திருநாரணன் தொண்டர்” என்றுயிப்புடைகளிலே நிருபக மாயிருக்கை.

(இயல்வுடனே யாளானூர்க்காளாகும் மாற்றனடியதனில்) வடிவழகிலும் ஆயுதாபரணாதிகளினொப் பனைபழகிலும் தேந ற்றடிமைபாயிருக்குமவர்க்காளாகையே ஸ்வரூபமென்றிருக்குமாழ் வார் திருவடிகளில். (ஆளாகார்) அடிமையாகாதார். (சன்மம் முடியா) ஜம்மஸ்யம் பிறவாது. (ங) “எமர்கீழ்மேலெழு பிறப் பும் விடியா வெந்நாகத்தென்றும் சேர்தல் யாறினர்” என்னும் படி ஆழ்வார் ஸம்பந்தமுடையவர்களுக்கிறே ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் முடிவது. * இவையுமோர் பத்துசொன்னானிறே சன்மம்செய் யாமே இலங்குவான் பாவருமேறுவது, அல்லாதார்க்கு ஸித்தியா திறே; ஆகையால் ததீபஸேஷத்வத்தி னெல்லேநிலத்திலே நிற்கிற வாழ்வார் திருவடிகளை யாஸ்ரயிக்கவே ஜம்மஸம்ஸார (வாஸ)பந்த நிவ்ருத்திபூர்வகமாகவே மோக்ஷஸித்தியாமென்றபடி. (உஎ)

பதவுரை.

முடியாத ஆசைமிக

முற்று கணங்கள்

அடியார்தம்மைவிட்டு

அவன்பால் படியா

ஆராதகாதல் அதிஸயிக்க

ஸர்வேவந்தரியங்களும்

பாகவதர்களைவிட்டு

அந்த ஸர்வேஸ்வரனிடத்தில் படிந்

[து,

(க) திவாய்-எ-க-க௦

† (பா) தைப்பாவராய் ஸதப்தராய் நிற்குமவர்.

ஒன்று ஒன்றின்செயல் விரும்ப-ஒருகரணம் ஒருகரணத்தின் வருத்
தியை அசைப்பத

உள்ளது எல்லாம் தாம்விரும்ப-கரணங்களின் விடாய் முழுதும்
தாம் உடையராதலை விரும்ப

மாறந்தன் சொல் ஆற்றாருடைய ஸ்ரீஸூத்தியானது
துன்றியது நெருக்க முற்றது. (உஅ).

அவ.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. (முடியாதவாசைமிக)இதில்
கரணங்களும் தாமும் பெருவிடாய்ப்பட்டுப் பேசின பாகரத்தை
யநுவதித்தல் செய்கிறார். அதென்னெனையென்னில் ; * பயி
லும் சுடரொளியிலே -உத்தேச்யராக வநுஸந்திக்கப்பட்ட ஸ்ரீவை
ஷ்ணவர்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகத்தேவந ப்ராஸ்துதமாக பகவத்
ஸௌந்தர்யாதிகளின்விடாய்க்கு உத்தம்பா (ஐ)கமாய், அத்தாலேவிடா
ய்குறைபுரண்டு, அதுபாவ்யமானபூஷணயுத விக்ரஹ குணசேஷத்தா
திகளைச் சொல்லி, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய்முழுமிட
றுசெய்து கூப்பிடுகிற * முடியானேயிலர் தத்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தரு
ளிச் செய்கிறார் 'முடியாதவாசைமிக' இத்யாதயாலேயென்கை.

வ்யா.—(முடியாத வாசைமிக) * மயர்வற மதிகலமருளு
கையாலே அடியேதொடங்கிவருகிற * ஆராதகாதலானதுஅதுப
வாலாபத்தாலே யதிபாசிக்க, கீழே - பாகவதஸ்வரூப நிரூபணத்
துக்குஉடலாக பகவத்குணாதிகள்ப்ராஸ்துதமாக, அத்தாலேபக்த்யபி
(வி)வ்ருத்தியாக, (முற்று கரணங்கள்)பாஹ்யாப்யந்தாஸகலகரண
ங்களும். "முடியாதவாசைமிகு-முற்று" கரணங்கள்" என்று கரண
விசேஷணமாகவுமாம். (அடியார் தம்மைவிட்டு) " எம்மையா
ளும் பரமர் " " எம்மையாளுடையநாதர் " என்றும், " எம்
மையாளுடையார்கள் " " எம்பெருமக்கள் " " எம்மை யளி க்
கும்பிராக்கள் " " எம்மைச்சன்மசன்மந்தரங்காப்பர் " " எம்
மைநாஸ்யக்கொள்கின்ற நம்பர் " " எந்தொழுசுலந்தாங்கள் " "
அடியாரொம்மடிகள் " "அடியார் தம்மடியாரடியோங்

கள்” என்று - இப்படிஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும்பேஷிகளாக வதுஸந் திக்கப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைவிட்டு. (அவன்பாலபடியா) படிந்து; புருஷார்த்தகாஷ்டையைக் கொலைக்கும்படியான சுவனிடத்திலே யவகாஷித்து. கரணங்களும் தாமும் தத்விஷயத்திலே ப்ர வணராய். (க) “மாடுதெருஸூரகா லிகுஸி-க்டெத்: | ஸம்ஸ்ப்ருஸேயம் யம்ஸுகாரோஹழ்- காத்ரைஸ்பேஸாகாபிகர்ஸிதைத்: | ஸம்ஸ்ப்ருஸேயம் ஸாமாஹம்” என்னும்படியாக (ஒன்றொன்றின் செயல் விரும்ப வுள்ளதெல்லாம் தாம்விரும்ப) “நெஞ்சமே நீணகராகவிருந்தவென் தஞ்சனே” “வாசகமேயேத்தவருள் செய்யும் வானவர் தம்நாயக னே” “கைகளாலாரத்தொழுதுதொழுதுன்னை” “கண்களாற்காண வருங்கொல்” என்று - வாக்க்பாணி சக்ஷ-ஸ்ப்ருதார்தங்களான லீக்த்ரியங்களை மநேரவாக்க்பாணி சக்ஷ-ஸ்ப்ருத்திகள் ஆசைப்படும் படியாகிற இக்த்ரியவ்ருத்தி நியமமின்றிக்கே அவனை யநுபவிக்க வேண்மும்படியானபெருவிடாயை யுடையவாய்; (உள்ளதெல்லாம் தாம்விரும்ப) கீழ்ச்சொன்ன கரணங்களின் விடாயைக் கரணி யானதாமொருவரு முடையராய் அவனையநுபவிக்கவாசைப்பட. அதாவது - “உன்னையெய்விவின் றியாதரிக்குமெனநாவி” என்றும் “பாவியேன்நெஞ்சம் புலம்பப்பலகாலும்கூவியும் காணப்பெற னுனகேகாலம்” என்றும், “உன்னையெந்நாள் கண்டுகொள்வன்” என்றும், “உன்னையெஞ்ஞான்று பொருந்துவன்” என்றும், “உன் னையே இருந்திருந்தெத்தனைகாலம் புலம்புவன்” என்றுமிதே யிவ ருடையப்ராவண்ய மிருக்கும்படியென்கை. (துன்னியதே மாறன் றன் சொல்). இப்படி கரண க்ராமத்தினுடையவும்கரணியான வாழ் வார் தம்முடையவும்கூர்த்தயதிஸபத்தையுடைத்தான வாழ்வார் ஸூக்தியான வித்திருவாய்மொழி, “மிடைந்தசொல்” என்னும்படி ஸப்தநிபிடமாயிருந்தது. துன்னுதல் - நெருக்கம். (உஅ)

மூ.—சொன்னாவில் வாழ்புலவீர் சோறுகூறைக்காக
மன்னாத்தமாநிடரை வாழ்த்துதலா-லென்னாகும்
என்னுடனேமாதவனையேத்து மெனும் குருகூர்
மன்னாளுளல் மாறும் சன்மம். (உக)

பதவுரை.

சொல் நாவில் வாழ்புலவீர்	நாக்கில் கவசா தரியமுடைய பண் டிதர்களை!
சோறுகூறைக்காக	சோற்றுக்கும் துணிக்குமாக
மன்னாத்த மாநிடரை	அல்பாபுள்ஸுக்களான மதுஷ்யர் களை
வாழ்த்துதலால்	கவிபாடிப் புகழ்வதனால்
என் ஆகும்	என்னபயனும்?
என்னுடனே	என்னுடன்கூடி
மாதவனை	ஸ்ரிய:பதியை
எத்தும் எனும்	ஏத்துக்கொன்று பரோபதேசம் பண்ணின
குருகூர்மன்	திருக்குருகூர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய
அருளால்	க்ருபையாலே
சன்மம்மாறும்	பிறவி ஒழியும். (உக)

அவ.—இருபத்திதான் பதாம்மாட்டு. (சொன்னாவில்) இதில்-
அஸேவ்யஸேவையகர்த்த மென்றும்; பகவதஸேவை ப்ராப்தமென்
றும் பேசுகிற பாகரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார். அதெங்
கனையென்னில, * முடியானேயில் முடியாதவாசையை யுடைய
யாம்க்கூப்பிர் டவர், “தம்கூப்பிட்டுக்குத் துணையாவாருண்டோ?”
என்று லெளகிரைப்பார்த்த விடத்தில் அவர்கள் பகவதர் ஹகரண
ங்களைக்கொண்டுகூடும் மதுஷ்யர்களைக் கவிபாடித்திரிகிறபடியைக்
கண்டு, அதுபொறுக்கமாட்டாமல், “இப்படி வகுத்தவிஷயத்தை
விட்டு அப்ராப்த விஷயத்தைக் கவிபாடுகையிடல்ல” என்று அவர்

சுருக்கு ஹி கம நுளிச்செய்ய, மீளவும் அவர்கள் பழைய நிலைகளிலே நிற்க, அவர்களை விட்டுச் வலாபத்தைச் சொல்லிப் பிரதராகிற *சொன்னால் விரோகத்தினர், தக்கதைத் தொடுத்து 'சொன்னால்' இத்யாதி யாலே பருளிச்செய்கிறார் என்பதை.

வ்யா. — (சொன்னால் வாழ்புலவீர்) பகவதஸ்தோத்ரம் பண்ணுகக் குப் பரிசுரமான நாக் கைக்கொண்டு அவனை ஸ்துதித்து ஜீவிக்கிற புலவீர்காள்! நீங்கள் விசேஷஜ்ஞரால் விகாரனோ? (சோறு கூடைக்காக மன்னுதமானிடரை வாழ்த்துதலாலென்னாகும்) அஃ நாச்சரதநாதிகளாயுள்ள சுதூத்ர ப்ரயோஜனத்துக்காகக் கூடிய ஜ்ஞக் களான சுதூத்ரமனுஷ்யரைக் கவிபாடிஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையாலென்ன ப்ரயோஜனம் வித்திக்கும்? த்ருஷ்டா஽த்ருஷ்ட பலங்களிலொன்றும் வித்தியாது, அநர்த்தமே வித்திக்குமென்ற படி. "என்னுவதெத்தனை நானைக்குப்போதும் புலவீர்காள் மன்னு மனிசரைப் பரிசுப்படைக்கும் பெரும்பொருள்" என்ற நுளிச்செய்ததை நினைக்கிறது. (க) 'மொலவஹவாபுராதாராடி - கோஸஹஸ்ரப்ரதாரம்' (உ) 'ஹவஹவாநாபி-மொபுராவாகெது வுதிநாதிவ - ஸஸர்வநர்த்தி கோத்ருஷ்ட்வா ஸமேத்யப்ரதிநந்த்யச' என்னும் விஷயமன்றே.

(என்னுடனே மாதவனையேத்து மெனும்) "திருவேங்கடத்தென்னுனை யென்னப்பெனம்பொருமானுளாகவே - என்னுவின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலென்" என்றும், "ஓராயிரம் பேருமுடைய பிரானையல்லால் மற்றியான்கிலென்" என்றும், 'பாமப்ரபாய்க்காயம் கழித்தவன்னுளினைக் கீழ்புருங்காத லன்மாயமனிசரையென் சொல்லவல்லேனெனவாய்செய்தே" என்றும், "வாய்கொண்டு மானிடம்பாடவந்தகவிபேனவென" என்றும் "உலகம்படைத்தான கவி" என்றும் - தம்முடைய வயவ்விஷயவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியையும் ஸ்வவ்ருத்தியான பகவதஸ்தோத்ர ப்ரவ்ருத்தியையும் முன்னிட்டு: (உ) * திருமாலவன் கவியானவென்னேனோடே கூட * என் திருமாலான ஸ்ரீய: பதியை * 'கவிசொல்லவம்மின்' என்று பரோபதேசம் என்னி, பரோபதேச நிரபேகஷமா

(க) ரா-யு உக-ஏ. (உ) ரா-அ. கக-உஎ. (உ) தி-வி-சஅ.

† தொகுத்து.

மூ — சன்மம்பலசெய்து தானிவ்வுலகளிக்கும்
நன்மையுடைமால் குணத்தை நாடோறும்—இம்மையிலே
எத்துமின்பம்பெற்றே னெனுமாறனையுலகீர்
நாத்தமும்ப வேத்துமொருநாள். (௩௦)

உத்திருத்தின தம்படிபையும் பேசினவராய். (குருகூர்த்வாதி) திரு
ககரிக்கு நாதரான வாழ்வாரருளாலே அந்யஸேஷித்வத்துக்கடி
பான ஜம்மம் கழியும். * கண்டுசன்மம் கழிக்கவேண்டிற்று ஆழ்வார்
க்கு. இவர்களுக்கு (க) “சூழ்பிறப்பும் மருங்கே வரப்பெறுமே”
என்றவாழ்வாரருளாலே பிறவிப்பெருங்கடல் சுவறிற்று. மாறுகை
மாவது - ஸ்வாஸநமாகப்போகை. “இவையுமோர் பத்தேற்கும்
பெருபுகழ் சொல்லவல்லார்க்கில்லை சன்மமே” என்றிறே இத்திரு
வாய்மொழிக்கு பலருதியும். (௨௬)

பதவுரை.

உலகீர்	“இவ்வுலகிலுள்ளவர்களை!
சன்மம்பல செய்து	அநேக அவதாரங்களைச்செய்தருளி
தான் இவ்வுலகு அளிக்கும்	தானே இவ்வுலகங்களை ரகித்திற
நன்மையுடை	நன்மையொருந்திய
மால்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய
குணத்தை	கல்யாணகுணங்களை
நாடோறும்	எப்போதும்
இம்மையிலே	இந்த ஜம்மத்திலே
எத்தும் இன்பம்பெற்றேன்	துதிப்பதனாலுண்டான ஆநத்தத் தை அடைந்தேன்”
எனும் மாறனை	என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாரை
ஒருநாள்	ஒருநாளாயினும்
நாத்தமும்ப	நாக்கு தழும்பேறும்படி
எத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுங்கள். (௩௦)

அவ.—முப்பதாம்பாட்டு. (சன்மம்பலசெய்து) இதில்-பகவதர்
ஹகரணானுபவனக்கொரு குறைகளுமில்லை யென்ற பாகுரத்தை

தித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்கனெனென்னில்; இதரரைக்க
பெரிசெய்க்கு அநர்ஹ கரணனானமாதாமன்றிக்கே, பகவத்விஷயத்
தைக்கவிபாடுகைக்கர் ஹகரணனாகவும்பெற்றேன்; எனக்கினிவேண்டு
வதுண்டோவென்று ஸ்ருஷ்டராகிற*சன்மம்பலபலவினர்த்தத்தை
ஸங்சரஹித்தருளிச்செய்கிறார், “சன்மம்பலசெய்து” இத்யாதியா
லேயென்கை.

வ்யா.—“சன்மம் பல பல செய்து” என்கிற பாட்டு இத்திரு
வாய்மொழிக்கு உயிச்ச்பாட்டாகையாலே அத்தைக் கடாக்கித்
தருளிச்செய்கிறார் (சன்மம்பலசெய்தென்று) “சன்மம் பலபலசெய்
து” என்றும் (க) “வெஹுநிநெஸுதிதாநி - பஹுநிநெஸுதிதாநி”
(உ) “வெஹுநிநெஸுதிதாநி - பஹுநிநெஸுதிதாநி” என்றுஞ்சொல்லு
கிறபடிபே அஸங்க்க்யாதமான வவதாரங்களைப் பண்ணி. (சன்
மம்பல செய்து தான்) அநர்மவஸ்பனான தான்” (௩) கௌ
ஸஸ்யாஜநயத் - கௌஸஸ்யா ஜநயத்” (௪) “ஜாகொஹம்
உதிவொஹயத்” - ஜாதோஹம் யத்தலோதராத” என்னும்
படி ஆஸ்ரிதார்த்தமாக வஸங்க்க்யாதமான வவதாரங்களைப்பண்ணி.

(இவ்வுலகளிக்கும்) தன்வாகியநியாதஇஸ்ஸம்ஸாரிகளைக்கூறிக்கூறும்.
ரக்ஷணத்தான் - விரோதநிரஸந பூர்வகமாயிதே யிருப்பது. (௫)
“மண்ணவாந” கபூலியவாந” - குணவாந் கஸ்சகிர்யவாந”
இதே, விரோதிகளைப்போக்கி நரக்கையாலேதடவி ரக்ஷிக்கும் நன்
மையுள்ளது ஸர்வேஸ்வரனுக்கிறே. (௬) “நஹிபாவந வாரிபூ
ஜிதே வவெஸ்யாஹரிபூ-நஹிபாலந ஸாமர்த்த்யம்ருதே ஸர்வே
ஸ்வரம் ஹரிம்” “உலகில் வன்மையுடைய வரக்கரசுரை மாளப்ப
டைபொருத நன்மையுடையவன்சீ” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது
(இவ்வுலகளிக்கும்) நன்மையுடையமால் குணமென்று. “சீர்பரவப்
பெற்றநான்” என்றத்தை (மால்குணத்தை நாடோறு மிம்மையிலே
யேத்துமின்பம்பெற்றேன்) என்கிறது. ஒருதேசவிசேஷத்திலே
(௭) “விபந்யவஃ - விபந்யவஃ” “விண்ணோர்பரவும்” என்று
ஸ்துதித்து, (௮) “ஸோஹுதே வவ-பாநாநாந” வஹஸ்யஹ
ணா - ஸோஹுதே ஸர்வாங்காமாந் ஸஹப்ரஹ்மண” என்றதுபவி
க்கும் குணங்களை இவ்விபூதியிலே ஸ்தோகரம் பண்ணுநையா
லுண்டான வாகந்தத்தைப் பெற்றேன். “சுறைவு முட்டிப் பரிவி

(க) கீ-ச-௫ (உ) யஜு-தை-௩-௧௭ (௩) ரா-பா-௧௮-௪௦ (௪) வி-ட-௫-௩ ௧௪.

(௫) ரா-பா-௧-௨ (௬) வி பு ௧-௨-௨ ௨௧. (௭) புருஷநதி (௮) தை ஆ ௧

மூ.—ஒருநாயகமாயுக்குக்குவாரேனார்

இருநாட்டிலேறியுய்க்குமின்பம்—திரமரகா

மன்னுயிர்ப்போகந்தீதுமாலடிமையே யினிதாம்

பன்னி யிவைமாறனுரைப்பால்.

(௩௧)

டர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கந்தளர்வுக்கேடுகளின் றி அம்ருதநாந்
தமக்நரானவர்” என்றிறே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலுமருளிச்செய்தது.

(ஏத்துமின்பம் பெற்றேனென்னுமாறனை யுலகீர் நாத்தழும்ப
வேத்துமொருநாள்) இப்படி அவன் கல்யாணகுணங்களை ஸ்துதிக்கப்
பெற்றேனென்றருளிச் செய்தவாழ்வாரை, லௌகிகராஜள்ளவர்க
ளே! நாத்தழும்பேறும்படி ஸ்துதியுங்கோள்; அதுதான் பலநாள்
வேண்டா, ஒருநாளமையும். (௧) “வீவில்காலமிசைமலைகளேத்தி
மேவப்பெற்றேன் வீவினும்பம் மிகவெல்லே நிகழ்ந்தனன் மேவியே”
(௨) “பகலிராப்பரவப்பெற்றேன்” என்கிற நிர்ப்பந்தம்வேண்டா
நாத்தழும்பவேத்து (மொருநாள்) ஸக்ருதஸேவிக்கவமையும், ஸர்
வதாஸரஸமாயிருக்கும். (௩) “காவினாஸ் நவிற்றின்பமெய்தினேன்”
என்னும் விஷயமிதே.

(௩௦)

பதவுரை,

உலகுக்கு

இந்தலோகத்துக்கெல்லாம்

ஒருநாயகமாய்

ஏகாதிபதியாய்

உய்க்கும் இன்பம்

அநுபவிக்குமின்பமும்

வாரேனார்

தேவர்களுடைய

இருநாட்டில்

பெரிதான ஸ்வர்க்கலோகத்திலே

ஏறி

ஏறி

உய்க்கும்

அநுபவிக்குமின்பமும்

தீரம் ஆகா

நிலைநிற்கமாட்டா;

(அன்றியும்)

மன் உயிர்ப்போகம்

நித்யமான ஆதமாநுபவமும்

தீது

பொல்லாங்கு;

மால்-அடிமையே

பகவத்சேஷத்வமே

இனிது ஆம்

இவை

மாறன் பன்னி உரைப்பால்

போக்யமாயிருக்கும்;

என்ற இவ்வர்த்தங்கள்

ஆழ்வார் ஆராய்ந்து அருளிச்செய்

கையாலே (அறியப்பட்டன வெ

ன்று சேஷபூரணம்.) (கக)

அவ;—முப்பத்தோராம்பாட்டு. (ஒருநாயகமாய்) இதில்-ஐஸ்வர்யாதிகளினல்பாஸ்திரத்வ தோஷத்தைப்பேசின பாகுரத்தை யநுவதித்தருளிச் செய்கிறார். அதெங்கனையென்னில்; “சீர் பாவப்பெற்றநான்” என்று-கீழ், பகவதநுபவத்தாலே ஹ்ருஷ்டரான வாழ்வார், அந்தஹர்ஷத்தாலே இவ்விஷயத்தையொழிய ஐஸ்வர்யாதிகளிலே மண்டிக்கிடக்கிறவர்களைக்குறித்து, மீளவும், இவற்றினுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்களையறியாதே இவற்றிலே மண்டுகிறார்களென்று இவற்றின்தோஷங்களைப்பரக்கப்பேசாநின்று கொண்டு, பரமபுருஷார்த்தபூதனை ஸ்ரீயப்பதி திருவடிகளையார்யியுங்கொள்ளு என்று பிறர்க்கு உபதேசித்துச் செல்லுகிற ஒருநாயகத்தினர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்து, “ஒருநாயகமாய்” இத்யாதியாலே யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(ஒருநாயகமாயென்றுதொடங்கி) “உலகுக்கு-ஒருநாயகமாய்-உய்க்குமின்பமும்,வானோரிருநாட்டிலேறியுய்க்குமின்பமும் திரமாகாது” என்கிறார். “ஒருநாயகமாயோடவுலகுடனாண்டவர்” என்றத்தை நினைக்கிறது. ஸார்வபௌ(ஹ)மாய் (க) ‘வாணரஸூராதவசூரஸூ-பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்ய’ என்று ஏகாதபத்ரமாக நாட்டை நடத்துகிறவத்தால் வருகிறஸுகமும், “எனைத்தோருகங்களு மிவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர்” என்றும், ‘வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தேநிற்பரென்பதில்லை’ என்றுஞ்சொல்லுகையாலே அஸ்த்திரமாயிருக்கும். வானோரிருநாட்டிலேறியுய்க்குமின்பமாவது-தேவர்களுக்கு வாஸஸ்தாநமாய்ஜஹிகபோக(ஹ)விலகஷணமானஸ்வர்க்காத்பநுபவம், அதாவும் (திரமாகா) (உ) ‘தெதம்ஹுக்ஷரஸூம-ஹொகாவிஸாஸாஸூ-ஹொகாவிஸாஸூ-தேதம்

கோ

ஸ்வாமியான ஆழ்வார்

பாலரைப்போல்

(விரும்பினபொருள் உடனே வே
ணுமென்று அழுகிற) பாலர்க

ளைப்போல

செழ்கி

செணங்கி

பான் அளவில் வேட்கையால்

எம்பெருமான் பக்கனிலுள்ள ஆ
சையாலே

காலத்தால் தேசத்தால் கை
கழிந்த

காலதேசங்களாலே கைகழிந்து
போன

சால் அரிதான

மிகவும் துர்லபமான

போகத்தில்

கைங்கர்யாறுபவத்தில்

ஆசை உற்று

ஆசை அதிகரிக்கப்பெற்று

நைந்தான்

வருந்தினார்.

(நட)

அவ.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு (பாலரை)இதில்-தேசகால
விப்ரக்ருஷ்டமான வவன் படிகளைத் தத்தத் தேச கால வியி
ஷ்டமாம்படி யதுபவிக்கவேணுமென் றுதரித்த பாசுரத்தையறு
வதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்கனையென்னில்; மூன்றுகளையும்
பறித்துச்சங்காயமும் வாரினபயிர் ஸதஸாகமாகப் பணைக்குமா
போலே, “விடு மின் முற்றவும்” “சொன்னால் விரோதம்,”
“ஒருநாயகம்” என்கிற மூன்று திருவாய்மொழியிலே ஸம்ஸாரிக
ளைக்குறித்து உபதேசித்தவிடத்தில் அவ்வுபதேசம் அவர்கள் திருந்து
கைக்குடலன்றிக்கே, தமக்குரஸாந்தரங்களாலே யபிபூ(விஹி)த
மாய்க்கிடந்த * முடியானேயில் விடாய்க்கு உத்தம்பு(ஹி)கமாய்,
பக்தி ஸதஸாகமாகப் பணைக்க, அத்தாலே தேசகால விப்ரக்ருஷ்
டங்களான வவன்படிகளை இப்போதே கண்டதுபவிக்கவேணுமென்
னுமபேகைபிறந்து, அபேகைபிறந்தாடி யதுபவிக்கப்பெறுமையாலே
தாம்போவுபட்டுச்செல்லுகிறபடியை அர்யாபதேசத்தாலே யருளிச்
செய்கிற * பாலனையேமூலகினர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் “பால
ரைப்போல்” இதயரதியாலே யென்கை.

மூ.-கோவானவீசன் குறையெல்லாந்தீரவே

ஓவாதகாலத்துவாதிதனை-மேனிக்

க்கழித்தடையக்காட்டிக் கலந்த குணமாதன்

வழுத்துதலால் வாழ்ந்ததிந்தமண்.

(கூக.)

படித்தது; இங்கும் - “மடந்தையை வண்கமலத்திருமாதனைத்தடங்
கொள் தார்மார்பினில் வைத்தவர்” என்று - (க) * விண்ணவாமு
துணவமுதில்யரும் பெண்ணமுதை ஸ்லீகரித்தபடி சொல்லிற்று.

(சாலவரிதானப்போகத்தி வாசையுற்றுநைந்தான்) இப்
படி “தேசகாலங்களால் கைகழிந்திருக்கிறது தத்கால வர்த்திக
ளுக்கும் தத்ரஸ்தரானவர்களுக்குமேயிறே அதுபாவ்யமாயி
ருப்பது” என்றறியாமல், அபிவிவேசாதிஸயம் மறுபாடுருவும்
படி யவகாட(ய)மாய், அத்தையப்போதே பெருமையாலேஸிதிலரா
னார். இதுக்கடி- *குருகூரில் வந்துதித்த கோவாகையாலே, திரு
வயோத்யையில் பிறப்புராமபக்தியை ஜகிப்பிக்குமா போலே, திரு
நகரியில்பிறப்பும்பராபி(வி)திவேசத்தைப்பிறப்பிக்குமிறே.(கோ)ரா
ஜா. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் ராஜாவென்றபடி. இவ்விடம்
அராஜகமாகாமைக்காயிற்று ஆழ்வாரங்குளினும் போத்துணிர்ப்ப
(ஊ-6) வித்தது.

(கூக.)

பதவுரை.

கோவானவீசன்

குறையெல்லாந்தீரவே

ஓவாதகாலத்து

உவாதிதனை

மேனிக் கழித்து

அடையக் காட்டி

கலந்த குணம்

மாதன் வழுத்துதலால்

இத்தமண்

வாழ்ந்தது

ஸர்வஸேவியான எம்பெருமான்

எல்லாக்குறைகளும் தீரும்படி

விச்சேதியாமல் நடந்து செல்லுகிற

காலத்தில்

அதீதமான உபாதிபை

இவரோடுசேர்ந்து கழித்து,

கீழ் அபேக்ஷித்த அபதாநங்களை

பெல்லாம் வேலவைஸாதிப்பித்து

(தம்முடன்) கலந்த குணத்தை

ஆழ்வார் துதிக்கையாலே

இவ்வுலகம்

வாழ்ந்தபெற்றது.

(கூக.)

(க) தி மொ.கூ.கூ.உ. + “திருவடிகளில் திருத்துழாய்” அகிதபாடம்.

அவ. முப்பத்து மூன்றாய்ந்து. (கோவானவீசன்) இதில்-
காலேபாதிபைக் கழித்து அநுபவிப்பித்த படியை யருளிச்செய்-
கிற பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். -அதெவ்வனை யென்-
னில், இப்படி தேசகால விப்ரக்ருஷ்டங்களான தன்படிகளை யதுப-
விக்கவேணுமென்றாசைப்பட்டவிவர்க்கு, * காலசக்கரத்தானாக
யாலேகாலேபாதி(யி)யைக்கழித்துவர்த்தமாநகாலம்போலேயாக்-
கிக் கொடுத்து, இவர்ஸத்தையே தனக்கெல்லாமாம்படியிருக்கிற
தன்ப்ரணயிதவகுணத்தைதான் அவனநுபவிப்பிக்கவே, எல்லாம் பெற்-
றாராய், இந்தப்ரணயிதவ குணத்தையு மநுபவித்து அந்தப்ரீதிப்ர-
கர்ஷத்தாலே அத்நையே பேசுச்செல்லுகிற *கோவைவாயாளினர்
த்தந்தை ஸர்க்ரஹித்தருளிச் செய்கிறார் 'கோவானவீசன்' இந்-
யாதிபாலேயென்கை.

வ்யா, -(கோவானவீசன்) 'ஆழ்வாரைத்தரிப்பிக்கவே ஜகத்துஉஜ்-
ஜீவிக்கும்' என்று ஸர்வநிர்வாஹகனான ஸர்வேஸ்வரன். (குறை-
யெல்லாம் தீரவே)கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே தேசகாலாதீதபோக்-
யவஸ்துவையநுபவிக்கப் பெறுததுக்கத்தாலேவந்தஸங்கோசமெல்-
லாம்சிவருத்தமாம்படி, *காலசக்கரத்தானாகையாலே) ஒவாதகாலத்து
வாதிதனைவிச்சேதியாமல் நடந்துசெல்லுகிற காலத்தில்அதிதமான
வுபாதிபை. (மேவிக்கழித்து) (க) "சுகாலவெயிறு - அகாலபவி-
ந்" என்னும்படி இவரோடே சேர்ந்து அந்தக்காலேபாதிபைக்
கழித்து.

(அடையக்காட் 9) கீழ்பேசுதித்தவபதாநங்களைக் காட்டி-
யென்றுதல்; அன்றிக்கே, 'பூசும்சாந்து' 'கண்ணியெனதுயிர்'
இத்யாதிகளிலே - காணங்கனும் கரணியானவிவர்ஸத்தையும் தன-
க்கு அங்கராகபாணம்பாதிதிகளானபடியையும் காட்டினபடி-
யாகவுமாம். "உன்னாகமுற்றமகத்தடக்கி யானியல்லல் மார்த்-
ததேத" என்று-என்னுலியானது நிர்ந்துகமாயிற்றென்றருளிச்செய்-
யுப்படி. (கலந்தகுணம்) "உன்னதன்னதானியுமென்னதுள்ளகாவி-
யுநன்ன வண்ணமேநின்றயென்றுரைக்க வல்லேனே" என்றுப்படி.

(க) ரா-யு கஉஎ கஅ.

மூ - மண்ணுலகில் முன்கலந்து மால்பிரிகையால் மாறன்

பெண்ணிலைமையாய்க் காதல்பித்தேறி - எண்ணிடில்முன்

போலிமுதலான பொருளையவனாய்நினைந்து

மேல்விழுந்தான் மையல்தனின்வீறு. (௩௪)

எசத்தத்வமென்னலாம்படி, கலந்தகுணம் - ஸம்ஸ்லேஷித்தப்ரணயித்வகுணத்தை.

(மாறன்வழுத்துதலால்) ஆழ்வார், ஸத்தை பெற்று “யானுமெம்பிரானே பேத்தினேன்யானுய்வானே” என்று இப்படி கீழ்வயஸைம் தீர்ந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகையாலே. (வாழ்ந்த திந்தமண்) இந்த ஐகத்திலுள்ளாரும் ஸத்தைபெற்று வாழ்ந்தார்கள்; “வையம் மன்னிலீற்றிருந்து” என்றிறே பலஸ்ருதி. அன்றிக்கே, (௧) “விஷ்ணுராபுண்புவி - விஸ்வம்பராபுண்யவதி” என்ற ஆழ்வார் கால்தரித்திருக்கையாலே பூமி பாக்யவதியாய் வாழ்ந்ததாகவுமாம். (௩௫)

பதவுரை.

மண் உலகில்

மால்

முன்கலந்து

பிரிகையால்

மாறன்

பெண்ணிலைமையாய்

காதல் பித்து ஏறி

இவ்விபூதியிலே

எம்பெருமான்

முன்னேகடி

பிரிந்ததனால்

ஆழ்வார்

பெண்தன்மையை யுடையராய்

பக்தியாலே பித்து தலைமண்டை

கொண்டு

எண்ணிடில்

எண்ணுமிடத்தில்

முன்போலி முதலானபொருளை - முன்னே உபமாநவஸ்துக்கள் முத

வியவற்றை

அவனாய் நினைந்து

அவனாகவேநினைத்து

மையல்தனின்வீறு

வ்யாமோஹாதிரயத்தாலே

மேல்விழுந்தான்

மிகவும் அபிரிவிஷ்டரானார். (௩௬)

அவ. - முப்பத்து நாலாம்பாட்டு. (மண்ணுலகில்) இதில் - ஸத்ருஸ பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாகப் ப்ரமித்துப்பேசின பாகுததையதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். அபெதந்நனையென்னிஸ்; கீழ் “காதல் மையலேறினேன்” என்று-ப்ரணயித்வகுணத்தை யதுபவித்து விளைந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷம் ஆஸ்ரயத்தையு மழிக்கும்படி கரைபழியப்பெருக, அத்நையரை யாறுபடுத்துகைக்காக அவன்பேரநிற்க, பிரிந்தது அவனையாகையாலே அவஸந்நராய் ராமகுணங்களுக்கிட்டுப்பிறந்த பாதாழ்வான் ஒரு வேடன் வாயிட்டு ராமசரிதத்தைக் கேட்டு தரித்தாப்போலே இவ்வாழ்வாரும் அவனோடு ஸத்ருஸபதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையுமவனென்று பிச்சேறும்படி தமக்குப்பிறந்த வவஸ்தா விஸேஷத்தை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசின * மண்ணைபிருந்து துழா வியினர்த்தத்தை ‘மண்ணுலகில்’ இய்யாதிபாலே யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. -(மண்ணுலகில் முர்கலந்துமால் பிரிவாகயால்) பூலோகமான விவ்விபூதியிலே முன்னம் * கோவைவ்யாளிலே பெறப்பெறா ஸம்ஸ்க்ரேஷத்தை யுண்டாக்கி ஸர்வேஸ்வரன் விஸ்வேஷிதமாகயால், (மாறன்பெண்ணிலைமையாய்) ஆழ்வார் அபிலேபிதுடைய வவஸ்தைபையடைந்து. (காதல்பித்தேறி) “என்பெண்கொடியேறி பித்தேறி” என்னும்படி. பக்தியாலே காதல்பித்தேறி. (க) “ஆவிநா டுமெடு - க்வசிதுத்ப்ரமதே” இத்யாதிப்படியே சித்தவிப்ர(ஹ)ம் பிறக்க.

(எண்ணிடிஸ்) அந்தப்பித்தேறினப்ரகாரத்தையிருபிக்கில்-அன்றிக் கே, (பித்தேறியெண்ணிடிஸ்) பித்தேறின வாகாரத்தோடே தாம் இருபிக்கப்புகில். (முன்போவிமுதலானபொருளைபவனாய் நினைத்து) அதாவது - * மண்ணைபிருந்து தொடங்கி, * அயர்க்குமளவும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறமுன் கண்டஸத்ருஸ பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாகவே ப்ரமித்திபண்ணி யென்கை. இபெதத்தாலே யென்னிஸ்; (மையல்தனின் லீறு - மேல்விழுந் தான்) வ்யாமோஹாதிஸமத்தாலே அவற்றிலே அப்பபி(வி)நிவிஷ்ட

மூ.—வீற்றிருக்குமால் விண்ணில் மிக்கமயல்தன்னை

யாற்றுதற்குத்தன் பெருமைபானதெல்லாம்—தோற்றவந்து

நன்று கலக்கப்போற்றிற்குக் குந்து வீழரைத்தான்

சென்றதுயர்மாதன் தீர்த்து.

(௩௫)

ரானா. இவருடைய வபிரிவேஸாதியாயிருந்தபடி பெண்ணை மூலியருக்கும் இதுகண்டு ஸஹிக்கவொண்ணாதபடியாயிற்று.

ஸத்ருஸபதார்த்தங்களும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களாவன; ஸத்ருஸபதார்த்தம் விண், கடல், காயிறு, செந்தி, தண்காற்று ஒன்றிய திங்கள், நின்றகுன்றம், நன்று பெய்யும்மழை, கூத்தர் நீறுசெவ்வையிட, திருவுடைமன்னர், உருவுடை வண்ணங்கள், கருவுடைத்தேவில்கள், விரும்பிப்பகவர், கரும்பெருமேகங்கள்; ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களாவன - நாமதுழாய், வாமனன்மண், கோமள வான் கன்று; ஸம்பந்திபதார்த்த ஸத்ருஸங்கள் - பேரமிளநாகம், வாய்த்த குழலோசை, ஆப்ச்சிமர் வெண்ணெய் என்றுவிப ஸத்தித்தாயிற்று ஆத்தானருளிச் செய்யும்படி. (௩௬)

பதவுரை.

விண்ணில்

வீற்றிருக்கும்

மால் -

மிக்கமயல்தன்னை

ஆற்றுதற்கு

தன் பெருமைபானதெல்லாம்

தோற்றவந்து

நன்று கலக்க

போற்றி நன்கு உகந்து

மாதன்

சென்றதுயர்தீர்த்து

பாமபதத்தில்

எழுந்தருளியிருக்கிற

எம்பெருமான்

(ஆற்றவருடைய) அத்தயந்த வ்யா

மோஹத்தை

தணிவிக்கைக்காக

தன் துணைவிக்ரஹாதி வைபவங்க

ளெல்லாம் பாகாஸரிக்க இக்கே

வந்து

(தம்முடன்) நன்றாகக்கலக்க,

ஸர்வேஸ்வரனைக்கண்டு வணங்கி

மிகவும் களிப்படைந்தவராய்

ஆழ்வார்

நிகழ்ந்த அக்கங்களை ஒழிந்து

வீறு உரைத்தான்

(உபயவிபூதிபிலும் தாம் வ்யாவநு
த்தான) பெருமையை அருளிச்
செய்தார். (கூடு)

அவ.—முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. (வீற்றிருக்குமால்) இதில்—
அப்ராக்குத விபூதியிலஸாதாணாகாரத்தைக் கூட்ட வநுபிதது
ஹ்ருஷ்டராகிற படியைப் பேசின பாகரத்தை யநுவித்தருளிச்
செய்கிறார். அதெவ்வனையென்னில்; * வல்வினைதீர்க்கும் கண்ணை
ஊ ஸர்வேஸ்வரன், ஸத்ருஸஸம்பந்தி வஸ்துக்களையு மவனாக
வநுஸந்திக்கும்படி பிறந்த விவநுடைய பித்து ஸவாஸந
மாகத் தீரும்படி விலக்ஷணஸ்வ ரூபகுண விக்ரஹ விபூஷ
ணயுதபதீ பரிஜநவியிஷ்டனாய்க்கொண்டு பாம்பதத்திலே வ்யா
வ்ருத்தி தோற்றவிருக்கிறமேன்மையும், வீலா விபூதி ிலுள்ள
ரெல்லாரையும் ஸ்ருஷ்ட்யநுப்ரவேஸாதிகளாலே ரக்ஷித்திறவள
வன்றிக்கே மநுஷ்யாதிருபணவந்தவதரிதது ரக்ஷித்தகொண்டு
போருகிறபடியையும் இவர்க்குக்காட்டிக்கொடுத்து, ஸர்வேஸ்வரன்
இவரோடேவந்துபூர்ணஸம்ஸ்லஷம்பண்ணி பருள, அத்தகைக்கண்டு
*சூழ்ச்சிசம்பணிமுகிலுக்கு மேல் அங்கேசென்றால் பண்ணுகிறமங்க
ளாஸாஸநத்தை, இங்கேயிருந்து அவனுடைய வுபயவிபூக்லைபர்
வர்பத்துக்கும் மங்களாசாஸநம்பண்ணி க்ருதக்ருத்யராய், 'உபய
விபூதியிலுமென்னோடொப்பாரிலலை' என்று ஹ்ருஷ்டராகிற *வீற்
றிருந்தேழுலகில் தாற்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் 'வீற்றிருக்கு
மால் விண்ணில்' இத்யாதியாலே யென்கை.

வ்யா;-(விண்ணில்-வீற்றிருக்குமால்) (க) 'சூலீநஃ காணநெஃ
யெஷு வஸவஸிஷ்டாஸ நெயுஸஃ - சூலீநஃ காஞ்சநேதிவ்யேஸ
சஸிம்ஹாஸநேப்ரபு:' (உ) 'பாரஸ்டு ராஜ்யெயவீரெஸவஸிஷ்டாஸ
வெஸயதீ - ராமம் ராத்நமயேபிடேஸநஸீதம்ந்யவேஸபத்' என
றும், (ங) 'வஸிவாய-கேஸாதி - ஸ்ரீரணஸூஷ-வ, விரொ-பரி
வார்பமஹ, த்மாநம்மந் கரிணஸய முப விரோ' என்றும்சொல்லுகிற
படியே * வானக்கோளம்* விண்ணார் பெருமானாய் * மையகண்

ஞார் மலர்மேலுறை வாளுறைமார்பனாய் * வீற்றிருந்தேழுலகும்
தனிக்கோல் செல்லவெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன். (மிகக்
மயல் தன்னை) ஆத்வாநுடைய ஆத்பத்தவ்யாமோழமத்தை-
“மயற்பெருங் காதலென் பேததக்கென்செய்கென்வல்லினைபேனே”
என்று பெற்றவர்களும் பேசிக்கைவிடும்படியான மிக்கமயல்தன்னை.
(ஆற்றுதற்கா) கைப்பிடித்த தான் இத்தையாற்றுகைக்காக.

(கன் பெருமையான தெல்லாம் தோற்றவந்து) கீழில் ப்ரம
மெல்லாமாறும்படி “பூவினமிசை நக்கைக்குமின்பன்,” “துவியம்
புள்ளுடையானடலாழி யம்மான் றன்னை” என்று பிராட்டியோடும்
கித்பலித்தரோடும் கூடியிருக்கிற விருப்பையும் “ஞாலத்தார் தமக்
கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானே” “என்று-உபயவிபூத்யைச்
வர்பயுத்தனாபிருக்கிற படியையும்,” வீவில் ‘சீரன்மலர்க்கண்ணன்
விண்ணோர் பெருமான் றன்னை’ என்னும்படி குணவிக்ரஹா திவை
லகூஷ்ணம் முதலான வையவமெல்லாம் ப்ரகாஸிக்க இங்கேவந்து,
(நன்றுகல்க்க) “மேவிநின்றுதொழுவுர்வினை போகமேவும்பிரான்”
என்னலாம்படி இவருடனே ஸம்ஸ்கேஷிக்க;

(போற்றி நன்குகந்து) ஸர்வஸ்மாத்பரான ஸர்வேஸ்வரனைக்
கண்டு * போற்றியென்றேகைகளாரத்தொழுது மங்களாஸாவனம்
பண்ணி, “வீவிலகாலமிசைமாலேகளைத்தி மேவப்பெற்றேன் வீவினி
ன்பமிகவெல்லே நிகழ்ந்தனன் மேவியே” என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்ட
ராய். அந்தப்ரீத்யுத்த(ஐ)திபாலே (வீறுரைத்தான்) “வானக்கோ
னைக்கவிசொல்லவல்லேற்குனிமாறுண்டே” “இனியாவர் நிகரகல்
வானத்தே” என்று-தாம் உபயவிபூதியிலும் வ்யாவ்ருத்தரானபடி
யைப்பேசினார். (சென்றதுயர் மாறன் தீர்ந்து) நிவ்ருத்ததுக்கேகா
னவாழ்வார். விஸ்வேஷ்வயஸநமென்னுதல், “வெய்ய நோய்கள்
முழுதும் வியன் நாலத்துவியவே” என்றும், “காற்றின்முன்னம்
கடுகிவினைநோய்கள் கரியவே” என்றும் செல்லுமவைபாதல்.
(சென்றதுயர் - தீர்ந்து - மாறன்-நன்குகந்து வீறுரைத்தான்) நட
ந்து சென்றதுக்கம்தீர்ந்து ஆழ்வாரதயந்தம் ப்ரீதராய் ப்ரீதிப்ரகர்
ஷத்தாலே தம்முடைய பெருமைபைத் தாமே பேசினாரயிற்று.

மூ.-தீர்ப்பாரிலாத மயல்தீரக்கலந்தமால்
 ஒர்ப்பாதுமினை யுடன் பிரிய—நேர்க்க
 வறிவழிந் தூற்றாநுமறக் கலங்கப்பேர்கே
 ட்டறிவுபெற்றான் மாறன்சீலம்.

(௩௯)

பதவுரை.

தீர்ப்பார் இலாத	தீர்ப்பவர்களில்லாத (ஒருவராலும் தீர்க்கமுடியாத)
மயல்தீர	பெரியகாதல் தீரும்படி
கலந்தமால்	கூடின ஸர்வேஸ்வரன்
ஒர்ப்பு ஆதும் இன்றி உடன் பிரிய	ஆராய்ச்சி கிறிது மில்லாமல் உட னே பிரிய,
உற்றாரும் அறக்கலங்க	(அதைக்கண்ட தாய் முதலிய) உற
நேர்க்க	முன்னிலுங்காட்டில் விசேஷமாக
அறிவு அழிந்து	சைதன்யமழிய,
	வினரும் மிகவும் கலங்கிக்கிடக்க
பேர்கேட்டு	(எம்பெருமானுடைய) திருநாமங் களை (கட்டுவிச்சிமுதலானார் சொல்லக்கேட்டு)
மாறன்	ஆழ்வார்
அறிவுபெற்றான்	ஸத்தை பெற்றான்;
சீலம்	இது ஆழ்வாருடைய குணமாயிருந் தது. (௩௯)

அவ.—முப்பத்தாரும்பாட்டு. (தீர்ப்பாரிலாத) இதில் ப்ரணயித்வ குண விபரிஷ்டவஸ்துவை ப்ரத்யக்ஷமாக வநுபவிக்கப் பெருமல் ப்ரக்ருதி விக்ருதியாய்மோஹித்துக்கிடக்க; ப்ரோமபாவஸர் ப்ரதிக்ரியைபண்ணத்தேட, அத்தை ப்ரபுத்த (ஐ-உ) ஸ-ஹ்ருத்துக் கள் “இது அநநுருபம்” என்றறிந்து அநுருபமான நிதானத்தையும்தத்பரிஹாரத்தையும் விதிக்கிற பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச் செய்கிறார்.

அதெவ்வுனே யென்னிள்; கீழுண்டான வநுபவம் மாநஸாநுபவமாந்ரமாய், பாஹ்யகாரண யோக்யமல்லாமைபாலே தந்தசையை த்தாமறியாதபடி மோஹித்துக்கிடக்க, பரிஸரவர்த்திகளானபரிவர்

அத்தைக்கலங்கி (க) * ஸவ-ராக்ஷொஹ ஸுத - ஸர்வரக்தேவாங்க
மஸபந்தியிற்படியேப்பரிவின்களத்தாலேபரிஹரிக்கவொருப்படி இவ
ர்ப் பரக்ருதியறிந்த ஸ்ரீமதூரகவிப் ப்ருதிசளானப் புத்த (ஸு)ஸ-
ஹ்ருத் துக்கள் அத்தைவிலக்கி உசிதபரிஹாரத்தைவிதித்துச் செல்லு
கிறபடியை; கலந்துபிரித்ததலைமகளறிவழிவுகண்டுகலங்கிப்பரிவின்க
ளத்தாலே, தேவதாந்தரபரையாய்ப் ப்ருதிபந்தபாவிணியானகட்டு விச்
சுபாகரங்கொண்டு வெறியாட்டாலே பரிஹரிக்கத்தேடுகிறதாய்மா
ரைநோக்கி, இவன் ப்ரக்ருதியறியுமுயிர்த்தோழியானவள் நோபின்
நிதாரத்தை நிருபணத்தாலே யறிந்தாளாகக்கொண்டு, “க்ருஷ்ண
னடியாக வந்தநோவுக்கு, அவனைக்கொண்டே பரிஹரிக்கும்தொ
ழியநீங்கள் செய்கிறவை பரிஹாரமல்ல, தேவதாந்தரஸ்பர்ஸத் துக்
ளும் தத்ஸம்பந்திஸ்பர்ஸத்துக்கும் * தேர்ப்பாகஞ்ஞான * வண்டு
பதிமன்னையா ஸ்ரமித்து * மாயன்றமாடி நீறுகொண்டணியுங்
கோள்” என்றுவெறிவிலக்கின பாகரத்தாலே யருளிச்செய்கிற *
தீர்ப்பாரையாமினியில் தரத்பர்யத்தை “தீர்ப்பாரிலாத மயஸ்தீரக்
கலந்தமால்” என்று தொடங்கியருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.— (தீர்ப்பாரிலாதமயல் தீரக்கலந்தமால்) * மண்ணை
யிருந்து துழாவில் * மயற்ப்பெருங்காதலானதுதீர, * வீற்றிருந்
தேமுலகிற்கலந்த ஸர்வேஸ்வரன். (ஓர்ப்பாதுமின்றி யுடன்
பிரிய) பிரிகைக்கு ஹேது நிருபண மத்யஸ்டமுமாராயாமல், பெருக்
காதுவற்றி யடிகடுமாபோலவும், அபிஷேகமேஹாத்ஸவம் குலைந்த
அரண்ய ப்ரவேஸமானப்போலவும், உடனேபிரிய. (உ) “பேதைநின்
னைப்பிரியேனினி” என்னுதல், (கூ) “பொருட்கோபிரிவென” என்
னுதல் செய்யாமல், கலந்தகலவி கனவென்னலாம்படி அஸங்கித
மாகவகல. (நேர்க்கவறிவழிந்து) (ச) “ஸுது-வொநனாஸித-
சத்ருக்கோநந்தாஸ்தித” என்னும்படி பரதாழ்வான் நின்றப்போ
லே நில்லாமோஹித்தாப்போலே மோஹித்து. நேர்க்கவறிவழிகை
யாவது- * மண்ணையிருந்து துழாவிற் காட்டிலு மறிவுகலங்கி, அங்கு-
காணவும் கேட்கவும் பேசவும் பின்செல்லவும் கடிமையாயிருந்தாள்,
இங்கு - * குயளைத்தடங்கண் னும் கோவைச்செவ்வாயும்பயந்து
(க) ர-அ-உ-இஉ. (உ) தி மொ-க-க-க. (கூ) தி-வி-கக. (ச) ரா-அ-அஎ.ச.

* மதியெல்லாமுள்கலங்கி மயங்கியிறே கிடக்கிறது. (உற்றாரு
மறக்கலங்க) (க) “யெதுராஜஸ்ய ஸுஹஸ்யஸ்யவெ-தெ சிநிவ
வெதஸஃ - பே தராமஸ்யஸுஹருதஸ்ஸர்வேதே மூட்சேதஸஃ”
என்னும்படி, அதைக்கண்ட அன்னையரும் தோழியரும் தொடக்
கமானும் மிகவுமறிவுகலங்கிக்கிடக்க, ஸ்ரீகௌஸல்பையாரை
போலே மங்களாஸாஸகபரையானமாதா, (உ) “ஸவ-ராதேவாநூஜஸ்ய
தி ராஜஸ்ய” “ஸ-பஸஸ்யநஃ-ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யா
ர்த்தேயஸஸ்விநஃ” என்னும்படியே எத்தையாகிலும்செய்துஇவளை
மீட்கத்தேட.

அவ்வளவிலே தேவதாந்தரபரையாயிருப்பாளொரு கட்டு
விச்சி அதுக்குப்பரிஹாரமாகச்சொல்லுகிற*ஆடும் சுள்ளுமிறைச்சி
யும் கருஞ்சோறும். செஞ்சோறுமாகிற நிர்த்யத்ரவ்யங்களாலே
* இளந்தெய்வத்துக்கிழைத்தாடும் நிஹீநதைகளைக்கண்டு இவள்
ப்ரக்ருத்யறியு முயிர்த்தோழியானவள் அதைநிஷேதித்து*தேர்ப்
பாகனாற்கிவள் சிந்தைதுழாய்த்திசைக்கின்றதே” என்று-கோய்க்கு
நிகா(சா)தத்தையும், அதுக்குப்பரிஹாரமாக*சங்குசக்கரமென்றிசை
க்கும்படியையும், * மாயப்பிரான் கழல் வாழ்த்துதலையும், * பெருந்
தேவன்பேர்சொல்லும்படியையும், “சுளிற்றட்டிரான் திருகாமத்
தால் தவளப்பொடிக்கொண்டு நீரிட்டிடுமின்” என்றும், “மாயன்
றமாடி நீறுதொண்டணிப முயலில்” என்றும், “வணங்கீர்கள் மா
யப்பிரான்றமர் வேதம்வல்லாரை” என்றும், “வேதம்வல்லார்களைக்
கொண்டு” என்றும், “ஊழ்மையில் கண்ணிரான் கழல் வாழ்த்து
மின்” என்றும், “வண்டுவராபதிமன்னனையேத்துமின்” என்றும்
சொன்னபடியைக்கேட்டு, * தொழுதாடித் தூமணிவண்ணனுக்
காட்செய்து கோய்தீர்ந்த ப்ரகாசத்தை - பேர்கேட்டறிவுபெற்று
னென்கிறது. (மாறன்சிலம்) ஆழ்வார் ஸ்வபாலமிதுவாயிற்று. (ங);
* செவிக்கினாக கீர்த்தியைக் கேட்டு ஸத்தயா பாத(வ்ய)கமாக,
வும், (ச) “செவிக்கின்பமாவதுவும் செங்கண்மால் நாமம்” என்
கிற (ரு) * கேசவன் கீர்த்தியைக்கேட்டு ஸத்தைபெறவுமாயிறே
யிருப்பது. (ருக)

(க) ரா-அ-சக-உ௦.

(உ) ரா-அ-உ-௫௨,

(ங) தி ச கக.

(ச) ச-திருவ கக.

(ரு) தி-வாய்-எ-௫-க

மூ.—சீலமிசுகண்ணன் திருநாமத்தாலுணர்ந்து
மேலவன் தன்மேனிகண்டு மேவுதற்கு—சால
வருந்தியிரவும்பகலு மாறாமற்குப்பிட்டு
இருந்தனனே தென்குருகரேறு.

(௨௭)

பதவுரை.

தென்குருகர் ஏறு
சீலம் மிசுகண்ணன்

திருநாமத்தால்
உணர்ந்து

மேல்
அலன் தன்மேனிகண்டு மேவு
தற்கு

சாலவருந்தி

இரவும் பகலும்

மாறாமல் கூப்பிட்டிருந்தனன்

திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்,
மிசுகந்த கல்யாணகுணங்களையுடை

யனான கண்ணபிரானுடைய

திருநாமத்தினால்

மோஹம் நீங்கித்தெளிவுபெற்று

தெளிந்தபிறகு

அவனுடையவிக்ரஹத்தைக்கண்டு

கிட்டி அநுபவிப்பதற்கு

மிகவும் வருத்தப்பட்டு

அஹோராத்ரமும்

இடைவிடாமல் கூவிக்கொண்டிரு

ந்தார்.

(௨௭)

அவ.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு. (சீலமிசுகண்ணன்) இதில் -
திருநாமத்தாலுணர்ந்தவர் நாமியானநாராயணனை யநுபவிக்கப்
பெறுமையாலே அதிப்ரலாபமாய் ப்ரலாபிக்கிற பாசுரத்தை யநுவ
தித்தநுளிக்கெய்கிறார். அதெங்கனையென்னில்; கீழ் (௧) “வடுஷை
ணஸீஜம் பூதிவஸூ ஷஷை - வர்ஷேணபீஜம் ப்ரதிஸ்ஞஜஹர்
ஷ ” என்னுமாபோலே, தோழிசொன்ன ம்ருதஸஞ்ஜீனியான
திருநாமப்ரஸங்கமே ஸிபிரோபசாரமாக வாஸ்வஸ்தாராயுணர்ந்த
வநந்தரம், பிறந்தவுணர்த்திபேற்றுக் குடலன்றிக்கே க்லேஸாநுஸந்
தநந்திக்குடலாய் உத்தாலே நோவுபட்டு; ஆபத்ஸகனாய், தந்தி
தந பரிஹாரங்களையுள்ளபடி யறியும் ஸர்வஜ்ஞனாய், கார்யம்
செய்ஸகக்குறுப்பான வறவையுமுடையனாயிருக்கிறவன் ஈகூழியா
டு ழிகையாலே ஆர்த்தி கிார் ஸோகம் கையெடுத்துக் கூப்பிடு
மாபோலே, “அவனைக்கண்ணவேணும்” என்று கேட்டாரானால்

நீர்ப்புண்டமாம்படி உ ப்பிடுகிற * சீலமில்லாச்சிறிய னிலர்த் தத்தை யருளிச்செய்கிறார் “ சீலமிருகண்ணன் திருநாமத்தாலுணர்ந்து ” இத்யாதியாலேயென்கை.

வ்யா.—(சீலமிருகண்ணன் திருநாமத்தாலுணர்ந்து) பிரணயி கிகளோடேகலந்த ஸீலாதிக்கயத்தையுடைய க்ருஷ்ணன்றிருநாமத் தை “வண்டுவிராபதிமன்னன்” என்று தோழி சொல்லக்கேட்டு மோஹந்தெளிந்து, (மேலவன்றன்மேனிகண்டு மேவுதற்கு) உணர் ந்தவநந்தரம் அவன் விக்ரஹத்தைக் கண்டுகிட்டி யறுபவிக் கைக்கு. அதாவது—“கோலமேனிகாண” என்றும், “என்கண்காண” என் றும், “பாணிபேன்காணவந்து” என்றும், “உன்றோள்கள்நாற்குங் கண்டிட” என்றும், “உன்னைக்காண்பான்” என்றும், “நானுன் னைக்கண்டுகொண்டே” என்றும், “கண்டுகொண்டி” என்றும், “எங்குக்காணபன்” என்றும், “தக்களுனக்கண்களாலேகண்டு தழுவுவனே” என்று மிப்படி பத்தும்பத்தாக வபேகிழித்து.

(சாலவருந்தி) மிகவும்வருந்தி, அதாவது - “நாராயண” என்றும், “கூவிக்கூவி” என்றும், “வையங்கொண்ட வரமனாவோ” என்றும், “தாமோதரா” என்றும், “ஆணிசெம்பொன்மேனி யெந்தாய்” என்றும், “அப்பனையடலாழியானே” என்றும், “நீக்கமின்றியவக்கும் நின்றாய்” என்றும், “நறும்துழாயின் கண் ணிபம்மா” என்றும், “வண்டுழாயின் கண்ணியேந்தே” என்றும், “சக்கரத்தண்ணலே” என்றுமிப்படி பஹுப்ரகாரமாக ப்ரயாஸப் பட்டி.(க) “ஹாராஜ ஹாலக்ஷண-ஹாராம ஹாலக்ஷமண” என்றும் (உ) “நவெவசேவீவிராராஜகஞ்சிகாச - நசைவதேவீவிரராம கூஜிதாத்” என்னுமரபோலே (இரவும் பகலும் மாறாமல்கூப்பிட் டிருந்தனனே தென்குருகோறு) “காலந்தோறும்” என்றும், “நள்ளிராவும் நன்பகலும் நரணிநுந்தோலமிட்டால்” என்றும், “கூவிக்கூவி நெஞ்சருகி” என்றும், “சக்கரத்தண்ணலேயென்று தாழ்ந்து” என்றுமிப்படி திவாராத்ரவிபாக(ஹாச) மறஸ்வகாலத்தி லுங்கூப்பிடேரவாமலிருந்தாராழ்வார்; இதென்னாகப்புகுகிறதோ வென்று இவர் நெஞ்சருகி நோவுபட்டருளுகிறார். (தென்குரு

மூ.—ஏறுதிருவுடைய வீசனுகப்புக்கு

வேறுபடிவென்னுடைமை மிக்கவுயிர் —தேறுங்கால்
என்றனக்கும் வேண்டா வெணுமாறன்றானை நெஞ்சே
நந்தமக்குப்பேறுகண்ணு. (கூஅ)

கூரேறு-இருந்தனனே) “இனித்திருநகரியிலாழ்வார் ப்ராதாந்ய
மெங்ஙனே நடக்கக்கடவதோ” என்று ஸங்கிக்கும்படியர் திருக்
கிறது. (கூஎ)

பதவுரை.

ஏறு திருவுடைய

தன் திருமார்வில் ஏறப்பெற்ற பெரி
ய பிராட்டியாரை யுடையனான

நான்

ஸர்வேஸ்வரனுடைய

உகப்புக்கு வேறுபடிவ்

திருவுள்ள வுகப்புக்கு (உறுப்பாகா
மல்) வேறுபட்டால்

என் உடைமை

என் ஆபரணாதிகளும்

மிக்க உயிர்

இவற்றினும் உயர்ந்த ஆத்மாவும்,

தேறுங்கால்

ஆராயுமிடத்தில

என்றனக்கும் வேண்டா எனும் எனக்கும்வேண்டியதில்லையென்று
வெறுத்துரைத்த

மாறன்

ஆழ்வாருடைய

தானை

திருவடிகளை

நெஞ்சே

மனமே!

நந்தமக்கு

நமக்கு

பேறு ஆகண்ணு

ப்ராப்யமாக விரும்பு. (கூஅ)

அவ.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு. (ஏறுதிருவுடையவீசன்)

இதில்-இவ்வாற்றாமைக்கு உதவாமையாலே அவனுக்கு உப்பல்லாத
வாத்மா தழீயங்களில்தாம் நசையற்றபடியைப்பேசினபாகரத்தாலே
யருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனையென்னில்; கீழ் * சீலமில்லாச்
சிறியனில் ஓலமிட்டழைத்த விடத்திலும் வந்து முகங்காட்டிக்
காணாமையாலே, “ப்ராப்தனாய் ஸீலவானாய் வீரோதி கிரஸநமைச்
த்தனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் இத்தசையில் முகக்காட்டாமைக்

கடி இத்தலையை வேண்டாதொழிகையிறே, அவனுக்கு வேண்டாத வென்னுத்தமாத்மீயங்களாலெனக்கொரு கார்யமிலலை” என்று அவற்றில் நசையற்றபடியை அந்யா தேஸத்தாலேயருளிச்செய்கிற * எறாருமிறையோ னிலர்த்தத்தை “ஏறுதிருவுடைய வீசனுஃப் புக்கு” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிறுரென்கை.

வ்யா.---(ஏறுதிருவுடையவீசன்) பிராட்டி ஏகாயநையாஸகயா லே (க) “அஹிமேஜீவிதேஹ - நஹிமேஜீவிதேஹ” இத்தபாதிபாஸே - அத்தலைக்குறுப்புல்லாத வாத்மாத்மீயங்களில் நசையற்றபடிசொன் னாள்; இவர் மிதநாயநாராகையாலே “திருமகளும் கூருளுந்தனி யுடம்பன்” என்றும், “மலர்மாதருறைமார்பன்” என்றும், “பட நாகத்தனைக்கிடந்த பருவரைத்தேள் பரம்புருடன்” என்றும் - துப்படி ஸ்ரியபேதியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய வுதப்புக்குப் புறத்தியான மாமைமுதலான வுடைமையோடு உயிரோடுவாசிபற வேண்டாவென்கிறார்.

ஏறுதிருவுடைய வீசனென்று - ஸ்ரியபேதித்வத்தால் வந்த ஸர்வேஸ்வரத்வம் சொல்லுகிறது. (ஏறுதிரு) (உ) “யபொள வக்ஷிஸ்துஹரொஃ - யபொளவக்ஷிஸ்தஸதலம்ஹரேஃ” என்று - ஆநுட ஸ்ரீசுனிதே. ஏவம் விதனுனவனுடைய (உதப்புக்குவேறுபட்ட) அதாவது - சந்தருஸம் தாம்பூலாதிகளைப்போலே அவனுக்கிஷ்ட விநியோகார்ஹமாயிருக்கையன்றிக்கே ஸ்வாரத்ததைக் குறும் பாயிருக்குமாகில். அதையாயிற்று (கூ) “தவஸஷிஷ்விலவ ஸ். ஹில-ஹித - தவஸஷித்வ விபவாத்பஹிப்பூதம்” என்றது.

(என்னுடைமை) அதாவது - “மணிமாமை, மடநெஞ்சால், கிறைவினால், தளிர்நிறத்தால், அறிவினால், கிளரொளியால், வரி வளையால், மேகலையால், உடம்பினால்” என்று-ஆத்மாத்மீயங்கள் யுள்ளவை, (மிக்ஷுபிர்) இவற்றில விலக்ஷணமாய் ஜ்ஞாநநந்த ஸ்வரூபமாய் பகவச்சுஷ்மாய், ஸ்ரீஸதகம் ஸ்ரீகௌஸ்தாபம்போலே எம்பெருமானுக்கு போக்யமாயிருப்பந்தாரு ஆத்மஸ்வரூபமெ ன்று. (தேறுங்கால்) பரப்ரீதவிஷயமாயிருக்கிற வாகாரத்தை நன்றாகத்தெளியுங்கால். (ச) “நாபணன்றன வாடாதமலரடிக்கீழ்.

மூ — நண்ணாதுமாலடியை நானிலத்தே வல்வினையால்

எண்ணாராத் துன்பமுறுமிவ்வுயிர்கள் — தண்ணிமையைக்

கண்டிருக்கமாட்டாமற்கண்கலங்குமாறனருள்

உண்டுநமக்குற்றதுணை யொன்று.

(கூக)

வைக்கவே வகுக்கின்று ” என்றும், “ தனக்கேயாக வெனைக்
கொள்ளுமீதே ” என்றும், (க) “ உன்றன்றிருவுள்ளமிடர் கெடுந்
தோறும் ” என்று மிப்படித் தெனியவாராய்ந்தால் அத்தலைக்குறுப்
பாபேய யிருக்கவேணும்; இப்படி யன்றிக்கே வேறுபட்டதாகில்,
ஸ்வார்த்ததைக்குறுப்பாகில், (என்றனக்கும் வேண்டா) பாதந்
தாணுன வெனைக்குத்தானும் வேண்டா. (எனு மாறன்றானே நெஞ்
சேந்தமக்குப் பேறுகண்ணு) என்றிப்படியருளிகசெய்யு மாழ்
வார் திருவடிசை, நெஞ்சே! நமக்கு ப்ராப்யமாய்ப்படியடை, நமக்கு
இந்நிபந்தங்கொன்றும் வேண்டா, ஆழ்வார் திருவடிகளே
ப்ராப்யமென்று ப்ராபி.

(கூஅ)

பதவுரை.

மால்அடியை

கண்ணாது

நானிலத்தே

வல்வினையால்

எண்ணாராத் துன்பம் உறும்

இவ்வுயிர்கள்

தண்ணிமையை

கண்டு இருக்கமாட்டாமல்

கண்கலங்கும்

மாறன்

அருள்

நமக்கு உற்றதுணை ஒன்று

உண்டு

எம்பெருமான் திருவடியை

ஆஸ்ரயியாமல்

இப்பூலோகத்தில்

க்ரூரமான பாபகர்மங்களாலே

அளவற்ற துக்கத்தை அதுபவிக்கி,

இவ்வாத்மாக்களுடைய

தாழ்வை

கண்டு ஆறியிருக்கமாட்டாமல்

திருக்கண்களும் (திருவுள்ளமும்

கலங்கியருளின

ஆழ்வாருடைய

க்ருபையானது

நமக்கு அடுத்ததொரு துணையாயி

ரா நின்றது.

(கூக)

அவ. — முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (நண்ணுதுமாலடியை) இதில் - ஸம்ஸாரிகளுடைய வந்தத்ததைக்கண்டு வெறுத்தபாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார்.

அதெவ்வனையென்னில்; கீழ் ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்ற விடத்திலும், அவைபேரக்காணுமையாலே வீரவாழ்வாசரமதிசாயித்து 'தம்மிழவுக்குக்கூட்டாவாருண்டோ' என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தவிடத்தில் அவர்கள் பகவத்விஷயத்தைக் காற்சடைக்கொண்டு தீதாவிஷயங்களினுடைய லாபாலாபங்களே பேறுமிழுமாய் நோவுபடுகிறபடியைக்கண்டு அதுபொறுக்கமாட்டாமல் ஸர்வேஸ்வரனைப்பார்த்து 'ரக்ஷகனான நீ யுள்ளாயிருக்க இவைநோவுபடுகை போருமோபிரானே' என்று விஷண்ணராய், 'இவர்கள் நோவைப் போக்குதல், இதுகண்டு பொறுக்கமாட்டாதவென்னை முடித்கல் செய்தருளவேணும்' என்ன 'இவர்களுக்கிச்சை யில்லாமையாலே உம்மோபாதிநாமும் நொந்து காணுமிருக்கிறது' என்ன, 'ஆனால் இவர்கள் நடுவில் நின்றுமென்னை வாங்கவேணும்' என்ன, இவர்க்லே ஸந்தீரும்படி, பிராட்டியுந் தானுமாகத் திருநாட்டிலே யிருக்கிற விருப்பை அவன் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தைக்கண்டறுபவித்து க்ருதார்த்தராசிற * நண்ணுதார் முதுவன்ப்ப விலர்த்தத்தை 'நண்ணுது மாலடியை' இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. - (நண்ணுதுமாலடியை) ஆர்.ரிதவ்யாமுத்த(யு)னானஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை யாஸ்ரயியாமல். ஆத்மாத்மீயங்களிலும் தாம் நசையற்ற விடத்திலும் அவனைக்கிட்டபெருமல், ஸம்ஸாரிகளில் தம்மிழவுக்குக் கூட்டாவாருண்டோவென்று பார்த்து நானிலத்தே வல்வினையாவித்யாதியாலே வெறுத்தருளிச்செய்கிறாரென்கிறார். (நானிலத்தே) நாலுவகைப்பட்ட பூமியிலே, அதாவது - குறிஞ்சி நிலமான திருமலைகளிலும், முலைசிலமான திருக்கோட்டியூர் திருமோகூர் தொடக்கமான ஸ்தலங்களிலும், மருதநிலமானகோயில் பெருமாள்கோயில் தொடக்கமான ஸ்தலங்களிலும், நெய்தல் நிலமான திருவல்லிக்கேணிதிருப்புல்லாணி திருவல்லவாழ் திருவண்வண்டேர் தொடக்கமான ஸ்தலங்களிலும், ஸாலபனாயிறே அவ

னிருப்பது; அந்தளெளப்யமே ஹேதுவாக அவன் திருவடிகளை
பாஸ்ரபியாதே. (நானிலத்தேவல்வினையாலெண்ணாரத் துன்ப
முறுமில்வுயிர்கள்) இப்படி விலக்ஷணமான பூமியிலே பகவதாஸ்
ரயணம்பண்ணி உஜ்ஜீவியாமல் (க) “மலைத்தாம் வாழ்த்தா திருப்ப
திதவன்றே மேலைத்தாம் செய்யும்வினை” என்னும்படி ப்ரபல
கர்பங்களாலே அணங்க்யாதமானதுகத்தை மிகவுமடைந்து போ
ருகிறவிலவாதமாக்கள். (உ) “தநுஜூதித ஸூதிதே தநுஜூஷ
தீதேகாவெள | ஸூததேநாநாவஸ்யுஜேநாஷாஜீவிதக்ஷயத் -
நக்கந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதேரவெள | ஆத்மகோநாவ
புத்யந்தே மதுஷ்பாஜீவிதக்ஷயம்” என்னும்படி. ௭;

(தண்ணிமையைக் கண்டிருக்கமாட்டாமல்) இவர்களகர்த்
தத்தைக் கண்டாற்றமாட்டாமல். அதாவது-“எண்ணாரத் துயர்
விளைக்குமிவை பென்னவுலகியற்கை” “ஏமாறிக்கிடந்தலற்றுமி
வைபென்னவுலகியற்கை” “கண்டாற்றேனுலகியற்கை” “தமமுடி
மிவை பென்னவுலகியற்கை” “சங்கிதன்மேல் வென்னரகமிவைபெ
ன்னவுலகியற்கை” “அறப்பொருளையறிந்தோராரிவை பென்னவுல
கியற்கை” “கொடுவுலகங்காட்டேலே” இப்பாதிதகளாலே இதின் கொ
டுமையைப் பலகாலுமருளிச்செய்து. (கண்கலங்குமாறன்) திருக்
கண்களுக் திருவுள்ளமும் கலங்கிப்போருமாழ்வார். அதாவது -
“கூபேகொள்ளடியேனைக் கொடுவுலகங்காட்டேலே” “வாங்கெனை”
“கூட்டரியதிருவடிக்களெஞ்ஞான்று கூட்டுதியே” என்றுகூப்பிட்ட
பின்பு, எம்பெருமானாலே “கூட்டரியதிருவடிக்கட்கூட்டினை”
“அடைந்தேனுன்றிருவடியே” என்னும்படி ஸமாஹிதராய், ஸம்
ளாரிகள் நோவுக்குநொந்தருளிச்செய்தவாழ்வார். (அருளுண்டு
நமக்குற்றதுணையொன்று) இப்படி ஈஸ்வரனுங்கடக்கைவிட்ட
ஸம்ஸாரிகளையுமகப்பட விடமாட்டாமல் ஈஸ்வரனோடே மன்றாடு
மாழ்வாருடையவருள், அந்தாங்கமான சகையாக நமக்கொன்று
ண்டு, வேறொரு ரக்ஷகாந்தாந்தேதடவேண்டா, தானேரக்ஷகமாபிருக்
கும். (ங) “அருள் கொண்டாபிரமின்றமிழ்ப்பாடினானருள் கண்ட
ரில்வுலகினில் மிக்கதே” என்னக்கடவதிதே. (ஙக)

மூ - ஒன்றுமிலைத்தே விவ்வுலகம் படைத்த மான்

அன்றியெனவாருமறியவே — நன்றாக

முதலித்துப்பேசியருள் மொய்ம்மகிழோன்றொழுவே

காதலிக்கு மென்னுடையகை,

(௪௦)

பதவுரை.

இவ்வுலகம்படைத்த

மால் அன்றி

தேவுஒன்றும் இலை என

இந்தலோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்த

ஸர்வேஸ்வரானல்லாமல்

வேறுதெய்வ மொன்று மில்லை

யென்று

ஆரும்அறிய

நன்றாகமுதலித்து

பேசியருள்

மொய்ம்மகிழோன்

யாவருமுணரும்படி

நன்றாய் நிருபித்து

அருளிச்செய்த

பெருமையுள்ள வகுளாபரணருடை

ய

தாஸ்தொழுவே

திருவடிகளை நோக்கி அஞ்ஜலி செய்

வதன்பொருட்டே.

என்னுடையகை

காதலிக்கும்

என்னைகள்

ஆசைப்படும்.

(௪௦)

அவ..நாற்பதாம்பாட்டு. (ஒன்றுமிலைத்தேவு) இதில் - எம் ஸாரி னாரஸ்ரயணத்துக்குறுப்பாக அர்ச்சாவதாரே பரத்வத்தை யருளிச்செய்த பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ங னேயென்னில்; * நண்ணுதாரில்-நஸ்வானுங்கூட “திருத்தவொண் ணுது” என்று கைவிட்ட ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்தவொருப்பட்டிப் ப்ரமாணுத் தரவிலகணமாய் நித்ய நிர்த்தோஷமான வேதாந்த வாக்கங்களாலும், ஸந்தம்ஸர்பாயங்களாலும், இதிறாஸாதிஸித், மான ஜகந்நிகரணுகி த்வ்யசேஷ்டிதங்களாலும், ஸம்ஸாரபீஜமாதேவதாந்தாபரத்வ ப்ரதிபத்தியை அடியறுத்து, “ஸ்ரியஃபதியாஃ. நாராயணே ஜகத்காரணபூதன்” என்று த்ருடதாமாகவுப்பாதி, து, இப்படி ஸர்வஸ்மாத்பரணானிவன் “அரிபன்” என்றுகைவாந் வேண்டாதபடி திருநகரியிலேவந்து ஸந்திஹிதனானபின்பு அவகை

யாஸ்ரயியுங்கோளென்று பரோபதேஸ் பாவ்ருத்தராகிற-*ஒன்றுந் தேவிலர்த்தத்தை “ஒன்றுமிலைதேவு” என்றுதொடங்கி யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.- (ஒன்றுமிலைத்தேவித்யாதி) (இவ்வுலகம்படைத்தமாலன் றி - தேவு - ஒன்றுமிலை - என) ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேஸ்வர னையொழிய, கார்யபூதரில் காரணத்வத்தால் வந்தபுகரையுடைய வர்களொருவருமில்லையென்று அதாவது- “ஒன்றுந்தேவும்” என்று தொடங்கி, “நான்முகன்றன்னொடு தேவருலகோடுயிர் படைத்தான்- ஆதிப்பிரான் நிற்க மற்றெத்தெய்வம் நாடுதிரே” என்றும், “நாடிரீர் வணங்குந்தெய்வமுமும்மையு முன்படைத்தான் வீடில்சீர்புகழாதிப் பிரான்” என்றுமருளிச்செய்த காரணத்வ ப்ரயுக்தமான சந்தைக ளைக்கடாக்கித்தபடியென்கை. (ஆநுமறியவேநன்றாக முதலித்துப் பேசியருள்) அதாவது - எத்தனையேனும் கல்விமில்லாத ஸ்த்ரீபால நுமறியும்படி; (க) “கூவுபுயெயனு - த்வமப்ரமேயஸ்ச” (உ) “தரி ஸ்வபரதொயாதாஸஜ்ஜுகரமஜாயா தேதமஸஃ பரமோதாதாஸங்க சக்ரகதாதரஃ” என்று தாராங்கதாதிகளறிபும்படியானுப்போலே, “பாந்தெய்வமும்” என்றுதொடங்கி “கண்டுத்தெளியகில்லீர்” என்றுமே “பேசநின்ற சிவனுக்கும்” என்றுதொடங்கி “கபாலநன்மோ க்கத்துக்கண்டு கொண்மின்” என்றும், “இலிங்கத்திட்ட புராணத் தீரும்” என்றுதொடங்கி “பொலிந்து நின்றபிரான்கண்டீர்” என் றும், “போற்றிமற்றோர் தெய்வம்” என்று தொடங்கி “ஆற்றவல் லவன் மாயங்கண்டீர்” என்றும், “ஓடியோடிப்பலகிறப்பும்பிறந்து” என்றுதொடங்கி “பல்படிகால் வழியேறிக்கண்டீர்” என்றும், “புக்கடிமைமினூல்- நக்கபிரானுமன்றுய்யக்கொண்டது நாராயண னருளை” என்றும், “விளம்புமாறுசமயமும்” என்றுதொடங்கி “உளங்கொள் ஞானத்துவையின்” என்றும், “உறுவதாவது - நீன்று க்குத்தனக்காட்டுவானிதே” என்றும் - பேசநின்றதேவதா ஜ்ஞாநாநுக்ஷணபேகாத்வாதிகளையும், * இலிங்கத்துவிளம்புப் பாற்றாதந்நுஷ்டமத தகோகிம்-உபையுமும் சொல்லி, “ஓடி-கண் டீர்” “கண்டித்தெளியகில்லீர்” “அறிக்கோடுயிர்” “ஆட்செய்

மூ.—கையாரும் சக்கரத்தோன் வாழ்ந்தே யிருக்கப்
பொய்யாகப்பேசும் புறநிலைக்கு —மெய்யான
பேற்கையுபகரித்த பேரொருபுறன்மைநனைப்
பேரற்றினனே மாநாடு பொலிந்து. (சக)

வதே - உறுவதாவது "என்றுள்ளத்தபூவகமாக வாஸ்ரபணம்
ருசிக்கும்படி யருளிச்செய்தவைபெய்கை.

(முதலித்துப்பேசியருள் மொய்ம்மகிழோன்) அதாவது-இனிபா
த்வ விஷயமாகப்போபதேசம்பண்ண வேண்டாதபடி நன்றாகவே
சேதநர் திருந்தும்படி "திருக்குருகாதனுள் நின்றவாதிப்பிரான்"
"அதனுட்பான்," "அதனுளீசன்" "அதனுட்பொலிந்துநின்ற
பிரான்" "அதனுளாடுபுட்கொடியாதிமூர்த்தி" என்று - அர்ச்சாவ
தாரத்திலே பரத்வத்தை யுபதேசிக்கையாலே, பரத்வ விஷயங்
கைதீர்ந்து திருந்தக்கண்டு, சாத்தினவழகிய திருமகிழ் மாலையும்
ஸம்ருத்த(ய)மாய், அதுவேநிருபகமார்படியான வாழ்வாரென்கை.
"நாட்கமழ் மகிழ்மலைமார்பினன் மாறன் சடகோபன்" என்றத்
தைப்பின் சென்றபடி.

(முதலித்துப்பேசியருள் மொய்ம்மகிழோன் தான் தொழுவே
காழ்விக்குமென்னுடையகை) எம்பெருமான் திருவடிகளுக்காட்
சேர்த்தருளுகையாலே பகவத்தைக்கர்பா(கி)தீயீதன். உம்ருதமய
தடகாவகாஹந ஸாப்ரஸந்நாதம் ஸாரூபகாத்ர நிரதஸாய ஸாக
ந்தவிகஸத்தேஸரமாலாலங்கிருத வகஷஸ்தலரான வாழ்வார் திரு
வடிகளை (க) "வாகுஷாநிராஜம் பரீரதேதஹி யாமஹம் புணரேதி
ஜெய-பா-வகுள பிராமம்ஸ்ரீமத்தங்கரியுகளம்பரணமாமிமூர்த்தா"
என்று பஜிக்கையிலே பத்திபண்ணுநின்றன வென்னுடைய ஹஸ்த
ங்களானவை. காதலிகதை - கௌதுஹலிக்கை யாகவுமாய்.
* முடியாளேனயில் கரணங்களின்படியாயிற்று, தம் கரணங்கள்
* குருகூர்நம்பிமொய்தழல்களிலே காதலிக்கும்படியு மென்கிறார்.
இத்தால் - போரபதேசம்பண்ணி யுஜ்ஜீவிப்பிக்கு மாழ்வார் திரு
வடிகளிலே பற்ற வடுப்பதென்றதாயிற்று. (சு0)

பதவுரை.

கைஆரும் சக்கரத்தோன் திருக்கை நிரையுப்படி திருவாய்
யைத் தரித்த வேலே நிருபகமான
எம்பெருமான்.

காதல் இன்றிக்கே இருக்க	(தன்விஷயத்தில் ஆழ்வார்க்கு) பக்
	தியில்லாமலே யிருக்க
பொய்யாகப்பேசும்	கபடமாகப்பேசுகின்ற
புறனுரைக்கு	வஞ்சகவார்த்தைகளுக்கு
மெய்யானபேற்றை	ஸத்யமான புருஷார்த்தத்தை
உபகரித்த	உதவிசெய்தற்கீடான
பேர் அருளின் தன்மைதனை	மஹாகருணையின் நிலைமையை
மாறன்	ஆழ்வார்
பொலிந்து	விளங்கிநின்ற
போற்றினன்	அருளிச்செய்தார். (சுக)

அவ், — நார்பத்தோராரம்பாட்டு, (கையாரும்) இதில் - ஸம்ஸாரிகளையும் திருத்தும்படியாக ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணின நிர்ஹேதுக விஷயிகாரத்திலே வித்த(ஐ)ராகிற பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்குணை யென்னில்; ஸ்வப்ராப்தி ஸாதகங்களி லிறங்காமல் தூர்விஷயங்களிலேமண்டி இவ்வகர்த்தத்தை யுணரவு மறியாதே அத்யந்தமுபேக்யயனாய் ஸம்ஸாரிகளிலந்யதமனான வெ ண்ணை, இவையொன்றும் பாராமல் நிர்ஹேதுகமாக வங்கேகரித்துத் தன் திருவடிகளிலே ஸேஷத்வத்தையுமறிவித்துக்கைங்கர்யத்தாலல் லது செல்லாதபடிபண்ணிப்பிறரையும் திருத்தும்படியான சதிரையு முண்டாக்கி, என்பக்கலிலே வ்யாமுக்த(ஐ)னுவெண்ணோடே வந்து கலந்தானென்று ப்ரீதராகிற- *கையார் சக்கரத்தினர்த்தத்தை, "கை யாரும்சக்கரத்தோன்" என்றுதொடங்கியருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (கையாரும்) "கையார் சக்கரத்தென் கருமானிக்க மே" என்றுதொடங்கி "விதிவாங்க்கின்றகாப்பாரார்" என்னுமள வும் கடாக்கித்தருளிச்செய்தபடி, (கையாரும் சக்கரத்தோன்) திருக்கை நிறையும்படி திருவாழியை த(ய)ரித்ததுவேநிரூபகமான வன். (காதலின்றிக்கே யிருக்க) ஸ்வவிஷய ப(ஐ)க்தியின் றிக்கேயிருக்க. (கையாரும் சக்கரத்தோன் காதலின்றிக்கேயிருக் கப் பொய்யாகப்பேசும் புறனுரைக்கு) பொன்னெனும் சக்க ரத்துன்னையே யவிவின்றியாதரிக்கு மெனதாவியே" என்னும்படி.

தத்விஷயத்திலே ப்ரேமமுண்டாகவேண்டியிருக்க, இவ்வழகைக் கண்டிருக்கவும் ததநுகுணமான வக்ருத்ரிம ப்ரேமமின்றிக்கே, க்ருத்ரிமப் ரேமத்தாலே இவற்றைப்பேசியறுபவிக்கிறபடியைக் கண்டு, போட்கனூயிருக்கிற மித்ரபா(ஊ)வத்தையேபார்த்து அந்த அஹ்ருதயமான வுத்திக்கு. பெய்யாகப்பேசும் புறனுடையாவது- “பெய்யேயகைம்மைசொல்லிப் புறமே புறமேயாடி” என்றும், “என்றென்றேசிலகூத்துச்சொல்ல” என்றும், “புறமேசிலமாயம் சொல்லி” என்றும், “உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனம்” என்று மிப்புடைகளிலே சொன்னவை. ஏவம்விதமான மித்ரபா(ஊ)வ மாத்ரமான மித்ரபா(ஊ)ஜல்பிதங்களுக்கு (மெய்யானபேற்றையுபகரித்த) யதாஜ்ஞாநமுடையார் பெறும் வாத்யமானபேற்றை உபகரித்த.

அதாவது - “மெய்யேபெற்றொழிந்தேன்” “என்னுனியொழிந்தான்” “உன்னைக்கண்டுகொண்டிய்ந்துழிந்தேன்” “முறை முறையாக்லக புகலொழியக்கண்டு கொண்டொழிந்தேன்” “எம்பிரானுமென்மேலானே”, “மாலார்வந்தினனாடிபேன்மனத்தே மன்னினார்” “அடியேனெடுமானானே” “ஆனானுடையான் - என்னைமுற்றவுந்தானானே” என்றும் பேசும்படியான விப்பேற்றையென்றபடி.

இத்தையுபகரிக்கைக்கடியேதென்ன (பேரருளென்கிறது). அதாவது- “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” “எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும்” “ஆவாவென்றருள் செய்து” “தானேயின்னருள் செய்து” என்றருளிச்செய்தவையென்கை. (பேரருளின் தன்மை தனைப்போற்றினனேமாதன் பொலிந்து) அதாவது இரும்பைப்பொன்னாக் குமாபோலே, நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் நித்யஸஞ்சிரிகள் பேற்றையுபகரிக்கு மெம்பெருமானுடையநிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரவாஹத்தின் ஸ்வபாவத்தைப் ப்ரீதியாலே யருளிச்செய்தா ராழ்வாரென்கை. (க) “கூவயாவயம்பாவயத்” - க்ருபயாபர்ய பாலயத்” என்னுமாபோலே. (சக)

(க) ரா-ஸா-ந அ-ந ச.

† (டா) யதஸந்தித்து ஆத்மார் அபி(ஸி)

க்ருத்தியையுடையாய்,

மூ—பொலிகபொலிகவென்று பூமகள்கோன்தொண்டர்
மலிவுதனைக்கண்டுகந்து வாழ்த்தி—உலகில்
திருந்தாதார்தம்மைத் திருத்தியமாதன் சொல்
மருந்தாகப் போகும்மனமாக. (சஉ)

பதவுரை.

பொலிக பொலிக என்று	'வாழ்க! வாழ்க!' என்று,
பூமகள்கோன் தொண்டர்	ஸ்ரீயிபதியின் அடியார்களினுடைய
மலிவுதனைக்கண்டு	ஸம்ருத்தியைக்கண்டு
உகந்து	ஸந்தோஷித்து
வாழ்த்தி	மங்களாசாஸனம் பண்ணி,
உலகில்	இவ்வுலகத்தில்
திருந்தாதார்தம்மை	திருந்தாமலிருப்பவர்களை
திருத்திய	திருத்தியருவின
மாதன்	ஆழ்வாருடைய
சொல்	ஸ்ரீஸூக்தியாகிய
மருந்தாக	ஒளஷதமடிபாக
மனமாகபோகும்	மருகுகளங்கம் ஒழியும். (சஉ)

அவ.—நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. (பொலிக பொலிக)
* ஒன்றுந்தேவிலை - தாமிருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களு
க்கு மங்களாசாஸனம்பண்ணியும் திருந்தாதாரைத் திருத்தியும் செல்
லுகிற பாகுரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார்—அதெவ்வளவு
யென்னில்; கீழ், * ஒன்றுந்தேவிலை - தாம்பண்ணின பகவத்பரத்
வோபதேஸத்தைக்கேட்டு; ஸம்ஸார பரமபதவிபாக (ஹம்)மறும்
படி நாடாகத்திருந்தின பாகவதஸம்ருத்தியைக்கண்டு ஹ்ருஷ்ட
ராய், தாம் திருத்தத்திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களா
சாஸனம் பண்ணியும், திருந்தாதாரைக்கு யோக்யதையுடையாரை
யுபதேசித்துத்திருத்தியும், திருந்தாதாரையுபேகித்துச் செல்லு
கிற * பொலிகபொலிக விலர்த்தத்தை—'பொலிகபொலிக' என்று
தொடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை,

வ்யா.—(பொலிக பொலிகவென்று பூமகன்கோன்றெண்டர் மலிவுதனைக்கண்டுகந்து வாழ்த்தி) (க) ‘ஜபத்ய திவ்வொராரொ லக்ஷணஸூஃஹாவவஃ|ராஜாஜப தீஸு-மீ ரவொராவவெணா விபா லிக:-ஜபத்யதிபலோராராமோ லக்ஷமணச்சமஹாபலஃ| ராஜாஜபதி ஸு-க்ரீவோராகவேனாபிபாலிதஃ” என்றும்படி, பூமகன்கோன் தொண்டர் மலிவுதனைக்கண்டுகந்து-பொலிகபொலிகவென்று வாழ் த்தி, பூமகன்கோன்றொண்டர் மலிவாவது-‘கடல் வண்ணன் பூதங் கள்மண்மேல்மலியப்புகுந்து” என்றும், ‘மாதவன்பூதங்கள் மண்மேல் பண்டான் பாடிநின்றாடி” என்றும், ‘கடல்வண்ணன் பூதங்கள்மண் மேலிரியப்புகுந்து” என்றும், ‘தடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன் னுடைப்பூதங்களேயாய்” என்றும், ‘இவ்வுலகத்து வைகுந்தன் பூதங்களேயாய்” என்றும், ‘பகைபசிதியனவல்லாம் நின்றிவ்வுல கில் கடிவான் நேமிப்பிரான்றமர்போந்தார், ஞாவம்பாந்தார்” என் றும், ‘மேனித்தொழுமடியாரும் பகவரும் மிக்கதுலகே” என்றுமிப் படி - நித்யஸித்தர் ஸ்வேததத்வீபவாஸிகள் முடலான திருமாலடியா ரொங்கும் திரண்டஸம்ருத்தி, நித்யஸித்தர்க்கும் ஸ்வேததத்வீபவாஸி களுக்கும் ஸமாநராய்த் திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளென்றுமாம்.

(கண்டு)(உ) ‘தமார்கன்கூட்டம்-நானும் வாய்க்கநங்கட்கு” என் னும்படியான தம்கண்களாலே கண்டு. (உகத்து) ‘கண்டோம் கண் டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியனகண்டோம்” என்று ஹ்ருஷ்ட ராய், (வாழ்த்தி) அந்தஸம்ருத்திக்கு ‘பொலிகபொலிக” என்று மங்களாபராஸனம்பண்ணி. (உலகில் திருந்தாதார்தம்மைத்திருத் தியமாறன்கொல் மருந்தாகப்பேராகும் மனமாக) * ஒன்றுந்தேவி லுபதேஸுத்திலுந்திருந்தாதே பொதுக்கியிருந்தவர்களைக்குறித்து, ‘கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை” என்றும், ‘எவ்வுலகுக்குந்தன்மூர் த்திநிறுத்தினுந்தெய்வங்களாகவந்தெய்வநாயகன்றானே” என்றும், ‘ஒக்கத்தொழுகிற்றிராகில் சுலபுகமொன்று மில்லை”ய” என்றுமிப் படி-பரத்வேபாதேஸம்பண்ணித் திருத்தியும், அதிலும் திருந்தாத வர்களைக்குறித்து, ‘அரககாசார்பிறுதிருள்ளிரேயுய்யும் லகை

மூ.—மாசறுசோதிகண்ணன் வந்துகலவாமையால்
ஆசைமிசுந்து பழிக்கஞ்சாம—லேசறவே
மண்ணில் மடலாறமாற்றொருமித்தான்
உண்ணடுங்கத்தான்பிறந்தவூர். (சக)

பில்லை தொண்டிருநீபேர்த்திடுங்கொன்றே' என்று-தேர்த்தடவிப்
பிடித்துப் பரதயவாயபுரஸ்ஸாமாகத் திருத்தியும் சொல்லுகிற ஆழ்
வார் ஸ்ரீஸகுத்தியெளஷதமடியாக மனோமாலின்யம் நிவ்ருத்தமாம்.
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸாஜாத்யபுத்தியும், தேவதாந்தரங்களிடத்தில்
பரதவபுத்தியுமிறை - மனோமாலின்யமாவது; (க) "மனனகமலறக்
கழுவி" என்றிறே யருளிச்செய்தது.

(உ) "விஷ்வருக்ஷபலங்கள் கைக்கடனவர் அடிமைபுக்காரை
புமாட்செய்வாரையுங்காண, லோகத்திபாரந்தரங்களினின்றும்
போந்ததேவர்குழாங்களைக்கண்டு காப்பிட்டுப் பரஹ்லாதனிபிஷணர்
சொற்கேளாதவர்க்கரசரர் போல்வாரைத் தடவிப்பிடித்து, தேச
காலகோஷம்போக எங்குமிடங்கொண்டவர்களை மேவித்தொழுது
உஜ்ஜீவியுங்கோள். நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக
நிறுத்தினவனைமேவிப்பாவு மவரோடொக்கத்தொழில் யுகதோஷ
மில்லையாமென்று விஷ்ணுபக்திபரராக்கி" என்றிறே யருளிச்
செய்தது. (சஉ)

பதவுரை.

மாக அறு சோதி	களங்கமற்றஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய
கண்ணன்	ஞான
வந்து கலவாமையால்	எம்பெருமான்
ஆசை மிசுந்து	வந்து கூடாமையாலே
பழிக்கு அஞ்சாமல்	ஆசை அதிகரித்து
	(நாட்டாருடைய) பழிப்புக்கு பயப்
	படாமல்
ஏச அற	ஏசம்படியான எல்லையை மீறி

தான் சிறந்தவர்

உணர்வு இயல்பு

மணாளிஸ் மடல் உரை

மாறன் ஒதுமித்தன்

தான் அவதரித்த ஓரிலுள்ளோர்

மனம்நடுங் கும்படி.

பூமியில் டைலார்வதற்காக

ஆழ்வார் வதந்தித்தார். (சுரு)

அவ;—காற்பத்திமுன்றும்பாட்டு. (மாசமுசோதிக்கண்ணம்)

இதில் - கீழ்ப்ரஸ் ததமான வடிவழகை யதுபவிக்கப்பெறாமல் மட-
லெடுக்கிற பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார்

அது எங்ஙனையென்னில்; இப்படிப் பிறரைத் திருத்தி அவர்களுக்கு மங்களாபாஸகம் பண்ணிக் கையாழிந்த பின்னர், (க) 'மலையும் சுடரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான்கண்ணன்' என்று - அவன் ஸௌந்தர்யாதிகளை யறுஸந்தித்து, படைபயதம்மிது வுதலையெடுத்தது, 'வழியல்லாவழியிலே யிழிந்து இரண்டிதலையைய, மழித்தாகிலும் அவனோடே கலக்கக்கடவோம்' என்றுப் பாரப்பருநி பாரவஸ்பத்தாலே முன்னடிதோன்றாமல் கண்கலங்கிச் செல்லுகிற தம்மதசாஸிசேஷத்தை, அவனோடே கலந்து பிரிந்து ஆறறமைபாலே கண்ணாஞ்சுழலையிட்டு, நாடா கப்பழிசொல்லும்படி; 'அவனுக்கவ ய(சு)த்தை விளைத்து இரண்டு தலையையுமழிக்கக்கடவேன்', என். மடலாருகையிலே பொருப்பட்டுச் சொல்லுகிறுளொருபிராட் பேச்சாலே யருளிச்செய்கிற- *மாசறுசோதியிலர்த்தத்தை* 'மாசு சோதி கண்ணன்' இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிற ரென்னை.

வ்பா; (மாசறுசோதி கண்ணன் வந்து கலவாமையா ரொசமிசுந்து
 “மலியஞ்சுடரொலிதூர்த்து மாயப்பிரான் கண்ணன்” என்றும்
 “என்செய்வாய் - மாசறுசோதி - மணிக்குந்தம்” என்றும், “கங்
 ண்ணன்” என்றும் சொல்லும்படி அத்யாகர்ஷகமான வடிவைய
 டைய க்ருஷ்ணன், தன் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரத் தானேமெல்லிடி
 ந்துவந்த நுபவிப்பிபாமையாலே அநிமிஷமதிசமித்தி, அதாவது
 “பாசறவெப்தி” என்றும், “என்றெய்வவாயும் கரும்கண்ணனும்
 பயப்பூங்க” என்றும், “பேர்ந்தும்பிபர்ந்து மவனோடன்றிபேர்
 சொலலிலேன்” என்றும், “காதல் கடல் புரையவிளைவித்த” என்
 றும், “கொடியவெண்ணெஞ்சமவெண்ணே கிடக்கும்” என்றும்,
 “மணிவண்ணன் வாசுதேவன் வலைபுள்-அகப்பட்டேன்” என்றும்,
 “தலையில்வன்” கவுமாங்கோலொ” என்றும், “எங்க” ள்கோலொ மா
 முயகின்மது” என்று மருளிச்செய்தவை பெரிநை.

இப்படி ஆசையதிருபிக்கையாலே, (பழிக்கஞ்சாமல) ஊரார், தாயா
ர்தொடக்கமானார் இவள் மடலூரெவாருப்படுகிற படியைக்கண்டு
“இதுகுடிப்பழியாய்த்தலைக்கட்டும்” என்று கிஷேதிக்க, ஏவம்வித
மான பழிக்குப்பணைக்கு மவளாகையாலே அஞ்சாதே, அப்பழிச்
சொல்லேதா(யா)கமாக, அதாவது - (க) ‘ஸீதேதஸ்மாத்துக்மதேதாவநம்’ என்று வந்ததை
கிஷேதிந்து அருளிச்செய்ய, (உ) ‘காமதஸ்வமநிஷ்யாதி - அக்
மதஸ்தேகமிஷ்யாமி’ என்றும் (ங) ‘யாநஸக்யாவஸாநாடிஷ்டம்
ஹ-ஹெதாநாகாஸஹெமாவி | தாநிஷ்டஸீதாஹஸ்யுதி ராஜ
நாம-மகாநாம - யாநஸக்ய, புராத்ரஷ்டம் பூததாநாகாஸக
யபி | தாமதஸ்வதாம்பஸ்யந்தி ராஜமார்க்ககதாஹநா’ என்றும்
சொல்லுகிற படியே “ஊரவர்கவ்வை தோழியென்செய்யும்?”
என்றும் ‘என்செய்யுமுரவர்கவ்வைதோழியினி நம்மை’ என்றும்,
“தீர்ந்தவென்றோழி பென்செய்யுமுரவர்கவ்வையே” என்றும்,
“ஊரவர்கவ்வைபெருவிட்டன்னை சொல்நீர் மடுத்து” என்றும்,
“அன்னையென்செய்யுமே” என்றும் “அன்னையென்செய்யிலென்
ஊரென்சொல்லிலென் தோழிமீர்!” என்றும், அவர்கள் கிஷேதவச
நங்களையொருசமக்கறச்சொன்னவைபென்கை.

(பழிக்கஞ்சாமலேசறவே) அபவாதபி(ஸீ)தியின்றிக்கே யேசு
மெல்லுகடந்து. அன்றிக்கே எல்லாரும் துணிக்கவென்றுமாம்.
அன்றிக்கே, “ஏசவே” என்று பாடமாய் - பழிசொல்லவுஞ்சொல்
லி ஏசவென்றாகவுமாம். (மணணில் மடலூராமாறனொருமத்தா
ஊள்நடுங்கத்தான் பிறந்தவூர்) அதாவது - “குதிரியாய் மடலூர்
துமே” “நாடுமிரைக்கவே-யாமடலூர்ந்தும்” என்றும்-ஐகத்தேகூர
ப(ஹ)ம் பிறக்கும்படி இஃஜகத்திலே மடலூர ஆழ்வாரொருப்பட்ட
டார்; தாமவதரித்தவூரிலுள்ளார் இஸ்ஸாஹஸ பாவ்ருத்தியைக்
கண்டிற்றருதயம் கம்பிக்கும்படியாக, “இப்படிஉத்யோகித்த விது
ஏதாய்விளைகிறதோ” என்று தாமும் அவ்வூரிலவதரித்தவராகை
யாலே இவரும் தனும்புகுறார். (சக.)

மூ.—ஊரந்நீந்தம் ஊரவு மொண்ணாதபடி

கூரிநுள் சேர்க்கங்குலுடன் கூடிநின்று—பேராமல்

தீதுசெய்ய மாறன்றிருவுள்ளத்துச் சென்றதுயர்

ஒதுவதில் கெடுவனேயோ.

(சச)

பதவுரை.

ஊரந்நீந்த

தாம் ஊர்வதாக நீனைத்துத் தொ
டங்கினை

மடல்

மடலை

ஊரவும் ஒண்ணாதபடி

ஊரவுக்கடாதபடியாக,

கூர் இருள்சேர்க்கங்குல்

மிகுந்த இருள்செறிந்த இரவானது

உடன் கூடிநின்று

தன் பரிவாரத்தோடே சேர்ந்து
கின்று

பேராமல்

இட்ட அடிபெயராமல்

தீதுசெய்ய

உபதரவிக்க,

மாறன்

ஆழ்வாருடைய

திருவுள்ளத்துச் சென்றதுயர்

திருவுள்ளத்தில் நேர்ந்த வ்யஸநத்
தை

இங்கு ஒதுவது

இங்கெடுத்துச் சொல்வது

எங்குனே

எப்படி முடியும்;

ஓ

அந்தோ!;

(சச)

அவ.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு. (ஊரந்நீந்தமடலித்யாதி)
இதில் - இரவுநெடுமையாலே நோவுபடுகிற நாயகி பாகரத்தாலே
பேசுகிறபடியை யதுவதித்தருளிச்சொல்லினார். எங்குனெயன்வரில்;
இப்படி “ஸ்வபர ஸ்வரூபங்களை அந்யதாகரித்து வழியல்லாவழி
யிலே யிழிந்தும் அவனைப்பெறவேணும்” என்னும்படி முகவடியிடு
கிற ப்ராப்யத்வரையும் கலங்கி, ஸ்வபத்நரூபமான உபாயாந்தரங்
களிலே மூருகைக்குறுப்பான தெளியையழுக்கிக் கிளருகிறவங்
கூர்முகிற வல்லிருளாலேபோக்கிட மற்றத்தெருடாகுகிற தம்த
ஸையை, பிரிவாற்றாளாய் மடலெடுக்கையிலே யுத்தேயாகித்தவள
விலே தைவபோகத்தாலே ஸூர்யனஸ்தமித்து மத்யராத்ரமாய்ஸப்
காதிக்களில் நெஞ்சுபாலிபாயாமையாலே விஸ்வலேஷ்வயஸநமொரு

மடைசெய்ய, காலமும் விடியாதொழிய, மடலெடுக்கைபோய்முடி.
கைதேட்டமான வளவில், அதுவுங்கிடையாமல், இப்படியிரவுநெடு
மையாலே ஈடுபட்டுப்பேசுகிற பிராட்டி பாசுரத்தாலே யருளிச்
செய்கிற - * ஊரெல்லாந்துஞ்சியிர்த்தத்தை, 'ஊரநினைந்தமடல்'
இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறுரென்கை.

வ்யா.—(ஊரநினைந்தமடல்) (க) 'குதிரியாய்மடலூர்தும்'
என்று - ஊரநினைந்தமடல். (ஊரவுமொண்ணாதபடி). ஆதித்பனு
மஸ்தமித்து, ப்ரியஞ்சொல்லுவார் ஹிதம் சொல்லுவார் பழிசொல்
லுவாரெல்லாரு முறங்குமையாலும், இருள்வந்து மூடிகையாலும்
மடலூரவுங்கூடாதபடியாக, (கூரிருள்சேர்கங்குலுடன் கூடிநின்று
பேராமல் தீதுசெய்ய) அதுக்குமேலே, அத்யந்தார்த்த(ங)காரத்தோ
டே ராத்ரியானது கூட்டுப்படையோடேகூடி நின்று இட்டவடி
பேராமல், தீதுசெய்ய - பொல்லாங்கையுண்டாக்க.

அதாவது - ராவணமாயைக்கஞ்சி (உ) "லீதாயுவெண்பூர
யநம் மஜ்ஜிமாய-லீதாதேவண்புத்தரநம் க்ருஹீத்வா" என்றும்,
(ங) "விஷ்ணு-ரகாநஹிஜெஹிகஸி ஹிஷ்வாவெஸ்தாநி ராக்ஷஸ
ஸு - விஷ்ணுரகாதாநஹிமேஸ்திகாஸ்ச சனத்ரஸ்ய வரேவஸ்பநி
ராக்ஷஸ்ய" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, 'ஊரெல்லாந்துஞ்சி
யுலகெல்லாம் நள்ளிருளாய் நீரெல்லாந்தேறியோர் நீளிரவாய்
நீண்டதால்' என்றும், 'ம,விசாரமாயோர்வல்லிரவாய் நீண்ட
தால்' என்றும், "ஓயும் பொழுதின் பிழிபாய்நீண்டதால்" என
தும், "ஒண்கடரோன் வாராதொளித்தான்" என்றும், "முன்னின்
றிராவுழிகண்புதைய முடிற்றால்" என்றும் "கங்குளினுண்ணுளி
யாய்ச் சேட்பாடதுழியாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்வாய்" என்றும்,
'ஹிஜேவெழுதியாய்' என்றும் 'விசகிருளினுண்ணிரியாய்' என்
தும், "செல்கின்றகங்குல்வாய்," என்று ஈட்டிதமஸ்தேஸாடேகூடி
ன ராத்ரிபேராமல்தின்று துக்கத்தை யுண்டாக்கவென்றபடி.

இப்படியாகையாலே (மாறன்றிருவுள்ளத்துச்சென்ற தயரோது
வதிங் கெங்கனேமோ) என்கிறார். மாறன் திருவுள்ளத்துச்
சென்றதுபராவது - "பாரெல்லா முண்டநம் பாட்பணையான்

மு.—எங்ஙனேநீர் முனிவதென்னை யினிதம்பிபழகு
இங்ஙனேதோன்றுகின்றதென் முன்னே அங்ங
னுருவெளிப்பாடாவுரைத்த தமிழ்மாறன்
கருதாமவர்க்கின்பக்கடல். (சடு)

வாரானால் ஆரெல்லே வல்வினையே னாகாப்பாரினியை” என்
றும், “ஆவிகாப்பாரினியார்” என்றும், “நீயும்பாங்கல்லை காண்
நெஞ்சமே - மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண்
பிறந்தே” என்றும், “என்பெரிய சிந்தைதோய் தீர்ப்பாராரென்னை
யே” என்றும், “பேரென்னைமாயாதால் வல்வினையேன் பின்னி
தே” என்றும், “இந்நின்ற நீனாவிகாப்பாரரிவ்விடத்தே” என்
றும், “தீப்பாலவல்வினையேன் தெய்வங்காளென் செய்கேடு”
என்றும், “எனதாவி மெவிவிக்கும்” என்றும், “நெஞ்சிடர் தீர்ப்
பாரினியார் நின்றுருகுகின்றேனே” என்று மருவிச்செய்தவை
யாயிற்று, ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலே யதுவர்த்தித்ததுக்கம். அது
தான் அவரே பேசில்லலது அந்நயர்க்குப்பேசமுடியாதே. அதுதான்
வாசாமகோசரமா யாயிற்றிருப்பது ஆகையிலே தி.மு.பா.தச்
தை இங்கெங்ஙனேபேசுவதென்றியபடுகொ, எங்ஙனேபேசுவெ
று - வார்த்தைப்பாடாதல். (சட)

பதவுரை.

நீர்	(பந்துக்களே) நீங்கள்
இனி என்னை எங்ஙனே முனி	இனிமல் என்னைக் கோடுக்கக்கூடு
வது	மோ?
நம்பி அழகு	திருக்குறங்குடி நம்பியின் வடிவழ
	கானது
என் முன்னே	என் கண்ணெதிரில்
இங்ஙனே தோன்றுகின்றது	இதோ ப்ரத்யக்ஷமாய்த் தோற்றா
	நின்றது;
அங்ஙன்	அவ்வாறுகிய
உருவெளிப்பாடா உரைத்த	உருவெளிப்பாடென் னுத்துறையா
	கச் சொன்ன

தமிழ்மாறன்

தமிழ்வேதத்தைவெளியிட்டருளின
ஆழ்வார்

கரு துமவர்க்கு

தம்மை த்யாநிப்பவர்களுக்கு

இன்பக்கடல்

ஆநந்த ஸாகரமாயிருப்பர்.

அவ-நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு(எங்ஙனே) இதில்-உருவெளிப்பாட்டாலைபேசுகிறபாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்க்கிறார். எங்ஙனே பென்னில்; (க) “உறங்குவான்போல்போருசெய்தபெருமான்” என்று சாஷிகனுடைய குணஜ்ஞாந்தாலேமீளவும் தெளிவுகுடிபுகுந்து, (உ) “நம்பியைத்தென்குறுங்குடிநின்ற” என்றுமுன்பு அதுபூதமானநம்பியுடையவழிகுறஞ்சிலேஒருபடிப்படப் பரகாஸிக்கையாலும், யதாம் நேரதம் அவ்வழகைக் கண்ணுல்கண்டதுபவிக்கப்பெறுமையாலும் பரித்ய பரிஜ்ஸமமாய்ச் செல்லுகிறதம்தசையை, நாயகனோடேகலந்து பிரித்து உருவெளிப்பாட்டாலை உருவநோவுபட்டுச் செல்லுகிற பிராட்டிபேச்சாலே யாநாசிச்செய்கிற - * எங்ஙனேயோனிலர்த்தத்தை “எங்ஙனேநீர் முனிவது” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிறு ரென்கை.

வ்யா- (எங்ஙனே நீர் முனிவதென்னே) இவ்வாற்றாமைக்குஊற்று வாயான நீங்கள் இவ்வபிநிவேசமுடையவென்னேப் பொடிவதெங்ஙனே. “எங்ஙனேயோவன்னேமீர்களுன்னே முனிவதுநீர்” என்றத்தை ப்பின் சென்றபடி. (இனி-எங்ஙனேநீர் முனிவது) திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான்கண்டபின் - இனிமுனியக்கடுமோ? அதுக்குமுன்னேயன்றோ முனியவேண்டுவது; அதுக்குமேலே (ங) “அநுரகாஜாநநாநாநிதிவலியுயரூ-நடி - சந்தரகாந்தாநநம் ராமமதிவப்ரியதர்ஸநம்” என்னும்படி ருசிஜநகலாவண்ய விபவமானது(ச) “கவெளவா-ர-ஷஷ-ஹோ-நி-அஸௌபுருஷர்ஷப-ராம” என்னும்படி உருவெளிப்பாடாய், (நம்பியழகிங்ஙனே தேதான்றுகின்ற தென்முன்னே) குணநிகரஹஸௌந்தர்யாதிகளால்பூர்ணரானநம்பியுடைய ஆயுதாபரணவயவ ஸோபகளானது, அதுகண்டு உகக்கிற வென்முன்னே ப்ரத்யக்ஷமாகத்தேதான்றுகின்றது.

(க) தி-வாய்-ரு-ச-கக. (உ) தி-வாய்-அ-ச-க. (ங) ரா-ஆ-உ-உஅ.

(ச) ரா-ஸ-உஅ-உஉ.

மூ. — கடல் ஞாலத்திசனை முன்காணாமல் நொந்தே
உடனாவனு கரிக்கலுற்று — திடமாக
வாய்ந்தவனாய்த்தான் பேசும் மாறுணுரையதனை
ஆய்ந்துரைப்பாராட்செய்ய கோற்றார். (சக)

அதாவது — “சங்கிலேனும் நேமியோடும்” “மின்னுநுலுங் குண்ட
லமும்” “வென்றிவிலுந்தண்டும்வாளும்” “பூந்தண்மாலேத் தண்டு
ழாயும் பொன்முடியும் வடிவும்” “தொக்கசோதித்தொண்டைவா
யும்” “கோலநீள்கொடிமூக்கும்” “நிறைந்தசோதிவெள்ளம்சூழ்த
நீண்ட பொன்மேனியோடும்” “செய்ய தாமரைக்கண்ணும்” “செந்
நிரீண்முடியா தியாயவுலப்பிலணிகலத்தன்” “எழுவதோருருவென்
னெஞ்சுனெழும்” என்றும் இப்படியடிதொடங்கி முடியளவுமறுப
லித்த பாகாரத்தை.

(அங்கு னுருவெளிப்பாடாவுரைத்த) அப்படியே “உருவெளிப்
பாடு” என்கிறதுறையிலே வைத்தருளிச்செய்க (தமிழ்மாறன்)
(க) *தீராவிடப் பஹ்மதர்ஸியானவாழ்வார். நம்பிவிஷயமாக *எங்
னுனையோவையருளிச்செய்த வாழ்வாரென்றபடி. (கருணமவர்க்
கின்பக்கடல்) அபிசிவேஸத்துடனதுபலிப்பார்க்கு ஆகந்தஸிந்து
வாயிருப்பார். “சென்னிரீண்முடியா தியாய வுலப்பிலணிகலத்தன்
கன்னல் பாலமுதாகிவந்தென்னெஞ்சங்குழியான்” என்று — ஆழ்வார்
தமக்கு அவ்வாகாரம் இனிதாயிருக்குமாயேபோலே, அவர் ஸம்பந்திக
ளானவர்களுக்கும் ஆழ்வார் அப்படி யிருப்பென்றபடி. (சடு)

பதவுரை.

கடல் ஞாலத்து
சசனை

முன்காணாமல்
நொந்து

உடனாவனு கரிக்கல் உற்று

திடமாக வாய்ந்து

அவனாய் தான் பேசும்

கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தில்
எம்பெருமானை

கண்முன்னே காணப்பெறாமல்
க்லேஸப்பட்டி

அவனைத்தாம் அநுகரித்து த(ய)ரிக்
கப்பார்த்து

த்ருடா த்பவஸாயயுக்தராய்,

அவனாகவேதான் அநுகரித் துப்
பேசுகிற

மாறன்	ஆழ்வாருடைய
உரையதனை	ஸ்ரீ ஸூக்திகளை
ஆப்கு உரைப்பார்	வைபவமறிந்து அநுஸந்திப்பவர்கள்
அட்செய்ய	அவ்வாழ்வார்க்கு அடிமைசெய்ய
கோற்றார்	கோன்பு கோற்றவராவர்கள். (சக)

அவ. — நாற்பத்தாறும்பாட்டு. இதில் - அநுகாரத்தாலே த(ய)ரிக்கப்பார்க்கிறபாகுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அ தெங்குனையென்னில்; (க) * எங்குனையோவில் - ப்ரீத்ய ப்ரீதிஸம மாய்ச்சென்றவிடத்தில், ப்ரீத்யம்ஸம்தலையெடுத்து த(ய)ரிக்கைக்கு யோக்யதை யுண்டாயிருக்க, பாக்யஹாரியாலே அப்ரீத்யம்ஸமே தலையெடுத்து, பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடி ஆற்றுமைசனர புரண்டு, கோபிமார் க்ருஷ்ணனை யநுகரித்து தரித்தாப்போலே இவரும் உபயவிபூசனாதனை யநுகரித்து த(ய)ரிக்கப்பார்க்கிறபடியை க்கண்டு கண்கலங்கின, ரிவர்ஸந்நிபிதர்க்குவிஷன்னராய்ச்சொல் விச்செல்லுகிற க்ரமத்தை; நாயகனைப்பிரிந்தாற்றுமையாலே தத்ப்ர காரங்களை யநுகரித்து தரிக்கப்பார்க்கிற தலைநிலையை வினவவந்த வர்களுக்குத்திருத்தாயார் 'ஸர்வேஸ்வரனாவிஷ்டனானே' என்று க்லேஸத்தாலே சொல்லிச்செல்லுகிற துறைவிடே வைத்தருளிச் செய்கிற * கடல்ஞாலத்திலர்த்தத்தை 'கடல ஞாலத்தீசனை' என் னு தொடக்கி யருளிச்செய்கிறொன்னை.

வ்யா. — (கடல் ஞாலத்தீசனை) கடல்குழந்தபூமியிலுள்ளோர் க்கு நியந்தாவாய், அத்தாலே ஸர்வநிர்வாஹகனான ஸர்வேஸ்வரனை; (முன் காணாமல்நொந்தே) ப்ரத்யக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரம்பண்ணாமல் நொந்து, அதாவது (உ) 'சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோ ருருவென்னெஞ்சுளெழும்' என்றும், (ங) 'அறிவரிப்பிரானே' என்று மருளிச்செய்த மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரமாத்ரமொழிய, ப்ரத்யக்ஷ ஸாக்ஷாத் தாரமில்லையென்றபடி. அத்தாலே அவஸந்நராய்.

(உடனாவனுகரிககலுற்று) அநந்தரமாக கோபிமார் க்ருஷ்ணனை யநுகரித்து த(ய)ரித்தபடியை யாராய்ந்துதாமுமநுகரித்து தரிப்ப

மு.—நோற்றநோன்பாதிதிலே னுன்றனைவிட்டாற்றுகில்லேன்
பேற்றுக்குபாயமுன்றன் பேருருளே—சாற்றுதினேறன்
இங்கென்னிகையென் னுமெழில் மாறன்சொவ்வல்லார்
அங்கமரர்க்காராவமுது. (சள)

தாகத திருவுள்ளத்திலேயுறமு (திடமாகவாய்ந்து) தருடாத்யவ
ஸாயயுக்தராய், “வாழ்ந்தவழுதிவளநாடன்” என்னும்படிபா (லா)வ
பந்தத்தேதோடேகிட்டி, (அவனுபத்தான் பேசும்) அதாவது—“கடல்
ஞாலம்” “கற்குங்கல்வி” “காண்கின்ற” “செய்கின்ற” “திறம்பா
மல்” “இனவேய்” “உற்றார்கள்” “உரைக்கின்ற” “கொடியவினை”
“கோலங்கொள்” “கூந்தல்” என்கிற விவையாதியாகப்பத்தும்பத்
தாக-ஜகத்க்ஸுஷ்ட்யாதி வ்யாபரங்கள், ஸகலவித்யாவேதநமும்
வித்யாப்ரவர்த்தகத்வாதிகளும், காரணமான பூதபஞ்சகங்களும்,
காலதிரயத்திலுண்டான க்ரியாஜாதங்களும், ஜகத்க்ஷணப்ரமுக
மான சேஷ்டிதங்களும் கோவர்த்தனோ ததரணம்முதலானக்ருஷ்ண
சேஷ்டிதங்களும், எம்பெருமான் ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரித விஷயங்களிலிரு
க்கு மிருப்பையும், ஜகத்ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதி ப்ரகாரித்வ
மும், அகர்மவஸ்யத்வ ப்ரமுகமானவை, ஸ்வர்க்க ப்ரமுகமானவை
யாய், இப்படிஉத்தங்களானவை யெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்று,
(க) “யானேயென்னை வாய்ந்தேறப்பிசு” என்னும்படி அவனாகவது
கரித்த ப்ரகரரத்தைபருளிச்செய்யும்.

(மாறனுரையதனை) ஆழ்வாரருளிச்செய்த திவ்யஸூக்தி
யானத்தை. (ஆய்ந்துரைப்பார்) “ஆய்ந்த தமிழ்மாலே யாயி
ரக்துாரிவையு மொருபத்து” என்று இதின் வைபவத்தையாராய்ந்
ததுஸந்திப்பார். (ஆட்செய்யநோற்றார்) “திருமாஸடியார்களைப்
பூசிக்க நோற்றார்கள்” என்னும்படி ஆழ்வார்க்கடிமைசெய்ய
நோற்றாராவர் (உ) “வண்டமிழ் நூறகநோற்றேனடியார்க்கின்
மாரியே” என்றிறை அவரிருப்பது. (ங) “சுஹக்வாராவணம் வுஜே
ஸபுத்ரம் ஸஹபாக்தவம்” “கொடியநிலங்கை செற்றேனேயென்
னும்” என்னக்கடவதிறே. (சக)

பதவுரை.

நோற்ற

மோக்ஷஸாதகமாக அதுஷ்டிக்கப்

பட்ட

நோன்புஆதி

இலேன்

உன்றனை விட்டு

ஆற்றகில்லேன்

பேற்றுக்கு

உபாயம்

உன்றன்

பேர் அருளே

சாற்றுகின்றேன்

இங்கு

என்றிலே

என்னும்

எழில்மாதன்

சொல்

வல்லார்

அங்கு

அமரர்க்கு

ஆரா உழுது

கர்மா த்யுபாயங்களில்

அந்வயமில்லாதவனாயிரா நின்றேன்;

உன்னைவிட்டு

தரிக்கமாட்டுகிறேன்;

புருஷார்த்தத்திற்கு

உபாயமாக

உன்னுடைய

மஹாக்ருபையையே

பரகரப்படுத்தா நின்றேன்;

இவ்வர்த்த விஷயத்தில்

என்னுடைய நிஷ்டை (இதுவாயி

ருந்தது)

என்றருளிச்செய்த

(சேஷத்வகர ஷ்டையாலே) அழிகு

பெற்ற ஆழ்வாருடைய

அருளிச்செயலை

ஓதவல்லவர்கள்

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்

நித்யஸூரிகளுக்கு

நித்யா ஸூர்வமான அம்ருதமாகப்பெ

றுவர்.

(சஎ)

அவ. — நார்பத்தேழாம்பாட்டு. (நோற்றநோன்பாதி) இதில்—
வானமாமலை திருவடிகளிலேவணங்கி பாவணாராயரணம்புக்கபடி-
யைப்பேசின பாகரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ங-
னையென்னில்; அப்ரீதியாலே யதுகரித்து தரிக்கவேண்டும்படி அபி-
நிவேசமதிசூழித்துச் செல்லா நிற்கச்செய்தேயும் ஸ்வாபிமதம்பெறு-
மையாலே அவஸந்தராய்; இப்படி யதுபவருசி ரூபமான தம்மபி-
நிவேசத்தை ஸாதகமாகக்கருதி, ‘‘அது முற்றினவாறே கார்யம்
செய்கிறேன்’’ என்றீர்வரன் நினைத்திருந்தானாகக்கொண்டு, பேற்-
றுக்குறுப்பாக ஸாஸ்த்ரஸித்தமான கர்மா த்யுபாயங்களில் தமக்கு
மறந்தும் அந்வயமில்லாமையைச் சொல்லிக்கொண்டு, ‘‘அவனடி-
யிலேகாட்டின உபாயமொழிய வேறோருபாயமில்லை’’ என்று; ஸம்

ஸாரி ஸம்ரக்ஷணூர்த்தமாகப் பிராட்டிமாரோடும் நித்ய பரிசுரத்
தோடுங்கூடச் சிரீவரமங்கையிலே வந்தெழுந்தருளி யிருக்கிறவான
மாமலை திருவடிகளிலே, வேரற்றமரம்போலே புகலற்றுவிழுந்து
சரணம்புகுகிற * நோற்றநோன்பி லர்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார் -
‘நோற்றநோன்பாதி யிலேன்’ என்றதொடங்கியென்கை.

வ்யா.—(நோற்றநோன்பாதி யிலேன்) இததால் - மோக்ஷஸா
தமாக ஸாஸ்த்ரவித்தமான கர்மரத்யுபாயங்களில் எனக்காவய
மில்லை. (க) “ராவணோந, 32-வ் வ்ய-உ-ஆ ராக்ஷிவஸாராக்ஷிவஸ
ஸாரதிவஸ்யாஹமேந-ஜோ ஹராத்ர விவீக்ஷண ஐதீஸ்ய-க-ராவ
ணோராம தூர்வருத்தோ ராக்ஷஸோராக்ஷஸேஸ்வரஃ ! தஸ்பாஹ
மதுஜோ ப்ராதா விபீக்ஷணஇதிஸ்ருதஃ” இத் பாதிக்களை முன்னிட்டிச்
சரணமடைந்தாப்போலே. ‘நோற்றநோன்பிலேன்’ என்கிறபாட்
டைக்கடாக்ஷித் தருளிச்செய்தபடி. (உன்றனைசிட்டாற்றகிலேன்)
தா(யா)ரகனுமாய் போக்பனுமாயி ருக்கிற வுண்ணவிட்டு தரிக்கமா
ட்டுகிறிலேன். இவ்வாற்றாமைமெனக்கு ஸவநுபயிதத்தை.

ஆனால்பேற்றுக்கு ஸாதகமென்னென்னில் (பேற்றுக்குபாயமுன்
றன் பேருளே) மோக்ஷோபாயம் * அரவினணைபேறி வீற்றிருந்து
* சிரீவரமங்கை வாணனாய் * கருளப்புட்கொடி சக்கரப் படைவான
நாடனாய், இப்படி * அபர்வறு மமரர்களதிபதியாயிருக்கிற தேவர்
அடியிலே யருளின நிரீஹதுகக்ருபையே. அதாவது - பொரு
ளல்லாதவென்னைப் பொருளாக்கி ‘என்றும்’ ‘தம்பையனுக்கரு
ளாய்’ என்றும், ‘வந்தருளிமென்னெஞ்சிடங்கொண்ட’ என்றும்,
‘அருளாய்யுமாறெனக்கு’ என்றும், ‘ஆறெனக்கு நிற்பாதமே
சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்’ என்று மருளிச்செய்தவையென்கை.
மற்றுமுண்டானபாட்டுக்கள் - அருளுகைக்கடியான வவன்படிகளை
யும் அதுக்குடலாகத் தம்படிகளையுமருளிச்செய்தவையாயிருக்கும்.

(பேற்றுக்குபாயமுன்றன் பேருளேசாற்றுகின்றேன்) ‘ஆகையா
லேஅவன் நிரீஹதுகக்ருபையேஸாதகம்’ என்றுமதா ளல்லாருமறி
யும்படி பறைபறைந்து சாற்றுகின்றேனென்கிறார். (இங்கென்னிலே
மென்னும்) இவ்விடத்தில் - இவ்வர்த்தநிஷிபத்தில், என்னுடைய
நிஷிபாதிதவென்னும், அத்தலையில் பூர்த்தியாலே இத்தலையிலா

மூ.—ஆராவமுதாழ்வாராதரித்தபேறுகளைத்

தாராமையாலே தளர்ந்துமிதத்—தீராத

வாசையுடனாற்றாமை ரே சியலமர்ந்தான்

மாகமுதேர் மாறனெம்மான்.

(ச அ)

கிஞ்சந்யத்தை முன்னிடுகையே பாதந்தரான வாத்மாவுக்கு
ஸ்வரூபமென்னும். (எழில்மாறன்) ஸேஷத்வ பாதந்தர்யங்^௧ளா
கிற ஆத்மபூஷணத்தாலே அபி(வி)ராமராயிருக்கிற வாழ்வாருடைய
வுபாய நிஷ்கர்ஷகமான வித்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்
லார். (அங்கமார்க்காராவமுது) அவ்விடத்தில் * அளப்பரியவா
ரமுதைய நுபவிக்கிற நித்யஸஞ்சிகளுக்கு நித்ய^௨பூர்வமானவம்ருத
மாகப்பெறுவர். ^௩ சிரீவரமங்கைமேயபத்துடன் வைகல்பாடவல்
லார் வானோர்க்காராவமுதே^௪ என்றதையருளிச்செய்தபடி. (ச எ)

பதவுரை.

† ஆராவமுதாழ்வார்
ஆதரித்தபேறுகளை

(சுருக்குடத்தை) ஆராவமுதன்
(ஆழ்வார்) ஆசைப்பட்ட புருஷார்
த்தங்களை

தாராமையாலே
மிக தளர்ந்து
தீராத ஆசையுடன்

தலைக்கட்டியருளாமையாலே
மிகவும் வருந்தி
பெற்றல்லது முடியாத அபிநிவேச
த்தோடே

ஆற்றாமைபேசி
அலமர்ந்தான்

தம்முடைய க்வேசத்தைக்கூறி
நிலைதளும்பினார்; (அவர்பாரொளி
ல்);

மாகமுதேர்
எம்மான்
மாறன்

குற்றமற்றகுணந்தீர்வையுடையவரும்
நமக்கு ஸ்வமியுமான
ஆழ்வார். (ச அ)

அவ-நாற்பத்தெட்டாற்பாட்டு. (ஆராவமுதாழ்வார்) அகிஞ்
சகராய் ஆர்த்தியோடே ப்ரபத்தியண்ணியிருக்கச்செய்தேயும் ஆரா

† ஆராவமுது - ஆராவமுதன், ஆழ்வார் ஆதரித்த - ஆழ்வார்
விரும்பின, என்று பிரித்துப் பொருளுரைப்பதுமுண்டு.

வமுதாழ்வார் "இவர் நம்மாழ்வார்" என்றபொருதித்து அபேக்ஷிதம் செய்யாமையாலே யலமர்ந்து ஆர்த்தராயருளிச்செய்த பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். -எங்கனெனென்னில்; சிரீவர மங்கை வாணன்றிருவடிகளிலே சரணம்புக்கவிடத்திலும் அங்குத்தம்மபே. க்ஷிதங்கிடை யாமையாலே. "ஆஸ்ரிதரக்ஷண தீக்ஷிதஞ்ஞ ஸர்வேஸ். வரன் நங்கார்யம் செய்யாமையிலே, எங்கேசார்யம் செய்யதினைத் திருக்கிறுனென்று தெர்ப்பாது" என்று "திருக்குடந்தையிலே ஆர வமுதாழ்வார் திருவடிகளிலே செல்லவே நம்மபிழைத் தம் வரித்திக்கும்" என்று மனோரதித்துச் சென்றவிடத்தில், அவரேழுந்திருத்தல் இருத் தல் உலாவி யருளுதல் இன்சொல்லுச்சொல்லுதல் குளிர்நோக்கு தல் ஆரவணைத்தல் செய்தருளக்காணாமையாலே, பிராட்டியும் அவ னுமான சேர்த்தியுமுண்டாய், நமக்கபேகையு முண்டாயிருக்க, அபிமதம்பெறுதொழிவேவாமே?" என்று துடித்து "இவ்வளவிலும் திருவடிகளே யுபாயமென னும் துணிவுகுலைய தொழியப் பெற்றோ மிறே" என்று வருத்தி தயுரித்தாராய்த் தலைக்கட்டுகிற * ஆர வமுதி லர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் "ஆரவமுதாழ்வார்" என்றுதொடங்கி யென்கை.

வ்யா.--(ஆரவமுதாழ்வார்) (க) "வஹவத்ஜாவிஸாலா க்ஷுர நாராயணஜீவாமகிதீ" - ஸஹபத்ந்யாவிஸாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத்" என்று கூட்டுத்தேடி யறுபனிக்கவேண்டும் படி நிர்திஸயபோக்யராய் (உ) "ஸ்ரீநாத ஸுபவஸு-ஓபு- ஸ்ரீமாந் ஸுகஸு-ப்தி" என்னும்படி * ஏரார் கோலத்திழக்கிடந்த வாரா வமுதாழ்வார். (ஆதரித்தபேறுகளை) இவரபேக்ஷித்த புருஷார்த் தங்களை. அதாவது - "கிடந்தாய் கண்டேன்" "அம்மாமலர்க் கண்வளர்கின்றானே" "காணவாராயே" என்கிறவிடங்களி லபே க்ஷிதமானத்தை. (உ) "குடந்தையுட்கிடந்த வாமெழுந்திருந்து" என்கிறபடியே எழுந்திருக்கவேணும்; * குடந்தைத்திருமாலான தேவர் (ங) "தாமரைமங்கையும் நீபும்" என்னும்படி இருவருங் கூட வருந்தருளவேணும்; * தாமரைக்கண்களாலே நோக்கியருள வேணும்; (ச) * பவளம்போல் கனிவாய் சிவப்பகீகாணவரவேணு

(க) ரா-அ-க-க.

(உ) ரா-ஸ.

(ங) தி-ச-க-க.

(ச) தி-வாய்-க-உ-க.

(இ) தி-வாய்-க-உ-க.

மு.-மாநலத்தால் மாறன்றி நுவல்லவாழ்புகப்போவத்
தானினைத்து வீழ்ந்தவ்வுர் தன்னருகில்—மேனலக்கித்
துன்பமுற்றுச்சொன்ன சொலவுகற்பார் தங்களுக்குப்
பின்பிறக்கவேண்டாபிற. (சக)

மென்றப்போலேசிலபரிமாற்றங்களை உபேகிதிக்; அது அப்போதே
பெறுமைபாலே.

(தளர்ந்தமிக) • ஆகாசத்தைநோக்கி யழுவந்தொழுவன்
என்னும்படி அத்யவஸந்தராய். (தீராதவாசையுடன்) அபி
நிவேஸமபோவது அதுபவத்தாலே யாகையாலே, அதுபவம்
பெறுமவ்முடியாத வபிநிவேஸத்தோடே, (ஆற்றமை பேசியலமந்
தான) அதாவது - "அடியேனுடனம் - கோயலேந்தகரைய வரு
க்குகின்ற" என்றும் "என்னுன்செய்கேன்" என்றும் "உன்னைக்
காண்பான் நானலப்பாய்" என்றும் "தூராக்குழிதூர்த்தெனை
நாளகன்றிருப்பன்" என்றும் "தரிபேனியி" என்றும் "உனக்காட்
பட்டு மடியேனியி என்முதல்வேளை" என்றும் பேசினவையென்
கை. இத்தசையிலும் "உனதான்பிடித்தே செலக்கானே" என்
றும் "களைகண்மற்றிலேன்" என்றும் இவர்க்கடியிலத்யவஸாய மிருக்
கும்படி இதுவாயிற்று. (மாசறுசீர்மாறெனம்மான்) இவ்வளவான
தசையிலும் உபாயாதரங்கனில்கண்வைக்கையாகிற மாகின்றிக்கே
யிருக்கிற அத்யவஸாயஜ்ஞாகாதி குணங்களைபுடையரான வாழ்வார்
தம்மையடைந்த பரபந்நஜனமான நமக்குஸ்வாமி. அன்றிக்கே,
ஆற்றமை பேசியலமர்ந்தாநென்று - கரியையாதல். (சஅ)

பதவுரை.

மாறன்	ஆழ்வார்
மாநலத்தால்	பெரியப்போமத்தோடே
திருவல்லவாழ்புகப் போய்	திருவல்லவாழென்னும் திருப்பதி யில் ப்ரவேசிக்க எழுந்தருளி (அதுபவிக்கப்பெறுமல்)
அவ்வூர்தன் அருகில்	அவ்வூர் புறச்சேலையிலே
தானினைத்து வீழ்ந்து	தாம் இளைத்து வீழ்ந்து
மேல்கலங்கி	அதுக்குமேலே (தோழிமார்களுடை வநிஷேதரத்திகளாலும்) கலங்கி

துன்பமுற்று

சொன்ன

சொல்லு

கற்பார்த்தங்களுக்கு

பின்

பிற

வருத்தமடைந்து

அருளிச்செய்த

ஸ்ரீஸூக்திகளை

அப்பவிக்கவல்லவர்களுக்கு

அப்பாஸத்திற்குப்பிறகு

திருவடிகளுக்கு அயலான ஜம்மத்
தில்

பிறக்கவேண்டா

பிறவிநேரிடாது.

(சக)

அவ; நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு, (மாநலத்தால்) இதில்-திருவல்லவாமேறச்செல்ல. புறச்சோலையில் போக்யதையாலே நனிவு பட்டுப்பேசின பாகரத்தை பதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். என்னுன யென்னில், பெரியவாற்றாமையோடே திருக்குடந்தையிலே புக்கவிடத்திலும் தம்மபேஷிதங்கிடை யாமையாலே அங்குநின்றும் புறப்பட்டு. "திருவடிசளையுபாயம்" என்று துணிந்ததுணியைக்கொடுத்துநடத்தத்திருவல்லவாமேறப்போய், முட்டப்போக மாட்டாமல் தளர்ந்து ஊரில் புறச்சோலையிலே கிடந்து, அங்குண்டான வேதகோஷைவதிக்ரியாகோலாஹலம் செவிப்பட, மதுமல்லிகை தொடக்கமான போக்யதையை பதுஸந்திக்கையாலும், உள்ளுப்புக்கதுபவிக்கப் பெறுமையாலும் தமக்குண்டான ஈடுபாட்டை, காயகணிநுப்பிடத்தே செல்லுவதாகப் புறப்பட்டுப்போய்க்கிட்டியதுபவிக்கப்பெறுமையாலே நடுவேகிடந்து நோவுபட்டு, "அங்கே புக்கு அவனைக்கண்டுஸ்தோதரம் பண்ணப்பெறுவதென்றோகாம்" என்று தன் தளர்த்தியைப் பாங்கிமாருக்கு உரைக்கிறநாயகபாகரத்தாலேயருளிச்செய்கிற - *மானேய் ரோக்கிலர்த்தத்தை - 'மாநலத்தால்' என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.- (மாநலத்தால் மாறன்) பெரியப்ரேமத்தாலே ஆழ்வார், (திருவல்லவாழ்புகப்போய்)ப்ரேமப்ரேரிதராய்ப்ரவேசிக்கைக்காகப் போய். (தானினைத்து வீழ்ந்தவ்ஜூர்தன்னருகில்) அவ்ஜூர்தன்னருகில் - தானினைத்துவீழ்ந்து. உள்ளேபுக்கதுபவிக்கப்பெறுமல்லுரின்புறச்சோலையிலே, ப(ஸ)லஹாநியாலும் அங்குத்தை போக்யதையாலும் நகரஸம்ப்ரமங்களாலும் கால்நடை தாராமல் தளர்ந்து வீழ்ந்து. (மேல்நலங்கி) அதுக்குமேலே தோழி

மார் நிஷேத வசநக்களாலும் கலங்கி. (துன்பமுற்று) பகைதலாபத்தாலே மறுபாடுருவின துக்கத்தையுடையாய். (சொன்னசொல்வு) அருளிச்செய்த திவ்யஸூக்திகள்.

அதாவது (க) 'வெஃகெனமநிகவஹழ - பத்மவெள்ளத்திகவஹம், (உ) "வெஃகெனமநிகவஹழ - பத்மகேஸரஸம்ஸ்குஷ்டம்" இத்தாதிப்படியே "வைகலும் 'வினையென்மெனியவானார் வண்கமுகும் மதுமல்லிகைகமமும் தேனார்சோலைகள்கும்" என்றும், 'பொன்றிகழ் புன்னைமகிழ் புதுமாதவிமீதணவித் தென்றல் மணங்கமமும்" என்றும், "பச்சிலைநீள்கமுகும் பலவும் தெங்கும் வாழைசளும்" என்றும், 'பாண்குரல் வணடினெடு பசுந்தென்றலுமகியெங்கும் சேன்சினையோங்குமரச் செழுங்கினல்" என்றும், "ஓதநெடுந்தடத்துளாயர் தாமரைசெங்கழுநீர்" என்றும், "மாடுறுபூந்தடம்" என்றும், 'மழலைவரிவண் திளிகைசாடும்" என்றும் - விஸ்வேஷதசையில் அங்குத்தையில் பரிமளம் அஸஹ்யமாய்க்கால் கட்டுகிறபடியையும், மற்றுமுண்டான போக்ததைகளும்பபடி யாகையையும்; 'வினையென்மெனியப்பாடுகல்வேத வெளிபரவைத்திரைபோல் முழங்க" என்றும், 'மாடுயர்ந்தோமப்புதைகமமும்" என்றும், 'நல்லவந்தணர் வேள்விப்புதை மைந்நலங்கொண்டியர் விண்மறைக்கும்" என்றும் - வேதவைதிகக்ரியாகோ ஸஹலங்களும்; "தொல்லருள் மண்ணும் விண்ணும் கொழநின்றதிருநகரம்" என்றும் நகரஸம்ப்ரமங்களும்; நாயகன் வேதப்ரதிபாத்யனாகையாலும் வைதிக கர்மஸமாராத்யனாகையாலும் ஸமாரகத்வேந பாத(வாய)கமாயிற்று; நகரஸம்ப்ரமம், தானும் ஸம்ப்ரமத்துடனே புகப்பெறுமையாலே பாத(வாய)கமாயிற்று;

அதுக்குமேலே "என்கொல் தோழமீர்காளெம்மைநீர் நலிந்தென் செய்தீரோ" என்றும், "நிச்சலும் தோழமீர்காளெம்மைநீர் நலிந்தென்செய்தீரோ" என்றும் - பரியபரைகள் ஹிதபரைகளாய் நிஷேதிக்கையாலும், தனக்கோடுகிற த்வையர்லே அதுவும் ஸாதிஸக்யகமாயிற்று; 'கோனாரையடியேனடிக்கடுவதென்றுகொலோ" 'உன்றபிரானடி நேடி போர்கொண்டு குடுவது -

மு.—பிறந்துலகங்காதத்தளிக்கும் பேரருட்கண்ணுவுன்
சிறந்த குணத்தா லுருகுஞ்சிலத்—திறந்தவிரந்து
சேர்ந்ததுபவிக்கு நிலைசெய்வென்றசீர்மாறன்
வாய்ந்தபதத்தே மனமேவைகு. (௫௦)

என்றுகொல்” “நீடுறைகின்றபிரான் கழல்காண்டுங்கொல் நிச்சலு
மே” “நம்பிராணதுநன்னலமே” “என்னலங்கொள் கடனாயென்று
கொல் கண்கள் காண்பதுவே” “மாண்குறட்கோலப்பிரான் மலர்த்
தாமரைபாதங்கள் - காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ” “நிலந்தானிய
நீன் கழலை - நாடொறும் வீடின்றியே தொழக்கூடுங்கொல்” “யாங்
கண்டுக்கொழக்கூடுங்கொலோ” “நல்லருள்நம்பெருமான் நாராய
ணன் நாமங்கள் -தொல்லருள் நன்னினையால் சொலக்கூடுங்கொல்”
என்று இப்படித்திருவடிகளைத் தொழுகையும் திருநாமத்தாலே ஸ்து
திக்கையும் ப்ரார்த்தயமாகையாலும் ஸூதில்யம் மிக்கிருக்குமிதே;
இப்படியாகையால் மேல்நலங்கித் துன்பமுற்றுச்சொன்ன சொல
வியையாயிற்று. இத்தசையிலும், “அடிமேல் சேமங்கொள் தென்
ருருகர்ச்சடகோபன்” என்றிதே இவ்ரத்யவலாயம் சூலையாமலிரு
க்கும்படி.

(துன்பமுற்றுச்சொன்ன சொலவுகற்பார்த்தங்களுக்கு) இப்படி
வியல்வேஷவ்யஸந யுக்தராயருளிச்செய்த ஸூக்தியான இத்திரு
வாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்லார்க்கு. (பின்பிறக்கவேண்டா)
இதின் அப்யாஸாநந்தரம் ஜம்மபரிக்காஹம்பண்ணவேண்டா. ஜம்மத்
தைமுடித்தேனிடம். பிற என்று - அவ்யயம்; அன்றியே திருவடி
களுக்கசலான ஜம்மமெடுக்கவேண்டாவென்றாகவுமாம். “பின்புகற்
க்கவேண்டாபிற” என்றபோது - இத்தையொழியவேறென்றை
யப்யஸிக்கவேண்டாவென்றபடி. (சக)

பதவுரை.

பிறந்து
உலகம்
காத்தளிக்கும்
பேர் அருள்
கண்ணு

(பலயோதிகளில்) அவதரித்து
லோகங்களை
ரக்ஷித்தருளுகின்ற
மஹத்தான க்ருபையையுடைய
கண்ணபிரானே!

உன்

“உன்னுடைய

சிறந்தகுணத்தால்

கல்பாணகுணது ஸந்தாரத்தினால்

உருகும் சேஷத்திறம் தவிர்ந்து— மனமுருகும் இயல்வையிட்டு

சேர்ந்து அநுபவிக்கும் நிலை உன்னைக்கிட்டி, யநுபவிக்கும் நிலை

மையை

செய்வன்ற

அருள்” என்று வேண்டின

சீர்மாறன்

புரி சடகோபருடைய

வாய்ந்தபதத்தே

ஒன்றுக்கொன்று ஒத்திராநின்ற

திருவடிகளில்

மனமே

நெஞ்சே!

வைகு

நீ தங்கியிரு.

(௫௦)

அவ.—ஐம்பதாம்பாட்டு. (பிறந்துலகம்) இதில் - “அவதார சேஷத்தங்களை தரித்துநின்றநுபவிக்கும்படி பண்ணவேணும்” என்று பேசினபாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில்; கீழ் - ஸ்தாரத்யத்திலும் தம்மபேக்ஷிதங்கிடையாமையாலே, “அர்ச்சாஸ்தலங்களில் ஆஸ்ரிதர்நினைவுக்கீடாக ஆலோகாரபாலிங்கநாதிகளான வநுபவவிஸேஷங்களை யுபகரித்தருளக்கடவேராமல்லோம்” என்று அவன் ஸங்கல்பித்தருளுகையாலே யாயிருக்கும் நம்மபிமதம் ஸித்தியாதொழிந்தது; அவன் ஸங்கல்பம் குலையும்படி அங்கு கிர்ப்பந்திக்கக்கடவேராமல்லோம், ஆஸ்ரிதர் நினைவறிந்து முகங்கொடுத்தநுபவிப்பித்தவவதாரத்திலே செல்லுவோம்” என்று க்ருஷ்ணவதாரத்திலே யநுபவிப்பதாகச் செல்ல, அதுவும் கைகழிந்து தாம் பிற்பாடாய் அத்தாலேநொந்து, “அவ்வவதாரகுணசேஷத்தங்களை யாகிலும் அநுஸந்தித்து தரிப்போம்” என்று பார்த்தவிடத்தில், அவையும் விஸ்வேஷதஸையிலே யநுஸந்திக்கையாலே ஸாதில் யத்தையினைக்க, நான் தரித்துநின்ற உன்னுணசேஷத்தங்களை யநுஸந்திக்கவல்லே ஓம்படி பண்ணியருள வேண்டுமென்று ஸாரணப்புகுகிற *பிறந்தவாற்றிலர்த்தத்தை “பிரகலங்காரத்தாக்கும்” என்றருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(பிறந்தலகங்காத்தளிக்கும் 'பேரருட்கண்ணா') (க)
 "மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தபிறவியை 'பிற
 ந்தவாறும்' என்றிபிடும்படி யவதரித்தும், "மற்றும் * கள்ளவே
 டத்தைக் கொண்டுபோய்ப் புரம்புக்கவாறும்,(உ) * சீராற்பிறந்து
 சிறப்பால்வளராது அன்றே பிறந்துஅன்றே வளர்ந்து * அடியை
 மூன்றையிரந்தவாறும், அம்ருதமதநார்த்தமாக வரவிர்ப்பனித்து
 * கூடிநீரைக்கடைந்தவாறும்' என்றிப்படி பூபாரநிர்ஹாணர்த்த
 மாகவும் த்ரிபுரதஹநார்த்தமாகவும் த்ரைலோக்யாஹாணர்த்தமா
 கவும் அம்ருதமதநார்த்தமாகவு மவதரித்து ஐகத்தைரக்ஷித்து நோ
 க்கிப்போரும் நிரவதிகக்ரு(வ்ய)ணவாணனக்ருஷ்ணனே !. கீழே
 "நல்லருந்நம்பெருமான்" என்றாரிமே, அப்படி நிரவதிகத(உ)யா
 வரணன,

(உன் சிறந்தகுணத்தாலுருகும் சீலத்திறந்தவிர்ந்து) உனக்கரு
 ரூபமான கல்யாணகுணநுஸந்தாகத்தாலே த்ரவிபூதனும் ஸ்வபாவ
 ப்ரகாரம் வி்ருத்தமாய்; (சேர்ந்தனுபவிக்கும் நிலையெய்) உன்னைக்
 கிட்டி யனுபவிக்கும்படியாக ஸ்தை(வெழு)ர்யத்தைச் செய்தருள
 வேணும். அதாவது - "பிறந்தவாறு" என்றுதொடங்கி "நிறந்த
 னுடுபுக்கென தாவியையின் றுநின் றுருக்கியுண்கின்ற," "என்னையுன்
 செய்கைகைவிக்கும்" "பையவேநிலையும் வந்தென்னெஞ்சையுருக்
 குக்களே" "வெள்ளநீர்ச்சடையானும்" என்றுதொடங்கி, "என்னுயி
 ரையுருக்கியுண்ணுமே" "உண்ணவானவர்கோனுக்கு" என்று
 தொடங்கி, "என்னெஞ்செரிவாய் மெழுகொக்குநின்றே" (ங) "திஷ்ட
 னுடி - திஷ்டந்தம்" (ச) "சூலநடி-ஆஸீநம்" (ரு) "புதிதிரிசெயு -
 ப்ரதிபிரிசீய" என்னும்படி, "நின்றவாறும்" இக்யாதி - "நின்று
 நின்றுகளைகின்றேனுண்ணெ யெங்ஙனம் நனைகிற்பன்," "ஒண்கட
 ரோடு" என்றுதொடங்கி, "என்னொகாள் சிந்தைபுள்ளைக்கின்றேன்,"
 "திருவுருவிடந்தவாறும்" என்றுதொடங்கி, "என்னெஞ்சம்நின்ற
 நெக்கருவிசோருங்கண்ணீர்," "அடியை மூன்றையிரந்தவாறும்"
 என்றுதொடங்கி, "என்னெஞ்சம் நின்றனக்கே கரைந்துதும்"

(க) தி-வாய்-க-க-௨௦. (உ) பெ திருவ-கக. (ங) ரா-௫-௧௨ உரு

(ச) ரா-அ-௧௧ உரு.

(ரு) ரா-அ-௧௧ உரு.

—வைகல் திருவண்வண்ணீர்வைகுமிராமனுக்கென்
செய்கைதனைப்புள்ளினங்காள்செப்புமெனக்-கைகழிந்த
கர்தலுடன் தூதுவிடுங்காரிமாறன்கழலே
மேதினியீர் நீர்வணங்குமின். (௫௧)

“கூடி நீரைக்கடைந்தவாறும்” என்றுதொடங்கி, “ஊடுபுக்கென்
தாலியை யுருக்கியுண்டிடுகின்ற” என்றும் சொல்லப்படுகிறவை நில்
ருத்தமாய்; “உன்னையென்று சொல்சேர்வதுவே,” “உன்னையென்று
தலைப்பெய்வனே” “பாடியேற்கொன்றுநன்குரையாய்” “என்செய்
கேனடியேனே” “கொடிய வல்வினையெனுன்னையென்று கொல்
க்டுவதே,” “நின்றன்னேரடும் வண்ணம் சொல்லாய் நச்சநாக
ணையானே” என்று தரித்துநின்று உன்னை யதுபவிக்கப்பெறுவே
வென்றவையென்கை.

(சேர்ந்தனுபவிக்கும் நிலைசெய்யென்ற சீர்மாறன்) “நாகணை
மிசைநம்பிரான் சரணேசரணநமக்கு” என்று-தாம் தரித்துநின்
ததுபவிக்கும் ப்ரகாரம்பண்ணி யருளவேனுமென்று அர்த்தித்த,
ஜ்ஞாநாதிசூண்களைபுடையரான வாழ்வாருடைய (வாய்ந்தபதத்
தே) பரஸ்பர ஸத்ருமாய்ப் பொருந்தியிருக்கிறதிருவடிகளிலே,
(மனமேவைகு) மநஸ்ஸேதங்கிப்போரு. அவர்க்கு * நாகணைமிசை
நம்பிரான் சரணேசரணனுப்போலே, உனக்கும் ஆழ்வார் திருவடி
களே ப்ராப்தமென்று சென்றங்கே தங்கிப்போரு. (௫௨)

பதவுரை.

மேதினியீர்
திருவண் வண்ணீர்
வைகல்
வைகும்
இராமனுக்கு
புள்ளின்காள்
என்செய்கைதனை
செப்பும்என்
ன்ககழிந்த காதலுடன்
தூதுவிடும்

இப்பூமியி லுள்ளவர்களே!
“திருவண் வண்ணீரில்
எப்பொழுதும்
எழுந்தருளியிருக்கிற
சகரவர்த்தித் திருமகனுக்கு
பறவைக்கூட்டங்களே!
என்னுடைய தபைரபை
அறிவிப்புகள்” என்று
மிகுந்த ஆசையோடே
(பறவைகளேத்) தூதுவிட்ட

காரி மாறன்

ஆழ்வாருடைய

கழலே

திருவணங்குமரே

நீர்வணங்குமின்

நீர்வணங்குங்கள்.

(இசு)

அவ. — ஐம்பத்தோராய்மாட்சு. (வைகல்) இதில் - ஆற்றமுமையாலே தூதுவிடுகிற ஆழ்வார் பாசரசதை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார் - அதெவ்வனையென்னில், அடிவீடாமல் * நோற்றநாவினும் - அமோ(வ)கமாயிருக்கிற ஸரணவரணமாகிற ப்ரஹ்மாஸ்தர் ப்ரயோகம்பண்ணி யிருக்கச்செய்தேயும், அவன் ஜகதரக்ஷண ஹேநுவாகக்காரியம்செய்யாதொழிய, அத்தாலே தம்மபேகிதங்கிடை யாமல் மிகவும்தளர்ந்து, "ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவ னைகயாலே, நம்மார்த்தியை யறிவிக்கவே தப்பாமல் நங்காரியம் செய்யும்; திருவண்வண்ணீரிலேய்வர்பத்திலேகால்தாழ்ந்து நம்மை மறந்தானித்தனை" என்று துஸந்தித்து; க(வ)டகரையிட்டு, (க) "நத்ய ஜெயத் - நத்யஜேயம்" என்றதபராதாத்மஜனுக்குத் தந்தசையை யறிவித்துச் செல்லுகிறபடியை, நாயகன் வருமளவும் கண்டாறி யிருக்க மாட்டாமலாற்றமுமையாலே நாயகனைக்குறித்துத் தூதுவிடு கிற நாயகிபாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிற * வைகல் பூங்கழிவாயி லர்தத்தை "வைகல் திருவண்வண்ணீர்" என்றுதொடங்கி யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. -- (வைகல் திருவண்வண்ணீர்வைகுமி ராமனுக்கு) "தேறு நீர்ப்பம்பைவடபாலேத் திருவண்வண்ணீர், மாறில் பேராரக்கன்மதி ன் நீறெழச்செற்றுக்கந்தஏறுசேவகனார்" என்றத்தை நினைக்கிறது. இரண்டாம் தூதுக்குவிஷயம்விபவமிதே. (உ) "வ்யவஸாயஜ்ஞர்ரக்ஷ ணஸ்தைர்யம் பம்போத்தரதேதஸஸ்தர்" என்றாரிதே. திருவண்வண் ணீரிலே பிற்பட்டாரை ரக்ஷிக்கைக்குஸர்வகாலமும் நித்யவாஸம்பண் னுகிற சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு ஜகத்குலஸூர்தரி (ந.) "ஜீவநீழ். ஜீவந்தீம்" என்று ஆள் விட்டதும் பம்பாபரிஸா பர்வதத்திலே வர்த்திக்கிறவரைக் குறித்தாயிற்று.

(என் செய்கைதனைப்புள்ளினங்காள் வைகல்செப்புமென) என் தஸையைப் பக்ஷபாத முடையவர்களே! தாழாமல்சொல்லுமென்ன; அதர்வது - "குருகினங்காள் - வினையாட்டியேன் காதன்மையைக்

மூ, —மின்னி டையார் சேர்கண்ணன் மெத்தெனவந்தானென்று
தன்னிலேபோய்ப்பெண்ணிலையாய்த்தான் தள்ளி - உன்னுடனே
கூடேனென்று மிஞ்ஞருகையர்கோன்றாடாழுவே
நாடோறும் நெஞ்சமே நல்கு. (ரூஉ)

கைகள் கூப்பிச்சொல்லீர்” என்றும், “பாதம் கைதொழுதுபணி
யீரடியேன்றிறமே” என்றும், “திறங்களாகியெங்கும் செய்களுடு
ழில் புள்ளினங்காள் - அடியேனிடரை - திறங்கிரீர் தொழுதுபணி
யீர்” என்றும், “மடவன்னங்காள் - உடலம்நைந்தொருத்தி யுருகு
மென்றுணர்த்துகளே” என்றும், “உன்மேயுமடவன்னங்காள் -
அடியேனுக்கும் போற்றுமினே” என்றும்; “புண்ணைமேலுறைபூங்குயி
ல்காள் - மாற்றங்கொண்டருளியுறையீர் மையல்தீர்வதொருவண்ண
மே” என்றும், “அடையாளத்திருந்தக்கண்டு - எனக்கொன்றுரை
யொண்கியிரியே” என்றும், “கருந்தினமா முகில்போல்திருமேனிய
டிகளை - திருந்தக்கண்டெனக்கொன்றுரையாயொண் கிறுபூவாய்”
என்றும், “அடிகள் கைதொழுதலர்மேலசையுமன்னங்காள் - கொடி
யவல்வினையேன்றிறங்கூறுமின்வேறுகொண்டே” என்றுமிப்புடை
களிலே அத்பார்த்திறையனைவர்க்கு மறிவித்தவையென்கை.

(கைகழிந்தகாதலுடன் தூதுவிடும்) “என்னையுமுளளென்மின்களே”
என்று - தாம்வந்துநோக்காவிடிவ் ஸத்தையில்கை; இப்போதுவந்து
நோக்குகைக்கிடான ஸத்தாமாத்ரங்கிடக்கிற தென்னுங்கொளென்
கையாலே கைகழந்த காதலுடன் தூதுவிட்டபடியி துவாயிற்று.
(காதலுடன் தூதுவிடும்காரிமாறன்மூலே மேதினியீர் நீர்வணங்கு
மின்) ஆற்றாமைமேயோடே தம்பேற்றுக்கு க(வ)டகரையர்த்திக்கிற
வாழ்வார் திருவடிகளை, உங்கள்பேற்றுக்கு, பூமிபிலுண்டானவர்க
ளே! நீங்கள் வணக்கிவழிபடுங்கொள். அவர் (க) “மொனிலத்தெ
வ்யுபிரிர்க்கும்” என்னுமாபோலே, இவரும் இருந்ததே குடியாக
உபதேசிக்கிறார். (ரூக)

பதவுரை.

மின்னி டையார்

மின்னற்கொடியேபான்ற இடையைய

யுடைய மாதரை

சேர்

கண்ணன்

மெத்தெனவந்தான் என்று

தன்னிலைபோய்

பெண்ணிலையாய்

தான்தள்ளி

உன்னுடனேகூடேன் என்று

ஊடும்

குருகையர்கோன்

தாள்தொழ

நெஞ்சமே

நாஸ்தோறும் நல்கு

சேர்ந்த

கண்ணபிரான்

விளம்பித்து! வந்தானென்று

தம்முடைய ஆகாரம் குலைந்து

கோபிமாருடைய ஆகாரத்தையு

டையராய்

(தங்களுடைய ஸங்கேதஸ்தலத்திற்

கு வந்த கண்ணனைப்) பிடித்துத்

தள்ளி

உன்னோடுசேரமாட்டேனென்று

(ப்ரணயரோஷத்தாலே) பிணங்கின

ஆழ்வாருடைய

திருவடிகளை வணங்குவதற்கு

மனமே!

நீரித்யம் உபகரிக்கவேணும். (௫௨)

அவ. - ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு. (மின்னிடையார்) இதில்-
ப்ரணயரோஷத்தாலே † யூடின பாகரத்தை யதுவதித்தருளிச்
செய்கிறார். எங்ஙனெயென்னில்; தம்மாறமுமையாலே * நோற்ற
நாளிலும் சரணம்புக்குத்துதுவிட்டு, இத்தனையும் செய்தனிடத்தும்
அவன் வரக்காணாமையாலே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து, “அவ
ன் வந்தாலும் இனி அவனோடுகைப்போரல்லோம்” என்று பரிஸா
வர்த்திகளான ஸூஹ்ருத்துக்களோடேதாம் துணிந்திருக்க, அவ
னும் “ஸ்ரீக்கஜேந்தராமுவான்முதலானவாஸ்ரிதராபத்திலேமுற்பா
டனாய்ச் சென்று ஆபத்தைப் போக்கி ரக்ஷித்தநாம் ஆழ்வாருக்குப்
பிற்பாடராஜோமே” என்றுபிற்பாட்டுக்குப்போரெொந்து, தம்முட
னே கலப்பதாகப் பதறி நடந்துவந்து, வடிவழகாலும் சேஷ்டிதங்க
ளாலும்; தன் செல்லாமையாலும் தம்முடலைத்தீர்த்துத் தம்முட
னே கலந்தபடியை, க்ருஷ்ணன் வரவுதாழ்க்கையாலே அவனோடே
யூடி, “இனிக்கூடோம்” என்றிருந்த இடைப்பெண்களை, ஸௌந்
தர்பாதிகளாலும் தன் செல்லாமையாலு முடலைத்தீர்த்து க்ருஷ்
ணன் தன்னுடனே சேர்த்துக்கொண்ட - வருத்தாந்தத்தன்மேலே
வைத்தாருளிச்செய்கிற * மின்னிடையடவாரிலர்த்தத்தை “மின்

னிடையார் சேர்கண்ணன்” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிறு ரென்கை.

வ்யா.—(மின்னிடையார் சேர்கண்ணன் மெத்தனவந்தானெ ன்று) மின்னிடையார்ருடனே சேர்ந்த க்ருஷ்ணன் அங்குத்தை யிலந் பபாதையாலே ஆற்றாமைக்குதவவாராமல் மந்தகதியாய் வந் தானென்று. அவன் தங்களிடத்திற்பண் ணுமபிநிவேஸத்தை அந்யதா கரித் துத்தங்களாற்றாமையாலே அவன் பதற்றத்தையுமதைக்கல்பமா க்குகிற. “மின்னிடையார்கள் நின்னருள் சூடுவார்முன்புநானைத் தஞ்சுவன்” என்றத்தைக்கடாக்கித்தருளிச் செய்தபடி. (தன்னிலைபோ ய்ப்பெண்ணிலையாய்) அதாவது - ‘குருகர்ச்சடகோபன்’ என்கிற வாகாரங்குலைந்து கோபமாருடைய வாகாரத்தை யுடையராய்.

(தான்தள்ளி) தாங்கள் கழகமிருக்கிற ஸங்கேத ஸ்தலத்திலே புகருவதாக அவனருகேவா, “போகும்பி” “குழலா துபோயிருந் தே,” “போயிருந்துநின் புள்ளுவமறியாதவர்க்குரைநம்பி” “எம்மை நீகழறேலே” “எங்குழறு பூவையொடுங் கிளியோடுங் குழகேலே,” “கழகமேறேல்நம்பி” “கன்மமன்றெங்கள்கையிற்பாவை பறிப்பது” “உனக்கேலும் பிழைபிழையே” என்று அவனுக்கவகாசமறும்படி. (க) “புணயா லூலிபோநா லூபரிவிக்கூவராவவடி - ப்ரணயா ச்சாடிமாநாச்ச பரிசிகூப்பராகவம்” என்றுநிம்படியையும்;

அவனும், “உன்றாமரைபுரைகண்ணிணையும் செவ்வாய் மு றுவலுமாகுலங்கள்செய்ய” என்றும், “நின்செய்யவாயிருங்கனியுங் கண்களும்விபரீதமிந்நாள்” என்றும், “வன்மமேசொல்லியெம்மைநீ விளையாடுதி” என்றும், “உகனையால் நெஞ்சமுள்ளருகி யுன்றாம ரைத் தடங்கண் விழிகளினகவலைப் படுப்பானழித்தாயுன்றிருவடி யால்” என்று மென்னும்படி. ஸ்மிதவீக்ஷணங்களாலும் பாவகர்ப்ப (ஹவமஹ)மானவுக்திகள லும்சேஷத்தங்களாலுமுடலைத்தீர்த்துச் சேரவிட்டு, “கூத்தவப் பன்றன்னைக் குருகர்ச்சடகோபனைத்திய தமிழ்மாலே” என்னும்படி கூடினபடியையு மருளிச்செய்கையாலே. “உன்னுடனே கூடேனென்று நெருருகையர்கோன்” என்றருளிச் செய்தவிதிலே - கூ ன டி ப் பி வ ர் க ரு விவகூழிதம். மேலே (உ) “நல்லவலத்தால் நமஸ்கரிச்சேர்த்தேன்” என்றிறேயருளிச்செய்யப்

மூ.-நல்லவலத்தால் நம்மைச்சேர்த்தோன் முன்னண்ணரை
வெல்லும் விருத்தவிபூதியென்று — எல்லையறத்
தானிருந்து வாழ்த்துந்தமிழ்மாதன் சொல்வல்லார்
வானவர்க்குவாய்த்தகுரவர். (௧௩)

புகுகிறது; அதுக்குச்சேர இங்கேகூடவேணுமிதே. (ஊடுக்குரு
கையர்கோன்றான் தெழுமவே நாடோறும் நெஞ்சமேநல்கு) அவனல்
பம் தாழ்த்துக்கூடும்படியான ப்ரோமத்தையுடைய வாழ்வார் திரு
வடிகளை நித்யஸேவை பண்ணும்படி மநஸ்ஸே நீயும்நித்யமாகவழை
காரியாய்புகரி. நல்குதல் - கொடுத்தல். (க) “நெவனவ - மநஸ்வ”
இதே. (௧௪)

முன் நண்ணரை வெல்லும்	பதவுரை, பூர்வபாத்ருகக்களை வெல்லுமவனாய்
நல்லவலத்தால்	(ஸீலோபகாணங்களைப் பறித்தல் முதலிய(நல்ல)† வன்மையாலே
நம்மைச்சேர்த்தோன்	நமதுண்டலைநீக்கிக்கூடவிட்டான கக்குஷணன்
விருத்த விபூதியென்று	விருத்த(ஃ)விபூதிதவத்தையுடை பவென்றுபேசி
எல்லையற	முடிவில்லாமல் கிற
தான் இருந்து வாழ்த்தும்	தானிருந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணு
தமிழ்மாதன்	தமிழ்வேந்தராகிய வாழ்வாருடைய
சொல்வல்லார்	புரிஸூக்திகளை ஓதவல்லவர்
வானவர்க்கு	நித்யஸூக்திகளுக்கு
வாய்த்தகுரவர்	பொருந்தின ஆசார்யராவர்கள் (௧௫)

அவ.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு. (நல்லவலத்தால்)-இதில் -
விருத்த(ஃ)விபூதியுத்தனாயிருக்கிற படியைப்பேசின பாகாததை
யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்குனையென்னில்;

தீழ் “அல்லோம்” என்றிருந்ததம்மை “ஆவோம்” என்னப்
பண்ணினவவனுடையவக(வ)டித க(வ)டநாஸாமர்த்த்யத்தை யது
ஸந்தித்து விஸ்மிரதானவிவர்க்கு, “இதெதான் துகண்டோ நீரிப்படி

ஸ்மிதராஹிது, நாட்டில் தன்னில் தான் சோராதபதார்த்தங்க
 ளெல்லாவற்றையும் நம்முடனே சேர்த்துக்கொண்டு திருவிண்ணக
 ரிலே நிற்கிறபடிபாரீர்" என்று அவன் தன் விருத்தவிபூதியோகத்
 தைக்காட்ட, அத்நையறுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய்ச்செல்லுகிற - *
 நல்குரவும் செல்விலர்த்தத்தை - நல்லவலத்தால்" இத்யாதிபாலே
 யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;—(நல்லவலத்தால் நம்மைச்சேர்த்தோன்) அதாவது-
 லீலோபகரணங்களை யெடுத்துப் பறித்தும் கழகமேறியும் வழிமறி
 த்தும் சிற்றிலழித்தும் * முற்றத்துடிபுருத்துமுறுவல் செய்து
 வார்த்தை சொல்லியு மிப்படியாயிற்று இவருடலைத் தீர்த்துக் கூட
 விட்டது. இவர் "இதோரக(வ)டித க(வ)டநாஸாமர்த்த்ய ஸக்தி
 யிருந்தபடியென்" என்று பார்த்து "முன்நண்ணரை வெல்லும்"
 என்று - அத்நைமுதலிக்கிறார். அதாவது - * பும்ஸாம்த்ருஷ்டி
 சித்தாபஹாரியாய் * னாக்ஷாந்மந்மதமந்மதனான தன் ஸந்திதி
 யிலே "கிட்டோம்" என்றிருந்தநம்மை ஸ்திரீத்வாபி(வி)பாநத்துதைக்
 குலைத்து ஊடுகையைத்தவிர்த்துக் கூடப்பண்ணினபடியென்கை.
 முன் நண்ணராய்-கிட்டாதாராயிருக்கிற நம்மை - நல்லவலத்தால்-
 சேர்த்தோனென்றவ்யமாகவுமாம். அன்றிக்கே "முன்நண்ணர்"
 என்று - பூர்வஸத்ருக்களாய், அவர்களை * நின்றிலங்குமுடியனா
 யித்யாதிப்படியே வென்றுப்போலே நம்மை நல்லவலத்தால்சேர்த்த
 தென்றுகவுமாம்.

"இப்படி சோராதத்தைச்சேர்ப்பதே!" என்றிவரீடுபட,
 "இதொன்று கண்டோ நீராச்சர்யப்படுகிறீர், லோகத்தில் பாஸ்
 பாஸிருத்த(ஐ)ங்களாயிருக்கிறவிபூதியைச்சேர்த்துக்கொண்டு திரு
 விண்ணகரிலே நிற்கிறபடிபாரீர்" என்று விருத்த(ஐ)விபூதியுத்தனா
 யிருக்கிறபடியைக்காட்ட (விருத்தவிபூதியென்று) அதாவது--
 "நல்குரவும்செல்வம்," "கண்டவிற்பந்துன்பம்" "நகரமுநாடுக
 ளும்" "புண்ணியம்பாவம்" "கைதவம் செம்மை" "மூவுலகங்களு
 மாயல்லனாய்" "பாஞ்சுடருடம்பாயமுக்குப் பதித்தவுடம்பாய்"
 "வன்சரண்சராக்காயசரர்க்கு வெங்குற்றமுமாய்" "நிழல்வெய்
 யல்" இத்யாதி பாட்டுக்களிலே-(க) "கூழி: கொவ: பூவாடிவெஹ

மு;—குரவைமுதலாகக் கண்ணன் கோலச் செயல்கள்

இரவுபகலென்னுமென்றும்—பரவுமனம்

பெற்றேனென்றே களித்துப்பேசும் பரங்குசன்றன்

சொற்றேனினைஞ்சே துவள். (இச)

ஸொஃ-அக்ஷி: கோப: ப்ரஸாதஸ்தேஸோம:” என்னும்படியான விருத்த(ஃ)விபூதிகத்வத்தைப்பாக்கப்பேசி.

(எல்லையறத்தானிருந்துவாழ்த்தும்) அதாவது - ‘பல்வகையும் பரந்தபெருமானென்னையாள்வானே’ என்றும், ‘கண்டுகொள்வதற்கரிய பெருமானென்னே யாள்வான்’ என்றும், ‘திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் புகர்கொள்கீர்த்தியல்லா வில்லையாவர்க்கும் புண்ணியம்’ என்றும், ‘கண்ணநின்னருளே கண்டுகொண்பின்கள்’ என்றும், ‘திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் வரன்கொள்பாதமல்லா வில்லை யாவர்க்கும் வன்சாண்’ என்றும், ‘திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்த பிரானென் சரணென்கண்ணென்னையாளுடை யென்னப்பன்’ என்றும், ‘என்னப்பனெனக்காய்’ என்றுதொடங்கி, ‘திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தவப்பன் தன்னொப்பாரில்லப்பன் தந்தனன் தளதாள் நிழல்’ என்றும், ‘திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் கழல்களன்றி மற்றோர்களைகணிவம்’ என்றுமிப்படி யிதுக்கென்னச்சமைந்திருந்து கிரவதிகஸ்தோதாங்களாலே ஸ்துதித்தருளும்.

(தமிழ்மாறன் சொல்வல்லார்) ஸர்வஸூலபமான த்ராவிட பாஷைக்கு தேஸிகரான வாழ்வார் திவ்யஸூக்தியான வித்திரு வாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்லார். (வானவர்க்கு வாய்த்தகுர வர்) அவனுடையவிபூதியை ததியத்வாகாரேணவநுபவிக்கிற நித்ய ஸூரிகளுக்கு அவ்வநுபவ விஷயமான வித்திருவாய்மொழியை இவர்களிங்கே யிருந்தநுஸந்திக்கையாலே, அவர்களுக்கநுருப மான வாதாணீயராவர். ‘திருவிண்ணகர்பதும் வல்லார்கோணே யின்றி விண்ணோர்க்கென்றுமாவர் குரவர்கள்’ என்றத்தை யரு ளிச்செய்தபடி. (இரு)

பதவுரை.

கண்ணன்

குரவைமுதலாம்

கோலச்செயல்கள்

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய

திருக்குரவைகோத்தது முதலிய

திவ்யசேஷிதங்களை

இரவுபகல் என்னுமல்

சாத்ரிகாலம் பகற்காலமென்று

பாராமல்

என்றும்

எப்போதும்

பரவும்மனம்பெற்றேன் என்று துதிக்கும்படியான மகஸ்ஸைப்பெற்றேனென்று

களித்துப்பேசும்

செருக்கிப்பேசின

பராங்குசன்தன்

ஆழ்வாருடைய

சொல்லேதனில்

ஸ்ரீஸூக்தியாகிற தேனில்

நெஞ்சே

மனமே!

துவள்

அவகாஹிக்கக்கடவாய். (இசு)

அ.வ.—ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு. (சூரவைமுதலாம்) இதில் க்ருஷ்ணனுடைய நிகில திவ்யசேஷ்டிதங்களை யநுபவித்தருளிச் செய்தபடியை யநுவதித் தருளிச்செய்கிறார். அதெங்கனே யென்னில்; “மாசறுசோதி” “மரணேய்நோக்கு” “பிறந்தவாறு” என்கிற திருவாய்மொழிகளிலே, “சேணுயர் வானத்திருக்கும்” “நாராயணன் நாமங்களே - தொல்லருள்நல் வினையால் சொலக்கூடுங்கோல்” “உருக்கியுண்டுகின்ற கின்றன்னை நாமும்வண்ணஞ்சொல்லாய்” என்று தூரஸ்தனென்றும், நாரீர்வரத்திருநாமஞ் சொல்லக் கூடவற்றேயென்றும் தரித்துநின்றனாகுறாறுபவம்பண்ண வல்லேனும்படி பண்ணவேணுமென்றும் தாமாசைப்பட்ட வகைகளெல்லாம்ஸித்திக்கும்படி தான்க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்துச்செய்தருளின நிகில திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், தத்தே(ஐ)துவான திவ்யகுணங்களையு மநுபவவிஷயமாம்படி காட்டிக்கொடுக்க, அவற்றைக்கட்டடங்க தரித்துநின்று மண்டியநுபவித்து ப்ரீதராய்ச் செல்லுகிற * சூரவையாய்ச்சியரிஸர்த்தத்தை “சூரவைமுதலாம்” இப்பாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.- (சூரவைமுதலாங்கண்ணன் கோலச்செயல்கள்) அதாவது - * சூரவையாய்ச்சியரோடு கோத்ததும், * கேயத்திக்குழுவா திற்றதும், * நிகரில் மல்லரைச்செற்றதும், * நோவவாய்ச்சியுரலோடார்க்கவிரங்கிற்றதும், * வேண்டித்தேவிரக்கவந்து பிறந்ததும், *

இகல்கொள் புள்ளைப்பிளந்ததும், * மனப்பரிப்போடமுக்கு மா லீட
சாதியிற்றான்பிறந்து தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டதும், * நீணிலத்
தொடுவான் வியப்பிறைபெரும்போர்கள்செய்து வாணையாயிரக்
தோள் துணித்ததும், * கலக்கவேழ்கடலேழ் மலையுலகேழுங்கழியக்
கடாயுலக்கத்தேர்கொடு சென்றமாயமுநீ, * மண்மிசைப்பெரும்
பாரம் நீங்க ஓர் பாரதமபெரும்போர்பண்ணி மாயங்கள் செய்தது
முதலாகவெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது, (குரவைமுதலாங்கண்
ணன்கோலச் செயல்களென்று).

முந்துறக்குரவைமுதலாகக் காட்டினது திருக்குரவை
யிலாவாரத்தைபுதுபவித்து (ய)தரிக்கைக்காக. * வேண்டித்
தேவிரிக்கவந்து பிறந்தவ்ருத்தாந்தத்தை முந்துறமுன்னங்
காட்டாதொழிந்தது - * பிறந்தவாற்றிலே ஆழங்காற்பட்டு
ஆறுமாணம் மோஹித்தாப்போலே மோஹிப்பென்று, (கண்
ணன் கோலச்செயல்கள்) ஸ்ரீவால்மீகி (க) 'கூர்வூ ராஜாயணம்
கூர்வூ - காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநம்' என்று-ரகுவரசரிதத்
தையே முமுதுமதுபவித்தாப்போலே, இவரும் க்ருஷ்ணனுடைய
நிகிலதிவ்ய சேஷ்டிதங்களைபுதுபவித்தபடி, *தேவக்கோலப்பிரான்
செய்கையிறே.

(இரவுபகலென்னுமல்) ராத்ரிபகலென்னுமல். காலநியதியன்
றிக்வே (என்றும்பரவுமனம் பெற்றேனென்றே களித்துப்பேசும்)
ஸர்வகாலத்திலும்ஸ்துதிக்கும்படியானமகஸ்ஸைப்பெற்றேனென்று
ஹர்ஷபாசவஸ்யத்தாலே கர்வித்துப்பேசும். அதாவது - 'மாய
வினைகளையெல்லாற்றி யிரவுநன்பகலுத்தவிர்கிலமென்ன குறைவெ
னக்கே' என்றும், 'நேபத்தோடுகழிந்தபோதெனக் செவ்வுலகம்
நிகரே' என்றும், 'நுகரவைகல்வைகப்பெற்றேனெனக்கென்னினி
நோவதுவே' என்றும், 'மேவக்காலங்கள் கூடினெனெனக்கென்
னினிவேண்டுவதே' என்றும், 'சண்டுநானலற்றப் பெற்றேனெனக்
கென்ன விதலுளதே' என்றும், 'பகவிராப்பாவப்பெற்றேனெனக்
கென்னமனப்பரிப்பே' என்றும், 'நினைக்கும்நெஞ்சுடையெனெனக்
' கினியார் நிகர்நீணிலத்தே' என்றும், 'என்னப்பன்றன்மாயங்களே
காணுநெஞ்சுடையெனெனக்கினியென்ன கலக்கமுண்டே' என்

மு.— துவளறுசீர்மால்திறத்துத் தொன்னலத்தரல்நாளும்
துவளறுதன்சீலமெல்லாஞ் சொன்னான் — துவளறவே
முன்னமதுபவத்தின்முழ்கினின்றமாதனதில்
மன்னு முவப்பால் வந்தமால். (௫௫)

றும், 'மால்வண்ணனை மலக்குநாவுடையேற்கு மா றுளதோனும்மண்
னின் மிசையே' என்றும், 'நண்ணினான் வணங்கப்பெற்றேனெனக்
கார்பிறர் நாயகரே' என்றும் பேசினவையென்கை. (௧) 'உருகா
மல் தரித்ததும்நண்ணிவணங்கப்பெரித்தவாதே' என்றிறேநாயனாரு
மருளிச்செய்தது.

(களித்துப்பேசும் பரங்குசன்றன்) 'வலக்கையாழி யிடக்
கைச்சங்க மிவையுடைமால்வண்ணனை மலக்குநாவுடையேன்'
என்கையாலே - ஸர்வஸ்மாத்பரனை வஸீகரிக்கு மங்குஸமா
யுள்ளவரென்கிறத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. (௨) 'கலீஸம்உ
கரஹவெஸ்தவகர்டு - கலீஸம்சக்ரஹஸ்தேப சக்ரம்' என்றதிறே
திருநாவுடையிரான்தாஸர் குமாரராகையாலே, அடியறிந்து
பரங்குஸனென்கிறார். (பரங்குசன்றன்சொற்றேனில் நெஞ்சேத
வள்) (௩) 'வாலீகெவ-ஃநாரவிஜ்ஜமவிதம் ராஜாயணாஷ்ஞ
யம் - வால்மீகேர்வதநாரவிந்தகளிதம் ராமாயணாக்யம்மது'
என்றும், (௪) 'ஸாகஸீவாஃஜி-தஃரவஸம்யுதம்பிபதபாகவதம்
ரஸம்' என்றும் சொல்லுமாபோலே, * அமுதமென்மொழியாகை
யாலும், (௫) 'தேனேயின்னமுதே' என்று பேசப்படுமவன் விஷய
மாகையாலும் தேன்போலே யினிதாயிறே யித்திருவாய்மொழிதா
னிருப்பது. மனஸ்ஸே! அல்பஸாரமானவற்றிலே புக்கலமாவாதே
ஸாரக்ரஹியாய், ஸாரதமமான விதிலே ஸக்தமாய்ப்போரு. (௬)
'என்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு' என்னக்கடவதிறே. (௭ச)

பதவுரை.

துவளறுதன்சீலமெல்லாஞ் சொன்னான் (உந்யபரதையாகிற) குற்றம்ன்றி
முன்னம் அதுபவத்தில் முழ்கி முன்னமே பகவததுபவத்தில் படிக்க
நின்றமாதன் து நின்ற ஆழ்வார்

(௧) ஆசார்யம்ரு. (௨) (௩) (௪)

(௪) பாச-க-க-க,

(௫) தி-வாய்-௫-க-உ,

(௬) இரா-தூ-௦௦௦.

அதில்மன்னும் உவப்பால்
வந்தமால்

துவள் அறுசீர்

மால்திறத்து
தொல்லலத்தால்
நாளும்

துவள் அறு
தன்சீலம் எல்லாம்
சொன்னான்

அந்தஅதுபவத்திற்பொருந்தி நிற்க
ப்பெற்ற ஆகந்தத்தாலுண்டான
வ்யாமோஹத்தினால்

குற்றமற்ற கல்பாணகுணங்களையு
டைய

எம்பெருமான் விஷயத்தில்
ஸ்வாபரணிக பக்தியாலே
நாடோறும்

அவ்விஷயத்தில் சலித்தனில்லாத
தமது ஸ்வபாவங்களை பெல்லாம்
அருளிச்செய்தார். (௫௫)

அவ. — ஐம்பத்தைந்தாம்பாட்டு. (துவளறுசீர்) இதில் - பக
வத்விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தை யருளிச்செய்தபடியையநுவதித்
ருளிச்செய்கிறார். அதெங்குணே யென்னில், கீழ்-தம்முடைய த்ரு
ஷ்ணையாலே க்ருஷ்ணகுணசேஷ்டதங்களை மண்டியநுபவிக்கப்புகு
விடத்தில், குடிக்கின்றதண்ணீர்விக்கிப் ப்ராவண்யத்தை விளைக்கு
மாடேபாலே அவையையதில்யத்தை விளைக்க, அத்தாலே கலங்கி,
அடிபேபிடித்துத்தமக்கு பகவத்விஷயத்தில்கரணத்ரயத்திலுமுண்
டான ப்ராவண்யாதியாயத்தை அந்யபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்
கிற *துவளில் மாமணிமாடத்திலர்த்தத்தை. *துவளறுசீர்" என்று
தொடங்கியருளிச்செய்கிறுரென்கை.

வ்யா. — "துவளறவே முன்னமநுபவத்தில் மூழ்கிநின்றமாற
னதில் மன்னுமுவப்பால் வந்தமால் துவளறுசீர்மால்திறத்தில்
தொன்னலத்தால்நாளும் துவளறுதன் சீலமெல்லாம் சொன்னான்"
என்றவயம். (துவளறவே) * மயர்வறமதிரலம் பெறுகையாலே
யென்னுதல், அந்யபரதையாகிற குற்றமறுகையாலே யென்னுதல்.
(முன்னமநுபவத்தில் மூழ்கிநின்றமாறன்) முந்துறமுன்னம் (க) *
பொய்ந்நின்ற ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவுமநுபவத்திலே யவகா
லித்தவாழ்வார்.

அதாவது-(உ) 'நிகரிலவன்புகழ்பாடியிளைப்பிலம் பகலுமிரவும்
படிந்துகுடைந்தே" என்றும், (௩) 'பரமன் பவித்திரன் சீர்செடி

மூ.—மா லுடனே தான்கலந்து வாழப்பெறுமையால்

சாலநைந்துதன் னுடைமைதானடையக் —கோலியே
தானிகழவேண்டாமற்றன்னே விடல் சொன்மாறன்
ஊனமுதுசீர் நெஞ்சேயுண். (௫௯)

தொழுமத்திசையுற்றுநோக்கியே” என்றும், “வைகல நாடொழும்
வாய்க்கொள்வாசகமும் மணிவண்ணனாமமே யிவளன்னையீர்” என்
றும், “அவன் சின்னமுந்திருநாமமுமிவள் வாயனகள் திருந்தவே”
என்றும், “இருந்திருந்தரவந்தலோசன வென்றென்றேநைந்திரங்கு
மே” என்றும், “துலைவில்விமங்கலமென்று தன்கரங்கள் கூப்பிக்
தொழுமவ்வூர்த்திருநாமம் கற்றதற்பின்னையே” என்றும், “துலை
வில்விமங்கலம் சென்னியால் வணங்குமவ்வூர்த்திருநாமம் கேட்
பதுசுந்தையே” என்றும், “சுந்தையாலும் சொல்லாலும் செப்கையி
னாலும் தேவபிரானையே தந்தைதாயென்றடைந்த வண்குருகூரவர்
சடகோபன்” என்றும் - இப்படித்தமக்கு த்ரிவிதகரணத்தாலுமுண்
டான ப்ராவண்யஸ்வபாவத்தை பெல்லாமருளிச்செய்தாரென்
கை. “இத்திருவாய்மொழி - ஆழ்வார் ப்ரக்ருதி சொல்லுகிற
தென்று நம்முதவிகளெல்லாரும் போரவிரும்பி யிருப்பார்கள்” என்
றிறே ஈட்டிலே யருளிச்செய்தது. (௫௫)

பதவுரை.

மா லுடனே

எம்பெருமானே

தான்கலந்து வாழப்பெறுமை
யால்

தான்கடிவாழப் பெறுமையாலே

சாலநைந்து

மிகவும் தளர்ந்து

தன்உடைமைதான் அடையக்
கோலி தான் இகழவேண்
டாமல்

தன் ஆத்மாத்மீயங்களடையத்தான்
விட உத்யோகிக்கவேண்டி னாற்
போலன்றிக்கே

தன்னேவிடல் சொல்மாறன்

தன்னடையே அவைமுற்கோலித்
தம்மைக் கட்டடங்கவிட்டதலும்
படியை அருளிச்செய்த ஆழ்வார்
ருடைய

ஊனம் அதுசீர்

குறைவற்ற கல்யாணகுணங்களை
மனமே

நெஞ்சே

அதுபலிப்பாயாக

உண்

(௫௯)

அவ. — ஐம்பத்தாரும்பாட்டு. (மாலுடனே) இதில் - தமக் குள்ளதடையக்கைவிட்டுப் போனபடியைப்பேசின பாகரத்தை பதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெக்ருனேயென்னில்; கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஸ்லேஷம் மாநஸஸம்ஸ்லேஷமாத்ரமாய் பாஹ்யகரணயோக்ய மல்லாமையாலே, “சென்னியால் வணங்குமவ்வூர்த் திரு நாமம் கேட்பது சிந்தையே” என்கிறபடியே மிகவுமவஸந்தராய் அத்தாலே மோஹித்துக்கிடக்க; * ஏறாளுமிறையோனில் தாம்வி டப்பார்த்த ஆத்மாத்மீயபதார்த்தங்களடங்கலும் தன்னடையே விட்டுக்கழன்று ஸிதிலமாய்ச் செல்லுகிறபடியை, திருத்தாயார், தன்மகன்வலயா (பி) திகள் பேரபிற்தென்று அவனுரிக்குறை கொண்ட பாகரத்தைப்பேசின பாகரத்தாலே சொல்லிக்கப் படுகிற * மாலுக்குவையத்திலர்த்தத்தை “மாலுடனே தான்கலந் து” இப்பாதிவாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (மாலுடனே தான்கலந்துவாழப் பெருமையால்) ஆஸ்ரிதவ்யாமுக்கது) னுன ஸர்வேஸ்வரனுடன் ஸம்ஸ்லேஷித்து ஸத்தைபெற்று உஜ்ஜீவிபாமையால். கீழ் - “அடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கு” என்றிரிறே அத்தையடியொற்றினபடி. (சாலநைந்து) மிகவுமவஸந்தராய், தம்தசை தாம்பேசமாட்டாதே திருத்தா யார் பேசும்படியாகத் தளர்ந்து. (தன்னுடைமைதானடையக் கோலிப தானிசவேண்டாமல்) * ஏறாளுமிறையோனில் அவ னுக்குறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்களடையத்தாம் விடவுத்யோகி க்க வேண்டி னுப்ட்டாலன்றிக்கே. (தன்னைவிடல்சொல் மாறன்) தன்னடையே அவைமுற்கோலித்தம்மைக் கட்டடங்கவிட்டகலும் படியை யருளிச்செய்தவாழ்வார்.

அதாவது - (க) “உத்தரீயம்சுபாக்ஷுதம் ஸுஹாந்யாஹாணா ந்யூஷி-உத்தரீயம் தயாதயக்தம் ஸுபாநயாபரணாயபி” என்னும் படி, “எலக்குழலிமிழந்ததுசங்கே” “என்மங்கை யிழந்ததுமாமை நிறமே” “என்றிறங்கிருங்குந்தவிழந்தது பிடு” “என்பாடுடையல் குவிழந்ததுபண்பே” “என்கண்புனைகோதை யிழந்ததுகற்பே” “என்விற்புநவக்கொடிதோற்றதுமெய்யே” “என்தையவிழந்தது

மூ.—உண்ணுஞ்சோறுதி யொருமுன்று மெம்பெருமான்
கண்ணனென்றே நீர்மல்கிக்கண்ணினைகள்—மண் ணுலகில்
மன்னுதிருக்கோளுரில் மாயன்பால்பேரமாதன்
பொன்னடியே நந்தமக்குப்பொன். (௫௭)

தன்னுடைச்சாயே” “என்வாசக்குழலியிழந்ததுமாண்பே” “என்
பூன்புனை மென்முலைதோற்றதுபொற்பே” “என்கற்புடையாட்டி-
யிழந்ததுகட்டே” என்றருளிச்செய்தவை யென்கை.

(தன்னைவிடல்சொல்மாறன்) “கட்டெழில் தென்குருகார்ச்
சடகோபன்சொல்” என்றருளிச்செய்த வாழ்வாருடை ய-(ஊனமறு
சீர்நெஞ்சேயுண்) சீருக்கனமாவது - ஸ்வார்த்தமாயிருக்கை. அப்
படியன்றிக்கே பராதுபவயோக்யமாயிருக்கை-ஊனமற்றிருக்கை.
தூப்படிநிரவத்யமான கல்யாணகுணத்தை நெஞ்சேயுண். (ச) “ஓ
வாத்தொழில்சார்ங்கன்றொல் சீரை” நன்னெஞ்சேயேரவாதலுணாக
வுண்” என்று ஆழ்வார் அவன்குணங்களைப் புஜிக்குமாபோலே
நீயுமாவ்வாருடை ய பக்த்யாதி குணங்களே பு(ஊ)க்தமாகபுஜி.

பதவுரை.

உண்ணுஞ்சோறு ஆதி
ஒருமுன்றும் நீ
எம்பெருமான் கண்ணனை
என்று

கண்ணினைகள் நீர்மல்கி

மண் உலகில் மண்ணு
திருக்கோளூரில்

மாயன்பால்போம்

மாதன்

பொன் அடியே

நந்தமக்கு பொன்

உண்ணுஞ்சோறு முதலான
முன்றுதா(யா)ரகபதார்த்தங்களும்
எம்பெருமானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை
யென்று

இரண்டுகண்களிலும் நீர்தளும்பம்
பெற்று

இங்கிலவுலகத்தில் நிலைபெற்ற
திருக்கோளூரில் எழுந்தருளியிருக்
கிற

ஸர்பேஸ்வரனிடஞ்சென்ற

ஆழ்வாருடைய

அழகியதிருவடிகளை

நமக்கு தருமாகும்.

(௫௮)

அவ.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு, (உண்ணுஞ்சோறுதி) இதில் -
திருக்கோளூரேறப்போனபடியை யருளிச்செய்ததை யறவதித்

நருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனையென்னில்; திருத்தாயார்
 ‘மாலுக்கு வையமளந்தமணுளற்கு’ என்றுதொடங்கி ‘பொ
 ற்பமைநீண்முடிபூந்தண்டுழாயற்கு’ என்று-ஆபாத்மௌவிபர்யந்த
 பவஸிதங்களானவவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கூப்பிட்டுப்
 பவஸியாய்க்கிடந்துறங்க, ம்ருதஸஞ்ஜீவியான திருநாமத்
 தைக்கேட்டுப் பெண்பிள்ளையுணர்ந்தெழுந்திருந்து அவனிருக்கிற
 திருக்கோளுரேறப்போக, அநந்தரம் திருத்தாயாருணர்ந்து
 படுக்கையில் பெண்பிள்ளையைக்காணப் பெறுமையாலே, ‘தன்வயி
 ற்றிற்பிறப்பாலும் இவள்தன்ஸ்வபாவத்தாலும் திருக்கோளுரேறப்
 போனாள்’ என்று ஸோகிக்கிற அந்தத்திருத்தாயார் பாகரத்தாலே
 ஸ்வதையை யருளிச்செய்கிற * உண்ணுஞ்சோற்றிலர்த்தத்தை
 உண்ணும் சோறாதியாலே யருளிச்செய்கிறானென்கை.

(உண்ணும் சோறாதி யொருமூன்று மெம்பெருமான் கண்ண
 னென்றே நீர்மல்கிக்கண்ணினைகள்) ‘உண்ணுஞ்சோறுபருகுநீர்
 தின்னும வெற்றிலையுமெல்லாங்கண்ணன்’ என்கிறமுதற்பாட்டுப் ப்ர
 தானமாய் அத்தைப்பின் சென்றருளிச்செய்தபடி.

(உண்ணுஞ்சோறாதி யொருமூன்றும்) அந்நாதியானதா(யா)ர
 காதி த்ரயமும். (ஒருமூன்றும்) அத்விதீயமாயிருக்கிற மூன்றும்.
 (எம்பெருமான் கண்ணென்றே) எனக்குஸ்வாமியான க்ருஷ்ண
 னென்றே யநுஸந்தித்து. (நீர்மல்கிக்கண்ணினைகள்) பா(வா)வநா
 ப்ரகர்த்தாலே கண்ணினைகள் நீராலே நிறைந்து. க்ருஷ்ண
 த்ருஷ்ண க்ருஷ்ணா பவத்தாலேயிறேஸமிப்பது. (மண்ணுலகில்-
 திருக்கோளால் மண்ணுமாயன்பால் போமாதன்) இவ்விபூதியிலே
 திருக்கோளாகில் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, ஸௌந்தர்ய ரீலா திக
 ளாலாஸ்சர்யபூதனான வைத்தமாநிதிபால் டோ மாழ்வார். *
 இறந்தால் தங்குமூர் விண்ணுராகையாலே விசேஷிக்க வேண்டா;
 நாட்டார் பொருந்தி யிருக்குமூர் இவர்க்கு நெருப்பாயிருக்கையா
 லே ‘மண்ணினுள் - புகுமூர்திருக்கோளா’ என்றிறே விசேஷிக்க
 வேண்டுவது. (உ) ‘வவ-பாத’ ஹோமாத வரிகுஜ - ஸர்
 வாக் பேகாந் பரித்யஜ்ய’ இத்த்யாதிவத் தானுகந்தவூரிறே இவர்க்கு

மூ. — பொன்னுலகுபூமியெல்லாம் புள்ளினங்கட்கேவழங்கி.
என்னிடரைமாலுக்கியம்புமென — மன்னுதிரு
நாடுமுதற்றாது நல்கினிடுமாறனையே
நீடுலகீர் போய்வணங்குநீர். (௫௮)

மண்ணினுள்புகுமூர் * திருக்கோளூரில் பூவியல் பொழிலும் தடமு-
மவன்கோயிலுங்கண்டாலிறே இவராவியுள் குளிருவது. (க) “பாலே-
கடந்தபொன்னே - கண்ணன் வெல்காவுது-எப்ப லைக்கும் சேமத்-
ததே” என்னக்கடவதிறே.

மன்னுதிருக்கோளூரில் மாயன்பால் போனகடாவது - “உள-
ரும் நாடுமூலகமுந்தன்னைப்பே லவனுடைய பேருந்தார்களுமேபித-
ற்ற-போருங்கொல்” என்றும், “திருமால் திருநாமங்களே
கூவியெழுமென்பர்வைபோய்” என்றும், “செல்வமல்கியவன்
கிடந்ததிருக்கோளூர்க்கே மெல்லிடைதுடங்கவிளமான் செல்ல-
மேவினன்” என்றும், “ஆவியுள்குளிர யெங்குனையுக்குங்கொல்”
என்றும் “தென்றிசைத்திலதமனையத்திருக்கோளூர்க்கேசென்மு”
என்றும், “செல்வமல்கியவன்கிடந்த திருக்கோளூர்க்கேயொல்கி
யொல்கி நடந்து” என்றும், “கசுந்தநெஞ்சினளாய்க்கண்ணநீர்
துளும்பச்செல்லுங்கொல்” என்றும், “என்கண்ணனுக்கென்றீரியா-
யிருப்பாளிதெல்லாங் கிடக்கவினிப்போய்” என்றும் “திருக்கோ-
ளூர்க்கே நேரிழைநடந்தாள்” என்றும் * மனைக்குவான்பழியும்
நினைபாதே செல்லவைத்தபடி இதுவாயிற்று. இத்தால் - வழியி-
லுள்ளவர்களையும் வாழ்வித்து அவளையும்வாழ்வித்துத் தானும்
வாழும்படிபோனொன்றதாயிற்று. இப்படியெல்லாசையும் வாழ்-
வித்துக்கொண்டு வைத்தமாரிதியை காடிநடந்து போம்மாறன்,
(பொன்னடியேந்தமக்குப்பொன்) அவர்க்குவைத்தமாரிதி யடி-
யாயிருக்கும், நமக்குவைத்தமாரிதி ஆழ்வாரடியாயிருக்கும்.
“கைம்முதலிழந்தாருண்ணும் நிதியினுபதஸகத்வம் புகுமூரிலே
ஸம்ருத்த(க)ம்” என்றிறே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே யருளிச்
செய்தது. (௫௮)

பதவுரை.

பொன்னுலகு

நித்யவிபூதியென்ன

பூமி

லீலாவிபூதியென்ன

(க) திருவி-உசு.

எல்லாம்

புள்ளினங்கட்டேகவழங்கி

என்இடரை

மாறுக்கு

இயம்பும் என

மன்னுதிருநாடுமுதல்

நூதிகல்கிவிடும்

மாரணையே

நீதிடலகீர்

நீர்போய் வணங்கும்

ஆகியஇவைபெல்லாவற்றையும்
பறவைக்கூட்டங்களுக்கே கொடுத்த

து

“என்னுக்கத்தை

எம்பெருமானுக்கு

சொல்லுங்கள்” என்று

நித்யவைகுண்டம் முதலான இடங்
களில்

தூதாக இச்சித்தனுப்பின

ஆழவாரையே

பெரிய உலகத்தீர்களே!

நீங்கள்போய்வணங்குங்கள். (௫௮)

அவ.—ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு. (பொன்னிலகு) இதில் -
ஆர்த்திபாரவஸ்யத்தாலே தூதுவிட்ட பாசுரத்தை யறுவதித்தரு
ளிச்செய்கிறார். அதெங்குனையென்னில் ; * உண்ணுஞ்சோற்றில்
ஆற்றாமையோடே “ திருமாலானவைத்தமரிதி திருக்கண்ணும்
செவவாயுங்கண்டறுபவிக்கவேணும் ” என்றுத்வராபரவஸராய்ப்
புறப்பட்டு, முட்டப்போகமாட்டாமல் “ எங்குனே புகுங்கொல் ”
என்றதுவே பவித்துத்தளர்ந்து விழுந்து நோவுபடுகிற தசையை
அவனெழுந்தருளியிருக்கிற பரமபதாதிகளிலே போய்நின்றுக்கொ
ளென்று பரிசுரவர்த்திகளான க (உ) டகரைத் தாமர்த்திக்
கிற ப்ரகாரத்தை தூதப்ரேஷணவ்யாஜத்தாலே யருளிச்செய்கிற*
பொன்னிலகாளிரிலர்த்தத்தை * பொன்னிலகாலே யருளிச்செய்
கிறாரென்கை.

வ்யா.—(பொன்னிலகுபூமியெல்லாம் புள்ளினங்கட்டேகவழ
ங்கி) முதற்பாட்டை முடியக்கடாக்கித்தருளிக்கொய்தபடி. (பொன்
னிலகுபூமியெல்லாம்) (க) “ மதுவொகாந ” - கச்சலோகாந ”
என்னும்படி, நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி எல்லாவற்றையும். (புள்ளி
னங்கட்டேகவழங்கி) பக்ஷபாதமுடைய பக்ஷிஸமுஹங்களுக்கே தம்.
முடைய ரக்ஷணர்த்தமாகவுயகரித்து. (உ) * வன்சடகோபனாகை

பாலே மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்களை வழங்கவல்லராயிருக்கை. (வழங்கியென்னிடரை மாலுக்கியம்புமென) உபயவிபூதியையு முப ஹாரமாத்ரமாக வுபகரித்து, பிரிவாலுண்டான என்னுடைய பரி வை ஸர்வேஸ்வரனுக்கறியுங்கோளென்று. என்னிடரை - என் துக்கத்தை.

அதாவது - “என்னிலைமை” என்றும் “மெய்யமர்காதல்” என்றும், “மாசுறவேய்தி” என்றும், “பேர்த்துமற்றோர்களை கண்ணியாட்டியேன் நானொன்றிலேன்” என்றும், “இன்ன வாழிவன்காண்மின்” என்றும் சொன்னவிவையென்கை, (என் னிடரைமாலுக்கியம்புமென) அதாவது - “என்னலன்கொண்ட பிரான்றனக்கென்னிலைமையுரைத்து” என்றும், “மெய்யமர்காதல் சொல்லி” என்றும் “யாமிதுவோதக்கவாறென்ன வேண்டும்” என் றும், “எங்குச்சென்றாகிலுங் கண்டிது வோதக்கவாறென்மினே” என்றும், “கற்பியாவைத்தமாற்றஞ்சொல்லிச் சென்மின்கள்” என் றும், “மதுகுதற்கென் மாற்றஞ்சொல்லி” என்றும், “மாசுறவேய்ச் சுடர் முடிவானவர்கோனைக் கண்டேசுறுதும்மைபல்லால மறு நோக்கிலென்று சொல்” என்றும், “விண்ணவர்கோனைக்கண்டு வார்த்தைகள்கொண்டருளியுரையீர்” என்றும், “மந்திரத்தொன் றுணர்த்தியுரையீர்” என்று மருளிச்செய்தவைபென்கை.

(மன்னுதிருநாடு முதற்றாதுநல்கினிடும்) திருநாடுமுதலா யது - (க) “முன்றும்நுதுக்கு விஷயம் பரத்வத்வயம்” என்கை பாலே: திருநாடும் நெஞ்சநாடும்விஷயம். “மாமதுவார்தண்டுழாய் முடிவானவர்கோனைக்கண்டு” என்றும், “மாசுறவேய்ச்சுடர் முடி வானவர்கோனைக்கண்டு” என்றும், “கார்த்திரள்மா முகில்பால் கண்ணன் விண்ணவர்கோனைக்கண்டு” என்றும், “எங்குச்சென்றா திலுங்கண்டு” என்றும் - பரத்வாந்தர் யாமித்வ விஷயதூத ப்ரேஷண மாயிருக்குமித்திருவாய்மொழி. தூதுநல்கி விடுவையாவது - விருப் பத்தோடேவிடுகை. “தன்மன்னுளீள்கழல்மேல் தன்மிதரப் பமக்கன்றிரல்கான்” என்று ஐகாஸ்யம் பற்றுகாகவிடுகையென்ற படி.

மூ.—கோகிக்கேட்டவர்களைஞ்சழியம்ரலுக்கு
மேரார்விசம்பிவிருப்பரிதா—ஆராத
காதலுடன் கூப்பிட்டகாரிமாறன் சொல்லை
யோதிடவேய்யயமுலகு.

(ரூக)

(மன்னுதிருநாடுமுதல் தூதநக்கிவிடும் மாறனையே) நித்ய
மான திருநாடுமுதலான ஸ்தலங்களிலே ஆதரத்தோடே தூதுவிடு
மாழ்வாரையே. (நீடுலகீர்போய் வணங்குகீர்) ப்ரவாஹருபேண
நித்யமான ஜகத்திலே வர்த்திக்கிறவர்களே! நீங்கள் தூதுவிடுதையா
கிற வருத்தமின்றிக்கே நீங்களே நடந்துசென்றுபோய் ஸேவியுங்
கோள். திருநாடுபோலே நெடுகியிராதே; திருநாட்டில் திருநகரி
கிட்டிற்றாறிறே யிருப்பது. நீங்கள் புருஷகாரகிரபேகரிமாக வாழ்
வரையாச்சரையுங்கோள்.

(ரூஅ)

பதவுரை.

கேட்டவர்கள் நெஞ்சு
நீர்ஆகி அநிய
மா லுக்கும்

கேட்டவர்களுடையமனம்
நீர்ப்பண்டமாயழியும்படியாகவும்
ஸர்வேஸ்வரனுக்கும்

ஏரார்விசம்பில்இருப்புஅரிதா—அழகுயிக்கிருந்துள்ளபரமபதத்தில்
இருக்கை அரிதாம்படியாகவும்

ஆராதகாதலுடன்
கூப்பிட்ட
காரிமாறன்சொல்லை
ஒதிடவே
உலகுஉய்யும்

தணியாத அன்புடனே
அழைத்த
ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவருத்தியை
அப்பஸிக்கவே
உலகம் உஜ்ஜீவிக்கும்.

(ரூக)

அவ.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு (நீராக) இதில் - கேட்டா
ரடைய நீராம்படி கூப்பிட்ட பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிக்கெய்கி
றார். அதெங்கனெனென்னில்; தம் ஆர்த்தத்வகிகேட்டு க(வ)டகர்
கால்நடைதந்துபோக மட்டாமல் தனாப்பட்டுக்கிடக்கிறபடியைக்
கண்டு, “அறிவினிகளானவிவர்களீடுபட்டபடி கண்டால் ஸர்வஜ்
ஞன் கேட்டால் பொறுக்கமாட்டாமல் சடக்கென வந்துமுகம்
காட்டும்” என்றறுதியிட்டு, திருநாட்டிருப்புமடி கலங்கும்படிமுழு

மு.—உலகுய்யமர்ல் நின்றவுயர்வேங்கடத்தே

அலர்மகளைமுன்னிட்ட வன்றன்—மலரடியே

வன்சரணுய்ச்சேர்ந்த மகிழ்மாறன்றானினையே

உன்சரணுய் நெஞ்சமேயுள்,

(கூ-0)

மிடறுசெய்து கூப்பிடுகிற * கீராய் நிலனாயிலர்த்தத்வத 'நீராகிக் கேட்டவர்கள் நெஞ்சழிய' என்றுதொடங்கி வருவிச்செய்கிறு ரென்கை.

வ்யா.—(நீராகிக்கேட்டவர்கள்) கேட்டவர்கள் கீராய் நெஞ் சழியும்படியாகவும், அசேதங்களைநோடு சைதந்யலேஸமுடையர ரோடு பரமசேதநனோடு வாசிபற, கேட்டாரெல்லாரும் நீர்ப்பண்ட மாய் நெஞ்சழியும்படி, பாலைகளோடு பகலிகளோடு சக்தக னோடு வாசிபறவெல்லாரும் த்ரவத்ரவ்யமாய் ஹ்ருதயஸாதிவ்யம் பிறக்கும்படி.

(மாலுக்குமேரார் விசம்பிவிருப்பரிதா) ஸர்வேஸ்வரனுக் கும் * அந்தாமமான பரமபதத்திவிருப்புப் பொருந்தாத படியாகவும்; விண்மீதிருப்பரிதாம்படி. (ஆராதகாதலுடன் கூப் பிட்ட) (க) 'கெராமுதீம் ராஜிராஜேதி -க்ரோஸந்தீம் ராமராமே தி' என்னும்படி ஸமிபாதவபி(வி)நிவேஸத்துடனாக்ரோஸம்பன் னின, அதாவது—'வாராய்' 'நடவாய்' 'ஒருநாள் காணவாராய்' 'ஒளிப்பாயோ' 'அருளாயே' 'இன்னங்கெடுப்பாயோ' 'தளர் வேனோ' 'திரிவேனோ' 'குறுகாதோ' 'சிறுகாலத்தையுறுமோவந் தோ' என்றார்த்தியோடே கூப்பிட்டவையென்கை. (ஆராதகாத லுடன் கூப்பிட்டகாரிமாறன்சொல்லை) அத்யபி(வி)நிவேஸத்தாலே ஆர்த்தியைதர்ஸிப்பித்த அபி(வி)ஜாதரான வாழ்வார் திவ்யஸூகித் தியை, (ஒதிடவேயுய்யமுலகு)இத்தையப்யனிக்கவே ஜகத்து உஜ்ஜீ விக்கும். ஜகத்திலுண்டான சேதநருஜ்ஜீவிப்பர்களென்றபடி. (ருக)

பதவுரை.

உலகு உய்ய

மால்நின்ற

லோகம்உஜ்ஜீவிக்க

ஸர்வேஸ்வரன் எழுந்தருளியிருக்

ப

உயர்வேங்கடத்தே
அலர்மனைமுன்னிட்டு

அவன்தன்
மலர் அடியே
வன்சரணஞ்சேர்ந்த
மனிழ்மாறன்
தாளினையே
நெஞ்சமே
உன்சரணம்
உன்

உயர்ந்த திருமலையில்
பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகா
மாக முன்னிட்டு
அந்தஸர்வேஸ்வரனுடைய
திருவடித்தாமரைகளையே
உறுதியான உபாயமாகப்பற்றின
வகுளாபரணருடைய
திருவடிகளையே
மணமே!
உனக்கு உபாயமாக
நினைப்பாயாக. (௧௦)

அவ.-அறுபதாம் பாட்டு, (உலகுய்யமால் நின்ற) இதில் -
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே சரணம்புக்க பாகரத்தை
யறுவதித்தருவிச்செய்கிறார். அதெங்கனே யென்னில், கீழ்-ஆர்க்கி
பாரவஸ்யத்தாலே கூப்பிடுகிற விவர்ப்பாப்யாந்தாமான வைஸ்வரய
கைவல்யங்களைக் காற்கடைக்கொண்டு ஸ்ரீபதி திருவடிகளில் பண்
னுமடிமையே பரமப்ராப்யமென்ற மதியிட்டு, அந்தப்ராப்யத்
தைப் பெறுகைக்காக, தேஸகாலாதி விப்ரக்ருஷ்டங்களான ஸ்தல
ம்னை விட்டு * கானமும் வானமும் வேடுமானார்க்கு முகங்
கொடுத்துக்கொண்டு ஸௌலப்யஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற திரு
வேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே, (௧) “ஹஹா த-ஹ-ஸப்ரா
கஃ” இப்பாதிப்படியே பிராட்டியை முன்னிட்டு, ஸரணயகுண
பூர்த்தியையும் ஸரணவரணோதயுக்தரான தம்வெறுமையையு
மநுஸந்தித்துக்கொண்டு பூர்ணப்ராபத்தி பண்ணுகிற * உலகமுண்ட
பெருவாயலிலா தத்ததை “உலகுய்யமால் நின்ற” இப்பாதிபாலே
யருவிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (உலகுய்யமால் நின்றவுயர் வேங்கடத்தே) (௨)
“சென்னியோ க்குதண்டிருவேங்கட முடையா யுலகுதன்னை வாழ
நின்றநம்பி” என்று சொல்லுகிறபடியே, லோகமாகவுஜ்ஜீவித்து
வாழும்படி ஸர்வேஸ்வரன் நின்றருளின திருமலையிலே, “திவதமுல
குக்காய்நின்றதிருவேங்கடத்தெம்பெருமானே” என்றதிலேநோக்கு.

(அலர்மகளைமுன்னிட்டு) “திருமாமகள் கேள்வா” என்றும், “அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா” என்றும், பெரியபிரட்டியாரைப்புருஷகாரமாகமுன்னிட்டு.

(அவன்றன் மலரடியே) * திருவேங்கடத்தானுவவன் * பூவார்கழல்களான * நான்மலராமடித்தாமரையையே, அதாவது - “குலதொலடியேனுனபாதம்” என்றும், “ஆறுவன்பிலடியேனுன்னடிசேர் வண்ணம்” என்றும், “அண்ணலே யுன்னடிசேர” என்றும் “பூவார்கழல்களருவினையேன் பொருந்துமாறு” என்றும், “திணரார் சார்ங்கத்துனபாதம் சேர்வதடியேன்” என்றும், “எந்நாளுன்னடிகளடியேன் மேவுவதே” என்றும், “உனபாதங்காண” என்றும் “நோலாதாற்றேனுனபாதம்” என்றும், “அந்தோவடியேனுனபாதமகலகில்லேன்” என்றும், “உன்னடிக் கீழமர்ந்து புருந்தேனே” என்று அடியேதொடங்கியடியைத் தொடர்ந்தபடி.

(அவன்றன் மலரடியே வன்சரணுய்ச்சேர்ந்த) திருவேங்கடத்தானுவவன் நன்மலரடியே, இத்தால் - “நிகரில் புகழாய்” என்று தொடங்கியது ஸந்திக்கிற வாத்ஸல்யாதிகளும் ஸூசிதம். (அவன்றன் மலரடியே வன்சரணுய்ச்சேர்ந்த மகிழ்மாறன்) “திருவேங்கடத்தானே புகலொன்றில்லாவடியே னுன்னடிக் கீழமர்ந்து புருந்தேனே” என்றுதம் வெறுமையை முன்னிட்டு அவன்திருவடிகளை நிரபேக்ஷாபாயமாக ஸ்லீகரித்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை உனக்கு உபாயமாக ஸ்லீகரி. “அகலகில்லேனென்று - பூர்வவாக்யமது வந்தித்தார்” என்னும்படி ஸக்ரமமாக ஸரணவரணம் பண்ணுதையாலே, சாத்தின திருமகிழ்மாலையும் ஸம்ருத்த(கி)மாடிற்று, ஸரண்யன் * தண்டுழாய் விரைநாறுகண்ணியனாப்போலே, ஸரணாகதரானவிவரும் மகிழ்மாறனானார். அதுவே ஸ்லித்வத்யோதகம். இதுவே ஸ்லித்வத்யோதகம். அவர் பூந்துழாயானடியை யடைந்தாப்போலே, இவரும் “மகிழ்மாறன்றாணையேயுன் சரணுய் நெஞ்சமேயுள்” என்கிறார்; நெஞ்சே, வருளாபி(வி)ராமமான திருவடிகளை யுனக்கு உபாயமாக அத்யவஸித்துப்போரு என்கிறார். (சு.பா)

மூ,—உண்ணிலா வைவருடனிருத்தியிவ்வுலகி

லெண்ணிலா மாயனென நலிய—வெண்ணுகின்ற

னென்றுநினைந்தோலமிட்டவிற்புகழ் சேர்மாறனென

குன்றிவிடுமேபவக்கங்குல்.

(சுக)

பதவுரை.

இவ்வுலகில்

உள்ளிலாவு

ஐவருடன் இருத்தி

என் இலாமாயன்

என நலிய

எண்ணுகின்றான்

என்றுநினைந்து

ஒலமிட்ட

இன்புகழ்சேர்

மாறன் என

பவக்கங்குல்

குன்றிவிடும்

இந்தலோகத்தில்

உள்ளே இருக்கின்ற

பஞ்சேந்திரியங்களாகிற பகைவ

ருடன் இருக்கச்செய்து

அளவற்ற ஆய்சர்யகுண சேஷ்டி

தங்கையுடைய ஸர்வேஸ்வரன்

“என்னை வருத்துவதற்கு

நினைக்கின்றான்”

என்றெண்ணி

முறையிட்ட

இனிய கீர்த்திபொருந்திய

ஆழ்வார் என்று அநுஸந்திக்கவே

லம்ஸாரமாகிறகாளராத்ரிபானது

நசித்துப்போம்.

(சுக)

அ. வ. — அதுபத்தோராய்பாட்டு. (உண்ணிலாவைவர்)

இதில்-இந்திரியபயாக்கோபத்தை வருளிச்செய்த ஸஞ்சித்தியையது

வதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெவ்வளவு பெண்ணில் ; * உலக

முண்டபெருவாயனிலே-திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே

ஆர்த்திபாவஸாராய்ப்பூர்ணப்ரபத்தி பண்ணினவர், “தொடங்கின

கார்யம் தலைக்கட்டினால்லது கார்யம் செய்யோம்” என்றிருக்கும்

நிரங்குஸஸ்வதந்தான ஸர்வேஸ்வரன் பழையபடியே தம்மைஸம்ஸார

த்திலே வைக்கக்கண்டு, ஸம்ஸாரமாகிற சிறைக்கூடத்திலே புண்ய

பாபங்களாகிற விருவிலங்கையிட்டு இந்திரியங்களாகிற ப(ஊ)டர்

கையிலே “கண்பாராமல் நலியுங்கோள்” என்றுகாட்டிக்கொடுத்து,

நம்மெளிவுகண்டு சிரித்துக்கொண்டு திருநாட்டிலேதானும் நித்ய

ஸூரிகளுமாக விருக்கிறுனென்ற நுஸந்தித்து, தம்முடைய வார்த்தையதொய்த்ஸதையும் ரகஷகத்வோபடோகியானவவன் குணங்களையும் அவன் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றனெகாண்டு, கேட்டார் க்குச்சுந்தரிப்பரிதாம்படி கூப்பிடுகிற* உண்ணிலாவிய விலர்த்தத்தை “உண்ணிலாவைவர்” இத்யாதிபாலே பருவிச்செய்கிறுரென்னை.

வ்யா. — (இவ்வுலகில் - உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி)
*இருள்தருமாஞாலமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆந்தரஸத்ருக்களாய்வர்த்திக்கிறவைந்து இந்தரியங்களோடே கூடவிருக்கப்பண்ணி. “ஐம் புலனிலை மண்ணுளெண்ணைப்பெற்றுவென்செய்யா மற்று நீயும் விட்டால்” என்றத்தைப்பின் சென்றபடி. (உண்ணிலாமாயன் - இவ்வுலகில் - உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி - எனைநலியவெண்ணுகின்றான்) அஸங்க்யாதமானவாச்சர்ய ஸக்தியுத்தனான ஸர்வேஸ்வரன், தமோபிபூ(விஜ்ஜி)தமான் விவ்விபூதியிலே, அஹமர்த்தமான வாத்மாவை அறிவழியப்பண்ணுமதான வைந்துஇந்தரியங்களுமாத்மாது(வ)பந்தியென்னலாம்படி பொருந்தியிருக்கும்படியாக்கி தூர்ப்பலனானவெண்ணை, அவற்றைக்கொண்டு விஷயங்களிலே தள்ளி பா(வாயி)திக்மைக்குக் கார்யவிசாரம் பண்ணுகின்றான்.

அதாவது- “உண்ணிலாவியவைவரால் குமைதீற்றியெண்ணையுன் பாதபங்கயம் நண்ணிலாவகையேநலிவானின்ன மெண்ணுகின்ற பெண்ணிலாப்பெருமாயனே” என்றும், “ஓரைந்திவைபெய்திராப்பகல் மோதுவித்திட்டு” என்றும், “ஐவரால் வினையேனை மோதுவித்து” என்றும், “ஓரைவரைக்காட்டி” என்றும், “ஐவரை நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து” என்றும், “ஓரைவரயாவையும் மயக்கநீவைத்த” என்றும் “சுமதிதந்தாய்” என்றும் - அவனிப்படி ஐவரைக்கொண்டு செய்வித்தானென்று அவன்மேலே பழியிட்டபடியென்கை. (உண்ணிலாமாயனெனை நலியவெண்ணுகின்றனென்று நினைந்து) ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியாயிருக்கிற விஸ்வரன், அஜ்ஞனாயஸக்தனாய் ஸாரணம்புகுந்தவெண்ணை, நலிந்தது போராமலின்னம் நலியவெண்ணுகின்றனென்றெண்ணி. “நலிவானின்னமெண்ணுகின்ற பெண்ணிலாப்பெருமாயனே” என்றத்தக்காட்டுகிறது.

(கூட-பா.வ்யாக்யாநம்-இ-ரு-என்-யூ-கிணந்தோலமிட்ட) பரமத
(சு)யசன் னுளவன் தீரத(சு-இ)யரைப்போலே த(சு)மிப்பிக்கயதநம்
பண்ணுநின்றினன்றெண்ணியோலமிட்ட. 'எண்ணிலாப்பெருமா
யனை' 'கராமுகில்லண்ணனை' 'சேர்திரைமுடியாய்,' 'வினை
யோல் வினைதொமருந்தே' 'விண்ணுளார் பெருமாளையோ' 'பத்தி
யினள்ளாய பரமீசனை' 'கொடியேன் பருகின்னமுதே' 'என்னம்
மா வென்கண்ணை' 'முன்பரவைகடைத்தமுதங்கொண்டமூர்த்தி
யோ' 'என்றிப்படி-தெக்கியப(ஊ)பத்தாலே. ரகசிகர்வாதி குணங்க
ருக்கு வாசகமான வயந்திருநாமக்களைசொல்லி; (க) 'ஸாஸாரீ
மாஸாவணவராயக - சூ-இ - ஸாகாமிருகாராலன ஸாயகார்த்தாஃ'
என்றும், (உ) 'ஹாஸாசுவத்யுவு தீவீவ-ஹாஹாஹாபுண-
வ-ஹா - பூ-ஹிஜாநவகூர - ஹாஸாமஸத்தவ்ரத தீர்க்கபாஹேநாஹா
பூர்ண சந்திர ப்ரஹ்மாவதந்தர்' என்றும், ஸாகாமிருகங்களைப்போ
லே இவரும் *கணவாளிக்குடைத்தடைத்தும், (ங) 'பூமீஸிஹெஹ
ரிவாவ - தா - ம்ருகேஸிம்ஹைர்வாவருதா' என்னும்படி ம்ருகஸா
பாஷியி னவன் ராக்ஷஸிகளபத்யம் அவுஹ்யமாய் அவர்துளிர்ந்த
முகத்திலே விழிக்கவாசைப்பட்டுக் கூப்பிட்டாப்போலவும் கூப்பிட
டபடி.

(இன்-ப-சேர்)காடடையனீக்தீரிய சிங்கராய் ததலாப(ஊ)த்
தாலே கூப்பிட்ட. இவர் இகதீரியபபாத்ரோஸம்பண்ணுகையாயிற்
து-இவர்-க்கு இன்பகழி சேர்ந்தது. (ச) 'கார்த்தகாவலவிந
பூஸஸா - காமா சபதா கல்வடிகப்பாஸந்தா' என்னக்கடவதிறே.
(ங) 'பாதமகலகிலைந்த தம்மைபக, தாஸம்-ரின் கடுவையிருத்தக்
கண்டு, கவிவான்' 'சுமதிசுத்தாய' 'ஹ' என்று - ஸாதநபலமான
அக்ரோஸத்தோடே பழியிட்டு' என்றிறே அ'கியமணலாளப்
பெருமாள் நாயனாரும்ருளிச்செய்தது. (இன்புகழ்சேர்மாறனை)
கேட்கைக்கினிதாய் சொக்யமான யஸஸையுடைய வயிழ்வா
ரென்றதுஸந்திக்க. (சுன்றிசீரேம பாவகத்தால்) இவ்வுத்திமாத்
ரத்தாலே வம்ஸாரமாகிறகாளராதரிநதித்தவீதம். இதுநிஸ்சயம்.
குன்றுதல் - குறைதல். ஆழ்வாஸாப்போலே 'அமுதங்கொண்ட
மூர்த்தியோ' என்று கூப்பிக்கையின்றிகே, அவர்திருநாமத்தைச்
சொல்லவே, * விடிய, வெங்கரகான ஸம்ஸாரத்துக்கு விடிவு
பிறக்கும்.

(சுக)

(அ) ராய-இ-சு-சு. (உ) ராஸ-உ-அ-சு. (ங) ரா- (ச) (இ)ஆ-ஹு-

மூ.—கங்குல்பகலரதி கைவிஞ்சிமோகமுற

வங்கதனைக்கண்டோ ரரங்கரைப்பார்த்து—இங்கிவள்பா

லென்செய நீரெண்ணுகின்ற தென்னுநிலைசேர்மாற

ளஞ்சொலுற நெஞ்சுவெள்ளையாம்.

(கூஉ)

பதவுரை.

கங்குல் பகல்

இரவிலும் பகலிலும்

அரதிகைவிஞ்சி

ஆற்றுமை அதிகமாகி

மோகம்உற

மோஹமடைய,

அங்கு அதனைக்கண்டு

அவ்விடத்தில் அந்த அவஸ்தையை
க்கண்டு

ஓர் அரங்கரைப்பார்த்து

ஸ்ரீ ரங்கநாதனைநோக்கி

இங்கு இவள்பால்

“இவ்விடத்தில் இவள்ளிஷ்டத்தில்

என்செயநீர் எண்ணுகின்றது

யாதசெய்யநீர்நினைத்திருக்கிறதா?

என்னும் நிலைசேர்

என்று தாய் வினவும்படியான நிலை
மையை அடைந்த

யாறன்

ஆழ்வாருடைய

அஞ்சொல்உற

ஸ்ரீ ஸூகந்தியை அநுஸந்திக்க

நெஞ்ச வெள்ளையாம்

மனஸ்ஸம் பரிஸுத்தமாம். (கூஉ)

அவ.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு. (கங்குல்பகல்). இதில் -
அரதியாயலற்றினபடியைப் பேசினபாகரத்தை யதுவதித்தருவிச்
செய்கிறார். அதாவது - * உண்ணிலாவியிலார்த்தராய்க் கூப்
பிடுகிற தம்மைப்பரிஹரிக்கும்விரகுகிந்தித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்
தருளுகிற பெரியபெருமாள் நினைவையறிந்து அவர்பரிஹரிக்குமள
வு மாறியிருக்க வேண்டியிருக்க, அவர் தம்மை யுபேக்ஷித்தாராகக்
கொண்டு கலங்கிமோஹித்து இவர்மடக்க; பார்ஸ்வஸ்த்தரானபரி
வர் பெரியபெருமானுடைய அஸ்ரண்ய ஸரண்யத்வாதி குணங்களை
ச்சொல்லிக்கொண்டு, இவர்திறத்தில் நீர் நினைத்திருக்கிறதென்னெ
ன்று கேட்கிறபடியை, பெரியபெருமானோடே கலந்துபிரிந்தா
ளொருபிராட்டி யாற்றாமையாமேல யமூவது தொமூவது விமூவ்
தெமூவதலற்றுவதாய்ப்படுகிறது. வரதியைத் திருத்தாயார், அவர்

† வ்யாதியை.

திருமுகத்தைப் பார்த்துச்சொல்லிப் ப்ரலாபிக்குற பாகாத்தாலே
உருளிச்செய்கிற * கங்குலும் பகலினர்த்தத்தை "கங்குல்பகலாதி"
இத்யாதி யாலே யருளிச்செய்கிறார் சகை.

வ்யா.—(கங்குல்பக லாதிகைவிஞ்சிமோகமுற) அதாவது -
(அ) "ஆஸ்ரமவிவ்ரஜா - மதாவஸகலேவ - ப்ருஸம்விஸம்ஜ்ஞா -
கதாஸுகல்பேவ" என்றும், (க) "விநொணவ்ரஜா ப்ரகிவஸ்ய
மெவ - சிரேணஸம்ஜ்ஞாம் ப்ரதிலப்யசைவ" என்றும், (உ)
"ராகோக்ஷாநயநபிஸ்யுநீ வாஹிவிதா - ராமம்ரக்தாந்தந
யநமபஸ்யந்தி ஸுதுக்கிதா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, "கங்
குலும் பகலுங்கண்டு யிலறியாள்." "இட்டகாவிட்டகைகளாயிருக்
கும்," "சிந்திக்குந்திசைக்கும்" இத்யாதிப்படியே திவாராதா
விபாக(ஊம)மறவழுவதுதொழுவது மோஹிப்பது ப்ரலாபிப்பது
அடைவுகெடப்பேசுவது நெடுமுச்செறிவது அதுதானும் மாட்டா
தொழிவது ஸ்தப்தத(ஹே)யாமிருப்பதா யிப்படி அரதிவிஞ்சி
மோஹத்தைப் ப்ராப்தையாக. (அங்கதனைக்கண்டு)தன் பெண்பிள்ளை
யிடத்திலே அத்தசையைக்கண்டு, (ஓரங்கலாப்பார்த்து) ஆர்த்தி
ஹரதையிலே சிந்தித்துப்போருகிற வத்னிதீயரான பெரியபெரு
மானைப்பார்த்து.

(இங்கிவள்பால்) இத்தசையில் இவளிடையாட்டமாக. (என்
செய நீரெண்ணுகின்றது) ஆஸ்ரிதரக்ஷணகருதை பண்ணுகிறதேவர
ரக்ஷகாபேசையுடையவிவள் திறத்து எதுதிருவுள்ளம்பற்றியிருக்
கிறது, எடுக்கவே! முடிக்கவே! ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை. எல்
லாதசையிலும் இவள் பேற்றுக்கு (உ) "உன்மனத்தாலென்னினைந்
திருந்தாய்" என்கிறபடியே அத்தலையில் நினைவேயிறையுபாயம்,
இத்தலையிலே யுள்ளதெல்லாமாற்றாமையிலே முதலிடமத்தனை, "இ
வள் திறத்தென் செய்கின்றாயே," "இவள் திறத்தென் செய்திட்
டாயே," இவள் திறத்தென் சிந்தித்தாயே" என்றத்தைப் பிற்சென்ற
படி. (என்செயநீரெண்ணுகின்ற தென்கிலேசர்மாறன்) தவராஜ்
ஞானத்தாலே தலைமகனென்று பேசையுடைய தாம்மோஹித்துக்
கிடக்க, "இந்த மோஹாதிசுருமுபாயமாகாமல் அத்தலையில் நினை
வேனாதாம்" என்னுமதயவஸாயஜ்ஞானத்தாலே தயாரென்று

பேரையுடையாய்த்தெளிந்திருந்து தெரிவிக்கும் தசையையடைந்த வாழ்வாருடைய, (அஞ்சொலுற) அழகிதான வித்திருவாய்மொழியை யாதரித்த நுஸந்திக்க. (நெஞ்சுவெள்ளையாம்) உபாயந்தர விஷயமான மனோமாவியம் நிவ்ருத்தமாய், ததேகோபாயத்வாது ஸந்தாகத்தாலே மகஸ்ஸுத்திபிறக்கும்.

§ (கங்குல் பகலாதிபித்யாதி, வெள்ளையாம்) உபாயந்தர விஷயமாக, ஓராங்கரைப்பார்த்து - ஒருகிறவாங்கரைப்பார்த்து, அதாவது - * ‡ உலகமுண்டபெருவாயனிலே, “அகலகில்லேன்” என்று - பூர்ணப்ரபத்திபண்ணினவிடத்திலும் பலித்த தில்லைபென்று, * உண்ணிலாவியிலே, “அப்பனை என்னை யாள்வானே” என்று - கின்றவிடத்திலேநிற்கவொட்டாமல் கூப்பிட, * திருவேங்கடத்தென்னுனை யென்னப்பன், (க) “அரங்க நகர்மேயவப்பனாய், (உ) “மந்திபாய்” இத்யாதிப்படியே, * பைத்தபாம்பணையானுவவன் * அரங்கத்தரவினணையானாய் “பைகொன்பாம்பணையாவியவன் திறத்தருளாய்,” “இவன்திறத்தென் சிந்தித்தாய்” என்று கேட்கும்படி * உறங்குவான்போல்யோசு செய்து * யோகநித்திரை சிந்தைசெய்து இவர் ரக்ஷணசிந்தைபண்ணிக்கொண்டா றலைக்கக்கிடக்கிறவவரைப் பார்த்தென்றபடி.

“தொடங்கினகார்பம் தலைக்கட்டுந்தனையும் பற்றாதுபோலே யிருந்ததுஇவளாற்றாமை; இதுக்கென்செய்வோம்” என்று அவராரா யப்புக்கார். அங்கு “அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா” என்ற தத்தை - இங்கு “என்றிருமகள் சேர்மார்பனே” என்றார்; “வண்ணமருளகொளணிமேகவண்ண” என்றத்தை - “முகில்வண்ணன்” என்றார்; “அடிக்கீழமர்ந்து புதுந்தேனே” என்றத்தை “அடியையையடைந்தருள் சூடியயந்தவன்” என்றார், (ங) “துளங்கு நீண்முடி” என்றுதொடங்கி (ச) “ஆழிவண்ணகின்னடி யிணையடைந்தேன்” என்றிறே ஐக்யமாகவருளிச்செய்தது. (ரு) * சென்னியோங்கு தண்டிருவேங்கடமுடையானேயிறே * பொன்னிசூழ் திருவரங்கனாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. இவர் ரக்ஷண சிந்தைக்குப் பரங்கானதேஸம்பாற்கடல் அரங்கம்போலே. (கூஉ)

(க)-அமலக. (உ) அமல-க. (ங) தி-மொ-ரு-அ-க.

(ச) தி-மொ-ரு-அ-க. (ரு) பெரி தி-ரு-ச-க.

‡ உலகத்திலகத்திலே.

§ சூண்டலிதம் க்வாசிதகம்.

மூ.—வெள்ளியநாமங்கேட்டு விட்டகன்றழின்மோகம்
தெள்ளியமால் தென்றிருப்பேர்சென்றுபுக—உள்ளமங்கே
பற்றிநின்ற தன்மைப் பஞ்சடகோபற்கு
அற்றவர்கள் தாமசுழியார்.

(கூட)

பதவுரை.

வெள்ளியநாமம்
கேட்டு
மோகம்விட்டு அகன்றழின்
தெள்ளியமால்

தென் திருப்பேர்
சென்றுபுக
உள்ளம் அங்கேபற்றி நின்ற
தன்மைபகரும்

சடகோபற்கு,
அற்றவர்கள்தாம்
ஆழியார்

போக்யமான பகவந்நாமங்களை
தாய்சொல்லக்கேட்டு
மோஹம்விட்டு நீங்கினபின்பு
விவேகியானஸர்வேஸ்வரன் (எழுந்
தருளியிருக்கிற)
தென் திருப்பேர்நகரில்
போய்ப் பவேசிக்க,
தமது திருவுள்ளம் அவ்விடத்திலே
ஊன்றிநின்றமையை அருளிச்
செய்த

ஆழ்வார் விஷயத்தில்
அந்யார்ஹரானவர்கள்
கம்பிரஹ்ருதபர்கள்.

(கூட)

அவ.---அதுபத்துமுன்றும்பாட்டு. (வெள்ளியநாமங்கேட்டு)
இதில் - தென் திருப்பேரிலே அபஹ்ருதசித்தரானபடியைப் பேசு
கிறபாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

அதெந்நனையன்னில்; கீழ் - தம் தசைதாம்
வாய்விட்டுப்பேசமாட்டாதே மேலறித்துக்கிடந்தவர், பெரியபெரு
மாளுடைய திருநாமப்ரஸங்கமே ஸிஸிஹோபசாரமாக அத்தாலே
யாஸ்வஸ்தராயுணர்ந்து, தத்வைலகஷண்யா நுஸந்தாநத்தாலே
அபஹ்ருதசித்தராய், பெரியபெருமாளெழுந்தருளியிருக்கிறதென்
திருப்பேரிலே போவதாகப்பதறிப்புறப்பட. 'இப்படிப்பதறுகைநம்
ஸ்வரூபதுக்குச்சோரானா, அவர்தாமே வரக்கண்ணெம் ஸேஷத்வத்
தை நோக்கிக்கொண்டு பாடாறறியிருக்கவேண்டாவோ' ? என்று
பரிஸரவர்த்திகள்களிடிக், 'ஸர்வதாநரன் அங்கேபோய்ச்சேருகை
தவினேன்' என்று தம்நுணினை அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறபடி

† (பா) பகர்.

யை அந்யாபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்கிற * வெள்ளைச்சுரிசந்தி லர்த்தத்தை “வெள்ளியநாமம்” இத்தாதிபாலே யருளிச்செய் கிருரென்கை.

வ்யா.—(வெள்ளியநாமங்கேட்டு - மோகம் - விட்டகன்றபின்) பாவநத்வபோக்யத்வ தா(யா)ரகத்வாதி குணங்கனையுடைய, முகில் வண்ணரான பெரியபெருமானுடைய திருநாமங்களைப் பாட்டுத் தோறும் திருத்தாயார் சொல்லக்கேட்டு, கீழில் மோஹமானது விட்டுப்போனபின், (தெள்ளியமால் தென்றிருப்பேர் சென்றுபுக) ஆஸ்ரிதரகடிணத்திலே விவேகஜ் நனா ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக் கிறதென்றிருப்பேரிலே, “தென் திருப்பேரையிற்சேர்வநானே” என்றும் “திருப்பேரையிற்சேர்வன்சென்றே” என்றும் சென்று புகுவதாகவொருபபட, இவ்வதிப்ரவ்ருத்தியைத் தாய்மாரும் தோழிமாரும் தடஸ்தராயுள்ளாருங்கண்டு, “இப்படி ஸாஹஸத்தி லே யொருப்படுகையுத்தமன்று” என்றுநிஷேதிக்க, (உள்ளமங்கே பற்றி நின்றதன்மை பகரும்) திருவுள்ளம் தம்மையொழியவும் *முந்தற்றநெஞ்சாய் வீற்றிருந்த கிவ்விஷயத்திலே மறுபாடுருவ ஆன் றிசின் றஸ்வபாவத்தைநிஷேதிப்பார்க்கருளிச்செய்யுமாழ்வார்.

அதாவது—“நானக்கருங்குழல் தோழியீர்காளன்னைபர் காளய ற்சேரியீர்காள் நனித்தனி நெஞ்சங்காக்கமாட்டேன்” என்று தொடங்கி “கண்ணன் செங்கனிவாயின் றிறத்ததுவே” என்றும், “செங்கனிவாயின் றிறத்ததாயும்” என்றுதொடங்கி “நங்கள் பிரா னுக்கென்னெஞ்சந்தோழி நாணும் நிறையுமிழந்ததுவே” என்றும், “இழந்தவெம்மாமைத் திறத்துப்போன வென்னெஞ்சினாருமங்கே யொழிந்தார்” என்றுதொடங்கி “அன்னையர்காளன்னையன் முனிந்தே” என்றும், “கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மைதோற் றேன்-காலம்பெறவென்னைக் காட்டுமினே” என்றும், “காலம்பெற வென்னைக்காட்டுமின்கள்” “என்றும், “பேரைபிற்திக புக்கென் னெஞ்சம் நாடிப்பேர்த்து வரவெங்கும் காணமாட்டேன் - என் னெஞ்சங்கண்டதுவே கண்டேனே” என்றும், “நெஞ்ச நிறைவு மெனக்கிங்கிலை” என்றும், “நிகரில் முகில்வண்ணன் தேமிபானென் னெஞ்சங் கவர்ந்தெனையுழியானே” என்றுமிப்படித் தாமங்கே பத்த

மு.---ஆழிவண்ணன் தன்விசயமானவை முற்றுகாட்டி

வாழிதனாலென்று மகிழ்ந்துநிற்க -- ஊழிலவை

தன்னையின்றுபோற்கண்டு தானுரைத்தமாறன் சொல்

பன்னுவரே கல்லது கற்பார்.

(சுச)

பா (வ்யாக்யா)வரானபடியை யருளிச்செய்தவையென்கை. (க) 'கூ
வ்யாபேஷ்யாநவாஸ்யாந' - அஸ்யாதேவ்யாமநஸ்தஸ்யமிந்' என்னக்
கடவதிதே.

அன்றிக்கே, 'வெள்ளியநாமங்கேட்டுவிட்டகன்றபின் மோ
கம் - தெள்ளியமால் தென்திருப்பேர்சென்று புருந்துள்ள மங்கே
பற்றிநின்றதன்மை பகரும்' என்று ஏகவாக்யமாக யோஜிக்கவு
மாம். (உள்ளமங்கே பற்றிநின்றதன்மைபகரும் சடகோபற்கு
அற்றவர்கள் தாமாழியார்) இத்திருவாய்மொழிமுகேந தந்திருவுள்
ளம் திருப்பேரிவிருப்பிலே அபஹ்ருதமானபடியை யருளிச்செய்த
வாழ்வார் விஷயத்திலே, (உ) 'தேவுமற்றறியேன்' என்றவர்கள்.
(தாம்) இப்படியான பெருமையை யுடையதாங்கள். (ஆழியார்)
'அவரடிமைத்திறத்தாழியார்' என்னுமவர்களிலும் இவர்களே(க)
* சுமாயமமவஹ்நஸ்யா - அகாதபகவத்பக்தி ஸிந்துவான
நாதமுனிகளைப்போலே (ச) * மிகவேதியர் வேதத்தினுட்பொ
ருளைபறியவல்லரான அகாத(ப)ஜ்ஞாந ப்ரேமங்களை யுடையார்.

பதவுரை.

ஆழிவண்ணன்

தன்விசயமானவை முற்றும்

காட்டி

இதனால் வாழ் என்று

மகிழ்ந்து நிற்க

ஊழிலவைதன்னை

கடல்வண்ணனான எம்பெருமான்

தன் விஜயபரம்பரைகளை முழுதுங்

காட்டி

இதனால் வாழ்ந்துபோமென்று

(ஆழ்வாரைநோக்கி அருளிக்
செய்து)

ஸந்தோஷித்திருக்க,

பழையனவாய்க்கழிந்த அபதாநங்
களை

என்று - அம்ருதமதகவைசித்ரிபையும் ; “ நான்நிலவேழ்மண்ணும் ” என்றுதொடங்கி “ அப்பனூன்றியிடத்தெயிற்றிற்கொண்டநாளே ” என்று-பூம்யுத்த (பு) ரண ஸக்தியையும் ; “ நானுமெழ ” என்று தொடக்கி-அப்பனூழ்மெழவுலகமுண்டவூணே ” என்று-ஐகந்திக (ம) ரணத்தையும் ; “ ஊனுடைமல்லர் ததர்ந்தவொலி ” என்றுதொடங்கி “ அப்பன் காணுடைப்பாரதங்கையறைபோழ்தே ” என்று - பாரதன்மராத்புதத்வத்தையும் ; “ போழ்துமெனின்தபுன்செக்கரில் ” என்றுதொடங்கி “ அப்பனூழ்துயர் செய்தசுரரைக்கொல்லுமாளே ” என்று - ஹிரண்யனிதாரண க்ரமத்தையும் ; “ மாதுநீரைத்திமைக்கும் சரங்கள் ” என்றுதொடங்கி “ அப்பன் நீறுபடவிலக்கை செற்றநேரே ” என்று - ராவணவிராகரணத்தையும் ; “ நேர்சரித்தான் ” என்றுதொடங்கி “ அப்பன் நேர்சரிவானன் திண்டோள் கொண்டவன்றே ” என்று - பாணப ஹுவநச் சேதநசேஷடிதத்தையும் ; “ அன்று மண்ணீரெரிகால் ” என்றுதொடங்கி “ அப்பனன்று முதலுலகம் செய்ததுமே ” என்று-ஐகத்ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும் ; “ மேய்நிறை கீழ்புக ” என்றுதொடங்கி “ அப்பன் தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தானே ” என்று - கோவர்த்தநோத்த (பு) ரணஸாமர்த்யத்தையும் நடநுபவித்து ; “ குன்றமெடுத்தபிரானடியாரொடு மொன்றி சின்றசடகோபன் ” என்றுமகிழ்ந்துகால் த (ய) ரித்து நின்றாயிற்று.

(க) “ நநாசிவரூபவிபரூபந - நந்தாமிபஸ்யநாபிதர்ஸகேந ” என்னக்கடவதிறே. (ஊழிலலைதன்னை) பழையதாய்க் கழிந்தவந்தவபதாநங்களை. (இன்றுபோல்கண்டு) ப்ரத்யக்ஷமாக இன்றுபோலே யநுபவித்து. (தானுரைத்தமாறன்சொல்) தாமநுபவத்துக்குப் போக்குவிட்டருளிச்செய்த வரீழ்வார் திவ்யஸூக்தியை. (பன்னுவரே நல்லதுகற்பார்) ஆராய்ந்ததுஸந்திக்குமவர்களே, தங்கள் ப்ரியஹிதங்களுக்குமுப்பாக விலக்ஷண ஸப்தங்களை யப்யஸிப்பராவர். ஓ தங்கள் ப்ரியஹிதங்களுக்குமுப்பாக ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணமென்றறிந்ததுஸந்திக்குமவர்களே, எல்லாமறிந்தது ஸக்தித்தவர்களென்றதாயிற்று. (சுசு)

(க) ௪௪-அ-௧௨-௧௦௫.

ஓ இது “மாறந்தான் பன்னுவரே” என்றபடித் தைப்பற்ற.

மூ.—கற்றோர்களுதும் விசயங்களுக்கெல்லாம்
பற்றும்விபவகுணப்பண்புகளை—உற்றுணர்ந்து
மண்ணிலுள்ளோர் தம்மிழைவ வாய்ந்துரைத்தமாறன்சொல்
பண்ணிவினிதான தமிழ்ப்பா. (சுரு)

பதவுரை.

கற்றோர்	ஸகலஸாஸ்தா தாத்பர்யங்களை யுங்
	சுற்றவர்களான தஸாதவஸு-
	தேவாதிகள்
கருதும்	ஆதரிக்கிற
விசயங்களுக்கு எல்லாம்	விஜயங்களுக்கெல்லாம்
பற்று ஆம்	ஆஸ்ரயமாகிய
விபவகுணப்பண்புகளை	விபவாவதாரகுண ஸ்வபாவங்களை
உற்று உணர்ந்து	ஆராய்ந்தறிந்து
மண்ணில் உள்ளோர்தம் இழைவ பூமியிலுள்ளவர்கள் பகவதறுப	வத்தை இழக்கும்படியை
வாய்ந்து உரைத்த	பொருந்தி அருளிச்செய்த
மாறன்சொல்	ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸங்கீத்யானது
பண்ணில் இனிதான	பண்ணிசையில் பரமபோக்பமான
தமிழ்ப்பா	தராவிட ப்ரஹ்மஸம்ஹிதை. (சுரு)

அவ. — (கற்றோர் கருதும்) இதில் - “விஜயங்களுக்கடிபான விபவங்களையிழப்பதே” என்று வெறுத்தபடியை யறுவதித்தரு ளிச்செய்கிறார். அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன விஜயபரம்பரைக்கடி யானவிபவகுணங்களை யறுஸந்தித்து “படுக்கைக்கீழேதன(யந)ங் கிடக்கக்கால்வீங்கிச்சாவாரைப்போலே, இம்மஹாநிதியுண்டா யிருக்கவிவர்களித்தையிழந்து அகர்த்தப்படுவதே” என்றுஸம்ஸாரி களிழவுக்குவெறுக்கிற * சுற்றாரிராமபிரானிலர்த்தத்தை “கற்றோர் கருதும்” இத்யாதிபாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(கற்றோர் கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம் பற்றும் விபவகுணப்பண்புகளை உற்றுணர்ந்து) அதாவது - ஸகலஸாஸ்தா தாத்பர்யங்களைக்கற்ற சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீவஸுதேவா, ஸ்ரீஜாம்பவான்

மஹாராஜர், திருவடி முதலாயுள்ள வவதார விஜயஹர்ஷிகளானவர்
கள், ஆதரிக்கும் விஜயங்களுக்கெல்லாமாய்ரயமாயுள்ள வவதாரமா
ன விபவகுணஸ்வபாவங்களை; அவதாரந்தோறும் ததநுகுணமாக
குணங்களும் பேதித்திறே யிருப்பது; அவைதானுபரித ரகஷணத்
துக்குறுப்பாகையாலே; அவற்றின் ஸ்வபாவத்தை யுற்றுணர்ந்து-
அவற்றின்படியை மேலெழுவன்றிக்கே அந்தரங்கமாக வாராய்ந்து.
அதாவது - (க) “ராரோ ராரோ ராரி ஜகி - ராரோ ராமோ
ராமஜிதி” என்றும், “கற்பாரி ராம பிராணையல்லால் மற்று
ங்கற்பரோ” என்றும் நடந்தமை கேட்டும் - நாட்டிற்
பிறந்தவர் நாரணற்காளன்றியாவரோ” என்றும், “தன்மை
யறிவாரை யறிந்தும் - கேட்பார்கள் கேசவன்கீர்த்தியல்லால்
மற்றுக்கேட்பரோ” என்றும், “தோற்றியசூழல்கள்கிந்தித்து
தன்மையறிபவர் தாமவற்காளன்றியாவரோ” என்றும், “கேழற்
றிரு வருவாயிற்றுக் கேட்டுமுணர்ந்தவர் - சூழல்கள் கிந்திக்கில்
மாயன்கழலன்றிச் சூழ்வரோ” என்றும், “கோட்டங்கை வாமா
னாப்ச் செய்தகூத்துக்கள் கண்டும் - கேட்டுமுணர்ந்தவர் ‘கேசவற்
காளன்றியாவரோ” என்றும், “கொண்டங்குத்தன்னொடுங்கொண்
டுடன் சென்றதுணர்ந்தும் - கண்டுந்தெளிந்தும் கற்றார் கண்ணற்
காளன்றியாவரோ” என்றும், “ஐரணியனாகத்தை மல்லலரியுருவாய்
ச்செயத மாயமறித்தும்-செல்வவுணர்ந்தவர் செல்வன்றன்சீரன்றிக்
கற்பரோ” என்றும், “நடந்த நல்வார்த்தை யறிந்தும் - மாயவற்
காளன்றியாவரோ” என்றும், “அவன் செய்யும் சேமத்தை யெண்
ணித்தெளிவுற்று- மாயவற்காளன்றியாவரோ” என்றுமிப்படிப்பத்
தும்பத்தாக வாராய்ந்தென்கை. (மண்ணிலுள்ளோர் தம்மிழலை)
“அவன் குணமிப்படியா யிருக்கவித்தை யிழப்பதே” என்றுபூமிபி
லுண்டானவர்கள் பகவத்குணாநுபவா ஸாபத்தை. (வாய்ந்துரைத்த
மாறன்சொல்) ஸாஸபராய்க்கிட்டி நின்று அந்தரங்கமாக வருளிச்
செய்தவாழ்வார் திவ்யஸூக்தியானது. (பண்ணிலினிதான தமிழ்
ப்பா) நட்பாகத்தோடேகூடி, த்ராவிடஸப்தருபமான சந்தஸ்ஸா-
இப்படி காதத்தோடேகூடின விதுவுமொரு சந்தஸ்ஸே யென்றிடு
வாராயிருக்கிறது. (சுரு)

மூ.—பாமருவுவேதம் பகர்மால்குணங்களுடன்
ஆமழகுவேண்டப்பாடாமவற்றைத்—தூமனத்தால்
நண்ணிபவனைக்காண நன்குருகிக்கூப்பிட்ட
வண்ணலை நண்ணுரேழையர்.

(சுசு)

பதவுரை.

பாமருவுவேதம் பகர்

சந்தஸ்ஸு-பக்தளோடு கூடின வேதங்

மால்குணங்களுடன்

களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற

பவ்யமான கல்யாணகுணங்களோ

டேகூடி

ஆம் அழகு வேண்டப்பாடாம்

நன்றான அழகு மேன்மையாகிறது

அவற்றை

அவற்றை

தூமனத்தால் நண்ணி

பரிமாத்தாந்தஃ கதணஸாக்ஷாத்

காரத்தாலேகிட்டி அநுபலித்து

மேற்சொன்ன குணவியிஷ்டனான

வனை ப்ரத்பக்ஷமாகக்கிட்டி அநு

பலிக்க இச்சித்து

நன்கு உருகி

நன்றாயுருகி

கூப்பிட்ட

ஓ என்று கூவின

அண்ணலை

ஸ்வாமியான ஆழ்வாரை

நண்ணுர்

ஆஸ்ரயிபாதவர்கள்

ஏழையர்

ஏழைகளாவர்.

(சுசு)

அவ.—அநுபத்தாரூம்பாட்டு. (பாமருவு) இதில்-எம்பெரு
மானுடைய குணங்களைச் சொல்லிக்கூப்பிட்ட பாகரத்தை யநு
வதித்தருளிச்செய்கிறார், எங்ஙனேயென்னில் ; * கற்பாரில்,
நிரவதிகபோக்யங்களான கல்யாண குணங்களையுடைய வெம்பெ
ருமானுடைய ப்ராப்யத்வம் ப்ராபகத்வம் விமோதிநிவர்த்தகத்வ
மாகிற விவ்வேஸ்வபாவங்களை யநுஸந்தித்து, 'இப்படி குணங்க
ளுனவனை யநுபலிக்கவேணும்' என்றானைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே,
அம்புபட்டாரைப்போலே கிடந்துழைக்கின்றபாமருமுவு
ல்கிலர்த்தத்தை "பாமருவுவேதம்" இய்யாதியாலே மாருதிச்செய்கி
றாரென்கை.

வ்யா. (பாமருவு வேதம் பகர்மால் குணங்களுடனாமழகுவேண்
டப்பாடாமவற்றை) ச(உ)ந்தஸ்ஸுக்களோடே கூடின வேதப்ரதி
பாத்யமான குணங்களோடே கூடி நன்னுனவழகு மேன்மைபாகிற
வவற்றை; (தூமனத்தால்நண்ணி)(க) “பிநவாது விஸு-ஓக்ர-மந
ஸாதுவிஸு-த்தேந” என்று மாநஸஸாக்ஷாத்கிரத்தாலே கிட்டியது
பளித்து. (அவனைக்காண) கீழ்க்த குணவிரிஷ்டனானவனைப் ப்ரா
த்யக்ஷாநுபவம் பண்ணவேணுமென்று இச்சித்து. (நன்குருகிக்கப்
பிட்ட) நன்குகவுருகி, அந்தப்ரேமானுகுலமான வருகுதலோடே
கூப்பிட்ட.

(அண்ணலை நன்னுரேழையர்) 5 அதர்வது - வேதம்
பகர்மால் குணங்களாவது (உ) “ஸவ-ஓக்ர-காரிந-ஸர்வாந்
காமாந்” என்கிற கல்யாண குணங்கள்; அவைதான் ப்ராப்யங்க
ளாயும் ப்ராபகங்களாயு மிருக்குமிதே. மேக்ஷதஸையில் ப்ராப்
யமாய் முமுக்ஷுதஸையி லனுபவிப்பார்க்கு அவதாராதிக்ஷி
ப்ராப்பத்வ ப்ராபகத்வமாகிற வுப(ஊ)யாகாரத்தையு முடைத்தா
யிருக்கும்; ஆகையாலே “பாமருமுவுலகும்படைத்த பற்பநாபா
வே” என்றுதொடங்கி “தாமரைக்கையாவோ வுன்னையென்று
கொல் சேர்வதுவே” என்றும், “என்றுகொல் சேர்வதந்தேந”
என்றுதொடங்கி “நின்றிருப்பாதத்தையான்” என்றும் - ப்ராப்யத்
வத்தையும்; “கரத்தவெங்குத்தாவோ” என்றுதொடங்கி “உன்னை
நெருக்குத்தலைப்பெய்வனை” என்றும், “எங்குத்தலைப்பெய்வன்
நான்” என்றுதொடங்கி “என்னுடைக்கோவலனை” என்றும்,
“என்னுடைக்கோவலன்” என்றுதொடங்கி “என்னுடையாருயிரா
ரெங்கனை கொல்வந்தெய்துவரே” என்றும், “வந்தெய்துமாறறி
யேன்” என்றுதொடங்கி “என்றிருமார்பனை” என்றும், “என்
றிருமார்பன்றன்னை” என்றுதொடங்கி “விசும்பரளியைக்காணே
னே” என்றும், இப்படியஞ்சுபாட்டாலே - அவனுடைய ப்ராப
கத்வத்தையும்: “ஆளிபைக்காண்பரியாய்” என்றுதொடங்கி “அ
டர்த்தானையும் காண்டுக்கொலோ” என்றும், “காண்டுக்கொலோ
நெஞ்சம்” என்றுதொடங்கி “அமாரிபேற்றினைபே” என்றும், இவ்
விரண்டு பாட்டாலும் - வீரோதி நிரஸஸீலத்தையும்; ஏற்றரும்

வைகுந்தத்தை யருளும்நமக்காயர் குலத்தீற்றிளம்பிள்ளை" என்று மே, சுப்பிரதத்வத்தையும்.

இப்படியான (க) 'வெஹவொநுபகவுரணமண்ணி - பஹ வோந்ருபகவ்யாணகுணம்' என்கிற விக்ருணக்களோடே நகரூன வழிகையும். அதாவது - 'பற்பநாபாவோ' என்று - (உ) * கொப் பூழிலெழுமலப்பூவழிகையும், 'பற்பநாதாவோ, தாமரைக் கண்ண வோ, தாமரைக்கையாவோ,' - 'செய்யநின்றிருப்பாதம்' என்று - திவ்யாவயவெள்ளந்தர்பத்தையும், 'காத்தவெங்குத்தாவோ' என் று-ஸமுதாயஸோபையையும், 'பூத்தண்டிழாய் முடியாய்' என்று ஒப்பனையழிகையும், 'என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே' என்றும் 'செஞ்சுடர்க்கோதிகள் பூத்தொருமாணிக்கம் சேர்வதுபோல்' என்றும் - வடிவழிகையும், 'என்றிருமார்பினையே' என்று - ஸ்ரி யப்பதியாகையால் வந்தசேர்த்தி யழிகையும், அத்தோடே வேண் டப்பாட்டையும், அதாவது - 'மூவுலகும்படைத்த' என்று - ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வமும், 'மூவுலகும்படைத்த' என்று - ஸ்ருஷ்ட மான ஜகத்தைத்தன் காலின் கீழேயாம்படி யெல்லையுந்நுமீட்டும், அதுக்குமேலே 'தாமரைக்கண்ணாவோ' என்று - புண்டரீகா ஷத்வத்தால் வந்தமேனீமையையும், 'அரன் நான்முகனேத்தும் செய்யநின்றிருப்பாதம்' என்று ஸர்வஸ்மா த்பரத்வத்தையும், 'என் மலைமகள் கூறன்றன்னையென்றுமென்னுமகளை யகம்பால்கொண்ட நான்முகனைநின்ற சசிபதியை' என்று-அவர்களுக்கு அந்தராத்மத யாகிர்வாஹகனுன படியையும் இவற்றாலே பவித்தவேண்டப்பாடி டுவையென்கை.

(நாமனத்தால் நண்ணிபித்யாதி) கீழ்க்கங்களான விவற்றை (ங) 'தூமனத்தனனாய்' என்கிற பரிபுரத்தமான ஜ்ஞாந விஷய மாம்படி யதுபவித்து, ஏவம்விதனுனவனை, ப்ரத்யக்ஷஸாக்ஷாத்கா த்தாலே யதுபவிக்கனிச்சித்து, பக்திபாரவஸ்யத்தாலே த்ரவிபூத ராய்க்கூப்பிட்ட 'பற்பநாபாவோ' 'காத்தவெங்குத்தாவோ' 'விசும் பாளியைக்காணேனோ' என்றிப்படி விஷாதா(உ) தியபத்தாலே கூப்பிட்ட, (அண்ணலை நண்ணுரோழையர்) இதரவிஷயத்திலே சபல ராய் ததலாபத்திலே கூப்பிடுகிற ஸம்ஸாரிகள்நடுவே, பகவதொப

மூ.-ஏழையர்களுஞ்சை யினகுவிக்குமாலழகு

சூழவந்துதோன்றித்துயர் வினைக்க - ஆழமனம்

தன்னுடனேயவ்வழகைத்தானுரைத்த மாறன்பால்

மன்னுமவர் தீவினைபோம் மாய்ந்து.

(சுள)

(ஊ)த்தலே கூப்பிடுகிற ஸர்வாத்மஸோஷியான வாழ்வாரையாஸ்ர
யியார்கள். அதுக்கடி-இதரவிஷயசாபல்யமிடுற. "இப்படி ஸுலப
ராய் ப்ராப்தஸோஷியான வாழ்வாரை லபியாதே இதரவிஷய சபல
ராவதே" எனறுவெறுக்கிறார்.

(சுசு)

பதவுரை.

ஏழையர்கள்

நெஞ்சு

இளகுவிக்கும்

மால் அழகு

சூழவந்து தோன்றி

துயர்வினைக்க

ஆழம் மனம் தன்னுடனே

அவ்வழகை

தாம் உரைத்த

மாறன்பால்

மன்னுமவர்

தீவினை

மாய்ந்துபோம்

சபலரான ஸம்ஸாரிகளுடைய

மனஸஸை

உருக்குகின்ற

எம்பெருமானுடைய அழகானது

எங்குஞ்சூழ்ந்து காணப்பட்டு

வருத்தத்தை உண்டாக்க,

அதிதுன்பக்கடலில் ஆழ்ந்த மனத்

தோடு

அந்த ஸௌந்தர்யத்தை

தாமே அநுபவித்தருளிச்செய்த

ஆழ்வார் விஷயத்தில்

பொருந்தியிருப்போருடைய

பாவமானது

நசித்துப்போம்.

(சுள)

அவ. - அநுபத்தேகழாம்பாட்டு(ஏழையர்களுஞ்சை) இதில் -

அவனுடைய வுத்தமாக்கத் தலழகு ஒருமுதமாய் நவிகிறபடியைப்
பேசுகிற ஸஞ்சத்தியையதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்கேயென்
னில்; "யல்குரீலச்சுடர்தழைப்ப" என்னுகீழ் ப்ராஸ்தமமான வெம்,
பெருமானுடையவழகு திருவுள்ளத்திலே யூற்றிருந்து, அத்தையே
யிடைவிடாமல் (ஊ)பாவித்து(ஊ)பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்
வழகு ப்ரத்பக்ஷ ஸமாநாகராயத்தோற்றி, தனித்தனியும் திரளவு
மொருமுகஞ்செய்துகலிய, தாம் நவிவுபட்டுச் செல்லுகிறபடியை,

உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிறொன்றொருபாட்டி பாசுரத் தாலே யருளிச்செய்கிற * ஏழையரானியிலர்த்தத்தை “ஏழையர் கள்” இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறொன்கை.

வ்யா.-(ஏழையர்கள் நெஞ்சையினருவிக்கும் மாலழகு)ச(அ)ப லைகளான வபலைகளுடைய மருஸ்சை த்ர(உ)னிப்பிக்கும் ஸர்வேஸ் வரனுடைய * ஸ்மயமாந முகாம்புஜத்தில் நயநெளந்தர்பம். (சூழவந்து தோன்றித்துயர்விளைக்க) எங்கும்சூழ்ந்து ஸ்ம்ருதிவிஷ யமாய் பாத(வாப)கமாவிறே துக்கத்தைவிளைப்பது. அதாவது(க)- “வ்யுகேஷ்யுகேஷஹிபஸ்யூரதி - வாஸஹவ்யூதிவாங்கட - வ்ருகேஷ வ்ருகேஷஹிபஸ்யாமி-பாசஹஸ்தமிவாந்தகம்” என்னும்படி, “ஏழை யரானி யுண்ணுமினைக்கூற்றங்கொலோ வறியேன்” என்கிறமுதற் பாட்டை வடியொத்தின்படி.

(ஆழுமனந்தன்னுடனே யவ்வழகைத்தானுரைத்த) “வெண் ணெயுண்டான்றிரு முக்கெனதானியுள்ளேமாட்டியவல் விளக்கின் சுடராய் நிற்கும்” என்றும், “நீலநெடுமுகில்போல் திருமேனி யம்மான் தொண்டைவாயேலுந்திசையுளெல்லாம் வந்துதோன்றும்” என்றும், “கண்ணபெருமான் புருவமவையேயென்னுயிர் மேலன வாயடுகின்றன வென்றுநின்றே” என்றும், “குன்றமெடுத்தபிரான் முதுவலெனதாசியடும்” என்றும், “பைவிடப்பாம்பணையான்றிருக் குண்டலக்காதுகளே கைவிடலொன்று மின்றியடுகின்றன” என் றும், “பெருமான்நன்றிரு துதலேகாள் மன்னியாகியடும்” என்றும், இப்படித் தனித்தனியும்; “கோளிழைத்தாமரையும்” இத் பாதிப்படியே ஒருமுகமாகவும்; அதுக்குமேலே, (உ) “செங்கமலப் பூசில் தேனுண்ணும்வண்டேபோல் பங்கிகள்வந்துள் பவளவாய் மொய்ப்ப” என்றும், (ங) “ஓராடவய-ஓண விஷஜிதகடகட - லலாட பர்யந்த விளம்பிதாலகம்” என்றும்சொல்லும்படியாய், “மாயன் சூழல்விள்கின்ற பூந்தண்டுழாய் விரைநாறவந்தென்னுயிரைக்கள் கின்றவாறு” என்று மருளிச்செய்தவையென்கை.

இப்படி துக்கமக்கமான மருஸ்சுடனே. (அவ்வழகைத் தானுரைத்தமாறன்பால் மன்னுமவர் தீவினைபோம்மாய்ந்து) நிர

மு —மாயாமறன்னைவைத்த வைசித்திரியாலே
 தியாவிசித்திரமாச்சேர்பொருளோ —ஆயாமல்
 வாய்ந்துநிற்குமாயன் வளமுரைத்த மாறனைநாம்
 எய்ந்துரைத்து வாழுகளென்று. (சுஅ)

வதிகபோக்யமான அந்த உத்தமாங்கத்திலே ஸௌந்தர்யத்தை
 யறுபவித்தருளிச்செய்த வாழ்வார் விஷயத்திலே பொருந்தியிருக்
 குமவர்களுடைய ப்ரபலப்ரதிபந்தகம் கசித்துநிர்ஸேஷமாகப்
 போம் தீவினை - துஷ்டம். «மாறன்சொல்மன்னுமவர் தீவினை
 போம்மாய்ந்து» என்றுபாடமானபோது, ஆழ்வாரருளிச்செய்த
 திருவாய்மொழியை மகிஸ்ஸிலேபொருந்தி யறுஸந்திக்குமவர்கள்
 ப்ரதிபந்தகம் நிர்ஸேஷமாகப் போமென்றபடி. (சுஎ)

பதவுரை.

மாயாமல்தன்னைவைத்த	தமது ஸேஷத்வஸ்வரூபம் நயிபா மல் தம்மைவைத்த
வைசித்திரியாலே	விசித்திராகராதையாலே
தியாவிசித்திரமா	தி முதலான பஞ்சபூதங்களும் ஒன் றின் காரியம் ஒன்றுக்கின்றிக்கே வெவ்வேறுருவாய்
சேர்பொருளோடு	சேதநவர்க்கங்களும் அப்படியே வெவ்வேறுருவ மாகையாலே விசித்திரமாய்ச்சேர்ந்த பதார்த தக்களோடே
ஆயாமல்	அவற்றின் தோஷங்களை ஆராயா மல்
வாய்ந்துநிற்கும	அவற்றோடு பொருந்திகிற்கிற
மாயன்வளம்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய விபூதியிஸ் தாரத்தை
உரைத்த	அருளிச்செய்த
மாறனை	ஆழ்வாரை
நாம் எய்ந்து உரைத்து	நாங்கிட்டி அவர் திருநாமங்களைச் சொல்லி
வாழ்களென்று	வாழ்க்காலம் எக்காலமோ ? (சுஅ)

அவ.—அதுபத்தெட்டாம்பாட்டு. (மாயாமல்) இதில் - எம் பெருமான் காட்டின விசித்ராஜகதா காரதையை யதுபவித்து விஸ்மிதராயருளிச்செய்த திவ்யஸூக்தியை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனையென்னில் * ஏழையராவியில் - உருவுவெளிப்பட்டாலே நோவுபடும்படி யாற்றாமை கரைபுரண்டிருக்கச் செய்தேயும், தம்மையறியாதபடிவைத் துநோக்கிக்கொண்டு போருகிற விவ்வாஸ்சர்யத்தைக் கண்டு இவர் விஸ்மிதராக, “இதொன்று கண்டோநீர் இப்படி விஸ்மயப்படுகிறது,” என்று அவன் தன்னுடைய வாஸ்சர்ய ஜகதா காரத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, அதை யதுபவித்து விஸ்மிதராகிற மாயாவாமன னிலர்த்தத்தை “மாயாமல் தன்னவைத்த” இயாதியாலே யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(மாயாமல் தன்னவைத்தவை சித்திரியாலே) அதாவது - ஸரண்பனான வுனக்கு அஜ்ஞாநாஸக்திகளாகிற தோஷமின்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணங்களுண்டாயிருக்க, ஸரணாகதனான வெனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்யசதித்வங்களும் ஆர்த்தியுழண்டாகையாலே அதிகாரி மாந்த்யமின்றிக்கேயிருக்க வைத்தனிடில் பொருந்தாதவென்னை வைத்து நடத்திக்கொண்டுபோகிறதுக்கு ஹேதுவென்?” என்று-“பாசங்கள்நீக்கி” என்றதொடங்கி ‘மாயவனே யருளாய்’ என்று அவன்றனைக்கேட்க, அவனும் அதுக்கு நிரூபணமாக “இதொன்றிருந்தபடியென்? என்று இவ்வாஸ்சர்யத்திலே இவர்விஸ்மிதராக, அவனவற்றைக் கண்டுவைத்து ‘இதோராஸ்சர்யமோ’ என்று தன் விசித்ராஜகதா காரதையைக்காட்ட, (தீயாவிசித்திரமாச்சேர். பொருளோடு) ‘மாயாவாமனனே’ என்றதொடங்கி ‘இவையென்னவிசித்திரமோ’ என்றத்தைப்பின்சென்றருளிச் செய்தபடி.

தீயாதியாக பஞ்சபூதங்களுமொன்றின் கார்யமொன்றுக்கின்றிக்கே விவிதா(டா)காரமாய் சேதநவர்க்க(ம-நீ)ங்களுமப்படியே விவிதா காரமாகையாலே விசித்ரமாய்ச்சேர்ந்த பதார்த்தங்களோடு, (ஆயாமல் வாய்ந்துநிற்கும் மாயன்) அவற்றின் தோஷங்களை யாவாமல் வாய்ந்து நிற்கும்மாயன். “ஓயாமல் வாய்ந்துநிற்கும்” என்றுபாடமாய், நிரந்தரமாச்சேர்ந்து நிற்குமென்றாகவுமாய்,

மு.-என்றனை நீ யிங்குவைத்ததே துக்கெனமாலும்
என்றனுக்கு மென்றமர்க்கு மின்பமதாம்—நன்றுகவி
பாடவெனக்கைம்மாறிவாமை பகர் மாறன்
பாடனைவார்க்குண்டாயின்பம். (கூக)

பொருத்திற்குமாச்சர்ய ஸக்தியுத்தனான ஸர்வேஸ்வரன். “மா
யா” என்றத்தைப்பேசினபடி. (வளமுரைத்த) விபூதிவிஸ்தா
த்தை யருளிச்செய்த.

அதாவது - (க) “வ - ரா ஹ - கு ஸ்வா ரூ டி - ரு - டி - ரு - டி -
தகெ - ரா பவஸாஜாவஹ: - புராபூதவாம்ருதார்த்தாத்: - நக்ரோ
தவஸமாபந்: ” என்னும்படி, “அங்கன்மலர்த்தன்மொழாய்
முடி யச்சதனை யருளாய் - பின்னும் வெங்கண் வெங்குற்றமுமா
மிவைபென்னவிசித்திரமே” என்றும், “சித்திரத்தோர்வலவா - வித்த
கத்தால் நின்றி” என்றும், “எள்ளவிழ்தாமரைக் கண்கண்ணனே -
உள்ளப்பல் யோருசெய்தி” என்றும், “பாசங்கள் நீக்கியென்னை -
இவையென்னமயக்குக்களே” என்றும், “மயக்காவாமனனே - இவை
யென்னதுயரங்களே” என்றும், “துயரங்கள் செய்யுங்கண்ணு -
இவையென்ன சுண்டாயங்களே” என்றும், “என்னசுண்டாயங்களா
லெக்டனே நின்றிட்டாய் - இவையென்னவியற்கைகளே” என்றும்,
“என்னவியற்கைகளால் நின்றிட்டாய் - உலப்பில்லை நுணுக்கங்
களே” என்றும், “இல்லேநுணுக்கங்களே - அச்சதனை - அதுவே
புனக்காம்வண்ணமே” என்றுமிப்படி அவன் விசித்ர விபூதிவிஸ்த
தாயுத்தனாயிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்தவையென்கை. (மாயன்
வளமுரைத்தமாறனை) இப்படி விசித்ரஜகதாசுரானுவன் ஸம்பத்
தை யநுபவித்தருளிச்செய்த வாழ்வாரை. (நாமேயந்தரைத்து
வாமுநாளென்று) நாம்கிட்டி அவர் திருநாமங்களைச்சொல்லி வா
முக்கால்மாகவற்றோ? அன்றுமொருநாளாகவற்றோவென்றபடி-கூஅ

பதவுரை.

என்றனை	‘ஸம்ஸாரத்திற்பொருத்தாதஎன்னை
நீ இங்குவைத்தது	நீ இவ்விபூதியில் வைத்தது
எதுக்குளென	எதற்காக? என்று(எம்பெருமானே ஆழ்வார்) கேட்க.

மாலும்	எம்பெருமாலும்
என்றனக்கும்	“எனக்கும்
என்தமர்க்கும்	என் அடியார்க்கும்
இன்பமதா	போக்யமாக
நன்று கவிபாட என	நல்லகவிகளைப்பாடும் பொருட்டு”
	என்று விடையருள,
கைமாறுஇலாமை	எம்பெருமான் செய்த உபகாரத்
	திற்குப் பாத்யுபகாரம் தம்மிடத்தி
	வில்லாமையை
பகர்	அருளிச்செய்த
மாறன்பாடு	ஆழ்வார்பக்கவில்
அணைவார்க்கு	கிட்நிமவர்க்கு
இன்பம் உண்டாம்	ஆகந்தமுண்டாகும். (சு.க)

அவ, — அறுபத்தொன்பதாம் பாட்டு. (என்றனை நீ) இதில் - அவன் திருவாய்மொழிபாடுளித்தபடியை யறுஸந்தித்து நடுபடுகிற பாசுரத்தை யறுவதித் தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனே மென்னில்; “எனக்கு ருசியின்றிக்கே யிருக்க ஸம்ஸாரத்திலே என்னை வெவ்வுத் துக்கு ஹேதுவென்?” என்றுகேட்க, “உம்மைக்கொண்டு நமக்கும் நம்முடையார்க்கு மறுபவிக்கலாம்படி விலக்ஷணமான திருவாய் மொழிப் பரபந்தத்தைப் பாடுவித்துக் கொள்ளவைத்தோங்கா ணும்” என்று நேர்கொடுநேரான பரிஹாரத்தை அவனருளிச்செ ய்ய, “வேதங்கள், வ்யாஸாதிகள், முதலாழ்வார்கள், இவர்களுண் டாயிருக்க, அத்யந்த ஹேயமான வென்னைக்கொண்டு, வேதங்க ளாலு மெல்லே காணவொண்ணாத தன்வைபவத்துக்குத் தகுதியாக விலக்ஷணமான திருவாய்மொழியைப் பாடுவித்துக் கொண்ட விம்மலோபகாரத்துக்கு உபய விபூதியிலும் ஸத்ருஸ்மாகச் செய் யத் தக்கதொரு பாத்யுபகார மில்லை” என்று தலை சிவத்துப்படு கிற * என்றைக்கு மென்னையிலர்த்தத்தை, “என்றனை நீ” இப்பாதி யாலே யருளிச்செய்கிற ரென்னை.

வ்யா—(என்றனை நீ யிங்குவைத்த தேதுக்கென) அவன் காட் டினதானையாலே விசித்ரா விபூதியை யறுபவித்து, மீளவும் பூர்வப்ர

க்ருதமான தம்முடைய ஸந் கைய, “பாசங்கள் நீக்கி யென்னை யுனக்கேயறக் கொண்டிடு நீவாசமலர்த்தண்டுழாய் முடி மாயவனே யருளாய்” என்று கேட்க, (என்றனை நீ) ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாத வென்னை நீ; ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாதாரை யேற விடுகைக்கு ஸர்வஸக்தியுத்தனான நீ. (இங்கு) * இருள் தரு மாஞாலமான விவ்விபூதியிலே. (வைத்ததேதுக்கென) ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாயிருக்க, என்ன ப்ரயோஜநத்தைப் பற்றவைத்த தென்ன,

(மாலுமென்றனக்கு மென்றமர்க்கு மின்பம்தா நன்றுகனி பாடவென) திருமாலான வெனக்கினிதாகவும், * திருமால டியாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இனிதாகவும், விலக்ஷணமாய் “கவியமுதம்” என்னும்படியானவினிய கனிகளைப் பாடவைத்தோ மென்ன; தன்னைக் கவிபாடுகைக்கு, வேதங்களும், அததைப் பின் சென்ற வைதிகரான வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளான பரமருஷி களும், * செத்தமிழ் பாடிவாராய் (க) “பெருந்தமிழுனல்லேன் பெரிது” என்று ப்ரஸம்ஸிப்பாருமான முதலாழ்வார்களு முண்டா யிருக்க, (கவிபாடவென கைம்மாதில்லாமை) “கவிபாட வைத் தோம்” என்றவிந்த வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகார மில்லாமையை.

(பகர் மாறன்) அருளிச்செய்த வாழ்வார். அதாவது-“என் றைக்கும் - என் சொல்லி திற்போ” “என்சொல்லி நிற்பன் - என் முன் சொல்லும் மூவுருவாமுதல்வனை” “ஆம்முதல்வனின்வென்று- என் வாய் முதலப்பனை பென்று மறப்போ” “செப்பமே செய்து திரிகின்ற சோகண்டு - அப்பனையென்று மறப்பன்” “சீர்கண்டு கொ ண்டி - பார் பாவின் கவிபாடுபரமரே” “இன்கவிபாடும் பரமகவிக ளால் தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவிபாது - வன்கவி பாடுமென் வைகுந்த நாதனை” “வைகுந்த நாதன் - எந்நாள் சிந்தித்தார்வ னோ” “ஆர்வனோ - சீர்பெறவின்கவி சொன்னதிறத்துக்கே” “திற த்துக்கு-உறப்பலவின் கவி சொன்ன உதவிக்கே” “உதவி கைம்மா றென்னுயிர் - எதுவுமொன்று மில்லை செய்வதிற்கு மங்கே” என்றி ப்படி உபகார ஸம்ருத்யதிஸ்யத்தாலே யீடு பட்டருளிச் செய்த வையென்கை.

அவ. — எழுபதாம் பாட்டு. (இன்பக்கவி) இதில் - திருவாய்
மொழி பாடியடிமை செய்யப் பாரித்த திவ்யஸூக்தியை யநுவதித்
தருளிச் செய்கிறார்.

எங்ஙனே யென்னில்; தாம்பாடின திருவாய்மொழி கேட்கைக்
காகப் பெரியபிராட்டியாருடனே பேரோலக்கமாகத் திருவாறன்
னினையிலே அவன்வந்தெழுந்தருளி யிருக்கிறபடியை யதுஸந்தித் து
'நாமங்கே சென்று (க) 'திருமால்வன் கனி' என்றவாயோலைப்
படியே அவனுமவளுமான சேர்த்தியிலே திருவாய்மொழியை
அவர்களிருவரு முகந்து திருச்செவி சாத்தும்படி கேட்பித்தடிமை
செய்யப் பெறுவதெப்போதோ?" என்று மகோரதிக் கிற * இன்பம்
பயக்கவி லர்த்தத்தை, "இன்பக்கவி பாடுவித்தோனை" இத்தாதி
யாலே யருளிச்செய்குறரென்கை.

வ்யா, — (இன்பக்கவி பாடுவித்தோனை) “இன் கவி பாடியவீச
னை,” “இன்கவி யென்டித்து,” “என் நாமுதல் வந்து புருந்துநல்
லீன் கவி,” திருந்துநல்லீன்கவி, “வண்டின்கவி,” “சீர்பெறனின்
கவி,” “உறப்பலவின் கவி” “பதவியவன்கவி பாடியவப்பன்” என்
து கீரதியுய போக்யமான திருவாய்மொழியை யென்னைக்கொ
ண்டு பாடுவித்த உப்காசகனை. (இந்திரையோ டன்புற்றுவாழ் திரு
வாறன் விளையில்) பெரியபிராட்டியாரோடேகூட “திருவாய்மொழி
கேட்கைக்குப் பாங்கானவிடம்” என்றத்யாதரத்தைப் பண்ணிவா
ழ்ந்து கொடுபோருகிற திருவாறன் விளையில். அன்றிக்கே, இந்தி
ரையோடன்புற் றென்று - பெரிய பிராட்டியாரிடத்திலே ஸ்ரீகந்த
(திருவென்றுமாம். இத்தால் - “இன்பம் பயக்க” என்கிற முறை
பாட்டைக் கடைக்கித் தருளிச்செய்தபடி. (உ) “மாரிஸூதாயா
ஸாய-ஃ - ராமஸ்ஸுஸீதம ஸார்த்தம்” (க) * “மாரிஸூதாயா
பூவ்யுராஜ்யம் வுநாஸாபூவாநு । பூவ்யுஃகோஜகொரொ
கஃ - ராமஸ்ஸீதாமநுப்ராப்பராஜயம் புகாவாப்தவாந் । ப்ராஹ்ருஷ்ட
முதிதேகாலோகஃ” இதே.

(திருவாரண் வளையில் துன்பமறக்கண்டு) * ஏழையராவியல் துக்கமெல்லாம் தீர்க்கண்டு. (அடிமைசெய்க்கருதிய) கண்டால் செய்யும் கார்யமான கைக்கார்யம் செய்வையிலே மனோரதிக்கிற. அதாவது - "அன்புற்றமர்க்கு வலஞ்செய்து கைதொ

மூ -தேவனுறைபதியிற்சேரப்பெறுமையால்
மேவுமடியார் வசனமுமெய்நிலையும்—வாவையுந்தா
னாகிலேபஞ்சங்கித்தவை தெளிந்தமாறன்பால்
மாநிலத்தீர் நங்கண்மனம். (எக)

மூராள்களு மாகுங்கொலோ” “மாகந்த நீர்கொண்டு தூவிவலஞ்
செய்து கைதொழக் கூடுங்கொலோ” “நீடுபொழில் திருவாறன்
விளைதொழ வாய்க்குங்கொல் நிச்சலுமே” “வடமதுரைப் பிறந்த
வாய்க்கு மணி கிறக்கண்ணிரான்றன் மலரடிப்போ வகள் - எய்
பொழுதும் மனத்திங்கு சினைக்கப்பெற-வாய்க்குங்கொல்நிச்சலுமே”
“மதிள் திருவாறன் விளையுலகமனி புகழ்பாட” “திருவாறன் விளை
பென்னும் நீண்காமதுவே” “வாணனையாயிரத்தோள் துணித்தா
ன் சரணன்றி மற்றொன்றிலமே” “திருவாறன் விளையொன்றி வலஞ்
செய்ய,” “திருவாறன் விளையதனை மேவிவளஞ்செய்து கைதொழக்
கூடுங்கொ லென்னுமென் சிந்தனையே” “திருவாறன் விளையுற
தீர்த்தனுக் கற்றபின் - சிந்தை மற்றொன்றின் றிறத்ததல்லாத்தன்
மை” என்றிப்படியாயிற்று இவர்க் கவ்விஷயத்தில் கைங்கர்ய மனோ
ரதம் நடந்தபடி பென்கை.

“உபகார ஸ்மருதியோடே தன்சரிதைகளேவி யாகாமல்
* இன்பம் பயக்க விருந்த நிலத்தேவர்குழுவினே பாட்டுக்கேட்டிப்
பதாக காந கோஷ்டியையும் கேவபிரானறிய மறக்கவர்” என்றி
றே ஆசார்பஹ்ருதயத்தினு மருளிச்செய்தது. (ஊட்டிமை செய்
யக் கருதியமாறன் கழலே திண்டிதலோர்யாவர்க்கும் தேவு தர்ஸ
நாறுபவ கைங்கர்ய மனோரதத்தை யுடையவாழ்வார் திருவடி
களே, த்ருடரத்பவஸாய யுக்தராயுள்ளார்க்கெல்லாம்பரதேவதை.
ஆழ்வாரும் வேண்டா; நமக்கு உத்தேஸ்ய மாழ்வார் திருவடிகளே
யமையும். அன்றிக்கே, மாறன் ஸ்மல்சேர் திண்டிதலோருண்டு -
த்ருடரத்பவஸாய யுக்தரான மதூரகவி நாதமுநிபரப் பதூகளா
யுள்ளவர்கள், மற்றும் அந்யவஸாய† யுக்தராயுள்ள ஓல்லார்க்
கும் குலகைவமென்றாகவுமாம். (ஈ0)

பதவுரை.

மாநிலத்தீர்
தேவன் உறைபதியில்

பெரிய உலகத்திலுள்ளவர்களே!
எம்பெருமான் வாழ்கின்ற த்ருவா
றனவிளையென்ற தேவதரத்தில்

சேரப்பெருமைமால்	சேர்ந்துபாடி அடிமைசெய்யப் பெ ருமைமாலே
மேவும் அடியார் வசன் ஆம் மெய்கிலையும்	எம்பெருமான் றன்னை ஆர்வர்த் திருக்கிற அடியார்க்குப் பாதந் தரனும் நிலையிலும்
யாவையும் தான் ஆம் நிலையும்	சேதநாசேதநங்களெல்லாம் தான்? என்கிறசொல்லுக்குள்ளே அடங் கும்படியான நிலையிலும்
சங்கித்து	அதிசங்கைபண்ணி
அவைதெளிந்த	அவற்றை உள்ளவாறு தெளிந்த
மாறன்பால்	ஆழ்வார்விஷயத்தில்
நங்கள் மனம்	எங்கள் மனம் பதிந்திருக்கும் (எக)

அவ.-எழுபத்தோராய்பாட்டு (தேவனுறைபதியில்) இதில்-
அவனுடைய குணங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலும் மதிசங்கித்த வதிசங்
கையைப்போக்கினபடியைப்பேசினபாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்
செய்கிறார். எங்குளையென்னில்; இவர்மனோரதித்தபோதே அத்
தேசத்திலே புக்குத்திருவாய்மொழி கேட்டித்தடிமைசெய்யப் பெ
ருமைமாலேமிகவு மவஸந்நராய், “அவன் ஆர்வரிதபாதந்தான், ஸர்வ
நிர்வாஹகனென்றிருந்தோம், இவையுந்நம்மைத்தோற்றிப்பொய்யா
கிறதோ?” என்று இவர் அவன் குணத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் மதிசங்
கைபண்ண, கீழ்தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்
கொண்ட வுபகாரத்தை ஸ்மரிப்பித்து, அவன் தம்மதிசங்கையைப்
போக்க, அத்நையதுஸந்தித்து அதிசங்கைதிருகிற * தேவிமாரி
லர்த்தத்தை “தேவனுறைபதியில்” இப்பாதியாலே யருளிச் செ
ய்கிறாரென்கை.

வ்யா.- (தேவனுறைபதியில்) கீழே - “தன்மைதேவபிரா
னறியும்” என்னுட்படியான * தேவர்க்குந் தேவனுனவன், திவ்ய
மஹிஷியோடே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருவாறன் விளையிலே

புக்குப்பாடி யடிமைசெய்யப் பெருமையாலே யென்னுதல்; துந்
நிக்கு, “தேவிமாராவார் திருமகள் பூமியேவ மற்றமராட்செய்
வார் - அப்பனே காணுமாறருளாய்” “என்றென்றேகலங்கி” என்
று அவஸந்நராயென்னுதல். (மேவுமடியார் வசனுவெய்நிலையும் யச
வையும் தானு நிலையும் ஸங்கித்து) தன்னையாப்ரயித்திருக்கிறததீய
பர தந்த்ரனும் கிலையிலும், சேதநா ஽சேதநங்களெல்லாம் “தான்” என்
கிற சொல்லுக்குள்ளே யடங்கும்படியான கிலையிலு மதிஸங்கை
பண்ண

அதாவது - (க) “வூரக: பூரஜி: - ஸக்ஷே 3 ஃகர மூ
லங்குபாதி” - க்யாதபீராஜ்ஞம் - ஸங்கேமத்பாக்ய ஸங்க்
யாத” என்னும்படி, “உமருகந்துகந்த வருவம் சின்னுருவமாகி”
என்று தொடங்கி, “அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்”
என்றும், “இறந்ததும் நீடுப” என்று தொடங்கி “அறிவொன்றும்
சங்கிப்பன் வினையேன்” என்றும், இப்படி ஸ்வரூபத்திலும் குணத்
திலு மதிஸங்கை பண்ணின படியை வடியொற்றின படியென்
கை. இப்படி யாஸ்ரித பாரதந்தர்யத்திலும் ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்
திலும்பிறந்த விஸ்வங்கை நிவ்ருத்தமாம்படி பூர்வோபகாரத்தை ஸ்
மரிக்கும்படி, “மலாடிப்போதுக ளென்னெஞ்சத்தெப் பொழுது
மிருத்திவணங்கப் பலாடியார் முன்பருளிப” என்று உபகரித்ததை
ஸ்மருதி விஷயமாம்படி ப்ரகாசிப்பிக்க, அத்தை “தாள்களை யெனக்
கேதலைத்தலைச் சிறப்பத்தந்த பேருதவி” என்றறுஸந்தித்து ப்ரீத
ராய் தெளிந்தவென்கை.

(தெளிந்த மாறன்பால் மாநிலத்தீர் நங்கள் மனம்) இதர விஷயங்களிலே மண்டியிருக்கிற மஹாப்ருதிவியிலுள்ளவர்களே! உங்களைப்போலின்றிக்கே ஆழ்வார் விஷயத்திலேயாயிருக்கும். நம் முடைய மகஸ்ஸு. உங்களுக்கு இதரவிஷயத்திலேயாயிருக்கும், ஆழ்வார்க்கு பகவத்விஷயத்திலே யாயிருக்கும்; உபய வ்யாவ்ருத்தரான வெங்களுக்கு ஆழ்வார் விஷயத்திலே யாயிருக்குப் மகஸ்ஸு. (எக

(୫୫)

மூ.—நங்கருத்தை நன்றாக நாடிநிற்குமாலறிய
வின்கிவற்றிலாசை யெமக்குளதென்—சங்கையினால்
தன்னுயிரிற்மற்றினசை தானொழிந்த மாறன்றான்
அந்நிலையை யாய்ந்துரைத்தானங்கு. (எஉ.)

பதவுரை.

நங்கருத்தை	நம்முடைய ஹ்ருதயத்தை
நன்றாகநாடிநிற்கும்	நன்றாக ஆராய்ந்துபாருகிற
மால்அறிய	எம்பெருமான் அறிய
இங்கு இவற்றில் ஆசை	இவ்விபூதியில் விருப்பம்
எமக்கு உளதென்சங்கையினால்	எமக்குண்டென்னு மதிசங்கையா
	லே
தன்னுயிரில் மற்றில்	ஆத்மாத்மீயங்களில்
நசைதான் ஒழிந்த	விருப்பமற்ற
மாறன்	ஆழ்வார்
அந்நிலையை ஆய்ந்து	அந்த ஸ்வபாவத்தை ஆராய்ந்து
அங்கு உரைத்தான்	ஆராய்ந்தறிந்த அவ்வாறே அருளிச்
	செய்தார். (எஉ)

அவ.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு. (நங்கருத்தை) இதில் -
ஆழ்வார் ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்ற * நங்கள்வரிவளையை யநு
வதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்கனெனென்னில்; கீழ் - அதிசங்கை
தீர்த்தமாகாமாய், ஸ்வாபேகிதமான பாஹ்ய ஸம்ஸாரேஷம் பிற
வாமையாலே கலக்கி அவஸ்தார்த்தராபந்நராய், ஸ்வஜ்ஞான
வவனறிய நாடிநிறுத்தையிருக்க, நமக்கு ஸம்ஸாரத்திலே நசையு
ண்டாகவேணும்” என்றுபார்த்து ஆத்மாத்மீயங்களில் தாம் நசை
யற்றபடியை அந்யாபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்கிற * நங்கள் வரி
வளையிலர்த்தத்தை, “நங்கருத்தை” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்
கிறாரென்கை.

வ்யா. - (நங்கருத்தை நன்றாகநாடிநிற்கும் மால்அறிய) நம்மு
டைய ஹ்ருதயத்தை நன்றாக வராய்ந்துபாரும மால்அறியவென்
னுதல், நம்முடைய ஹ்ருதயத்தை நன்றாக விரும்பி வர்த்தித்துப்
பேரரும் ஸர்வேஸ்வரனறியவென்னுதல், * உள்ளத்தேயுறை

மு.-அங்கமார்பேணவவர் நடுவேவாழ்திருமாற்கு

இங்கோர் பரி-நிலைபென்றஞ்ச-சங்கம்

பரிவருளவென்னப்பயந்தீர்ந்தமாற

வரிமுற்றாள் சேர்ந்தவர் வாழ்வார்

(எக)

யும் மாலிதே இவா * கருத்தையுறவிந்தி ருதா ளை; இப்படி ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேஸ்வரவாநறியுட்படி. (இக்கவற்றிலாஞ்சபெய ம் குளவென் சங்கையினால்) இந்தவழியிலே (க) "பாசங்கள்நீக்கி யெண்ணே" என்றும்படி, பண்டே * ஏறாநிலும், * மாலுக்கு வையத்திலும் கைமுன்ற விவற்றிலாசை; * மறை யுபேகழித் திருக்கிற நமக்கு காமநியாமஸ் தானறிந்ததாகச் சித்தபேசு கையின் டென்று நீனைத்திருக்கிருனென்கிற சங்கையினாலே, (தன்னுயிரின் மறவில்களை தானொழிந்தமாற * முன் அக்கிலையபாட்டுந்துரைத் தானக்கு) ஆத்மாளிலும் அதுக்காலான வாத்மீயங்காளிலும் நசைய ற்றவாழ்வார், அந்தஸ்வபாவத்தையாராய்ந்தருளிக்கொடுத்தார் அத்த சையிலே.

அதாவது - (க) "ஹமந்யாஹிதீராவாபடி - ஹம்யாமஹ மிமாம்பாபாந்" என்றதாபேயாதிறவந்து, (உ) "நஃஜ்யுவாஹ வாராஜஸ்ய-ராஜ்யபஞ்சாஹஞ்சாராமஸ்ய" என்றும், (ங) "மெதஜ்யுநா ஜ்யு - நைச்சதாராஜ்யம்" என்றும் நசையற்று, சித்தகூடத்திலே சென்று * சிவஸாயாசித்தார் பாதுகைகளைப் பெற்றாப்போலே இவரும், * வேங்கடவாணனை வேண்டிக்கொன் டு-சங்கஞ்சரித்தனசா பிழந்தேன்" என்றும், * கோல்வளையொடுமர்நை கொள்வான் * மீகாஸ்வளை நெஞ்சத்துடக்கமெல்லாம் பாடற்றொழிப பிழந்துவை கல் பல்வளைபார் முப்பரி-ழிந்தேன்" * காலம்பலவென்று * காண்ப காணை புங்கனோடெங்குரிடையிலேபே * * கடைபுறப்பாசங்கள் னிட்டபின்னையன்றி பானவை காண்கொடானே" * நான்கொதித் தேணினியெய்வொகாதிக்கேன்" * நிண்ணிடைபேனல்சேனென்னுநீங்கி" * பாடமடைவதன் பாசத்தாலே மற்றவா பாசத் ன் முற்றவிட்டு" என்றும்படியாயிற்று அக்கிலையாய்ந்தவராத்மீயம். (எஉ)

பதவுரை

அங்கு

அங்குநிதயநிபூதினிலே [பண்ண

அமரபேண

நித்யனாடுநிகன் மஞ்சளர்நாலாகம்

(க) ரா-அ-அ-உ-உ. (உ) ரா-அ-அ-உ-உ. (ங) ரா-ஸக்ஷிபே.

அவர்களுடையவாழ்	அவர்களின்மடுவில் வாழ்கின்ற
திருமாற்கு	ஸ்ரீயுபதிக்கு
இங்கு	இவ்விழுவதில்
ஓர்பரிவர் இலைஎன்று	அஞ்ச-பரிவுடன் மங்களாஸாஸநம் பண்
	னுவார் ஒருவருமில்லை யென்று
	பயப்பட
எங்கும்	எவ்விடத்திலும்
பரிவர் உள்ளுள்ள	பரிவுள்ளவர்களிருக்கிறார்களென்று
	(எம்பெருமான்) கூற,
பயம்தீர்ந்த	அதனால் அச்சந்தீரப்பெற்ற
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
வரிகழல்தாள்	வரிபையுடைய வீரக்கழலோடே
	கூடின திருவடிகளை
சேர்ந்தவர்	அடைந்தவர்கள்
வாழ்வார்	உஜ்ஜீவிக்கப்பெறுவார்கள். (எக)

அவ, - எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு. (அங்கமார்பேண) இதில் - பரிவரிக்கலை யென்று கலங்க, பரிவருளரென்று தேற்றினபாசுரத்தை யறுவதத்த நுவிச்செய்கிறார், - எங்ஙனையென்னில்; "ஓர் கோல நீலநன்னெடுங்குன்றம் வருவதொப்பான்" என்றுகிழநுஸந்தித்தய னுடைய திவ்யவிக்ரஹ வைலகிண்பத்திலே திருவுள்ளம்சென்று, "இப்படி ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குக்கொள்கலமான விவ்யாடிவோடே ப்ரயோஜனாரந்தரபரரான தேவர்கள் கார்யம்செய் கைக்காக ப்ரதிபூலர் வர்த்திக்கிற விஸ்ஸம்ஸாரத்திலே தனியே வந்தவதரித்து ஸஞ்சரியாகின்றான்; எங்கேயென்னதீங்கு வரத்தேடு கிறதோ" என்று இவர் வயிற்றெரிந்து ப(ஹ)யப்பட, "நமக்கு முழுக்கூழ் உங்களும் முக்தரும்தீர்த்தியருமுண்டு; "நாம்தா ம்கடலைக்குளப் படிப்போலே கலக்கவல்ல பெருமிடுக்கராகையாலே நமக்கொரு குடைகமுநிலை" என்று அவனருளிசெய்ய, அச்சந்தீருகிற அங்கு பிங்கிலாத்தத்தை * அங்கமார்பேண வித்யாதித்யாலே யரு ளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.- (அங்கமார்பேண) (க) “ஆங்காரவாரமது” என்னுமா போலே, தேசமது, தேசிகரவர்கள், பரிவின மிகுதிபது. நிதயனிபூதியிலே * பணியாவமாரான நித்பஸுரிகள் நித்யமங்களாஸாஸநம் பண்ண, அவர்கள் நடுவே வாழுகிற ஸ்ரீபஃபதியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, அப்படி (உ) * பாமாத்நிமனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்தவாரிந் கொருவருமில்லை பென்று பயப்பட, அதாவது- “அங்குமிங்கும்” என்றுதொடங்கி “அங்கஞ்சேரும் பூமகள் மண்மகளாய்க் கள் சங்குசக்கரக்கையவெனன்பர் சரணமே” என்றும் “கனலாழி யரணத்தின்படையேந்திய வீசற்காசாயே - மாண்டதோற்றம் வான் பிணிமூப்பென்றிவைமாய்த்தோம்” என்றும், இச்சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுதே, ஐஸ்வர்ய காமநும் ஆத்மாதுபவ காமநுமாசிப்படியந்யபராரப்பேரு நகயாலே, * பாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்லும் பரிவரொருவருமில்லைபென்கிறது.

(பரிவரினையென்றஞ்ச) “உன்கோலம் காரொழி, காணஜித்ருமும் கொடியேற்க” “திருநீலமணியார்மேனியோடென் னனம சூழ்வருவாரே” என்றும், “கருமாமேனியன்பென்காதல்கலசகீர்வ” என்றும், “ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்” என்றும். (ங) “யநுநாடிராயலமணம் ஐநிசூவிடக, யாஃ-த நுராதாயலகுணம் கந்த்ரபிடகாதாரே” (ச) “வ்யுஷி தஜஸுயநுஷி, ணிஷிஷ்டெனாநுஜமாஜிஹ - ப்ருஷ்டதஸ் தி, த நுஷ்பாணிர்லக்ஷமனோது ஜகாமஹ” என்னும்படி “உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமந்திங்கும்மோடொரு பாழில்வானோடியா னுமுளெனன்றே” என்றும், “என்றிதயசொல்லார் செய்வதென்” என்றும், “என்றையென்னை ஸ்ரீனாரர் கோலத்திருந்தடிக்கீழ் நின்றயாடசெய்ய நீகொண்டருள நினைப்பது தர்ஷி” என்று-மங்களாஸாஸநுப கைங்கர்யங்கொண்டருள நினைப்பிட்டருளுவதென்று அவனைக்கேட்டும், இப்படிக்கலக்கததாலேயஞ்ச.

(எங்கும் பரிவருளரென்ன) இங்குமங்குமெங்கும் கமக்குப்பரிவருளரென்ன, அதாவது- “கலக்கமில்லாகற்றவ முனிகர்” என்று தொடங்கி “என்செய்வதுகாரியிரே” என்று - இப்படி கயமைப்பரிவைக்கு முமுகஷுக்களும் முக்தரும் நித்யநுமுண்டு, காமகாம் மக்

மு.—வரரா மஸச்சமினி மால் தன்வலியினையும்
சீரார்பரிவருடன் சேர்த்தியையும்—பாருமெனத்
தாந்துகந்தாறன்றான் சார்பெஞ்சேசாநடுபெயல்
மானிடவரைச் சார்ந்து மாய், (எசு)

தரத்தைக் கொண்டு கூழியி னுலவகூடாடி (அ) தமாம் படிசுடைந்தம்
ஹாபாஹா களென்றுதன் மிகக்கைக்கூட்ட. பயந்தீர்த்தமாறன்
வரிபுழற்றா சேர்த்தவர் வாழ்வார்) ஆழ்வாரைப்போலே பயமும்
பயகி நுத்தியுமிருநிக்கு, ஆழ்வாருடைய, வாயையுடைத்தான
லீரக்கூட்டுலோகாடின திருவடிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் நிர்ப்பு (ஊ-3)
வாழப்பெறுவார். ஆழ்வாரிப்பாசரத்தாலே பயந்தீர்க்கையாலே,
வராய் இவர்களுக்கு வாழ்வேயாயிருக்கும். (வரு)

பதவுரை.

இனி அச்சம்வாசாமல்
மால்

தன்வலியினையும்

சீர் ஆர் பரிவருடன் சேர்த்தி
யையும்.

பாரும்என

தான் உகந்த

மாறன் தான்

நெஞ்சேசார்

சாமையேயல்

மானிடவரை சார்ந்துமாய்

(ஆழ்வார்) இனி அஞ்சவேண்டாமல்
சர்வேஸ்வரன்

தன்னுடைய பரக்காமாதிகளையும்

மேன்மைபொருந்திய அன்போடு
தான் சேர்ந்திருக்கும் படியை
பும்

பாரும் என்று காட்ட (க்கண்டு)

தாம் உகந்தருளின

ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை

மனமே! ஆஸ்ரயி;

அந்நன்ம் ஆஸ்ரயியாதொழிவாயா
கில்

மதவ்யரை ஆஸ்ரயித்து ஸபித்துப்
போ, (எசு)

அவ — எழுபத்துநாலாம்பாட்டு. (வரரா மஸச்சம்) இதில்—
பயம் மறுவலிடாதபடி தன்னொளர்பவீர்யாதிகளையும், ஸாபாறுக்
ரஹஸமர்த்தர் ஹைவாயத்தையுந் கூட்டக் கண்டபடிபெகினவாழ்
வார் பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். என்னேனெயன்
னில்; இன்னமும் இவர்க்கு மெய்க்கல் பரிவினகனத்தலே பயம் மறு

வலிடக்கடுமென்று விசாரித்து, ப்ரதிகுலர்க்குக் கணிகிக்குவாண் னாதபடி அன்னுடைத்தான திருச்செங்குன்றூரிலே, ஸ்ருஷ்டஸ்த் தியாதிகளை நிர்வஹிக்கவல்ல ஸக்திமாண்களாய், ஸாபாநுகூஹ ஸமர்த்தரானமூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர் பரிந்துகொக்க, அவர்களும் குழைச்சாக்காம்படி (சு) "விஸர்வாநு சீரநவாநீ-கஜ்ஜு-மெ-ண-காநீ-ஹந்ய-தி-ஹநீ-ஹரிமணஸாந-பிஸாசாந் தாநவாந் அங்குல்யக்ரேணதாந் ஹந்யாமிச்சந் ஹரிகணேஸ்வர" என்று ஸௌர்யவீர்ய பராக்ரமாதிகுணங்களோடே தானெழுந்தருளி யிருக்கிறநிலையை ஸர்வேஸ்வரன் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தாலே யச்சங்கெட்டு, அவன் வடிவழகிலே நெஞ்சைவைத்தருபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிற * வாரகடாவருவியிலர்த்தத்தை "வாராமலச்ச மினி" என்றுதொடங்கி பருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.--(வாராமலச்சமினிமாந்தன் வலியுடையும) "வாரகடா வருனி" என்றுதொடங்கி "கஞ்சணத்தகர்த்த சிர்கொள்கின்றாயன்" என்னுமளவுமசொன்ன ஸௌர்யவீர்யாதிகள் முகலான தன்ஸக்தி யோக(ம)த்தையும் (சீரார்பரிவருடன் சேர்த்தியையும்) அத்தாலே "அசுரர்வன்கையர் வெங்கூற்றை" என்னும்தன்மிடுக்கையும், "நல்ல நான்மறையோர்" என்றும், "மனக்கொள்சி மூவாயிரவர்வண்ணிவனு மயனும் தானுமொப்பார்வாழ்" என்றும், "அமர்ந்தசீர் மூவாயிர வர் வேதியர்கள் தம்பதியவனிதேவர் வாழ்வமர்த்தமாயோனை" என்றும்-ஜ்ஞாநாதிகுணபரிபூர்ணராயிருக்கிற மூவாயிரம் ப்ராஹ் மணர் பரியவிருக்கிற விருப்பையும் தர்ஸியுமென்ன, தர்ஸித்து.

"தேம்பணைபுடைசூழ் திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்றாறு" என் றும் "செறிகுலைவாழை கமுகுதெங்கணிகூழ் திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்றாறு" என்றும் "நல்லநீண்மாடத் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு" என்றும் "கனக்கொள் தின்மாடத்திருச்செங்குன் றூரில் திருச்சிற்றாறு" என்றும் "கூரியவிச்சையோடொழுக்கம் நடைப்பலியியற்கைத் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறுமர்த்தநா தனை" என்றும், இப்படியானையுடைத்தான ஆரிலிருப்பையு மது ஸந்தித்துநிர்ப்ப(ஹ)யராய், "திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு தனுட்கண்டவத்திருவடி" என்றுதொடங்கி "திகழவென்சிறுத

மூ, — மாயன் வடிவழகக் காணாதவல்லிடா
மாய அதற விஞ்சியழுதலற்றம்—தூயபுக
முற்ற சடகோபனை நாமொன்றி நிற்கும்போதுபகல்
அற்றபொழுதான தெல்லியாம். (எடு)

யுள்ளன' என்னும்படிவடிவழகிலே நெஞ்சைவைத்ததுபணித்து
ஹ்ருஷ்டராய், "தேனைநன்பாலைக்கன்னலையமுதை" என்று அவன்
மஃபதையையமுதுபணித்து. (தானுகந்தமாதன்) : "நின்கோலங்கா
மொழில் காணலுற்றமும்". என்று - அழகிலேகலங்கினவர், இப்
போது அவ்வழகையதுபணித்து ஹ்ருஷ்டரானவாழ்வார், (தான்சார்
நெஞ்சே) ஆழ்வார் திருவடிகளை யபாய்ரயமாகவாய்ரயி, நெஞ்சே!
(சாராயேயல்) ஆய்ரயிபாதிருப்பதியாகில், (மானிடவரைச்சார்ந்து
மாய்) பாக்ருதிவஸ்யரான மதுஷ்யரை யாய்ரயித்துநசித்துப்
பேர, ஆழ்வார் திருவடிகளிலாய்ரயணம் உஜ்ஜீவநஹேது, ததித
ராய்ரயணம் நாய்ரஹேது வென்றதாயிற்று. (எச)

பதவுரை.

மாயன்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய
வடிவு அழகை	தில்யவிக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை
காணாத	ஸைனிக்கப்பெறாமையா லுண்டான
வல்லிடாயாயது	மிக்கவருத்தமானது
அறவிஞ்சி	மிகவும் அதிகரித்து
அழுது அலற்றம்	அழுது அடைவுகெடக்கூப்பிடுகிற
தூயபுகழ்உற்ற	பரிசுத்தமான கீர்த்தியை புடைய
	மான
சடகோபனை	ஆழ்வாரை
நாம் ஒன்றிநிற்கும்போது	நாங்கிட்டினின்று அதுபணிக்குங்கா
	லம்
பகல்	பகலாயிருக்கும்;
அற்றபொழுதானது	அவ்வதுபவம் விச்சேதித்த கால
	மானது
எல்லி ஆம்	காளராத்ரியாயிருக்கும், (எடு)

அவ, -எழுபத்தஞ்சாம்பாட்டு. (மாயன்வடிவழிகை) இதில் -அவ
னுடையவடிவழிகை யநுபவியாம லமுதவாழ்வார் ஆர்த்தயதிரய
ஸஞ்சகஸஞ்சுத்தியை யநுவதித் தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்
னில்; கீழ்ப்பரஸ் துதமான வ நுபவம் மாநஸா நுபவமா த்ரமாய்பா ஹ்ய
ஸம்ஸ்லேஷ யோக்யமல்லா மையாகேமிகவும் நோவுபட்டு, காட்டுத்தி
கதுவினாஸரப்போலே பசிதப்த னி(வி)த்தகாத்ராய், அவயவஸோ
ஸை, ஆபரணஸோஸை, ஒப்பனையழகு, இவற்றுக்காய்ந்த, யமானவிக்ர
ஹம், இவற்றினுடைய வைஸக்யண்பத்தைப் பலபடியாக வர்ணித்
துக்கொண்டு பெருங்குப்பிடாகக் கூப்பிடுகிற * மாயக்கூத்தனிலர்
த்தத்தை, "மாயன் வடிவழிகை" இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்
ரென்கை.

வ்யா, — (மாயன் வடிவழகை) ஸௌந்தர்ய ஸீலா திகளாலாய்
சர்யமான வவன் விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாதிகளை, (க) “வடி-பாவித
பா: பஜ-நி: ஹா-யஜி-வபு-ஜா: - கர்மாபிதப்தா: பர்ஜ்ய
ம் ஹ்லாதயந்த மிவப்ராஜா:” என்னும்படி யறுபவிக்க. (காஞ்
தவல்விடாயாய்) (உ) “கணைகழல் காண்பதென்று கொல் கண்
களை” என்றும், (க) “மெய்க்கொள்ளக் காணவிரும்புமென் கண்
களை” என்றும், இப்படி ப்பாரிப்பையுடைய கண்களின் விடாய்தீர
ப்பருகப் பெருமையாலே; - ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்- பெருமையா
லே மிக்க விடாயையுடையாய். (அதறவிஞ்சி) * காண வாராயெ
ன்றென்று கண்ணும் வாயும். துவர்ந்துபசையற்று, “கீழில் விடா
யெல்லாம் குளப்படி” என்னும்படி கடல்பே, லே.அது அ(வி)பிவ்ரு
த்தமாய், அத்தாலே (அழுதலற்றும்) பிறந்த விடாய்தீரவந்து கல
வாமையாலே பாஸரைப்போலே யழுது, அடைவுகெடக்கூப்பிடம்,

அதாவது-¹வாசத்தடம்போல் வருவானேயொருநாள் காணவா
ராய்” என்றும்,²கருமாமாணிக்க நாள்நன்மலைபோல்குடர்ச்சோதி
முடிசேர் சென்னியம்மானே - இரங்கி யொருநாள் நீயந்தோ கா
ணவாராய்” என்றும்,³முடிசேர் சென்னியம்மா”என்று தொடங்கி
“பெருமானே யென்றென்றேறங்கி யழுதிக்கால்” “படிசேர் மகரக்
குழைதனும்” என்றுதொடங்கி “நூநீர் முகில்போல் தோன்றாயே”
என்றும், “ஆளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்- தொண்டனெனுன் கழல்

மூ;—எல்லிபகல்படந்த விந்தவிடாய் தீருகைக்கு

மெல்லவந்து தான் கலக்கவேணுமென—நல்லவர்கள்

மன்னுமித்தானத்தே மாலிருக்க மாறன்கண்டு

இந்திலையச் சொன்னாநிநுந்து. (எசு)

காணொருநாள் வந்து தோன்றிய” என்றும், “முகப்பேகூலிப் பணிவொள்ளாய்” என்றும், “நற்றேர்த்தனிப்பாகாவாயிதுவே பொருத்தம்” என்றும், “இருஞ்சிறைப்புள்ளதுவே கொடியூ வயர் த்தானே - உன்னை பெக்கே காண்கேனே” என்றும், இப்படி (க) ‘கசுரபுருஷ’ தி ரா. ஸூ. யசு. 10 வுஷ்டொகஷணம் - கதாத்ரக்ஷ யாய் ராபஸ்ய வதநம புஷ்கரேகஷணம்” என்னும்படி.

(அழுதவற்றுந் தூயபுகழுற்ற) ஸௌந்தரபாதிசனை யறுபவிக் கப்பெறுமையாலே யழுதவற்றும் புகழையுடையாய். இ-ரவிஷ யாலபத்தாலேக்கே சிக்ககஅயஸஸ்ஸாய்பகவதலாபத்தாலேக்கே ஸிக்ககஸ்ஸாக்மமானயஸஸ்ஸாயிறேயிருப்பது, (தூயபுகழுற்ற சட கே பனை நாமொன்றி நிறுத்தும்போது பகல்) இப்படியானயஸஸ் ஸையுடையானவாழ்வாரை நாம் அநந்யப்ரயோஜனராய்க் கிட்டி நின்றது விக்கும் காலம்பகலாயிருக்கும். * பரங்குஸாதித்ய ஸந் நிதியிறே. (அற்றபொழுதானது) அவனுடைய வறுபவ விச்சேத காலமானது. (எல்லியாய்) எம்ஸாரமாகிற காளராதிரியாய். (எடு)

பதவுரை.

எல்லி பகல் படந்த

இந்தவிடாய் தீருகைக்கு

மெல்லவந்து தான்கலக்கவே

ணும் என

நல்லவர்கள் மன்னு

கடித்தானத்தே

மால் இருக்க

மாறன்கண்டு

இருந்து

இந்திலையச் சொன்னான்

இரப்பகல்களாய் வர்த்தி(சி-6)த்த

இந்த வருத்தம் நீங்குகைக்காக

பையவந்துதான் அறுபவிக்வேணு

மென்று நினைத்து

நற்புகழ் வேதியர்கள் நிலைபெற்று

திருக்கடித்தானத்திலே [வாழ்கிற

ஸர்வேஸ்வரன் எழுந்தருளியிருக்க

(அவ்விருப்பை) ஆழ்வார்ஸேவித்து

நிலைபெற்றிருந்து

இந்த ஸ்வபாவத்தை அருளிச்செய்

தார்,

(எ-எ)

அவ, — எழுபத்தாறும்பாட்டு. (எல்லிபகல்நடந்த) இவர்த் தாய்
தீர அடித்ததணித்தாகவந்திருந்து, பின்புதம்முடனே கலந்தபடி.
பேசின வாழ்வார்பாகுரத்தை யநுவதித் தருளிச்செய்கிறார். எங்ங
னே பென்னில்; இவருடைய பெருவிடாய் கெடும்படி இவரோடே
வந்து கலந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கக் கோலி, அடித்தணித்தாகத் திருக்
கடித்தானத்திலே வந்திருந்து தம்பக்கலிலே அத்ய (அ) பிசினிஷ்
டனா யிருக்கிறபடிபைஅவன்காட்டிக் கொடுக்க அத்தை யநுஸந்தி
த்து ஹ்நஷ்டராகிற * எல்லியுள் காலையிலர்த்தத்தை "எல்லிபகல்"
என்று தொடங்கியருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (எல்லிபகல் நடந்த விந்தனிடாய் திருகைக்கு மெல்ல
வந்துதான் கலக்கவேணுமென) ராத்ரிந்திவமறுவர் த்தித்த வார்த்தி
யமிக்கைக்கு, மந்தகதியாய்வந்துபனிக்கவேணுமென்று நினைத்து
முந்துற (க) 'ஹாஹாஜாஸுரோமகா - பரத்வாஜாய்ரமங் கத்
வா' என்னுமாபோலே. (நல்லவர்கள் மன்னுகடித்தானத்தே 'மா
லிருக்க மாறன் கண்டு) 'நற்புகழ் வேதியர் நான்மறை நின்றெதிர்
கற்பகச்சோலைத் திருக்கடித்தானம்' என்றும் "செல்வர்கள்வாழும்
திருக்கடித்தானம்' என்றும் "தேசத்தமார் திருக்கடித்தானம்' என்
றும், அங்குற்றைக்கறுகலானவர்கள் நித்யவாஸம்பண்ணும்திருக்
கடித்தானத்திலே தம்மை விஷயீகரிக்க ஸர்வேஸ்வரன் வந்திருக்க.

அவ்விருப்பைக் கண்டவாழ்வார். (இந்நிலையைச் சொ
ன்னுனிந்து) அதாவது - 'திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச்சிக்
தையு மொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும்பிரான்' என்றும் 'உள்ளந்
தோறும் தித்திப்பான் திருவமர் மார்வன் திருக்கடித்தானத்தை
மருவியுறைகின்றமாய்ப்பிரான்' என்றும் 'தேசத்தமார்-வாசப்பொ
ழில் மன்னுகோயில் கொண்டானே' என்றும் 'தேசத்தினுள்ளெஞ்
சுநாடு குடிகொண்டான்' என்றும், "கோயில்கொண்டான் தன் திரு
க்கடித்தானத்தைக் கோயில் கொண்டானதேனுடி மென்னெஞ்சு
கம்" என்றும் "என்னெஞ்சும் திருக்கடித்தான நகரும் தனதாய்ப்ப
தியே" என்றும் "அற்புதன் நாராயணனரி வாமனன்நிற்பது - கற்
பகச்சோலைத் திருக்கடித்தானம் - மேவிநிறுப்ப தென்னெஞ்சகம்"
என்றும் இப்படி யிங்குற்றை யிருப்புத்தம்மை விடாய்கெட விஷயீ

மு.—இருந்தவன்றுன் வந்திங்கிவரெண்ணெல்லாம்
 திருந்தவிவர்தந்திறத்தே சொத்து—பொருந்தக்
 கலந்தினியனாய் நிற்கக்கண்டசடகோபர்
 கலந்தநெறிகட்டுரைத்தார்கண்டு. (எஎ)

கரிகைக்கொன்றும் இஸ்ஸவபாவத்தைப் பொருந்தி யிருந்தருளிச்
 செய்தாரென்கை, அவன் வரவாற்றாலே,*மாயக்கூத்தினிவ்விடாய்
 தீர்த்துபொருந்தி யிருந்தருளிச் செய்தாரென்கை. (எசு)

பதவுரை.

இருந்தவன் தான்	திருக்கடித்தானத்திலே யிருந்தனர் வேஸ்வரனே
இங்கு வந்து	இவ்விடத்தேறவந்து
இவர் எண்ணம் எல்லாந்திருந்த-இவருடைய மனோரதம் முழுதும் முற்றுப்பெற	
இவர்தம் திறத்தேசெய்து	இவரிடத்தே கிருபைசெய்து
பொருந்தக்கலந்து	ஒருநீராய்க்கலந்து
இனியனாய் நிற்கக்கண்ட	இனியனாய் நிற்கும்படியெய்ஸேவி த்த
சடகோபர்	ஆழ்வார்
கலந்தநெறி	அவன் தம்மோடுவந்துகலந்த ப்ர காரத்தை
கண்டு	திருவுள்ளத்தாலேகண்டு
கட்டுரைத்தார்	அருளிச்செய்தார், (எஎ)

அவ.-எழுபத்தேழாம்பட்டு. (இருந்தவன்) இதில்-இவர்
 கருத்தைத்தான் கைக்கொண்டுஇவருடனே கலந்தபடி பேசினவாழ்
 வார் பாகுரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனெயென்
 னில்;- இவர், வெள்ளக்கேட்டாலே யழியாதபடிதிருக்கடித்தானத்
 திருப்பைக்காட்டி எம்ஸ்லேஷரஸத்தை ஸாத்மிப்பித்த வந்தாரம்,
 ஸ்வவிஷயத்திலர்த்தித்வ ப்ரமுமான விவர் மனோரதத்தையெயல்
 லாம்தான்இவர்பக்கவிடேபண்ணிக்கொண்டு இவரோடேபூர்ணஸம்
 ஸ்லேஷம்பண்ணி, அந்தஸம்ஸ்லேஷ சித்திஹர்ஷப்ரகர்ஷக்காரோ

மூ. கண்ணிறைய வந்து கலந்த மானி க்கலவி
 திண்ணிலையாவேணுமெனச் சிந்தித் துத் - தண்ணி தெனு
 மாருபிரினைற்றமது காட்ட வாய்நதுரைத்தான்
 காரிமாறன் தன்கருத்து. (எஅ)

பதவுரை.

கண்ணிறையவந்து கலந்தமால் கண்கள் நிறையவந்து கலந்த எம்
 பெருமான்

இக்கலவி இந்தக்கலவியானது
 திண்ணிலையாவேணும் எனச்சிந்தித் தருடமாயிருக்க வேணுமென்
 துத் து மெண்ண,
 தண்ணிது எனும் சிறியதென்கிற
 ஆர் உயிரின் அருமையாகிய ஆத்மாவின்
 ஏற்றமது காட்ட பெருமையைக்காட்டியருள
 காரிமாறன் ஆழ்வார்
 ஆய்ந்து ஆராய்ந்து
 தன்கருத்து உரைத்தான் தமது திருவுள்ளக்கருத்தை
 அருளிச்செய்தார். (எஅ)

அவ. — எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. (கண்ணிறையவந்து) இதில்
 ஆத்மஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தை எம்பெருமான் காட்டக்கண்டு
 பேசினவாழ்வார் பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ங
 னையென்னில்; * இருத்தும் வியந்தில் பெரிய ப்ரீதியோடே
 யறுபவிக்கிறவளவில் 'சிறியேனுடைச்சிந்தையுள்' என்றுநம்
 பெருமைக்கெதிர்த்தட்டான தம் சிறுமையை யறுஸந்தித்தார்;
 இவர்தின்னும் * வளவேழுலகு தலையெடுத்து நம்மைவிட்டகல
 வுங்கடும், அதுக்கிடமறும்படி, "ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய் நித்ய
 மாய் ஸ்ரீஸ்தநம்போலேயும் ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலேயும் நமக்கு
 நித்யபோக்யமாய்க் காணுமிவ்வாத்மவஸ்து இருப்பது" என்று ஆத்ம
 ஸ்வரூப வைலக்ஷணயமடியாக வவன் காட்டிக்கொடுக்க, அதை
 யறுஸந்தித்து ப்ரீதராகிய * கண்கள் சிவந்திலர்த்தத்தை "கண்ணி
 றைய" இதயாதி யாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.- (கண்ணிறையவந்து கலந்தமால்) * கண்ணும் வாயும் துவர்ந்த விவருடைய கண்ணிறையும்கூடி வந்து ஸம்ஸ்க்லேஷித்த வாஸ்ரிதவ்யாபாபும்க்த (ஐ) னுன ஸர்வேஸ்வரன். (இக்கலவி) * இருத்தும் வியந்திருவிந்த ஸம்ஸ்க்லேஷம். (திண்ணிலையாவேணுமெனச்சிந்தித்து) த்ருடஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாகவேணுமென்றெண்ணி (கண்ணிதெனுமாருயிரி னேற்றமதுகாட்ட) இவர் 'சிறியேனுடைச்சிந்தை' என்றதுஸந்தித்துப்போருகிற வாத்மானினுடைய பெருமையானதைக் காட்டியருள. (ஆய்ந்துரைத்தான்) ஆத்மஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தை யாராய்ந்தருளிச்செய்தார்.

அதாவது - (க) 'சேவஸவ்யு-தாஸஸ்ய' (உ) 'சேவஸவ்யு-தாஸஸ்ய' என்றும்படி, "கண்கள்சிவந்து" என்றுதொடங்கி "அடியேனுள்ளான்" என்றும் "அடியேனுள்ளான்" என்றுதொடங்கி "உணர்விலும்பொருவனே" என்றும் "உணர்விலும்பொருவனே" என்றுதொடங்கி "என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்" என்று இரண்டரைப்பாட்டாலும் தனக்கு ஸ்ரீகௌஸ்தபம்போலே ஸேஷமாயிருக்கிற படியையும், 'உணர்வைப்பெறவூர்ந்து' என்றும், 'தேனும்பாலும் கன்னலுமமுதம' கித்தித்தித் தென்னுனிலுயிரிலுணர்வினில் நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனே" என்றும், "நன்றாய் ஞானம்கடந்ததே" என்றும், "தெருளும் மருளும்மாய்த் தோமே" என்றும் - ஆத்மாவினுடைய பாக்ருதேஃ பரத்வமும். ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் போக்யதையும் ஜ்ஞாகாரந்தத்வமும் முதலாக வருளிச்செய்தவையென்கை.

(அதுகாட்டவாய்ந்துரைத்தான் காரிமாறன் தன்கருதது) ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தை யெம்பெருமான்காட்ட, அத்தையாராய்ந்தருளிச்செய்தாராய்வார் தன்றிருவுள்ளக்கருத்தாலே யென்னுதல்; இப்படி ஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தை யாராய்ந்தருளிச்செய்யும்படியாயிற்று ஆத்மவார் திருவுள்ளக்கருத்தென்னுதல்; அப்போது, "ஆய்ந்துரைத்தகாரிமாறன் தன்கருத்தது" என்றாகக்கடவது.

மூ.—கருமால் திறத்திலொரு கன்னிகையாமாற
ஒருமாகலையுரைப்பால்—திரமாக
வன்னி பருக்காகாதவன் தனக்கேய் யாகுமுயிர்
இந்நிலையைப்போருநெடிதா. (எகா)

பதவுரை.

கருமால்திறத்தில்	பூநீ க்ருஷ்ணபகவான் விஷயத்தில்
ஒரு கன்னிகையாம் மாறன்	ஒரு கந்யகாவஸ்தையை யடைந்த
	ஆழ்வார்
ஒருமாகலையுரைப்பால்	அத்விதீபமாய் விலக்ஷணமான ஸம்
	ஸ்லேஷ லக்ஷணங்களைத் தோழி
	பேச்சாலே அருளிச்செய்யப்
	புகுகையாலே
திரம் ஆக	ஸ்திரமாக
உயிர் அந்நிபார்க்கு ஆனது	ப்ராப்தஸேஷிக்ரே ஸேஷமாகிற
	ஆத்மஸ்வரூப நிஷ்டை பிறர்க்கு
	ஸேஷமாகாமல்
அவன் தனக்கே ஆகும் இந்நிலையை-அவனுக்கே	ஸேஷமாகுமிந்த
	நிலைமையை
நெடிதா	திர்க்கமாக
ஓரும்	ஆராயுங்கள், (எகா)

அவன் பூபத்தொன்பதும் பாட்டு (கருமால் திறத்தில்) இதில்-
ஆத்மாவின் ஸ்வரூப கந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியை யாழ்வாரருளிச்
செய்தபடியால் யதுவதித்தருவிச்செய்கிறார். எங்கனேயென்னில்;
இப்படி விலக்ஷணமான வாநாஸ்வரூபந்தான் தனக்கு முரித்தன்றி
க்கே அவனுக்கே அந்நியாரூப ஸேஷமாயிருக்கும்படியை அந்யாப
தேசத்தாலே யருளிச்செய்து 'கருமாணிக்க மலைநிலர்த்தத்தை
'கருமால்திறத்தில்' இந்யாநியாலே யருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா.—(கருமால்திறத்திலொரு கன்னிகையாம் மாறன்) நில
நிறத்தையுடையவனாய், ஆஸ்ரிதவ்யாமுத்தான ஸர்வேஸ்வரன் விஷ
யத்தில் அந்யஸேஷத்வமில்லாத கந்யகாவஸ்தையை பஜித்தவாழ்
வார். 'கருமாணிக்கமலை' என்றத்தைக்கடாக்கித்தபடி. (ஒருமா
கலையுரைப்பால்) அத்விதீபமால், விலக்ஷணமான ஸம்ஸ்லேஷ
லக்ஷணங்களைத் தோழிபேச்சாலே அருளிச்செய்யப்புகுகையாலே,

மூ;—நெடுமாலழகுதனில் நீன் குணத்தினி
படுமாதிலையுடைய பத்தர்க்கடிமைதனில்
எல்லையிலந்தா னாக வெண்ணினான் மாறனது
கொல்லை நிலமான நிலைகொண்டு. (அ0)

அதாவது—‘திருப்புலியூர் நாமாயன் பேரன் நிபேபச்சிலன்’ என்
தும், ‘திருப்புலியூர் வளமே - புகழும்’ என்றும், ‘அப்பன் திரு
வருள் முழுகினன் - புனையிழைகளையுமாயுடையுடைய புகழுகண
ப்பும் நினைபும் நீர்மையதன்று’ என்றும், ‘திருவருட்கமுகொண்
பழத்துமெல்லியில் செவ்விதழை - திருவருள்களுட் சேர்த்தமைக்
கடையாளம் திருந்தவுள்’ என்றும், இவற்றிலே ‘கண்ணன் னுள்
டைந்தாளிம்மடவரல்’ என்றும், ‘படவரவனை மான்மன் நாமமல்
லால் பரவாளிவள்’ என்றும், ‘திருப்புலியூர்புகழின் நிமற்று - பர
வாளிவள்’ என்றும் ‘திருப்புலியூர் நின்மொய்ப்பிசைன்றி நவருளா
மிவள்கேர் பட்டதே - அன்மற்றிருநாய மொனியளந்தன்
ழாய்கமழ்தல்’ என்றும், இப்படிக்கல் சிக்குறி கொக்கரப புதுக
யாலேயென்கை.

(திரமாகவன்னியருக்காகாது) (க) ‘கயோநா
ரோபயாஸ்யுரீலு ரஜித்யுகவ்யுவித’ - கதம்காமோபதாஸ்யாபி
புஜிமந்யஸ்யகஸ்யகித்’ என்கிறபடியே நிஸ்சயமாக அன்பருக்கு வே
ஷமாகலாகாது, பராப்தசேஷிபானவனுக்கே சேஷமாகிற வாத்த்ம
ஸ்வரூபத்தின் நிஷட்டையை (ஒருகெடிதா) ஆராய்ந்துபோருங்
கோள் தீக்கமாகவென்னுதல்; தீக்கமாகவிதாரி யென்றுதன்றிரு
வுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கின்றாதல். (எக)

பதவுரை,

நெடுமால் அழகுதனில்
நீன் குணத்தில்

ஸர்வேஸ்வர னுடையவடிவழகினும்
பெரிய னென ஹார்த்த குணத்தினு
ம்

கடுபடும்
மாதிலையுடைய

சுபேகிஷ்ற
பெரிய ஸ்வபாவத்தையுடைய

பத்தர்க்கு அடிமைதனில

பாகவதர்களின் திறத்தில் அடிமை
யாமளவுமன்றிக்கே (அவ்வடி-
மைக்கு)

எல்லேநிலம் தான் ஆக
எண்ணினான்

எல்லேநிலம் தாமாக நினைத்தருளி
னார்; (அவரயாரென்னில்.)

மாதன்

ஆழ்வார், (என்னில்);

அது கொல்லை நிலம் ஆனநிலை அந்த பாகவதசேஷத்வம் எல்லை
கொண்டு கடந்த உத்தமபுருஷார்த்தம்

என்கிற நிஷ்டையினால், (அஃ)

அவ;—(நெடுமாலழகுதனில்) இதில், அநந்யார்ஹசேஷத்வ
த்துக் கொல்லை, பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமா யிருக்குமென் றாழ்
வாரருளிச் செய்த பாசுரத்தை யநுவதித் தருளிச்செய்கிறார், அ
தெங்கனையென்னில், கீழ் ஆத்மாவுக்குச்சொன்னபாகவதநந்யார்ஹ
சேஷத்வந்தான் நிலைநிற்பது, பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமானாலெ
ன்னுமிடத்தை யநுவதித்தது “அவனுடையனைந்தார்ய சிலாதிரு
ண சேஷத்தங்கலிலே தோற்றடிமை புக்கிருக்கும் பாகவதர்களு
க்குச் சேஷமா யிருக்குமிருப்பே யெனக்கு புருஷார்த்தம்; ஐஸ்வர்
யபாகவல்ய பாகவல்லாபங்களாகிற புருஷார்த்தங்கள் நான் பற்றின
பாகவத சேஷத்வமாகிற பாம புருஷார்த்தத்துக்குத் தனித்தனி
யும் திரளவும் ஒப்பாசமாட்டாது; ஆனபின்பு எனக்கு ‘மென்னுடை
யார்க்குமிப்புருஷார்த்தம் காலதத்வ’ முள்ளதனையும் நித்யஸித்த சி
மாய்ச் செல்லவேணும்,” என்று பரீதிப்ரகாஷத்தாலே பார்த்தித்
துத் தலைக்கட்டுகிற * நெடுமாற்கடிமையிலர்த்தத்தை “நெடுமாலழ
குதனில்” இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா.—நெடுமாலழகு தனில் நீள் குணத்திலேபெடுமா நிலை
யுடையபத்தர்) அநாவத, புபல்மேகம்போல் திருமேனியம்மான்
புனைபூம் கழலடிக்கீழ்ச்சயமே யடிமை தலைநின்றார் திருத்தாள் என்
மம், “அவனடியார் சிறுமாமசிசராயென்னை யாண்டாரிங்கேதிரிய-
செந்தாமரைக்கண் திருகுறளன் நாமாவிநைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்பு
குதல்-உறுமோ” என்றும், “தனிமாப்புகழே யெஞ்ஞான்றும்”
என்றுதொடங்கி, தனிமாத்தெய்வத்தனிரடிக்கீழ்ப்புகுதலின்று யவ

மூ. — கொண்டபெண்மீர் தான் முதலாக் கூறுமுற்றார் கன் மத்தால்
அண்டினவென்றேயலரைவிட்டுத் — தொண்டருடன்
சேர்க்குந்திருமலைச் சேருமென்றார் க்குமிதம்
பார்க்கும் புகழ்மாறன்பண்டு. (அக)

எடியார் கனிமாக்கலவியின்பமே நாணும்வாய்க்கநங்கு” என்
றும், “கோளுமுடையமணிமலைபோற்கிடந்தான் தமர்கள் கூட்டமே
நாளும் வாய்க்கநங்கு” என்றும், “தமர்கள் கூட்டவலவீனையை”
என்றுதொடங்கி “கோதலடியார் தமர்கள் தமர்கள் தமர்கள் தமர்கள்
ம்சதிரேவாய்க்கதமியேற்கு” என்றும், “நீக்கமில்லாவமயார் தம்மடி
யாரடியாரெங்கோக்களவர்க்கே குடிசை, ய்ச்செல்லும்நல்லகோட்
பாடு - வாய்க்கதமியேற்கு” என்றும், இப்படி உத்துங்கதத்வமான
வடிவழகிலும், “தனிமாப்புக்கழை” என்கிறதோக் (வ-6) கெஸளஹார்த
(4-6) குணத்திலும் அடுபட்டிருக்கும்;

(பத்தாடிமைதனிவெல்லேதிலம் தானாக வெண்ணி
னான் மாறன்) பக்தர்கள் திறத்திலடிமையாமளவு மன்றிக்கே
அவ்வடிமையில் ஸீமாபூமிதாமம்படி யறுசந்தித்தாராழ்வார்
(அதுகொல்லேதிலமான நிலைசொண்டு) அந்தபாகவகேநஷத்வம்
ஸீமாதிலங்கியான உத்தமபுருஷார்த்தமென்கிற நிஷ்டைபைக்கொ
ண்டு எல்லேதிலம் தானாக வெண்ணினான். (ச) “ஸதா-வெவாநிதி
ஸதா-ஹம்-ஸதருக்கோநித்யஸதருக்கம்” என்கிறபடியே “விபன்
முவுளபெறினும்” என்கிறவைஸ்வரயம் ஆத்மப்ராப்தியளவா
யிக்கும்; “தானேதானேயானும்” என்கிற வாத்மப்ராப்தி
வெந்தாமரைக்கண் திருக்குறளான மானிரைநாண்மலரடிக்கீழ புது
தல” என்கிறபகவத்ப்ராப்தியளவாயிருக்கும், இந்தபகவத்ப்ராப்தி
பாகவத்ப்ராப்திவாபேக்ஷமாயிருக்கும்; இந்தபுருஷார்த்தத்துக்கு
மேலெல்லேயில்லை; ஆகையிதே “முழுதுமுதுமோ” என்றது. (அரு)

பதவுரை.

ஆர்க்கும்

எத்தனை அறிவில்லாதவர்கள் விஷ
யத்திலும்

இதன்பார்க்கும்

ஹிதத்தையே செய்யப்பார்க்கிற

பு*ழ்	சீர்த்தியையுடைய
மாறன்	ஆழ்வார்;
பண்டு	முற்காலத்தில்
கொண்டபெண்டிர்தான் முத	கொண்டமனைவி முதலாகச்சொல்
லாக்கூறும்	ஸப்படுகிற
உற்றார்	பந்துவர்க்கமெல்லாம்
கன்மத்தால் அண்டினவர்என்	கர்மோபாதிசமரக அடைந்தவர்க
றே	ளென்றே
அவரை விட்டு	அந்தஒளபாதிசபந்துக்களைவிட்டு
தொண்டருடன் சேர்க்கும்	தனை ஆஸ்ரயித்தவர்களைத் தன
திருமலை	க்கு ஸேஷபூதரானவர்களோ
	டேசேர்க்கும் ஸ்ரியப்பதியை
சேரும் என்றான்	ஆஸ்ரியியுங்களென்றருளிச் செய்
	தார். (அக)

அவ, -எண்பத்தேதாராம்பாட்டு (கொண்டபெண்டிர்தான்முதலா)இதிலேஸாபாதி(யி)சபந்துக்களைவிட்டுதிருபாதிசபந்துவைப்பற்றச்சொல்லுகிற வாழ்வார் பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். என்கனையென்னில்; தனைப்பற்றினாரைக்கனக்கபி(வி)மதரானபாகவதர்கள் திருவடிகளிலேசேர்த்துரக்ஷிக்கும்ஸர்வேஸ்வரானப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் ஸர்வணிதபந்துவும்; அல்லாதாரடங்கலும் ஒளபாதிசபந்துக்கள்; ஆனபின்பு அவனையொழிந்த ஒளபாதிசபந்துக்களைவிட்டு, (க) “ஐராதாஹத-பாஹஸ்யூ-ஹஸ்யவிதாஹஸீராவவஹ-ப்ராதாபர்த்தாசபந்துர்சபிதாசமமராகவஃ” என்னும்பாதிருபாதிச ஸர்வணிதபந்துவும். ஸர்வேஸ்வரனுக்கடிமைபுக்குஉஜ்ஜீவித்துப்பொருங்கோளென்றுப்ரீதிப்ரகர்ஷித்தாலேபிறரைக்குறித்துஉபதேசித்திறகொண்டபெண்டிரிளர்த்தத்தை “கொண்டபெண்டிர்தான் முதலா” இப்பாதிமாலே யருளிச்செய்கிறுமென்கை.

வ்யா.-(கொண்டபெண்டிர்தான் முதலாக்கூறுமுற்றார்) கையில் தந்தையழியமாறிக்கொண்டஸ்திரீகள்; கொண்டவென்று-அதின் ஒளபாதிசபதம் தோற்றுகிறது; தானென்று-கொண்டபெண்டிரில்

ப்ராதாந்யம் தோற்றுகிறது. இப்படி னத்ரபுத்ராதிபாகச்சொல்லப் ப்டொற பந்துவர்க்கமெல்லாம். “கடுமுற்றார்” என்று பாடமானபோது ஆகந்துகமாக வந்துகடினவர்களைக் குறிக்கிறது. (கன்மததாலன் டினவரென்றே யவரைவிட்டு) கர்மௌபாதிதமாக வடைந்தவர்க ளென்றே ஔபாதித பந்துக்களானவவர்களைவிட்டு. “கொண்ட பெண்டிர் மக்சுநுற்றார்” என்று தொடங்கியுருவிச் செய்ததை யறுவ தித்தருளிச் செய்தபடி. (தொண்ட ருடவ்சேர்க்குந்திருமலைச்சேரு மென்றான்) தன்னையாஸ்ரயித்தவர்களைத்தனக்கு ஸேஷபூகமானவர் களோடே சேர்க்கும் ஸ்ரியபிபதியை யாஸ்ரயியுங்கோ ளென்றார். (ஆர்க்குமிதம்பார்க்கும் புழ்பாறன்பண்டு) எத்தனையறிவில்லாத வர்கள் விஷயத்திலும் ஹிதத்தைத்தம்முடைய தீர்க்கதர்ஸித்வத்தா லே தர்ஸிக்கும் யஸஸ்யையுடையா ன வாழ்வார் முற்காலத்திலே. இப்படி ஆகமஹித தர்ஸிபாண விவருமொருவரே யென்றபடி.

ஆர்க்குமிதம்பார்க்கையாலது-“கொண்டபெண்டிர்” என்று தொ டங்கி “தொண்டரோமாயுய்யலல்லா வில்லைகண்டிர் துணை” என்றும், “துணையும் சார்வுமாகுவார்போல்” என்று தொடங்கி “புணையென் னுய்யப்போகில்லாலில்லை கண்டிர் பொருள்” என்றும், “பொருள் கையுண்டாய்” என்று தொடங்கி “அருள்கொள்ளா யுய்யலல்லா வில்லைகண்டிர் துணை” என்றும், “அரணமாவர்” என்று தொடங்கி, “சரணென்னுய்யப்போகில்லாலில்லை கண்டிர் சதிரே” என்றும், “சதிரம்” என்று தொடங்கி “எதிர்கொள்ளா யுய்யலல்லா வில்லை கண்டிரின்பமே” என்றும் “இல்லைகண்டிரின்பம்” என்று தொடங்கி “சொல்லியுய்யப்போகில்லால்மற்றொன்றில்லைசருக்கே” என்றும்,

“மற்றொன்றில்லை சருக்கச்சொன்னோம்” என்று தொடங்கி “வடமதுரைப்பிறந்தரின் குற்றமில்லீர்கற்று வைகல் வாழ்தல் கண் டிர்குணமே” என்றும், “வாழ்தல் கண்டிர்குணநித” என்ற தொ டங்கி “விழ்துணையாப்போமிதனில் யாதுநில்லை மிக்கதே” என் னும், “யாதுநில்லை மிக்கிதனில்” என்று தொடங்கி “தாதுசேர்தோ ட்கண்ணனல்லா வில்லை கண்டிர் சரணே” என்றும் “கண்ணனல் லால்” என்று தொடங்கி “அவனன்றி மற்றில்லை” என்றும், இப்படி பஹுமுகமாக ஸர்வர்க்கும் ஸர்வஹிதங்களை யுமுபதேசித்தருளிற்

மூ, — பண்டையுறவான பரணைப் புளிங் குடிக்கே
 கண்டெனக்கெல்லா வுறவின் காரியமும் — தண்டற நீ
 செய்தருளென்றே யிரந்தகீர் மாறன்றானிணையே
 உய்துணையென்றுள்ளமேயோர். (அஉ)

தென்கை. (க) 'இம்மடவுலகர்கண்டதோடு ஈட்ட அபார்த்தவார ஷ்டா
 போக்யா உஸூகா நுபாயப்ரதிஸம்பந்தியைக்காட்டி' என்றிறே
 ஆசார்யம் நுதயத்திலே நாயனாருமருளிச்செய்தது.

பதவுரை.

பண்டை உறவான பரணை	அநாதினித்த வும்பந்தத்தையுடை
	யானை எம்பெருமானை
புளிங்குடிக்கே கண்டு	திருப்புளிங்குடியிலே ஸேசித்து
எனக்கு	அடியேனுக்கு
எல்லா உறவின் காரியமும்	ஸர்வவித பந்துத்வ கார்யத்தையுந்
தண்டு அறநீ செய்தருள்ளன்று	தடையின்றி நீ செய்தருள வேணு
	மென்று
இரந்த	பிரார்த்தித்த
சீர் மாறன்	ஸ்ரீ ஸடகோபநுடைய
தான் இணையே	இரண்மி திருவடிகளே
உய்துணை என்று	நமக்கு உஜ்ஜீவந ஸஹாயமென்று
உள்ளமே	நெஞ்சே
ஓர்	அதுஸந்தி. (அஉ)

அங், — எண்பததிரண்டாம் பாட்டு (பண்டையுறவான பரணை)
 இதில் 'பந்துக்ருத்யமெல்லா ன்செய்யவேணும்' என்று பேசினவாழ்
 வார்பாக்ரத்தையதுவதித்தருளிச் செய்கறா; எங்ஙனையென்னிங்;
 'இப்படி திருபாதிக பந்துவான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸர்வவித பந்து
 க்ருத்யமும் செய்யவேணும்' என்று திருப்புளிங்குடியிலே போய்ப்
 புக்கு அங்கே பிராட்டியோடே கூடப்பள்ளிகொண்டருளுகிற * நாய்
 சினவேந்தைக் குறித்து, 'திருப்பவளத்தைத்திறந்து ஒரு இன் சொல்
 லுச்சொல்ல வேணும், திருக்கண்களையலர விழித்துக்குளிர நோக்

கியருளவேணும், திருவடிகளைத் தலைக்கலங்காரமாக வைக்கருள வேணும், பிராட்டியும் தேவருமாக திவ்ய விம்ஹாவலத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கவேணும், கண்முகப்பேரிகள் ஸஸம்பரமந்ருத்தம் பண்ணும்படி யுலாவிருளவேணும்” என்றுப்போலே, ஒரு கோடி வெள்ளங்களை அவர் ஸந்திதியிலே யசலறிபாதபடி ப்ரர்த்திக்கிற* பண்ட நாளிலர்த்தத்தை “பண்டையுறவான” இய்யாதி யாலே யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(பண்டையுறவான பாளை) (க) “உலகுக்கோர் முத் தைத்தாய் தந்தையே முழுவிழுமலகுமுண்டாய்” (உ) “தாயி ருக் கும் வண்ணமே யும்மைத்தன வயிற்றிருத்தி யுரியக் கண்டான்” என்னும்படி, (ங) “எண்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்றவுமுண்டரி ரான்” என்று அநாதிஸித்த (ஐ) மானஸம்பந்தத்தையுடையஸ்ரவஸ் மாத்பாளை அன்றிக்கே, (ச)*கண்கள் சிவந்துதுடங்கி நடந்துவரு கிற திருமகர் ப்ரதிபாத்யமான நவவித ஸம்பந்த யுக்தனுன ஸர் வஸ் மாத்பாளை யென்றாகவுமாம். (புளிங்குடிக்கே கண்டு) “திருப் புளிங்குடிக்கிடந்தானே” என்னும்படி திருப்புளிங்குடி யிலேகண்டு. (ஊ) “என் மனக்கே” என்றுமாய்போலே, “புளிங்குடிக்கே” என்றி ருக்கிறது.

(எனக்கெல்லா உறவின் காரியமும்) “குடிசுவழிவந் தாட்செய்யுத்தொண்டர்” என்றும் “வழிவருகின்ற வடிவர்” என் றும் “தொல்லுமை வழிவருந் தொண்டர்” என்றும் சொல்லும்ப டியான வெனக்கு (சு) “ஹரித ஸ்ரீஷ்யஸ்ய ஹிவஸ்ய ப்ராதுஸ் ஸிஷ்யஸ்ய தாஸ்ய” என்னும்படி ஸர்வவித பத்துத்வகார்யமும், (தண்டற நீசய்தருளென்றே யிரந்த) விளம்பமின்றிக்கே யென்னு தல்; பரப்ரேரிதனுயன்றிக்கே யென்னுதல்; இவற்றிலொன்றுமிடை விடாமல் தவடயற தேவர் நடத்தியருள வேணுமென்றர்த்தி (யி-க) தத்வென்னுதல்.

அ தா வ து - “சோதிவாய் திறந்துந்தாமரைக்கண்க ளால் நோக் ராய் நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” “நீயெழு ந்துன் தாமரை மல்லையும் நீயுமிடங்கொள் முவுலகுத்தொழ விருந் தருளாய்” “கணியாய் சிவப்பநீகாணவாராய்” “நின் திருக்கண்டாம ரை தயக்க நின்றருளாய்” “காய்சினப் பறவையூர்ந்து-காய்சின

(க) தி-வாய்-ஊ-எ-எ. (உ) தி-மொ-கக-க-க. (ங) தி-வாய்-க-க-க.

(ச) தி-வாய்-அ-அ. (ஊ) தி-வாய்-உ-க-ச. (சு) ரா-அ-க-க-க-க-க.

மூ.—ஓரா நீவேண்டினவையுள்ள தெல்லாஞ்செய்கின்றேன்
நாராயணனன்றோ நானென்று—பேருறவைக்
காட்டவன் சீலத்திற் கால்தாழ்ந்த மாறனருள்
மாட்டிவிடும் நம்மனத்துமை. (அக)

வாழி சுகுவாள் வித்தண்டேந்தி யெம்மிடர் கடிவானே” “இமமட
வுலகர் காண நீ யொருநாளிருந்திடா யெங்கள் கண்முகப்பே”
“இருந்திடாய் வீற்றிடங்கொண்டே” “வடிவினையிலலாமலர்மகள்
மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவீனையேனும்
பிடிக்க நீயொருநாள் கூவுதல் வருதல் செய்யாயே” என்று இப்படி
ஆத்ம தர்ஸந பலாதுபவ பரம்பரையைக்கூவுதல் வருதலென்று
முதிகவிட்டபடி யென்கை. இப்படிச்செய்தருளவேனுமென் றர்த்
தித்த. (சீர்மாறன்) கைங்கர்ய ஸம்பந்தை யுடையவரென்னுதல்;
பக்த்யாதி குணங் னையுடையவ ரென்னுதல்; ஏவம்விதரான வாழ்
வார் திருவடிகளை, (உய்துணையென்றுள்ளனமேயோர்)நாஸத்தை
விளைக்குந் துணைபாலன்றிக்கே, உஜ்ஜீவநத்தைப் பண்ணுந் து
ணையென்று மநஸஸே அநுஸந்தித்துப் பேருவென்கிரார். (அஉ)

பதவுரை.

நீர்	(ஆழ்வீர்!) நீர்
ஓரா	ஆராய்க்து
வேண்டினவைஉள்ளது எல்- லாம்	அபேக்ஷித்தவை யெல்லாவற்றை யும்
செய்கின்றேன்	நான் முடித்துத்தருகின்றேன்;
நான் நாராயணன் அன்றோ	நான் ஸர்வஸக்தனான நாராயண னன்றோ வென்று
என்று	தனது பெரிதான ஸர்வவிதபந்துத் வத்தையுங்காட்ட,
பேர் உறவைக்காட்ட	அவ்வெம்பெருமானுடைய சீலகு ணத்திலே
அவன் சீலத்தில்	ஆழங்காற்பட்ட
கால்தாழ்ந்த	ஆழ்வாருடைய க்ருபையானது
மர்றன் அருள்	நமது நெஞ்சிலுள்ள
நம்மனத்து	அக்ஞாநத்தை (அக)
மை	மாளச்செய்துவிடும் (நீக்கிவிடும்).
மாட்டிவிடும்	

அவ. — எண்பத்துமூன்றாப்பாட்டு (ஓராநீர்) இதில்-ஸீல
குணத்திலே யாழங்காற்பாட்டு, ஆழ்வார் பேசினபாசாததை
புதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். என்னேயென்னில்; “உம்முடைய
பேற்றுக்குநீர் பார்த்திக்கவேணுமோ, நாமே பார்த்தித்துச்
செய்யும்படியன்றோ, நமக்குண்டான நாராயணத்வ ப்ரியத்தமின
ரக்தஸ்பர்ஸம்; ஆனபின்பு, நாமேஉம்முடைய ஸர்வபேக்ஷிதம்
களையும் செய்யக்கடவேம்” என்று அவனருளிச்செய்ய, “தன்பெரு
மைபாராதே என் சிறுமைபாராதே யிப்படி யருளிச்செய்வதே?
இதெ! ஸீலமிருக்கும்படியே” என்று, அவனுடையசீலகுணத்திலே
வித்த(உ)ராகிற *ஓராயிரத்திலுர்த்தத்தை ‘ஓராநீர்வேண்டினவை’
இத்யாதிபாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (ஓராநீர்வேண்டினவை யுள்ளதெல்லாஞ்செய்கின்றேன்)
ஓரா-ஓர்ந்து; “அதுவேணும்இதுவேணும்” என்றாராய்ந்து, நீர்த்தி
த்தவையுள்ளதெல்லாமென்னுதல்; அன்றிக்கே, நீர்த்தித்தவற்றை
பெல்லாம், “இன்னதுஉபகரிக்கவேணும், இன்னதுஉபகரிக்கவேணு
ம்” என்றுநாம் நிரூபித்தென்னுதல்; இப்படி. 1. ந்துக்ருத்யமாயுள்ள
தெல்லாம் நாமேயர்த்திகளாய்ச் செய்கிறோம், அதுக்குடலாக
(நாராயணன்னன்றோநானென்று பேருறவைக்காட்ட) (க)† ‘நாரொ
நாராயணஸ்ரீகாமீ - நாமோநாராயணஸ்ரீமாம்’ என்னும்படி-ஸர்
வவிதபந்துத்வமும் நடத்தும்படிக்கு நான் நாராயணஸப்த வாச்ய
ன்னன்றோவென்று, அத்தாலேபெரிதானதன்ஸர்வவிதபந்துத்வத்தை
யும்காட்ட; அதை “ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் பேராயிரங்கொ
ண்டதோர் பீடுடையன் நாராயணன் நங்கன்பிரானவனே” என்று
அதுடைந்தித்து.

(அவன்சீலத்தில்கால்தாழ்ந்தமாறனருள்) அதாவது - “அவனேமற்றெ
ல்லாமுமறிந்தனமே” என்றும், “அரியயவணங்கி யறிந்தனர்கோய்
களறுக்கும்மருந்தே” என்றுவெறுத்தும், “விண்ணுலகந்தருந்தேவ
னைச்சோரேல் கண்டாய்மனமே” என்றும், “இனமேதுமிலானை
யடைவதுமே” என்றும், “என்மனமுடைவது மவற்கேயொருங்
காகவே” என்றும், “ஆகஞ்சேர்நரசிங்கமதாகி” என்றும், “நின்ற
வேங்கடம் நீணிலத்துள்ளது” என்றும், “தொழுது - எழுதுமென்

மூ, — மையார்கண்மார்பின்மன்னுந்திருமலை

கையாழி சங்குடனே காணவெண்ணி—மெய்யான

காதலுடன் கூப்பிட்டுக் கண்டுகந்த மாறன்பேர்

ஒதவுய்யுமே யின்னுயிர். (அசு)

னுமி தயினை" என்றும், "தாளநாமரையான்" என்றுதொடங்கி
"ந; ஞநிமன் புகழ்கோவுனசீலமே" என்றும், "சீலமெல்லையிலான்"
என்றும் இப்படி குணகாரணென்னும்படியான சீலருணத்திலே
யாழங்காற்பட்டருளிச்செய்த வாழ்வாரருளுண்டு - க்ருபை; அது
(மாட்டிவிடும் நம்பனத்துமை) நம்முடைய வஜ்ஞாநத்தை நிஸ்பேச
ஷமாகப்போக்கும். (உ) "அம்மானாழிப்பிரானவனெவ்விடத்தான்
யானார்" என்று பிற்காலிச்சிற கலக்கத்தை, சீலருணப்ரகாசகத்வத்
தாலே ஸேஷியாதபடிநசிப்பிக்கும்; ஸாமான்யமான வஜ்ஞாநமாக
வுமாம். (அரு)

பதவுரை.

மையார்கண்மா

மையணிந்தகண்களையுடைய பெரி

யபிராட்டியார்

மார்பில் மன்னும்

திருமார்பிலே நித்யவாஸம்பண்ணப்

பெற்ற

திருமலை

ஸ்ரீஉபேதியை

கை ஆழிசங்குடனே

திருக்கைகிறைந்த திருவாழி திருச்

சங்குகளுடனே

காண எண்ணி

லேஸிக்குக்கருதி

மெய்யான

உண்மையான

காதலுடன்

அபிசேஷேதத்தோடு

கூப்பிட்டு

கூவி

கண்டு

அவ்வாறே ஸேவித்து

உகந்த

மகிழ்ச்சியடைந்த

மாறன்பேர்

ஆழ்வாருடைய திருநாமங்களை

ஒத

அநுஸந்திக்கவே

இன்னுயிர்

விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து

உய்யும்

உஜ்ஜீவிக்கும்.

(அசு)

அவ;—எண்பத்துநாலாம்பாட்டு. (மையார்கண்மா) இதில்-
விவக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனானவனைக் காண வாசைப்பட்டுக் கூப்பிடு
கிறபாகரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்தருர்; எங்ஙனை யென்னி; ;
கீழ். “ஸீலாதிசனாய், அதுக்கற்றுவாயான பிராட்டியோபாடே நித்ய
ஸம்யுக்தனாய், இரண்டிடத்திலும்குபெற(ய) தரித்தவாழ்வார்களை
யுடையனான வெம்பெருமானை யதுபவிக்கவேணும்” என்று தாமும்
தாழ்முதைய கரணக்ரா(574)மங்களுமாகவிடாய்த்துக் கூப்பிடு,
தூணிலேதோற்றிச் சிறுக்கனுக்கு உதவினாப்போலே மாநஸமாகத்
தோற்றறித்தன்குணங்களை யதுபவிப்பிக்க, அத்தை யதுபவித்து
ஹ்ருஷ்டராகிற * மையார்கருங்கண்ணிபிலர்த்தத்தை, “மையார்
கண்மார்பிலமன்னும்” என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிரு
ரென்கை.

வ்யா,— (மையார்கண்மா மாட்டில் மன்னுந்திருமலை) (க)
* அஸிதேகக்ஷணையான லக்ஷ்மி, வக்ஷஸ்தலத்திலே நித்யவாஸம் பண்
னுப்படியாய், அத்தாலே ஸ்ரீரூபத்யான ஸர்வோஸ்வரணை. (தை
யாழி சங்குடனே காணவெண்ணி) அச்சேர்த்தியைக் காத்து ஊட்
டவல்ல வாழ்வார்களுடே யதுபவிக்கவெண்ணி. இத்தால் -
“மையார் கருங்கண்ணி” என்று துடங்கி “உன்னைக் காணக்கரு
துமென் கண்ணை” என்ற முகற்பாட்டைக்கடாக்கித்தருளிச் செ
ய்கபடி. (உ) “வெவெஹீம் வக்ஷணம் ராஜிநெவெனூரநிதி
வெஷ்ரிவ - வைதேஹீம் வக்ஷமணம் ராமம்நேத்ரை ரமிநைஷிவ”
(ங) “சுவஷிஹு வத்ஷணம்ஹிஸம்நய நயாநிஜிந்கழ - அவஷ்டப்ப
சதிஷ்டந்தம் சதர்ஸதநூர்ஜிதம்” என்னுப்படியாயிற் றபேக்ஷி
த்தது.

(மெய்யான காதலுடன் கூப்பிட்டுக் கண்டுசுந்த) யதாவத்
தான ப்ரேமத்தோடே கூப்பிட்டு, அப்படியே கண்டு ஹ்ருஷ்ட
ரான; அதாவது - “கண்ணையுன்னைக் காணக்கருதி” என்று துட
ங்கி “நண்ணுகாழியே நென்று நானழைப்பன்” என்றும், “உந்
தேயுன்னை யுன்னுமென்னுள்ளத்து” என்று துடங்கி “நரசிங்கம
தாயவுருவே” எனறும், “தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய கண்ண
னைக் கண்டுகொண்டேன்” என்றும், “கண்டுகொண்டு” என்று

மூ,—இன்னுயிர்மால் தோற்றின்திங்கென் னெஞ்சிலென்றுகண்ணு
லன்றவனைக்காணவெண்ணியாண்பெண்ணாய்ப்-பின்னையவன்
மன்னைநினைவிப்பவற்றால் தான் தளர்ந்தமாறனரு
ளுன்னுமவர்க் குள்ளமுருகும். (அநி)

துடங்கி“அண்டத்தமர்ப்பெருமானடியேனே”என்றும்; “உலகமளந்
தவடியானையடைந்தடியே னுய்த்தவாரே” என்றும் இவற்றாலே
அவற்றை வெளியிட்டாரென்கை, (மாறன் பேரோதவ்ய்யுமே யி
ன்னுயிர்) இப்படி பகவத்விஷய பக்தியையுடைய வாழ்வார் திரு
நாமத்தை யதுஸந்திக்கவே யுஜ்ஜீவிக்கும், விலகிணமான வாழ்ம
வந்து. (அச)

பதவுரை.

இன் உயிர்மால் எனக்கு தா(யா)ரகளுன ஸர்வேஸ்
வரன்.

இங்கு தோற்றினது இத்தளையில் ப்ரத்யக்ஷமானது
என்றெஞ்சில் என்று என்றமகஸ்ஸிலென்று

அன்று அவனை கண்ணால்காண } அன்று அவனைக்கண்ணால் கண்
எண்ணி } ட நுபவிக்கவிருமபி

ஆண் பெண் ஆய் ஆண் தன்மைகுலைந்து பெண் தன்
மைபைய அடைந்து

பின்னை அவன்தன்னை நினைவிப் மேலும் அவனை ஸ்மரிப்பிச்சிற மேக
பவற்றால் ஸமுத்தம் முதலானவற்றால்

தான்தளர்ந்த தான் தளர்ச்சியடைந்த

மாறன் அருள் ஆழ்வாருடைய க்ருபையை

உன்னுமவர்க்கு அதுஸந்திப்பவர்களுக்கு

உள்ளம் உருகும் மனமுருகாநிற்கும். (அநி)

அவ. —எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு. (இன்னுயிர்மால்) இதில்,
ஸ்மாரகபதார்த்தங்களாலே நோவுபட்ட ஆழ்வார் பாசுரத்தை
அதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனெயென்னில்; கீழ்ப்பிறந்த
வறுபவம் மாரஸாறுபவமாகையாலே, அவனை பாஹ்யகாணிக
ளாலே அநுபவிக்கவேணுமென்றசைப்பட்டு, அப்போதே அது
கிடையாமைபாலே ஸிதிலசித்தராய், அவன்குணசேஷ்டிதாதிக்கு

க்கு ஸ்மாரகமான லௌகிகபதார்த்தங்களைக்கண்டு, அவ்வழியாலே ஸ்மர்யமானமான் அவன் குணசேஷிதாதிகளை அநுஸந்தித்து, அவனை யதாமனோரதமநுபனிக்கப்பெறாமல், *இப்படி, ஸ்மாரக பதார்த்தத்தாலே தாமீநிபட்டுச்செவ்லுகிறபடியை அந்யாபதேஸ்த் தாலே யருளிச்செய்கிற * இன்னுயிர்ச்சேவலிலர்த்தத்தை 'இன்னுயிரமால்' இத்யாதிபாலே அருளிச்செய்கிறானென்கை.

வ்யா. — (இன்னுயிர்மால் தோற்றினதிங்கென்னெஞ்சிலென் று) கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே, (க) 'நரசிங்கமதாயவுருவே - "உகந்தேயுந்நையுள்ளுமென்னுள்ளத்து" என்றும், (உ) "தேவர்கட் கெல்லாம் கநுவாகிய கண்ணனைக்கண்டுகொண்டேனே" என்றும், (ங) "கண்டுகொண்டென் கண்ணினையாக்களித்து" என்று மரு ளிச்செய்தவை, மாநஸஸக்ஷாத்காரமாத்ரமாய் ப்ரத்யக்ஷஸாக்ஷாத் காரமல்லாமையாலே, இத்தசையிலெனக்கு தா(யா) ரகனான ஸர் வேஸ்வரன் † ஸாக்ஷாத்கரித்தது மாநஸஜ்ஞாந விஷயமென்று. (கண்ணுலன்றவனைக்காண வெண்ணியாண்பெண்ணாய்) சக்ஷாந் விஷயமாக வவனை தர்ஸிக்கவெண்ணி, அதுலபி(ஸி,யாமையாலே பும்ஸ்த்வம் குலைந்து ஸ்த்ரீத்வாபத்தியைப(ஊ)ஜித்த, பின்னையவன் தன்னை நினைவிப்பவற்றால்) இப்படி ஸ்த்ரீத்வாபத்தியை பஜித்தவநந் தாம், அவனைப்ரணயகத்த (ஊ) ஸ்வரத்தாலும் ரூபவத்ஸதயா லும் ஸ்மரிப்பிக்கு மவற்றாலே, (ச) 'விக்ரஜஹ்வி-ஹ்மஜெரெஃ - விக்ரஜக்பிர்விஹங்கமை' என்னும்படியான பக்ஷிஸமுஹங்களா லும், மேகஸமுஹங்களாலும்;

(தான் தளர்ந்த) (ரு) "காடுநூவாரணியாநி-தாந்யேவாரமணீ யாநி" என்னும்படி அஸஹ்யமாய் மிகவும்பாரவஸ்யத்தைபடைந்த அநாவது - "இங்கெத்தனை என்னுயிர் கோவமிழற்றேல்மின் குயிற் பேடைகள்" "இத்தனைவேண்டுவதன்றந்தோவன்றில்பேடைகள்" "எவஞ்சொல்லிற்றும் தும்மேங்குகுக்குரல் கேட்டுமே" "மேற் கிளைக்கொள்ளோலமின் நீ நஞ்செவலும் கோழிகள் - ஆக்கையுமாவி யுமந்தரநின் றுழலுமே" "அந்தரநின் றுழல்கின்ற யானுடைப்பூவை கரள் துந்திரத்தேதுமிடையிலே குழறேல்மினே" என்றும், "நன்

† ஸாக்ஷாத்கரித்தது - ப்ரத்யக்ஷ மாக்ஷிணரூபம்.

(க) தி-வாய்-க-ச-ஏ. (உ) தி-வாய்-க-ச-அ. (ங) தி-வாய்-க-ச-க. (ச) தி-வாய்-க-க-க. (ரு) தி-வாய்-க-க-க.

மூ.—உருகுமாலென்னெஞ்ச முன்செயல்களெண்ணி
பெருகுமால் வேட்டைகபெனப்பேசி—மருவுகின்ற
வின்னுப்புடனவன் சீரேயந்தரைத்தமாறன்சொல்
லென்னுசெசொல்லா திருப்பெகங்கு. (அக)

கண்ணாரிநான்வளர்த்த சிறுகிளி, பைகலே இரட்டால் நீமிழறேறவு-
கிளபுகஞ்சாமரிதத்தனன் கூட்டுண்டுநீங்கினான்” “கண்ணன்மாயன்
போல கோட்டியவிலிலொடுமின்னு மகக்குழாங்கன்காள் - காட்-
டேனமின்னும்முருவென னுயிர்க்கதாகலனை” “குழிற்சைபதல்காள்
கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றி” “பண்புடைவண்ணொடு
துமபுகிள் பணமிதற்றேன்மின், புண்புகரலெவகொடுகுத்தா
லொக்கும் தும்மினஞால” “காணக்குழாங்கன்காள் படுகிறென்
லினி” என்றிப்படி, ரூபதர்ஸரத்தாலும் நாமஸங்கீர்த்தரத்தாலும்
ப்ரண்யகஜிதத்தாலும் மிகவும்தளர்ந்து ஜீவநாதருஷ்டத்திலும்
நசையற்றபடியென்கை.

இப்படிமிகவும் பாசலர்யத்தையடைந்த. (மாறனருள்) (க)
“அருள்கண்டிரிவயுகிளிரிவமிக்கதே” என்னும் படியான ஆழ்வார்
க்ருண்பயை அதுஸந்திக்குமவர்களுக்கு மநஸு நீரியருகும்.
“இதொருக்குபாதிக்கயமிருந்தபடியே” என்று ஹ்ருதயம் த்ரஸீ
பூதமாம். “மாறனுரையுன்னுமவர்க்கு” என்று பாடமாலைபோது,
ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தியை அதுஸந்திக்கப்புகால் “இதுவொரு
ஸ்ரீஸூக்தியே” என்றுமநஸுஸு த்ரஸீபூதமாம் “இவையொன்ப
தோடொன்றுக்கும் முவுலகுமுருகுமே” என்றத்தைப்பின் சென்ற
படியென்றாகவுமாம். (அரு)

பதவுரை.

உன்செயல்கள் எண்ணி “உன்னுடைய சரித்தரங்களைக்கினைத்து
என்செஞ்சும் உருகும என்மனம் உருகுகின்றது;
வேட்டைகபெருகும் எனப்பேசி-அதற்குமேலே ஆசையும விஞ்சி
வாராதின்றது” என்றருளிச்
செய்து

மருவுகின்ற இன்னாப்புடன் (கீழ்ஸ்மாரகபதார்த்தத்தாலே கோ
வுபட்டு) அதுவருத்தமான அந்த
வெறுப்போடே

அவன்சீர் ஏய்ந்து உரைத்த அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்
தைத் திருவுள்ளத்திற் பொருந்த
அருளிச்செய்த

மாறன்சொல் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸ்துத்திகளை
என்றா என்னுடைய கரக்கு

சொல்லாது இருப்பது என்கு அதுஸந்தியாமலிருப்பது எவ்வாறு?

அவ. — எண்பத்தாரும்பாட்டு. (உருகுமாலென்னெஞ்சம்)
இதில் ஆழ்வாருடைய அபீரீதிகர்ப்ப(ஊ)குணநுஸந்தாநவித்த
(ஐ)ராம் ஸூக்தியை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெக்வணே
யென்னில், ஸ்மாரகபதார்த்தங்களைக்கண்டு கோவுபட்டுச்செல்லா
நிற்கச்செய்தே (க) * இருத்தும் வியந்தில் தலைநடுமாறாகக்கலந்த
கலவி ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த(ய)ரிக்க, அத்தாலே பூர்வஸம்ஸ்லேஷ
ப்ரகாரத்தை யதுஸந்தித்து ப்ரீகராய்ச்செல்லுகிற * உருகுமால்
நெஞ்சத்திலர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் “உருகுமாலென்னெஞ்
சம்” இப்பாடியாலே யென்கை.

வ்யா — (உருகுமாலென்னெஞ்சமுன் செயல்களெண்ணி)(உ)
‘ஹ்யாயந்யாஸிநெவஜநவ்யுமணவத்யா - ஸ்ருதயாந்யாமமந்
தேவ ஜகஸ்யகுணவத்தயா’ என்னுமபடி, * உன்னுடையதாழ்ந்த
செயல்களையதுஸந்தித்து என்னுடையமநவ்ஸானது த்ரவத்ரவ்யம்
போலே உருகாநின்றது; (பெருகுமால் வேட்கைபெனப்பேசி) அது
க்குமேலே அபி(வி)நிவேடமும் மிக்குவாராநிநறதென்றருளிச்
செய்து. (மருவுகின்ற இன்னாப்புடன்) கீழ் ஸ்மாரகபதார்த்தத்
தாலே கோவுபட்டு அந்தஅதுவருத்தமான வெறுப்போடே. (அ
வன்சீரேய்ந்துரைத்த மாறன்சொல்) அவனுடைய (க)* இருத்தும்
வியந்தில் (ங) ‘அறிபென்மற்றாள்’ இப்பாடியாலே அருளிச்
செய்த ப்ரணயித்வகுணங்களைத் திருவுள்ளத்திலே பொருந்தவரு
ளிச்செய்த.

மூ — எங்காத லுக்கடிமாலேய்ந்தவடிவழிகென்

றங்காதுபற்றா சாலாங்கவன்பா — லெங்குமுள்ள

புள்ளினத்தைத் தூதாகப்போகவிதிமாறன் தான்

உள்ளினர்க்குத் தீங்கையறுக்கும்.

(அஎ)

அதாவது - * உருதுமால் நெஞ்சமுதிர்ப்பாட்டாய், அதைதப் பிச்சென்று "நினைதொறும்" என்றுதொடங்கி "நினைகிலேன் கா னுனக்காட்செய்யும் நீர்மையே," "நீர்மையால் - கார்முகில்வண் ணன்றன் கள்வமறிகிலேன்," "அறிகிலேன் - சிறியவென்னுருயி ருண்ட திருவருளே" "திருவருள் செய்பவன்போல - கருவளர் மேனிரங்கண்ணன் கள்வங்களே" "என்கண்ணன் கள்வமெனக்குச் செம்மாய்திற்கும் - என்கண்ணனென்றவன் காட்கரையேத்துமே," "என்னுருயிர்கோளுண்டே - காட்கரையேத்துமதனுட் கண்ணு வென்னும்," "கோளுண்டானன்றி - ஆளன்றேறப்பட்ட தென்னு ருயிர்பட்டதே," "தெய்வவாரிக்கு - இவ்கெனதுயிர்பட்டது - அங் காருயிர்பட்டது," "வாரிக்கொண்டு - பருகினான், காரொக்குங் காட்கரை யப்பன்கடியனே," என்றிப்படி, அவன் தாழநின்முப்ரி - மாறின ஸீலாதி குணங்களிலே ஸிதிலாந்தகரணரா யருளிச்செய்த ஸஞ்சித்தையன்கை.

இப்படி ஈடுபாட்டையுடையரா யருளிச்செய்த இச்சொல்லை (என்னுச்சொல்லாதிருப்பதெங்கு) என்னுடையகாவானது எவ் விடத்துச்சொல்லாதிருப்பது? எல்லாவிடத்திலும், (க) * நானி னுலகவிற்று - குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசைபாடித் திரிவென்னு தல்; அன்றியே "என்னுச்சொல்லாதிருப்பது எங்கு" என்று பாட மாய், இதல்ரளஜ்ஞானவென்னுலே சொல்லப்படா திருப்பதெத் தசையிலேயெங்குனெ யென்றாகவுமாம்; எல்லாதசையிலு மறுஸந் தியா திருக்கவொண்ணாதென்றபடி.

(அசு)

பதவுரை.

எம் காதலுக்கு அடி

எமது அன்புக்குக்காரணம்

மால எய்ந்த வடிவழிகு என்று-ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபாநு

பந்தியாய் அநுரூபமான விக்ர

ஹ ஸௌந்தர்யமென்று

அங்கு ஆதபற்றுக ஆ

அத்தசையில் அந்தனிக்ரஹஸௌ
ந்தர்யமே ஆலம்பமாக

ஆங்கு அவன்பால்

அவ்விடத்தில் அவன் விஷயமாக

எங்கும் உள்ளபுள்ளினத்தை

எவ்விடத்திலுமுள்ள பறவைக்
கூட்டத்தை

தூதாகப் போகவிடும்

தூதாக அனுப்பின

மாறன் தாள்

ஆழ்வாருடைய திருவடிகள்

உள்ளினர்க்கு

தம்மை அநுஸந்தித்தவர்களுடைய

தீங்கை அறக்கும்

தீங்குகளை ஒழித்திடும். (அள)

அவ.—எண்பத்தேழாம்பாட்டு (எங்காதலுக்கடி) இதில்,

வடிவழகுபற்றுகாகத் தூதுவிட்டருளின வாழ்வார் திவ்யஸூக்தி
ஸூர்ய துவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; அப்ரீதி
கார்ப்ப(ஊ-6)குணாநுஸந்தாந மாத்ரமாய்ச்சென்றவிடத்தில், பா(ஊ)
க்யவைகல்யத்தாலே குணாநுபவத்தால்வந்த ப்ரீதிஈழப்பட்டு, அப்
ரீத்யம்ஸமே தலையெடுத்து அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே அப
ஹ்ருதசித்தராய், “அவ்வழகைக்கண்ணாலே கண்டநுபவிக்க
வேணும்” என்று கண்ணாற்கண்டபகழிகளைத் தூதுவிடுகிற * எங்
கானலிலர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் “எங்காதலுக்கடி” இதுபாதி
யாலேயென்கை.

வ்யா--(எங்காதலுக்கடி) என்னுடையப் பேரமத்துக்குஹது,
(மாலேய்ந்தவடிவழகென்று) ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபாநு
பந்தி(ஸங்)யா யநுரூபமான விக்ரஹஸௌந்தர்யமென்று. (அங்
காதுபற்றுகா ஆங்கவன்பால்) அத்தசையில் அவன் ஸௌந்தர்ய
மே, பற்றுகாக—ஆலம்பநமாக, அவ்விடத்தில் அவன் விஷயமாக—
திருமூழிக்களத்துறையு மவன் விஷயமாக. (எங்குமுள்ள புள்ளி
னத்தைத் தூதாகப்போகவிடும் மாறன்) (க) “யாங்கவீநாஸஹ
ஸுராணி - யாம்கபீநாம்ஸஹஸ்ராணி” என்னும்படி ஸர்வதிக்கு
க்களிலுமுண்டான பகழிஸமுஹத்தை, தம்முடைய ப்ராணரக்ஷ
ணர்த்தமாக தூதப்ரேஷணம்பண்ணுமாழ்வார்.

அதாவது—“செங்காலமடநாராய்” என்று துடங்கி “எங்குடக்
கூத்தர்க்கென் தூதாராய்” என்றும், “அமர்காதற்குருகினங்காள்”

மூ. — அறுக்குமிடரென்றவன்பாலாக்குவிட்டதூதர்
மறிக்குவரப்பற்றுமனத்தா — லறப்பதறி
செய்திருநாவாயிற்செல்ல நினைநதான்மாறன்
மைவனினை செய்வதறிபாமல். (அஅ)

என்று துடங்கி “தமரோடங்குமைவார்க்குத் தக்கிலமேகேளீரே”
என்றும், “தக்கிலமேகேளீர்கள்” என்று துடங்கி “கொக்கினங்காள்
குநகினங்காள் - செச்சமலத்தவர்பேரலும் கண்ணைகாள் செங்
கனிவாய் அக்கமலத்திலேபோலும் திருமேனி யடிகளுக்கு” என்
றும், “திருமேனியடிகளுக்கு” என்று துடங்கி, “மாதரைத்தம்
மார்புத்தேவைத்தார்க்கு”. என்றும், “திருமுழிக்களத்துறையும்
பங்கயக்கட்குடர் பவளவாயனைக்கண்டு” என்றும், “புனக்கொள்
க”யாமேனிப் பூந்துழாய் முடியார்க்கு” என்றும், “பூந்துழாய்முடி
யார்க்கு” என்று துடங்கி “தாரந்தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்
மென்றுரையிர்” என்றும், “என்னகமேனியொழியாமே திருமுழிக்
களத்தார்க்கு” என்றும், இப்படி “பூந்துழாய்முடியார்க்கு” என்னு
மளவும்வடிவமுது பற்றுசாகப்பலபகழிகளைத் தூதுவிட்டாரென்கை.

(க) “நம்பினையுயர்ந்த செல்வமும் படைத்தபரப்பும் தம
ரோட்டைவாஸமும் மறப்பித்தகூழ்ம திகூழா னாரஸ்யஸௌந்தர்யங்
களை யுணர்த்தும் வ்யூஹவிபவ பரத்வத்வயார்ச்சைகள் தூதுநாலுக்
குமவிஷயம்” என்றிறே ஆசாரயஹருதயத்திலே நாயனாரு மருளிச்
செய்தது. (உ) “குவாராயஸஹகூஜ விலோ^{ஸஸ}ஸிங் வெவஹ
வாதீ! வெனகாஸூ^{ஸஸ}ஜுவொடி^{ஸஸ}த^{ஸஸ} வடகா^{ஸஸ}த^{ஸஸ}யா உதே^{ஸஸ}
யி: - அபராதஸஹத்வாச்ச விபோஸ்ஸம்பந்தவைபலாதீ! ஐகா
ஸ்யாச்சஸௌந்தர்யாத் கடகாந்யாசதேமுசி” என்றிறே வாதி
கேஸரி அழகிய மணவாளஜீயரு மருளிச்செய்தது, (மாறன்றாளுள்
ளினைர்க்குத் தீங்கையறுக்குப) ஆழ்வார்திருவடிகளானது, தன்னை
மருஸ்ஸாலே யதுஸந்தித்தவர்களுக்கு ப்ரதிபந்தகங்களைத் தானே
சே(வெஜி)தித்துப்பொகடும்; * துயாறுகடாடிபோலே. (அஎ)

பதவுரை.

இடர் அறுக்கும் என்று

தமது துக்கங்களைப் போக்கியருள்
வனென்று

(க) ஆசாரயஹருதயம்,

(உ) பன்னீராயிரப்படி.

அவன்பால் ஆங்குவிட்டதூதர் அவ்வெம்பெருமானிடத்தில் அனு
ப்பியதூதர்

மறித்து வரப்பற்றாமனத்தால் மீண்டுவருமளவும் ஆலஸ்யத்தைப்
பொறுக்கமாட்டாததிருவுள்ளத்
தாலே

அறப்பதறி

மிகவும் விரைந்து

மையலினால்

அறிவுசலக்கத்தினால்

† செய்வு அறியாமல்

செய்யவேண்டியது இன்னதென்
றறியாமல்

மாறன்

ஆழ்வார்

செய்யதிருநாவாயில்

விலகடினமான திருநாவாயிலே

செல்லகினைந்தான்

எழுந்தருள உத்தேயாகித்தார் (அஅ)

அவ.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு, (அறுக்குமிடர்) தூதர் வரு
மளவும் பற்றாமல் “திருநாவாயிலே போய்ப்புகவேணும்” என்று
மனோரதிக்கிற வாழ்வார்பாசாதத்தை யறுவதிக்தருளிச்செய்கிறார்.
எங்கனையென்னில்; இப்படிவிட்டதூதர் அத்தலைப்பட்டு அவனு
க்கு ஸ்வதசையையறிவித்து மீண்டுவருவதற்குமுன்னே, ப்ராப்ய
த்வராதிஸயத்தாலே, ‘அவனெழுந்தருளியிருக்கிற திருநாவாயிலே
போய்ப்புக்கு அவ்வோலக்கத்திலே அங்குள்ளவர்களோடே ஸப
ஸபத்ரீகனானவனைக்கண்டதுபலித்து அடிமைசெய்யப்பெறுவதெப்
போதோ?’ என்று மனோரதிக்கிற* அறுக்கும் வினையிலர்த்தத்தை
‘அறுக்குமிடர்’ என்று துடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(அறுக்குமிடரென்றவன் பாலாங்குவிட்டதூதர் மறி
த்து வரப்பற்றாமனத்தாலறப்பதறி) (அறுக்குமிடரென்று) நம்மு
டைய துக்கத்தைப்போக்கியருளுமென்று. (அவன்பாலாங்கு
விட்டதூதர்) திருமுழிக்களத்துறைவார் விஷயமாக அவ்விடத்திலே
விட்டதூதர். (மறித்துவரப்பற்றாமனத்தால்) திரும்பி மீண்டு
வந்துமறுமற்றம் சொல்லப்பற்றாத திருவுள்ளத்தாலே, (அறப்ப
தறி) மிகவும் தவிரித்து; (க) ‘ஐஹவரஹியாஜெஹாஹம் ஸஹம்

(க) பா-ஸா-ந-உ-கா.

(† ‘செய்வதறியாமல்’ என்றபாடம் மேலனையின்பத்திற்கு
மாறுபாடாம்.)

மு.—மல்லடி மைசெய்யுநாள் மால்தன்னைக்கேட்கவவன்
சொல்லுமளவும் பற்றுத்தொன்னலத்தால்—செல்கின்ற
வாற்றுகைமேபிசி யலமர்ந்தமாறனருள்
மாற்றுகப்போளு மென்றன்மால். (அக)

நாஜெஹுநஃ ஸுநஃ - இதம்ப்ருயாச்சமேநாதம் ஸாஹ்மீராமம்
புநஃ புநஃ” என்று, திருவடிபைத்துதுபோகவிட்டவநந்தம்
பிராட்டி பதறினாப்போலே. (செய்யதிருநாவாயிற்செல்ல நினைந்
தான்மாறன்) அசுகிபதிருநாவாயிலையெழுந்தருளும்படி பெண்
ணிநாராழ்வார்.

அதாவது—“வெறித்தண்மலர்ச்சோலைகள் சூழ்திருநாவாய் குறுக்
கும்வகையுண்டுமொலோகோடியேற்கே” என்றும், “திருநாவாயடி
யேனணுகப்பெறுநாள் யவவொலோ” என்றும், “திருநாரணன்
சேர்திருநாவாயவையுட் புகலாவதோர் காளறியேனே” என்றும்,
“திருநாவாய் வாளேய்தடங்கண் மடப்பின்னேழனா - நாளேலறி
யேன்” என்றும், “விண்ணாள் விரும்பியுறையும் திருநாவாய்கண்
ணாக்கறிக்கின்றதிங்கென்றுகொல்கண்டே” என்றும், “திருநாவாய்
கொண்டேயுறைகின்ற வெங்கோவலர்கோவே - கண்டேகறிக்கின்ற
திங்கென்றுகொல்கண்கள்” என்றும், “நாவாயுறைகின்றவென்
நாரணன்ம்பி ஆவாவடியானிவனென்றருளாயே” என்றும், “தென்
திருநாவாயெந்தேவே - அருளாதொழிவாய்” என்றும், “திருநா
வாய் யாவரணுகப்பெறுவாரினியந்தோ” என்றும், “திருநாவாய்
வந்தேயுறைகின்றவெம்மாபணிவண்ணா-அந்தோவணுகப்பெறுநாள்”
என்றும், இப்படித்வராதியைத்தைப் புகாசிப்பித்தாரென்கை. அது
எத்தாலேயென்னில்; (மையலினால் செய்வதறியாமல்) ஸௌந்தர்
யத்தாலே அறிவுகலங்கி, அத்தாலேப் பார்ப்பதாப் பார்ப்பதனிலேவகமின்
றிக்கே, விட்டதூதர் வருவதற்குமுன்னேத்வரித்தார்; இவர் ப்ரேம
ஸ்வபாவமிருந்தபடியேயென்றுவித்த(ஃ)ராயருளிச்செய்கிறார். அஅ

பதவுரை.

மல் அடி மைசெய்யும் நாள் — பூர்ணமான கைங்கர்யம் செய்கிற
காலம் (எப்போதென்று)
ஸ்ரீவெங்கோவை நோக்கிக்கேட்க,
ஸ்ரீவெங்கோவை நோக்கிக்கேட்க.

அவன் சொல்லுமளவும்பற்றா அவன் அறுதியிட்டுச் சொல்லு
மளவும் பொறுத்திருக்கமாட்
டாத

தொல்நலத்தால் ஸ்வாபாவிகமான பக்தியாலே
செல்கின்ற ஆற்றுமைபேசி தமக்கு நிகழ்கின்ற ஆற்றுமையை
அலமர்ந்தமாறன் அருளிச்செய்து அலமர்ப்பை
அடைந்த ஆழ்வாருடைய

அருள் க்ருபையானது
மாற்று ஆக அஜ்ஞாநத்திற்கு எதிர்த்தட்டாக
என்றன்மால் போகும் என்னுடைய அஜ்ஞாநம் நிவர்த்தித்
கும். (அக)

அவ. — என்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (மல்லடிமைசெய்யும்
நாள்) இதில், ஒருஸந்தையையிலுண்டான ஆழ்வாரடி(வி)ஸந்தியை
யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில்; (க) * அறுக்கும்
வீணையில் பெரியத்வரையோடே மனோரதித்தவர், த்வராநுகுண
மாக ப்ராப்யபூமியிலேபுக்கு அவனையநுபவிக்கப் பெறுவதற்கு
முன்னே தத்ப்ராப்திஸஞ்சகமான வடையாளங்களைக்கண்டு நேரவு
பட்டுச்செல்லுகிறபடியை, பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப்பேரனக்ருஷ்
ணன் மீண்டுவருவதற்குமுன்னே அவன் உரவுக்கடையாளமான
மல்லிகைகமழ்தென்றல் முதலானவஸ்துக்களைக்கண்டு திருவாய்ப்
பாடியியினடப்பெண்கள் அந்த க்ருஷ்ணவிரஹத்தாலே ஸந்த்யாஸ
மபத்திலே நேரவுபட்டுச்செல்லுகிறதுறைமேலே வைத்தருளிச்
செய்கிற * மல்லிகைகமழ்தென்றலிலீர்த்தத்தை 'மல்லடிமை' இத்
யாதியாலே யருளிச்செய்கிறவொன்கை.

வ்யா. — (மல்லடிமைசெய்யும்நாள் மாலதன்னைக்கேட்க) மல்லடி
மை- ஸம்ருத்த(ஐ)மானவடிமை; பரிபூர்ணமானகைங்கர்யம்; அது
செய்யும் காலமெப்போதென்று ஸர்வேஸ்வரனைக்கேட்க, (உ) "நாளே
லறியேனெனக்குள்ளை" என்று கேட்க. (அவன் சொல்லுமளவும்
பற்றாத்தொன்னலத்தால்) அவன் (ங) * மாலேநண்ணியிலே (ச)
"மரணமானால்" என்று - நாள் அவதி(யி)பிட்டருளிச் செய்யுந்
தனைப்பற்றாத ஸ்வாபாவிகமான பக்தியாலே, (செல்கின்ற

வாற்றாமை பேசியலமர்ந்தமாதன்) தமக்குநடந்துசெல்லுகிற (உ)
தரியாமையையருளிச்செய்து அலமாப்பையடைந்த ஆழ்வார்.

அதாவது - “மல்லிகைக்கமழ்தென்றல்” “புலம்புதுமணிதென்
றல்” “தாமரைக்கண்ணனும் கனிகாயும்” “வாடைதண்வாடை”
“ஆபுகுமாலே” “அவனுடையருள் பெறும்போதரிதால்” “ஆரு
யிரளவன்றிக்கூர் தண்வாடை” “புதுமணமுகந் துகொண்டெறியு
மாலேபொங்கிளவாடை” “ஊதுமத்தீவகுழற்கே யுய்யேன்நான்”
“மாலையும்வந்தது மாயன்வாரான்” என்று இவையடியாக பாத
(வ்யாக்யான)கபதார்த்தங்களாயுள்ள வெல்லாவற்றாலும்நொந்து, பிரா
ட்டி, தஸகீவதர்ஸநாதந்தரம் மாருதிதர்ஸநாத்பூர்வம் மத்யேரா
வணப்ரேரிதரான ராக்ஷஸ்வரமாயந்நையாய் ஜீவிதத்தில நசை
யற்றாப்போலே, “யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென்” என்கிறார்.

அதாவது - “புகலிடமறிகிலம் தமிழமாலே” என்றும்
“இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்” என்றும் “பாவி
யேன்மனத்தே நின்நீருமாலே” என்றும் “ஆனியின் பாமல்லவகை
களாலே” என்றும் “யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென்” என்றும்
“எவமினிப்புருமிடமெவம் செய்கேனோ” என்றும் “ஆருக்கென்
சொல்லுகெனன்னைமீர்கா ளாருயிரளவன்றிக்கூர் தண்வாடை”
என்றும் “ஆய்ச்சியர்க்கே யூதுமத்தீவகுழற்கே யுய்யேன்நான்”
என்றும் “யாதுமொன்றறிகிலம்மவம்” என்றும் “என்சொல்லியுய்
வனிங்கவனைவிட்டே” என்றும், “அவனைவிட்ட கன்றுயிராற்றகில்
லா” என்றும், இப்படி ஆற்றாமையையருளிச்செய்து முன்னடி
தோற்றாமலலமர்ந்து நிலந்துழாவின வாழ்வாரென்கை.

இப்படி யான (மாறனருள்மாற்றாகப் போகுமென்றன்மால்)
அதாவது - “அவனியுண்டுமிழந்தவன் மேலுரைத்த வாயிரத்துள்ளி
வை பத்துங்கொண்டு அவனியுளலற்றி நின்னுய்யமின்தொண்டர்”
என்று உபக்ரமித்தவாழ்வாரருள் - அஜ்ஞாதத்துக்குப் பரதிப(ஊ)ட்
மாக, என்னுடைய வஜ்ஞாகம் நிவ்ருத்தமாம். (க) “பண்டைவல்
வினை பாற்றியருளினான்” என்னக்கடவதிதே. * ஆபுகுமாலேக்கு
அவனுடையருள் பெறும்போதரிதாயிற்று; இங்கு “என்றன்மால்-
மாறனருள் மாற்றாகப்போகும்” என்று நிச்சிதமாயிற்று. (அக)

மூ.—மாலுமது வாஞ்சைமுற்றும் மன்னுமுடம்பின் முடிவில்.

சாலநண்ணிச்செய்வனெனத்தா னுகந்து—மேலவனைச்

சீரர்கணபுரத்தே சேருமெனும்சீர்மாறன்

தாராரானை நந்தமக்குத்தாள்.

(கூ)

பதவுரை.

மால்

ஸர்வேஸ்வரன்

உமதுவாஞ்சை முற்றும்

‘உம்முடைய அபேக்ஷிதங்க ளெல்லா வற்றையும்

மன்னும் உடம்பின் முடிவில்

ஆத்மாவோடே பொருந்தியிருக்கிற ஸரீரத்தின் முடிவிலே

சால நண்ணிச் செய்வன்கள

மிகவும் பொருந்தித் தலைக்கட்டித் தருகிறேன்” என்ன;

தான் உகந்து

தாம் மனமகிழ்ந்து

மேல் அவனை

‘அப்பாம்புருஷனை

சீர்ஆர் கணபுரத்தே சேரும்

திருக்கண்ணபுரத்திற்சென்று ஆ ஸ்யியுங்கள் என்றருளிச்செய்த

எனும்

ஜ்ஞானாதிசூனங்களையுடைய ஆழ்

சீர்மாறன்

நமக்கு

நந்தமக்கு

தம் திருவடிகளைப் பரஸாதித்தரு ளாரோ? (கூ)

தாராரானை

அவ.—தொண்ணூறும்பாட்டு.(மாலுமது) இதில், ஆழ்வார்க்கு நாளவதி(யி)பிறக்க, அத்தாலே அவர் பரோட்சேதஸம் பண்ணின பாகுரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார் எங்கனே பெண்ணில்; (க) “நாளேலறியேள்” என்றுகேட்டவர்க்கு, ‘உம்முடையத்வரா நுகுணமாக உம்முடைய ஸரீராவஸநத்திலே உம்மைப்பரபாமபக த்திலே கொடுபோயடிமைகொள்ளக்கடவோம்” என நாளிட்டுக் கொடுக்க, அத்தாலே ஹ்ருஷ்டராய், அந்தஹர்ஷப்பாகர்ஷித்தாலே “திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிறவவன் திருவடிகளிலே புஷ்பாத்யப் கண்ணங்களைப் பணிமாறிபக்தியுடைய பண்ணுங்கோள், அதுக்குமாட்டாதார் பரபத்தியைப் பண்ணுங்கோள், அதுக்குமாட்டாதார்

இக்கப்பத் துப்பாட்டையும் ப்ரீதிபூர்வகமாகப்பாடி அவன்றிருவடி க்ளிலை வணங்குங்கோள்" என்றுஸ்ரவரையும் தத்ஸமாஸ்ரயணத் திலை அதி(யி)காராநுகுணமமுட்டுகிற * மாலைண்ணியிலர்த்தத் தை "மா லுமதுவாஞ்சைமுற்றும்" இத்யாதியாலே யருளிச்செய் கிருரென்கை.

வ்யா.-(மா லுமதுவாஞ்சை முற்றும் மன்னுமுடம்பின் முடிவில் சரீலண்ணிச்செய்வெனெ) ஆஸ்ரீதவ்யாமுத்த(யு)னா ஸர்வேஸ் வரன், உம்முடைய வபேகி,தங்களெல்லாம் ஆத்மாவோடே பொ ருந்தியிருக்கிறஸ்ரீரத்தினுடைய வியோகாநந்தரத்திலேதிருக்கண் ணபுரத்திலே மிகவும் கிட்டிச்செய்வெனென்றென்னுதல்; அன்றிக் கே, உம்மைக்கிட்டி மிகவும் செய்வெனென்னுதல்; அந்நுமன்றிக் கே, அந்தக்கார்யத்திலே மிகவுமுற்றென்னுதல்; இப்படிச் செய்வெனென்று * கண்ணபுரமொன்றுடையானருளிச்செய்ய (தா னாகந்து) அவனைக்கொண்டு நாளவதியிட்டுக்கொண்டதாம் ஹ்ருஷ்டராய்.

(மேலவனைச்சீரார் கணபுரத்தே சேருமெனும் சீர்மாறன்) நாளவதியிட்டுக்கொடுத்ததுக்கு மேலாகத்திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து அத்யாஸந்நனாயிருக்கிறவனை. மேலவனெயென்று - மேலான வனெயென்றுமாம். பரதாழ்வானுக்கு (க) "பெருணெய்வதநடிச் செவ்வெய்வதநடி-பூர்ணேச துர்த்தபேவரவே" என்றுநாளவதியிட்டுக் கொடுத்து, அவதி(யி)பார்த்துக்கொண்டு நின்றாப்போலே நின்ற படி-(சீரார் கணபுரத்தேசேருமெனும் சீர்மாறன்)ஐஸ்வர்யாதிகளும் ப்ரீலாதி குணங்களும் புறவெள்ள மிதிம்படியான திருக்கண்ணபுரத் தில் நிலையிலே. (சேருமெனும் சீர்மாறன்) ஆஸ்ரயியுங்கொள்ளென்று, அனைவரையும் குறித்தருளிச்செய்யும் ஐஞாநப்ரேமதி குணங்களை புடைய வாழ்வார்.

அதாவது-"திருக்கண்ணபுரத்தானின்மேலாலமர்ந்தானடியினை களை - காலைமலை கமலமலரிட்டு - மாலைண்ணித் தொழுதெழு மினே" என்றும் "திருக்கண்ணபுரமுள்ளி - கள்ளகிழும் மலரிட்டு- நானும்தொழுதெழுமினேதொண்டர்" என்றும், "திருக்கண்ண புரத்தண்டவாணனமரர் பெருமானே - தொண்டர் நுந்தம் துயர்

போக - விண்ணொடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்” என்றும், “வாணையுந்துமதிஞ்சுழ் திருக்கண்ணபுரம் தானயந்தபெருடான் - மடப்பிண்ணைதண்டுகள்வனைத் தேனை வாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்” என்றும், “திருக்கண்ணபுரத்தாணிபாளன் - சரணமா தும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்” என்றும், “திருக்கண்ணபுரத்தின்பன் - தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்-அன்பனாகும்” என்றும், “செய்யில்வாணையுளும் திருக்கண்ணபுரத்தையன் ஆகத்தனைப்பார்கட்கணிபனை” என்றும் “மணிபொலையந்த மதிஞ்சுழ் திருக்கண்ணபுரம்பணிமின்” என்றும், “வேதநாவர்விருட்பும் திருக்கண்ணபுரத்தாணியானை யடைந்தார்க்கல்லலில்லையே” என்றும், “அல்லிமாதாமரும் திருமார்பினன் - கல்லிலையந்தமதிஞ் சூழ்திருக்கண்ணபுரஞ் சொல்ல நாளும் துயர்பாடுசாராவே” என்றும், “பாடுசாராவனை பற்றறவேண்டுவிர் - இப்பத்தும் பாடியாடிப்பணிமினவன்றான் களையே” என்றும் இப்படி ஸர்வர்க்கும் ஸர்வாதிகாரமாய்ப்படி ஸமாப்ரயணத்தை யருளிச்செய்தாரென்கை.

(க) ‘மற்றொன்று’ “கண்ணனல்லால்” என்கிற * வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம்; அதில் தூர்ப்பலபுத்திகளுக்கு, மாலை கண்ணி - காலைமாலை விண்டு தேனைமலரிட்டு * அன்பராம் ஸாங்கபக்தி; அதில் அஸக்தர்க்கு - தாளடையும் ப்ரபக்தி; அதில் அஸக்தர்க்கு-உச்சாரணமாத்ரம்; ஸர்வோபாயஸூத்ரர்க்கு, இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டன்” என்று கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லாமுரைக்கிறார்” என்றிறே ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே நாயனாகுமருளிச்செய்தது;

எலம்விதவைபவயுக்தரான, (சீர்பாறன்தாரானே நந்தமக் குத்தாள்) இப்படி உபதேசிக்கைக்குடலான ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகளை யுடையவாழ்வார், நம்முடைய ஸ்வரூபாநுகுணமாகத் திருவடிகளை உபாயோபேயமாக வுபகரித்தருளாரே? (நந்தமக்கு) தம்முடைய திருவடிகளிலே பிறந்துமுற்றுண்டுபெற்று (உ) “முயல்கின் றேனுன்றன் மொய்கழற்கன்பையே” என்றாதரித்துப்போருகிற நமக்கு, ஆகையால் ஆழ்வார் திருவடிகள் நிதப்பார்த்தய மென்றபடி.

(கூஉ)

மூ.—தாளடைந்தேதார்தங்கட்குத் தானே வழித்துணையாம்
காளமேகத்தைக் கதிபாக்கி—மீளுதலா
மேதம்நாவிண் ணுலகிலேக வெண்ணுமாறனெனக்
கேதமுளதெல்லாங்கெடும். (கூக)

பதவுரை.

தாள் அடைந்தேதார் தங்கட்கு தன்திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்
றினவர்களுக்கு
தானே வழித்துணையாம் தானே மார்க்கபந் துவாகிற
காளமேகத்தை நீலமேகம்போன்ற எம்பெருமானை
கதி ஆக்கி வழிக்குக் கூடகனாகக்கொண்டு
மீளுதலாம் ஏதம் இலா புராவருத்தி தேரஷமற்ற
விண்ணுலகில் பாம்பதத்தில்
ஏக எண்ணும் எழுந்தருளவெண்ணின
மாறன் என ஆழ்வார்தன் றதுஸநதிக்கவே
கேதம் உள்ள துளல்லாம்கெடும். துக்கமென் முபேர் பெற்றிருப்ப
வையெல்லாம் ஒழியும். (கூக)

அவ.—தொண்ணூற்றோராய்ப்பாட்டு. (தாளடைந்தேதார் தங்க
ட்கு) இதல், நாளிடப்பெற்று வழித்துணையோடே போகவொருப்
படுகிற வாழ்வார் பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்
னனெயென்னில்; “ஸ்ரீராவஸநத்திலேபேறு” என்று ஸர்வேஸ்வ
ரன் நாளிட்டிக்கொடுக்கையாலே போக்கிலே யொருப்பட்டு, நெ
டுங்காலம்முகம பழகினசரீரத்தைவிட்டு, ஹ்ருதயகுழையிற் நின்
றும் வழிகண்டு, மூர்த்தநயநாடி யாலே ஸ்ரீராகபாலத்தை பே(ஹே)டி
தித்துக்கொண்டு, அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பாம்பதத்தேறப்
போமிடத்தில், கேட்டபோதே துளங்கவேண்டும்படியான யாம்ய
மார்க்கத்திலே பட்டவிளைப்பெல்லாமாறும்படி தன்கடாக்ஷாம்ருத
வ்ருஷ்டாளாலே குளிரவழியவார்த்து, யம்படருடைய ஸ்ரவண
கடுகமான கடுஞ்சொற்களைக் கேட்டவுள்வெதுப்பாறும்படி,
* செவிககினிய செஞ்சொற்களாலே செந்தவிப்பித்தும், உக்ரமான
யமதர்ஸநத்தால்வந்த வெக்காயமாறும்படி தன்னுடைய ஸௌந்
தர்யாபுருதத்தைநிரந்தரம் வர்ஷித்துக்கொண்டு, வழியி லுண்டான

விடையுடையுடையும் திவ்யயுகங்களாலே யிருந்துண்டாகவிட்டு.
(க) “தயாபிபாஜாஹிதி - நயாமிபாமாங்கதம்” என்கிறபடியே
பெரியதிருவடி திருத்தேவாலிலே வைத்துக்கொண்டு, ஆதிவாஹிக
ரைக்காட்டாமல் தானேகொண்டுபோய், திருநாட்டிலேவிடுகைக்கு
வேடன், வேடுவிச்சி, பகலி, குரங்கு, பிராசம், சராசரம் முதலா
னரை வருத்தமயக்கொண்டுபோய் வைகுந்தத்தேற்றி யருளின
காளமேகமான (உ) * அங்கத் துறையு மின் துணைவனை யொழிய
வேறொருவரு மிலையென்று காளமேகத்தை வழித்தணையாகப்
பற்றுகிற * தாளதாமரையிலர்த்தத்தை “தாளடைந்தோர் தங்கட்
கு” என்றுதுடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா—(தாளடைந்தோர் தங்கட்குத்தானே வழித்துணையாம்
காளமேகத்தைக்கதியாக்கி; (ங) “சரணமாகும் தன தாளடைந் தார்
க்கெல்லாம் மரணமா னால் வைகுந்தங்கொடுக்கும் பிரான்” என்று
தன் திருவடிகளை யுபாயமாகவடைந்தவர்களுக்குத் தானேமார்க்க
பந்துவாம்; ஆதிவாஹிகரையிலும் காட்டிக்கொடாதே, (ச)
“துன்னுகுழல்கருகிறத்தென் துணையே” என்கிறபடியே “சுரி
குழற்கமலக்கட்கனிவாய்க் காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலம்
கதியே” என்றகாளமேகமானதானே * நயா மி யி ற் ப டி யே
நடத்தும். “தாளடைந்தோர்” என்கிறவிதில் தாமுமந்தர்ப்பூ
(ஊ-உ)தரிதே;

(காளமேகத்தைக்கதியாக்கி)ஸாம்ஸாரிகதாபமெல்லாமா றும்படி
ஸௌந்தர்யம்ருதவர்ஷிபான காளமேகத்தை வழிக்குரகூடகமான
கதியாக்கி. அதாவது - “அவனடிநிழற்றடமன்றிபாமே” என்றும்
“அண்டமுவுலகளந்தவன்” என்றும், “கூத்தன் கோவலன்-திருமே
கராத்தன் தாமரைபடியன்றிமற்றிலமானே” என்றும், “தயா
தன் பெற்றமாதகமணித்தடம்” என்றும்; “மணித்தடத்தடிமலர்க்
கண்கள் பவளச்செவ்வாயணிக்கொள் நாற்றடந்தேகாந்தெவ்வம
காரைபென்றும் துணிக்கும்வல்லரட்டன்” என்றும், “காமருபங்
கொண்டெழுந்தரிப்பான்” என்றும், இப்படிவழிக்குவேண்டும்
நிழல்தடங்கள் முதலானவைபெல்லாம் தானேயானவென்கை.

(க) வராஹசரமம் (உ) தி-மொ-உள-சு. (ங) கூ-டு. (ச) திருமொ-கக-

மூ.—கெடுமிடர்வைகுந்தத்தைக் கிட்டி னுப்போலே

தடமுடையனந்தபுரந்தன்னில்—படவரலில்

கண்டுயில்மாற்காட்செய்யக் காத்தலித்தான்மாறனுயர்

விண்டனி லுள்ளோர் வியப்பவே. (கூஉ)

(க) 'காமரத: ப்ரயயெளராரதி:—அக்ரத: ப்ரயயெளராம:' என்று, அவர்முன்னேபோக (உ) * மன்னனிராமன்பின் வைகையென் றுரைக்குமன்னநடையவண்ணங்கு - அவர்தோள்கிழலை யன்னை கொண்டு நடந்தாப்போலே நடக்கப்பாறிக்கொரிநே.

(மீளுதலாகமேதயிலாவிண்ணுலகிலேக வெண்ணும்மாறன்)
(ங) 'குடி மன்னுமின் கவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்' என்றுப்படி மீளுதலாகமேதேவமின்றிக்கே, (ச) " நவபுராநாவத-தெ - நசபுராநாவததே" என்றும் (ரு) 'புணைக்கொடுக்கிலும் போக வெட்டாரே' என்றும் (க) 'மீளாப்பொருவரியவிண்ணாடு' என்றும் (எ) 'மீட்சியில்லாராடு' என்றும் சொல்லப்படுகிற பரம வ்யோமஸுப்தவாச்யமான பரமபதத்திலே, (அ) "மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்" என்று எழுந்தருளமநகம் பண்ணுகிற மேகாக்கிஷமியையுடைய மாறெனன - ஆழ்வாரென் றநுஸந்திக்க. (கேதமுள்ளதெல்லாம்கெடும்) (க) "மனக்கேதஞ் சாரா" என்கிறபடியே துக்கமென்றுபேர்பெற்றவையெல்லாம் நசிக்கும். ப்ராப்பாலாபதுக்கமெல்லாம் நிவ்ருத்தமாம். (கூக)

பதவுரை.

மாறன்

ஆழ்வார்

உயர்வின்தனில் உள்ளோர் வியப்ப

உயர்ந்த பரமபதத்திலுள்ள நித்ய ஸூரிகள் ஆய்சர்யப்படும்படி

கெடும் இடர்வைகுந்தத்தை

துக்கரஹிதமான ஸ்ரீவைகுண்டத் தை

கிட்டி-னுப்போல

அடைந்த அடிமைசெய்யப்பெற் றுப்போலே

தடம் உடை அனந்தபுரந்தன் னில்

விஸ்தீர்ணமான திருவநந்தபுரத்தி லே

(க) ரா ஆகக-கூஉ

(உ) பெரியதிரும நூ.

(ங) தி-வாய்-கூக-கூ.

(ச) சாந்தோ-அ-கூஉ.

(ரு) பெரி-தி-கூரு-உ.

(க) ஜ்ஞாநஸாரம்.

(எ) ப்ரமேயஸாரம்

(அ) அக-வ-

(க) ச திரு-கூக.

படவாவில்

கண்துயில் மாற்கு

ஆள்செய்ய

காதலித்தான்

படத்தையுடையசேஷஸாய தில்

திருக்கணவனார்தருளுகிற எம்பெ

மானுக்கு

அடிமைசெய்ய

வீரம்பினார்.

(கூஉ)

அவ. - தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு. (கெடுமிடர்வைகுந்தத்தை) இதில், பாம்பத்தத்தில் செய்யுமடிமையைத் திருவனந்தபுரத்திலே செய்யப்பாபரிக்கிற வாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்கனையென்னில்; குறைவறப்பாம்பத்தத்திலேபோனால் * வானிளவரசான வைகுந்தக்குட்டனுக்குச் செய்யக் கூடவ * வழுவிலாவடிமைகளை, நித்யஸூரிகளில்தலைவரான ஸ்ரீ ஸேநாபதியாழ்வானைத்துக் கைநீட்டும்படி கிரதிஸரபபோக்யமான திருவனந்தபுரத்திலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொண்டருளுகிற பாம்பாப்பபூதரான ஸ்ரீபத்மநாபப்பெருமாள் திருவடிகளிலே அதுகலஹந்தனும் தாமுமாய்ப்போயடிமை செய்யவேணுமென்று மனோரதிக்ஹ * கெடுமிடரிலர்த்தத்தை 'கெடுமிடர்வைகுந்தத்தை' இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. - (கெடுமிடர்வைகுந்தத்தை) கைங்கர்யணித்தியாலே நிவ்ருத்த துக்கராமபடியண்ணவறமுன ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அன்றிக் கி, துக்கரஹிதமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தையென் இதல், (கிட்டி னுப்போல்) அத்நைப்பாடித்து அடிமை செய்யப்பெற்றாப்போலே, (தடமுடையனந்தபுரந்தன்னில் படவாவிற்றண்டுநில் மாற்காட் செய்யக் காதலித்தான்) (க) 'வணநிபுலவெய் - ஏடிஸ்சஸகிவை' இத்யாதியால் பாதாழ்வான் பாரித்தாப்போலே, * தடமுடையனந்தபுரநகர்தன்னில் * படமுடையரணில் பள்ளிபயின்ற ஸர்வேஸ்வரனுக் கடிமையசய்ய வபேகலித்தார்.

அதாவது - "பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவாறே" என்றும், "சாந்தொடுவிளக்கம்தூய் தாமரைமலர்கள்நல்ல ஆபந்துகொண்டேந்த வல்லாரந்தயில் புகழினுமே" என்றும், "அமராயத்திரிகின்றார்கட்கு" என்று வடக்கி 'நாமும்போய் நணுகலெண்டும்' என்றும் படமுடையரணில் பள்ளிபயின்றவன்

மூ.—வேய்மருதோ விரிந்திரைகோன் மேவுகின்ற தேசத்தை
தான் மருவாத்தன்மையினுற்றன்னை—இன்னம் பூமியிலே
வைக்குமெனச் சங்கித்து மால் தெளிவிக்கத்தெளிந்த
தக்கபுகழ்மாறனைங்கள் சார்வு. (கூஉ)

பாதங்காணநட வினா நமர்களுள்ளீர்” என்றும், தாமும் தம்திரு
வுள்ளத்தோடொத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுங்கூட அடிமைசெய்ய
மனோரதித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே.

(படவரவிற்கண்மையில் மாற்காள்செய்யக் காதலித்தான் மாற
லுயர் விண்டனி லுள்ளோர் வியப்பவே) ஸர்வேசுவரத்தாமான பரமா
காஸத்திலுள்ளாராய் * கோயில்கொள் தெய்வங்களான திரு
வடி திருவனந்தாழ்வான் ஸ்ரீவைஷ்ணவபதியாழ்வான் துடக்கமானவர்
கள், “நாம் * தெளிவிசம்பு திருநாட்டிலேயிருந்து செய்யுமடி
மையை - இவர், * இருள்தருமா ஞாலத்திலே யிருந்துபாரிப்பதே!”
என்று விஸ்மயப்படும்படி, ஸேஷஸாயியாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவபதியான ஸர்
வேசு பரனுக்கு ஸர்வவிதவைகங்கர்யங்களையும் செய்யவாதரித்தா
ராழ்வார். “இவருமொருவரே!” என்று இவர்க்கீடுபாடாயிருக்கி
றது. (கூஉ)

பதவுரை.

வேய்மருதோள்	மூங்கில்போன்ற திண்ணியதோள்
	களைபுடைய
இந்திரைகோன்	ஸ்ரீவைஷ்ணவபதியானவன்
மேவுகின்றதேசத்தை	எழுந்தருளி யிருக்குமிடத்தை
தான் மருவாத்தன்மையினால்	தான்புகழ்பெறுமையால்
தன்னை இன்னம் பூமியிலே	தமனம் இன்னமும் இந்தஸம்ஸாரத்
வைக்குமெனச் சங்கித்து	திலேயே இடத்தைவைக்குமெனவன்
	து அதிசங்கித்து
மால் தெளிவிக்கத் தெளிந்த	எம்பெருமான்தேற்றத் தெரின
தக்கபுகழ்மாறன்	தகுதியான கோததிகையுடைய ஆழ்
	வார்
எங்கள் சார்வு	எமக்குப்புகல்.

(கூஉ)

அவ்—தொண்ணூற்று மூன்றும்பாட்டு. (வேய்மருதோளித் திரைகோன்) இதில், யதாமநோரதம் பெருமல் ஸம்ஸாரத்திலே ஸர்வேஸ்வரன் வைக்கவெண்ணினானாகலங்கிக்க, அவனதெளிவித்த படியை யருளிச்செய்கிற பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னிஃ; தம்மநோரதாநுகுணமாக அப்போதே அத் தேசத்திலே பேரயடிமைசெய்யப் பெறுமையாலே கலங்கி, “பழைய படியே நமக்கு ஸம்ஸாரத்திலிருப்பே ஸோஷிததுவிடுகிறதே!” என்று, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தின் கொடுமை, ஸர்வாஸ்வாதக்தர்யம் முதலான ஷேஷதுக்களாலே தமக்குப்பிறந்த வதிசங்கையை, ஒரு படுக்கையிலே கூடவிருக்கச்செய்தே பண்டுபிச்சமேய்க்கப்போகிற ப்ரபா(லா)தகாலம்வந்து அக்காலத்துக்கடைத்த குயில்மயிலே முதலான வற்றினுடைய பாடலாடல் முதலானவடையாளங்களையும் காண்கையாலே, அவற்றையேயெகொண்டு “க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப் போனான்” என்றதிசங்கைபண்ணி நோவுபடுகிற விடைப்பெண்டன் பேச்சாலே யருளிச்செய்கிற * வேய்மருதோளினைப் பிரத்திபந்த “வேய்மருதோளித்திரைகோன்” இதயாதியாலே யருளிச்செய்கிற ரொன்கை.

வ்யா.- (வேய்மருதோளித்திரைகோன் மேவுகின்றதேசத்தை) (க) “வேய்ப்போலுமெழில் தோளி” என்னும்படி அனைக்கைக்குப் பண்போலே யிருக்கிற தோளையுடைய பெரிப்பிராட்டியார்க்குயில் லபனானவன், (உ) “படமுடையரவிற்பன்ளி பயின்றவன்” என்று அநந்தஸாயியாய் (ங) “திருமாற்காவ” என்று இருவருமாய்ச்சேர் த்தியாயிருக்கிற தேசத்தை; (ச) “மாதவாவென்ன” என்றாரிறே (தான் மருவாத்தன்மையினால்) (ரு) “நாமமும போய்நணுகவேண்டும்” என்னுமடி (லி) நிவேசகதையுடைய தாம போய்ப்புகப்பெறுதபடியாலே, (தன்னையின்னம் பூமியிலே வைக்குமெனச்சங்கித்து) (க) “நன்றுபஞ்சவன் நரகம் நானடைதல்” என்றதம்மை இன்னம் ஸ்வாதக்தர்யாதிகளாலே ஸம்ஸாரத்திலே விட்டுவைக்குமோவெனறு ஸங்கித்துப்போர.

அதாவது - இவர் ரக்ஷணசிக்தை பண்ணிக் கொண்டு ஸௌஹாரத்தயுக்தனானவனும் “என்கைகழியேல்” என்னும்படி

பொருந்திப் பரத்யக்ஷஸமாநாகாரம்போலே யிவர் கையிலேயிருக்கு, அத்கசையிலே ஸ்வரக்ஷணத்தல் டுகைவாங்கியிருக்குமவர்கள் விஷயத்தில் ரக்ஷணத்திலே அவன் மண்டி, அங்கே ஸ்ரீலேஷிக்கும் காலத்தையும், அவன்னை உழந்தால் ஸந்தாதிகள் பாத(ஸாப)கபாகிற பீடியையுடர், காலஸைதர்க்கயா (ஹேவ்யா) ஸஹதைதையையும், ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்தில் அந்பபரதையாலே அந்தராயங்கள் புதும்படியையும், அவனுக்கறிவிக்கிற பாகாரத்தை;

“வேம்மருதோளினை” என்று துடங்கி “ஆமருவினநிறை மேய்க்கநீபோக்கொரு பகலாயிர முழியாலோ” என்றும் “தகவிலை தகவிலை - இனியுன்னை நீ பிரிவையாமால் வீவநின் பசுநிறைமேய்க்க கப்போக்கு” என்றும் “வீவநின்பசுநிறைமேய்க்கப்போக் கு - சாவதிவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப் பிறந்த வித் தொழுத்தையோந்தனிமைதானே” என்றும், “நின்தொழுத்தனில் பசுக்களையே விருப்பித்தறந்தெம்மையிட்டவை மேய்க்கப்போதி” என்றும் “பிணியிழிமல்லிகை லாடைநூவட் பெருமதமாலையும் வந்தின்றாலோ” என்றும், “வெடிப்புசின் பசுநிறைமேய்க்கப்போக் கு” என்றும், “ஆமகிழ்ந்துகந்தவைமேய்க்கின்னுன்னோடசூர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கே” என்றும், “அசூர்கள் தலைப் பெய்யில் உவங்கொலாங்கென்னுழு மென்னுருபிரான் பின்போகேல்- நீயுகக்கு நல்லவரொடு முழிதராயே” என்றும், “உகக்குநல்லவ ரொடும்” என்று துடங்கி “அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொ ள்” என்றும் “அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள் - திவத்தி லும் பசுநிறைமேய்ப்புவத்தி” என்றும், இப்படி பஹுமுகமாக ஸங்கிக்கடி |

(மால்தெரிவிக்கத்தெளிந்த) அதாவது * (க) அணிபா ய்ச்சியர் சிந்தையுட்குச்சுனானவனும், (உ) ஸ்வயாஹீநா - 2-ஹ 1-த-3-விஜீவாவதி-தவயாஹீநா - முஹூர்த்தமபிஜீவாவதி” என் னும்படி (ங) * அவனைவிட்டகன்றுயிராற்றகில்லாதே * அவனொ டும் பிரிவதற்கிரங்கும்படியான விவர்கள் ப்ரேமஸ்வபாவத்தைக் கண்டு, “செங்கனிவாயெங்களாயர்தேவு” என்னும்படி (ச) * ஸவி

மூ.—சார்வாகவேயடியில்தா னுரைத்தபத்திதான்
சீரார்பலத்துடனே சேர்ந்ததனைச்—சோராமல்
கண்மிரைத்தமாறன் கழலினையேநாடோறும்
கண்டுக்கருமென் னுடையகண். (கூச)

லாஸஸ்யதம்பண்ணி, * ஆணிமிசுதாமரைக்கையாலே (க) 'அரு
சேல்' என்றாஸ்வஸிப்பித்து 'உம்முடைய வபேக்ஷிதத்தின்படியே
செய்கிறோம்' என்றதிசங்கையைத்தீர்த்தானாயிற்று. அதாவது -
பசுநிராமேயப்பொழிகை; அதைப்பற்ற 'தாமோதரன்' என்றார்.
(மால் தெளிவிக்கத்தெளிந்த) க்ருஷ்ணன்தெளிவிக்கத் தெளிந்த.
கலங்கினவனைத் தேற்றுமவனிறே. (தக்கபுரம்மாறனெங்கள் சார்
வு) ஸங்காஹேதுவின்றிக்கே கூடவிருக்கச்செய்தே ஸங்கிக்க,
ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேஸ்வரன் ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய்,
அத்தாலே தமக்கு ஸத்ருஸமான யஸஸ்ஸையுடையவாழ்வார்.
அந்யகதிகதிளான வெங்களுக்கு அபாஸ்ரயம். (கூட)

பதவுரை.

அடியில்
சார்வுஆகவே
தான் உரைத்தபத்திதான்

கீழ் * விதியின்முற்றத்திலே
எல்லார்க்கும் உபாதேயமாகவே
தம்மாவருளிச்செய்யப்பட்ட பக்தி
யானது

சீர் ஆர்பலத்துடனே
சேர்ந்ததனை
கண்டு
சோராமல் உரைத்த
மாறன்
கழல் இணையே
நாள்தோறும்
என்னுடையகண்
கண்டு உகக்கும்

ப்ரபத்தியாகிற சிறந்தபலத்துட
சேர்ந்தபடியை [னே
அறிந்து
ஒன்றுங்குறையாமல் அருளிச்செ
ஆழ்வாருடைய [ய்த
திருவடியிணையே
தினந்தோறும்
என்கண்கள்
கண்டுகளிக்கும். (கூச)

அவ.—தொண்ணூற்றுகாலம்பாட்டு. (சார்வாகவேயடியில்)
இதில், அடியிலுபதேஸித்த பக்தி-ஸ்வஸாத்யமான பலத்தோடே

தலைக்கட்டினபடியை யருளிச்செய்த திவ்யஸூக்தியை அருவதித் தாந்விச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; கீழ் காளமேகத்தை வழித் துணையாக (க) * தாளதாமரையிலேபற்றிப் போக்கிலேயொரு பட்டவராகையாலே * உயர்வறவுயர்நலத்தில் * அயர்வறுமம ரர்களதபதியாக உறுதியிட்ட பரத்வமே பரமப்ராப்யமாகையா லே, அந்தப்ராப்யவேஷத்தையும் ப்ராப்யபலமான கைங்கர்யத்தையும் (உ) * செடுமிடநிலே யறுஸந்தித்து, அந்தப்ராப்யவேஷத்தைப் பெறுகைக்குபாயமாக (ங) * வீடுமின்முற்றத்திலும் (ச) * பத் துடையடியவரிலும் தெட்டங்கின பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோ டே பொருந்தினபடியைச்சொல்லி, தமக்கு உபாயமாக முதற்றிரு வாய்மொழியிலே சொன்ன ப்ரபத்தியையும் சொல்லித்தலைக்கட்டு கிற * சார்வேதவநெறியிலர்த்தத்தை, “சார்வாகவேயடியில்” இத் யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(சார்வாகவேயடியில் தானுரைத்தபத்திதான்) (ங) * வீடுமின்முற்றத்திலும் (ச) * பத்துடையடியவரிலும் பரோட தேஸருபேண எல்வார்க்கு மபாய்ரயமாகவருளிச்செய்த ப்ரபத்தி யோடு விகல்பிக்கலாம்படியான பக்தியானதுதான். (ரு) “ஸாஸூரண- ஸாஸூரணய” என்றத்தை (க) “ஸவ-கெவாகஸாஸூரணய - ஸர்வ லோகஸாஸூரணய” என்றும், (எ) “பாப்யொஸூரணா நெஷீநிவ பாக - பாதயோஸ் ஸாஸூரணவேஷீ நிபபாத” என்றும் ஸாக்ஷாத் பலத்தோடே தலைக்கட்டி ஒப்போலே.

இவரும், (அ) “உம்முயிர் வீடுடையானிடையிடுசெய்மினே” என்றும், (க) “எல்லையிலநலம்புல்கு பற்றற்றே” என்றும், (க0) “உள்ள முரை செய லுள்ள விம்முன்றையு முள்ளிக்கெடுத்திழை யுள்ளினொடுங்கே” என்றும், (கக) “பத்துடையடியவர்க் கெளரிய வன்” என்றும், (கஉ) “அம்பகவன் வணக்குடைத்தவநெறிவழி நின்னு” என்றும் (கங) “நன்றென நலம் செய்வது” என்றும் இப்படி யருளிச்செய்த ப(அ)க்திமார்க்கமானது ஸாத்யமானபலத்

- (க) தி-வாய்-கக. (உ) க0. (ங) உ. (ச) க. (ரு) ரா-ஸா.
(க) ரா-பு-கக-கரு. (எ) ரா-பு-கக. (அ) தி-வாய்-உ-க. (க) உ-ச.
(க0) உ-அ. (கக) உ-க. (கஉ) உ-ரு. (கங) உ-எ.

மூ.—கண்ணனடி யிணையிற் சாதலுறுவார்செயலை

திண்ணமுரவேசுருங்கச்செப்பியே—மண்ணவர்க்குத்

தாது மெச்சிக்கை தலைக்கட்டினான்மாறன்

ஆண்புகழ்சேர் தண்ணருள்.

(கூடு)

தோடே பொருந்தினபடியை, “சார்வேதவநெறிக்குத்தாமோத
தன்னுள்ளுள்” என்றும், “அருளினை னுயரறு சுடரடி தொழு
தெழு” (க) “வண்புகழ்நாரணன் துணைகழல்சேர்” (உ) “நாளுந்
நம்திருவுடையடிகள் தம் நலங்கழல்வணங்கி” என்றும் அடியே
தொடங்கியருளிச்செய்துபோருகிறப்படித்தி ஸ்வஸ, த்ய(ய்யு)த்தோ
டேபொருந்தினபடியை.

“பண்டேபரமன் பணித்தபணிகையே - கண்டேன் சமஸ
மலர்ப்பாதிம் காண்டலுமே விண்டேயொழிந்த வினையாமினவெல்
லாம்” என்றுமருளிச்செய்து, மற்றும் பக்தப்படுத்திக்குபயுத்தமான
வற்றையும் “சார்மேகவண்ணன் கவலநயனத்தன்” என்றும் “திரு
மெய்யுறையிற் செங்கண்மால்” என்றும் “மடப்பிள்ளைதங்கைகள்
வன்றாள் கண்டுகாண்டு” என்றும் “தலைமேல்புனைந்தேன்” என்
றும் “நச்சப்படுமநமக்கு” என்றும் “வரையெடுத்தான்பாதங்கள்
வாழியென்னெஞ்சேமறவாது வாழ்கண்டாய்” என்றுமருளிச்
செய்தாரிறே.

ஏவம்விதமானவர்த்த(19-6)ங்களை, (சோமாமல் கண்டுரைத்த
மாறன்) இவ்வர்த்தமானது வ்யர்த்தமேநமுவிப்பேரகாமே இஸ்
ஸூக்தமார்த்தத்தை தர்ஸித்தருளிச்செய்தவாழ்வார். (அழகினை
பேராதோறும் கண்டுகக்குமென்னுடையகண) இப்படி ஸூக்த
மார்த்ததர்ஸியானவாழ்வார் சேர்த்தியழகையுடைய திருவடினை
யே, கண்டுகக்கும் - ஸேவித்துஹ்ருஷ்டமாம்; (கூ) “மெய்யுறையிற் -
மே-த்ருஷ்டி” என்னும்படியானவென்கண்கள். * தாமோதரன்
தாளினுடைய ஸ்தானத்திலே இவர்க்கு மமாதன்தாளாயிற்று. (கூச)

பதவுரை.

கண்ணன் அடியிணையில்

எம்பெருமான் திருவடிகளில்

சாதலுறுவார் செயலை

பக்தியுடையவர்களின் கருத்யத்தை

(ச) தி-வாய்-க-உ-40 (உ) தி-வாய்-க-க-அ- (கூ) ரா-அ-சஉ-கூ.

திண்ணம்உற

மாறன்

நீ ஆனபுகழ்சேர்தன் அருள்

சுருக்கச்செப்பி

மண்ணவர்க்கு

தான் உபதேசிக்கை தலைக்
கட்டினான்

த்ருடமாக அதிலே ஊன் தும்படி

ஆழ்வார்

சிறத்த கீர்த்தியோடேசேர்ந்த தம

துக்ருபையினாலே;

சுருக்கமாக அருளிச்செய்து

பூமியிலுள்ள ஸர்வாத்மாக்களுக்
கும்

தாம் உபதேசரிக்குந் தொழிலைப்
பூர்த்திசெய்தருளினார். (கூரு)

அவ். — தொண்ணுற்றைந்தாம்பாட்டு. (கண்ணனடியிணையில்)
இதில், பக்திமான்கள் பரிமாற்றத்தைச்சுருங்க வருளிச்செய்தபடி
பையதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையெண்ணில்; ஈஸ்வரன்
தம்மைப்பரமபதத்திலே கொடுபோகையிலே தவறிக்கிறபடியைக்
கண்டு, 'இவர்களுக்கிதொன்று குறைப்பட்டுக்கிடக்கவொண்ணா
து' என்றுபார்த்து, தம்முடையபரமக்ருபையாலே, ஸர்வேஸ்வர
னைப்பற்றுக்கையாலும், இவர்களுக்கு வாய்க்காஹமாகவேணுமென்று
பாசுரப்பரப்பறச் சுருக்கத்திலே பக்திமான்கள் பரிமாற்றமிருக்
கும்படியை ஸம்ஸாரிகளுக்குப்பதேசித்து, பரோபதேசத்தை நிக(ம)
மிக்கிற * கண்ணன் கழலிணையிலர்த்தத்தை * கண்ணனடியிணை
யாலே வருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (கண்ணனடியிணையில்) க்ருஷ்ணன்றிருவடிகளில்,
(காதலுறுவார்செயலே) பக்தியுத்தராயிருப்பார் க்ருத்யத்தை.
(திண்ணமுறவே) த்ருடமாகவதிலேபூன் தும்படி. (சுருக்கச்செப்பி
யே) ஸங்க்ரஹமாகவருளிச்செய்து, (ஏ) ஈற்றகை. (மண்ணவர்
க்கு) பூமியிலுள்ளான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும். (தாணுபதேசிக்கை
தலைக்கட்டினான்மாறன்) பிராட்டி (க) 'விஜிதஃ-விதிதஃ' இத்யாதி
பாலேபரோபதேசத்தை முடித்தாப்பேபாலே, கீழுபதேசித்துக்
கொடுபோந்த பரோபதேசத்தைப் பரிஸமாப்திபண்ணி வருளினார்
பெருமதிப்பரானவாழ்வார். (ஆனபுகழ்சேர்தன்னருள்) ஸ்லாக்ய
மான யஸஸஸோடே கூடினதம்முடைய பரமக்ருபையாலே -

(க) ரர்-ஸு உக-உரு-

நீ 'ஆனபுகழ்சேர்தனருளால்' என்றும் பாடம்.

மு — அருளாலடியிலெடுத்தமால் என்பா

விருளார்ந்த தம்முடம்பையிச்சித்து—இருவிசம்பி

வித்துடன்கொண்டேக விவரிசைவுபார்த்தேயிருந்த

கத்திசொல்லுமாறன் ஸஞ்சொல்.

(கூக)

பரோபதேசத்தைத் தலைக் கட்டியருளினார். (ஆனபுகழ்)

* உலகத்தார் புகழும்புகழ். (தன்னருள்) * அருள் கொண்

டாடும்படியானவருள்.

கண்ணனடியிணையில் காதலுறுவார் செயலைச் சுருங்கச்
செப்புகையாவது - 'கண்ணன்கழலிணைநண்ணும் மனமுடையீர்
எண்ணுந்திருநாமம் திண்ணம்நாரணமே' என்றும், 'நாரணனெம்
மான்' என்றும், 'கோள்வாயரவணைபான்றாள்வாய் மலரிட்டுநாள்
வாய்நாடிரே' என்றும், 'நாடிரநாடோறும்வாடாமலர்கொண்டு
பாடிரவன்நாமம்' என்றும், 'மேயான்வேங்கடம் காயாமலர்வண்
ணன் பேயார்முலையுண்டவாபான் மாதவனே' 'மாதவனென்றென்
றோதலல்லிரேல்' என்றும், 'பேராரோதுவாராராமாரே' என்
றும், 'சுனைநன்மலரிட்டு நினைமின்ருடியானே' என்றும், இப்படி
(௨) * என்பெருக்கில் எண்ணுந்திருநாமத்தின் ஸப்தார்த்தங்களைச்
சுருக்கி 'மாதவன்' என்றவதையமாக்கி கரணத்தைய ப்ரயோஜன
வ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலையெடுத்து கொடுத்தபடி
யென்கை.

(கூடு)

பதவுரை.

அருளால்

நிர்ஜேதுகக்ருபையாலே

அடியில்எடுத்த

(அஜ்ஞாநவர்த்தகமான ஸம்ஸார
த்தினின்றும்) அடியிலே எடுத்த

தருளின

மால்

ஸர்வேஸ்வரன்

அன்பால்

பரமபீதியாலே

இருள்ஆர்ந்ததம் உடம்பைஇச்

அஜ்ஞாநப்ரகாமான தம்முடைய

சித்து

தேஹத்தை அபேஷித்து

இருவிசம்பில்

பரமபதத்தில்

(௧) ஆசார்யமரு-௪-

இத்தடன்கொண்டு ஏக (ஆழ்வாரை) இந்த ஸாரீரத்தோடே
கொண்டுபோக

இவர் இசைவுபார்த்து இந்த-இவ்வாழ்வாருடைய அநுமதியை
எதிர்பார்த்திருந்த
சுத்தி அவனுடைய ஸந்ததியை
மாறன் செம்சொல் ஆழ்வாருடைய ப்ரீஸுருக்தியானது
சொல்லும் தெரிவிக்கும். (கூசு)

அவ. —தொண்ணூற்றாறும்பாட்டி. (அருளால்) இதில், பரம
பதத்தில் கொடுபோகையிலே தவறிக்குமிடத்திலும் வித(யி)பாதத்
த்ரனாய்ச் செய்கிறபடியைப் பேசினபாசாததை உதுவதித்தருளிச்
செய்கிறார்; - எங்ஙனையென்னில்; இப்படிப்பரோபதேசம் தலைக்கட்
டினபின்பு தம்மைஅவன் திருநாட்டிலே கொடுபோகத்வறிக்கிறபடி
பையும், கொடுபோமிடத்தில் தாம்நியமித்தபடி கொடுபோகவேணு
மென்று தமக்கவன் பாதத்த்ரனாய் நிற்கிறபடியையும், தாம்பெற்ற
பேற்றின் கனத்தையும், தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்குச்சொல்லி
யினியராய்ப்பேசுகிற * அருள்பெறுவாரிலர்த்தத்தை அதுவதித்
தருளிச்செய்கிறார் “அருளாலடியில்” என்று துடங்கியென்கை.

வ்யா. —(அருளாலடியிலெடுத்தமால்) (க) “காணகஜெஷமெரெ
வட்டியித-ஓடி யரே நதிநாடி - காணகளைபரைர்க்கடயிதும் தய
மாநமநாடி” என்றும் “அந்நாள்” தந்தவர்க்கை” என்றும் அடியி
லே யெடுத்தபடியாதல். அன்றிகே, “மயர்வதமதிநலமருளினன்”
என்று கேவலமீர்ஹதுக க்ருபையாலே அஜ்ஞாநாவஹமான
லும் சரத்தில் நின்றும் அடியிலேயெடுத்த ஸர்வேஸ்வரனென்று
தான்; - தவறுன்றிக்கே, “மாலருளால் மன்னுருருகாச்சடகோபன்”
என்னுபடி அப்யாச்யநாது ஸந்தானத்தாலே யகன்றுமுடியாதபடி
படுதல் வென்றாகவுமாம், (அன்பாவிருளார்ந்ததம்முடம்பயிச்சித்
து) * அந்தாமத்தன்பு செய்யுமனபாலே, * இருள்தருமாரு
லத்தில் உபயோகையாலே, இருளார்ந்த தம்முடம்பயிச்சித்து -

ஜ்ஞாநப், சுரமானதம் தேஹத்தைவாஞ்சித்து; அன்றிக்கே, (இரு
ளார்ந்த தம்முடம்பயிச்சித்து) ராகாந்தனாய், “நெய்யூண்மருந்
தோ மாயேனே” என்று இவன் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெ

சீர் ஆரும்மேனிதனில்	ஜ்ஞாநாதிருண பரிபூர்ணமானதிரு மேனியிலே
வஞ்சித் துச்செய்கின்ற வாஞ்	வஞ்சனைபாகச் செய்கிற விருப்பத்
சைதனின் விஞ்சுதலைக்கண்டு	திண்மிடுதியைக்கண்டு
அவனைக்காஸ்கட்டி	அவன் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொ ண்டு
கைவிடுவித்துக்கொண்ட	(அவன்மாயவலையினுள் தாம்அகப் படாதபடி) தம்மைவிடுவித்துக் கொண்ட
திண்திறல்மாறன்	த்ருடமான ஸக்தியையுடைய ஆழ் வார்
தந்திரு	நம்முடைய ஸம்பத்தாயிராநின்றார்.

அவ..தொண்ணூற்றேறழரம்பாட்டு. (செஞ்சொல்பரன்) இதில், அவன், தேவசபலனாயாதரிக்க, இவர் “வினோதியான ஸரீரத்தை விடுவி” என்று விடுவித்துக்கொண்டமை பேசினபாகரத்தை யறுவ தித்தருளிச்செய்கிறார்என்றுமேனியென்னில்; தம்மோடேவந்துகலந்து தமக்குப்பரதந்தரனாய்த் தந்திருமேனியிலே அத்யபி (அ) நிவிஷ்ட னாய்த்திருமேனியோடே தம்மைத்திருநாட்டிலே கொடுபோக வேணுமென்று அவன் தந்திருமேனியிலே மிகவும் பண்ணுகிற சாபலத்தைக்கண்டு, “நம்பக்கலாதராதியாயத்தாலேயன்றே இவன் நம்முடம்பையாதரிக்கிறது” என்றுபார்த்து, “இதில் தோஷமறி யாமல் ராகரந்த(மாஸ)னபிருக்கிற விவனுக்கு இதின் தோஷத்தை யுணர்த்தவே இத்தைத்தவிரும்” என்று கினைத்து, இதின் தோஷங் களை அவனுக்கறிவிக்க, அபிமதவிஷயத்தி லுக்கு உகப்பாரைப் போலே அதுதானே அவனுக்குமேல்விழுகைக்குடலாக, “எனக் கிது மிகவுமநபிமதமாயிருக்கும், ஆனபின்பு இத்தைக்கழிக்க வேணும்” என்று இவர் அவன் திருவடிகளிலே தலையமடுத்திச் சரணம்புக, இவர்விதிவகை பார்க்குமவனாகையாலே “இவர்க்கநபி மதமாகில் வருந்தியும்இமித்தைக்கழித்துக்கொடுக்கக்கடவேரம்” என்றுதலைதுலுக்க, “தம்சொலவைப் பரிபாவிப்பதே! இதொரு பீலமிஞ்ந்தபடினே!” என்று தலைதுலுக்குகிற * செஞ்சொற்கவியி

லர்த்தத்தை “ செஞ்சொல்பான் ” இத்தபாதியாலே யருவிச்செய்
கிறாரென்கை.

வ்யா. --- (செஞ்சொல்பான்) (க) “செஞ்சொல்பாறைப்பொரு
ளாகின்ற தேவர்கள்நாயகன்” என்கிறபடியே - செவ்வியசொல்
லானவித்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸர்வஸ்வாத்
பரான ஸர்வேஸ்வரன். இதுதான் * செவிக்கனிய செஞ்சொல்வி
றே. (சீராரும்மேனிதனில்) (உ) * தளிச்சிதையில் விளப்புற்று
அஸ்நாதையாயிருந்த பிராட்டிவடிவைக்காணவாசைப்பட்டாப்போ
லே, * பிறவியஞ்சிறையிலே ஜ்ஞாநபக்த்யாதிகள் விஞ்சியிருக்கிற
விக்ரஹத்திலே.

(வஞ்சித்துச் செய்கின்ற வாஞ்சைதனின் விஞ்சுதலைக்கண்டு)
அதாவது - “வஞ்சக்கள்வனாகையாலே - வெஞ்சமுயிருமவையுண்டு
தானையாகினிற்றந்தான்” என்றும், “என்னை முற்றுமுயிருண்டே”
என்றும், “என்னைமுற்றுமுயிருண்டென் மாயவாக்கையிகழிப்பு
க்கு” என்றும், “என்கொலம்மான்றிருவருள்கள் - நன்கென்னுட
லம்கைவிடான்” என்றும், “திருமாவிஞ்சோலேமலையே” என்று
துடங்கி “ஒருமாதொடியும் பிரிபான்” என்றும், இப்படி இவர்திரு
மேனியை மேல்விழுந்து அத்யாதரம் பண்ணுகிறபடியைக்கண்டு;
“உடனாமுயிரும் மங்கவொட்டு” என்றும், “பொங்கைம்புலனும்”
என்றுதுடங்கி “மானாங்காரமனங்கள் - மங்கவொட்டு” என்றும்,
இதின் தோஷதர்ஸநபூர்வமாக அவனைக்காற்கட்டித்தம்காற்கட்
டைவிடுத்துக்கொண்டபடியென்கை.

† (கைவிடுவித்துக்கொள்ளுகையாவது - அவன் காலேக்கட்டி
க்கை விடுவித்துக்கொண்டாரென்றபடி.) (கைவிடுவித்துக்கொண்ட
திண்டிறல்மாறன்) ஸர்வஸக்தி, “ஸரீரத்தோடேகொடுபேரகவேணு
ம்” என்று கரகரஹணம்பண்ண, இவர், (உ)சாணக்ம ஹணமபண்ணி
விடுவித்துக்கொண்ட திரு - காரண ஸக்தியையுடைய ஆழ்வார், (நங்
திரு) (க) “வலிவலாவிக்கஜநவடி - ஸப்பசசுஸாத்விதஜநஸ்ய”
என்னும்படி ஆழ்வாரானமாறன், நம்முடையவன்பத்து. (கள)

(க) பெரி-தி-சச-எ (உ) தி-வாய்-அ அ தி (உ)-ஸ-கோபாஷ்டகம்.

† குண்டலிதம் அதிகம்

மூ — திருமால்தம்பால் விருப்பஞ்செய்கின்றநேர்கண்டு
அருமாயத்தன்றகல்விப்பானென்—பெருமால்நீ
இன்றென்பாற்செய்வானென்னென்னவிடருற்றுகின்றான்
தான் னுபுகழ்மாநனைத்தான் சூழ்ந்து. (கூஅ)

பதவுரை.

திருமால்	ஸ்ரீபெரியானவன்
தம்பால்	தம்விஷயத்தில்
விருப்பஞ்செய்கின்றநேர்கண்டு—அத்பாதாஞ்	செய்யும்படியைக்
	கண்டு
அன்று அருமாயத்து அகல்	“எம்பெருமானே! அன்று அநாதி
விப்பானென்	காலம் ப்ரக்ருதியிலே இட்டு
	வைத்து அகற்றிவிடுவானென் ?
இன்று	இப்பொழுது
என்பால்	என்னிடத்தில்
நீ பெருமால் செய்வான் என்	மிக்க வ்யாமோஹத்தைச்செய்வா
	னென் ?”
என்ன	என்றுகேட்க,
துன்னுகழ்	மிக்கபுகழையுடைய
மாறன்	ஆழ்வாரை
தான் சூழ்ந்து	தான் வளைந்து
இடருற்றுகின்றான்	(அவர் கேட்டகேள்விக்கு விடை
	சொல்லமாட்டாமல்) விம்மல்
	தும்மொழிபெயர்ந்து. (கூஅ)

அவ. — தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு. (திருமால்தன்பால்
விருப்பம்) இதில், இப்பாதாதரிக்கிறதேவர் அநாத்யநாதரேஹது
சொல்லுமென்று மடிபிடித்துக்கேட்க; அவன் அதுக்கொன்றும்
சொல்லாமல் நிருத்தரானபடியை யருளிச்செய்கிறவாழ்வார் ஸ்ரீ
ஸுருத்தியை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார்; எங்ஙனையென்னில்;மூத
னிலே அத்வேஷத்தைப்பிறப்பித்து,ஆபி(வி)முக்யத்தையுண்டாக்கி
ஆஸ்ரயணருகியைவிளைத்து, தானே யுபாயமாழித் தன் திருவடிகளில்
பரோமத்தையும் பாமபக்தியர்யந்தகாக முற்றவித்து, தன்னுலக
லகை சொல்லாதபடிபண்ணி, காங்கொள்ளபடியே செய்வானாகச்

சமைந்து நம்மை இவணிப்படித்தலையாலே சுமவாநின்றதுக்கூடியே தென்று அவனைக்கேட்க; அவன் திருத்தானாய்க்கனிழ்வேட்டி நிற்க; “நிர்ஹேதுகமா காதே!” என்று பரிதராய், தம்மை உணங்கி கரித்தபடியையும், அங்கேகாரஹேதுவானவவன்குருப்” திருணங்குளைய மதுஸந்தித்து, “இதொருநிர்ஹேதுகவிஷயீகார மிருந்தபடியே!” என்று வித்த(வி)ராகிற * திருமானிருஞ்சோலை மலையிலர்த்தத்தகை “திருமால்தம்பால்” இதயாதிபாலே யருளிச்செய்கிறோனதை.

வ்யா.—(திருமால்தம்பால் விருப்பம்செய்கின்ற நேர்கண்டு) (க) “கூயிகுவ வாவாவா ஹுதேநு தவ வசுராத்நாத” - அதிகம் புரவாஸாச்சமயேதவசதர்ஸாத்” என்னும்படி ஸ்ரியப்பதியான வவன் தம்முடையவிஷயத்திலே அத்யாதரம்பண்ணுகிறபடியைக் கண்டு; அதாவது - “திருமால்வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந் தான்” என்றும், “இன்று வந்துபேரெனென்றென்னெஞ்சு நிறை யப்புகுந்தான்” என்றும், “திருப்பேரானடிச்சேர்வதெனக கெளிதா லினவாதே” என்றும், “தெளிதாகியசேண்விசம்பு தருவானே” என்றும், “வானே தருவா னென்னக்கா யென்றே னொடாட்டி யூனைய்குரம்பையிதனுள்புகுந்து இன்றுதானே தடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்” என்றும், “இன்றுவந்திருப்பேனென்றென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்” என்றும், “உண்டிதளித்தேற்கு” என்று துடங்கி “கண்டுகளிப்பக்கண்ணுள் நின்றிகலான்” என்றும் “கருத் தின்கட்பெரியன்” என்றும், “திண்ணமென் மனத்துப்புகுந்தான் செறித்தின்றே” என்றும், இப்படிமேனமேலனவத்யாதரத்தைப்பண் ணினபடியென்கை. ஏவம்விதநிர்ஹேதுக வ்யாமோஹத்தைதத் ரித்து. (அருமாயத்தன்றகல்விப்பானென் பெருமால் சீயின்றென் பால் செய்வானென்னென்ன) அன்றாதிகாலம் தூத்யயமான ப்ரக்ருதியிலையிட்டுவைத்து அகற்றிவிடுவானென்? இன்று நிர்ஹே துகமாக நிரவதிகவ்யாமோஹத்தை, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியாய் நிரஸ்தஸமஸ்த ஹேயனான நீ, அஜ்ஞனாய் அஸக்தனாய் ஹேயஸம் ஸர்க்கார்ஹனாயிருக்கிற வென்விஷயத்திவிட்டிச் செய்வானென் னென்றுகேட்க. “ஆன்றெண்ணைப் பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள் வைத்தான்! அன்றெண்ணைப்புறம் போகப்புணர்த்ததென் செய வான்! குன்றென்னத்திகழ் மாடங்களுக்குத்திருப்போர! னென் றெனக்கருள்செய்ப வுணர்த்தலுற்றேன்” என்றதஸைக்கடாக்ஷித் தருளிச்செய்தபடி.

மு.—சூழ்ந்துகின்றமர்வின்மீது தொல்லைவழிகாட்ட
ஆழ்ந்ததனைமுற்றமநபனித்து—வாழ்க்கை
அடியருடனே இருந்தவாற்றை யுரைசெய்தான்
முடிமகிழ்ச்சிநூனமுனி. (கக)

இப்படி தந்தையார் சாற்றுக சொல்லென்று மடியைப்பிடித்
துக்கேட்க, அவனும் சிலவேகபரம்பரைகளை இவருக்தரத்துக்கு
பரத்துத்தரமாகச் சொல்லிக்கொடுப்பார, இவர்க்காவீறுடை
மைபாலே அவனைநிஞத்தாரும்படிபண்ண (என்னவிடருற்றுகின்
றான்) இப்படி வெரநுளிச்செய்ய, மேல்பாக்கடி காணாமல் தரை
பைக்கீழ்க்கனித்தகிட்டுத் திட்டுத் திட்டு எனப் பின்னான். அடராவது.
அதி(ய)கோங்குகொல்லமாட்டாத வாசுலம். (துன்னுபுகழ்மாற
னைத்தான்கூழ்த்து) “இது கிர்வேறுதுகமாகாதே!” என்று அவன்
விஷயிகாரத்திலே சிந்தாராய் அத்காலே வந்தஸம்நாக்க (க)
மானபஸஸையுடைய வாழ்வாரை, அந்தபஸஸையோபாதியாகத்
தானும்கூழ்த்து - இ. நற்றூநின்றான்!, ஸர்வஞ்ஞனும் நிருத்தர
னாய்கிற்பே! எனது இயக்ககீழ்ப்பாடாயிருக்கிறது. (கஅ)

பதவுரை.

முடிமகிழ்ச்சிநூனமுனி	தந்திருமுடியிலே வஞளமாலே கே
	ர்த்தனானமுனிவராகிய ஆழ்வார்
சூழ்ந்துகின்றமர்வின்	தம்மைச் சூழ்ந்துகின்ற எம்பெரு
	மான்
விசும்பில்	பரமபதத்தில்
தொல்லை வழிகாட்ட	பூர்வமார்க்கமான அர்ச்சிராதிமார்
	க்கத்தைக்காட்ட
ஆழ்ந்து அதனைமுற்றும் அனு-அங்குள்ள	இர்பக்டலில் அழுந்தி
பலித்து	அதனைமுழுதுமநபனித்து
அங்கு வாழ்த்து	அவ்விடத்தே வரஸம்பண்ணி
அடியருடனே இருந்த ஆற்றை-அந்த கருடவிஷ்வக்வேகாதிதளா	
	ன அடியருடன் ஆரந்த நிர்ப்
	பராயிருந்தபடியை
உரைசெய்தான்	அருளிச்செய்தார். (கக)

அவ —தொன்னுற்றொன்பதாம்பாட்டு. (சூழ்ந்துகின்ற)
இதில் அர்ச்சிராதிமார்க்கஸத்தகாரத்தை யடையக்காட்டவதுவித்
தருளிச்செய்தார் கார்த்தையதுவதித் தருளிச்செய்கிறார். என்னுன்
யென்கில்; இவனா அமர்த்தநிலமான பரமபதத்தலே கொடு

போய்வைத்து, இவரும் தானுமாகவனுபவிப்பதாக ஸர்ஜைஸ்வரன் விசாரித்து, இவர்க்கர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும், (க) - ஸ்ரீரார்பண்ணும் ஸத்காரவிசேஷங்களையும், (உ) - மமபதப்பிரப்தியையும், ஸங்குள்ளார் வந்திகடர்ந்தென்று கைகரிக்கும் கட்டளைகளையும், (ங) - என்னடைய ஸ்ரீபஞ்சபஞ்சாணவிபூதிகளையும், இவர்க்குக் கட்டிவிடும் விக் கலாம்படி பரஜ்ஞாதவையையப் பிறப்பிக்கும் கட்டிடத்திற்காக, இவரும், கட்டடங்கலவற்றைநகரண்டநுபவித்து மமபதப்பிரப்தி அந்நாபதேசத்தாலே யருளிச்செய்கிற *சூழ்விசும்பணி முகிலினர் த்தத்தை "சூழ்ந்துநின்றமால்" இத்தாதி யாலே யருளிச்செய்கிறுமென்றை.

வ்யா - (சூழ்ந்துநின்றமால்விசும்பில் தொல்லைவழிகாட்ட) சூழ் இவரைச்சூழ்ந்துகொண்டு நிருத்தானாய்நின்ற ஸர்ஜைஸ்வரன், (க) 'வணடி வாரடி'யுதே - வணாஸாத்ருஸ்யகே' இத்தாதிப்படியே பரமாகாஸத்தில் (உ) 'ஜமதஸூ'யுதே - ஜகதஸ்ஸாஸ்யதேமதே' என்ற பூர்வமார்க்கமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தை, (ங) - காட்ட, அமந்தர்ஜ்ஜீஞாத்ஸவகோஷம்போலே ஏதப்பெறுகிற வெழுச்சியைஸஞ்சிப்பிக்கிறமேகஸமுத்ரபே(ஊ)ரீதேகாஹஸஸங்கா (ஐ)ஸீஸதுதிகோலாஹஸம் செவிப்படுமபடியையும், (ஈ) "கலஹா ரவியிஞ்சுஹீ" - காரயாஜாஸவெஹீ - அலக்காரவிசும்புநதஸ்ஸாம், காரயாமாஸவேஸ்மநஃ" என்கிறபடியே அங்குள்ள ஆதிவா ஹிகஸத்காரக்ரமத்தையும், மேல்நிச்சயஸஞ்சிரிகள் பாத்யுத்த(ஐ)க ராய்ஸத்கரிக்கும்க்ரமத்தையும்த்வாராத்ய(யு)கஷா'கரிக்குமக்ரமத் தையும், திவ்யாப்ஸரஸ்ஸதகார க்ரமத்தையும், ஸர்ஜைஸ்வரனும் பெரியபிராட்டியாரு மாதரிக்கும்படியையும், திவ்யஸஞ்சிரிஷத்தி லேயிருந்த ஆந்தநிர்வாராயனுபவிக்குமபடி, யாம், 'தொல்லை வழிகாட்ட' என்றவதிலேயிவ்வளவு மதுவாதத்திதபடி.

(சூழ்ந்ததனைமுற்று மதுவிதது) அதிலேயாழங்காற்பட்டு அவன் காட்டினதெல்லாவற்றையும் கட்டடங்கலநுபவித்தது, அதாவது - "சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரியமுழங்கின ஆழ்கடலிலே திரைகையெடுத்தாடின" என்றும், "காரணனறமறைக்கண்டு கருநு கன்னீர்முகில்! பூரணபொற்கூடம் பூரித்ததுயர்விண்ணில்" என்றும், 'தொழுநாருலகர்கள்' என்றுதடங்கி 'வழியிது வைகுங் தர்க்கென்றுவந்தெத்திரே' என்றும், 'எதிரெதிரிமையவா' என்று தடங்கி 'மதுவிரிதுழாய்முடிமாதவன்றமர்க்கே' என்றும்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௧௦௦-யா, வ்யாக்யானம்.

மூ, - முனிமாறன் முன்புரைசெய் முற்றின்பம் நீங்கித்

தனியாகிவின்று தளர்ந்து - நனியாம்

பரமபத்தியால்நைந்து பங்கயத்தாள்கோளை

யொருமைபுற்றுச் சேர்ந்தாணுயர்ந்து.

(௧௦௦)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

“மாதவன்றமொன்றுவாசனில் வானவர்” என்று துடங்கி “வேத நல்வாயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே” என்றும். “வேள்வியுள்மடுத்த லும்” என்று துடங்கி “வாளொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர் மகிழ்ந்தே” என்றும், “மடந்தையர்வாழ்த்தலும்” என்று துடங்கி “சூடந்தையன் கோவலன் குடியடியார்க்கே” என்றும், “குடி யடியார்” என்று துடங்கி “வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம் புகவே” என்றும், “வைகுந்தம்புகுதலும்” என்று துடங்கி “வை குந்தம் புகுவதுமண்ணவர்தியே!” என்றும், “விதிவகை” என்று துடங்கி “மதிமுகமடந்தையரேந்தினர்வந்தே” என்றும், “வந்தவ ரெதிர்கொள்ள மாமணிமட்டபத்தந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ டிருந்தவம்” என்றும், இப்படி முழுதுமறுபலித்தபடியென்கை

துபலித்து வாழ்ந்து) இவ்வறுபவத்தையடைவே யதுட வித்து க்ருதார்த்தராய். (அங்கடியருடனே யிருந்தவாற்றையுரை செய்கான்) பரமபத்திலே ஆந்தமயமான திருமாமணிமண்ட பத்திலே அந்தகருடனில்லக்கேஸை பரமுகராயுள்ளவடியாரோடே ஆந்தகிர்ப்பரராயிருந்த பரகாரத்தை யருளிச்செய்தார். (முடி மகிழ்ச்சேர்நு னமுனி) * முடியுடைவானவரோடே கூடுகையாலே முடியையுடையராய் பரபந்தம்தலைக்கட்டுகையாலே ஆழ்வாரும் அளகபந்தத்திலே வகுளபந்தத்தையுடையராய்த் தலைக்கட்டினபடி யை யருளிச்செய்கிறார். அவன் * மதுவிரிதுழாய் முடிமாதவன், இவர் - முடிமகிழ்ச்சேர்நுனமுனி; பரஜ்ஞாந்தையுடைய பரங் குளமுனியானவர். (அடியருடனையிருந்த வாற்றையுரைசெய் கான்) * சூழ்விசும்பணிமுகில்துடங்கி “அடியரோடிருந்தமை” என்னுமளவுமருளிச்செய்தார், எல்லாரும் விஸ்வஸித்து உஜ்ஜீவித் தைக்காக.

(௧௦௧)

. பதவுரை.

முனி
மாறன்

மகசுலீலரான
ஆழ்வார்

முன்பு உரைசெய்

முன்புதாம் பேறுபெற்றதாக அரு
ளிச்செய்த

முற்றின்பம் நீங்கி

இன்பம் முழுதும் நீங்கி

தனி ஆகிநின்றதளர்ந்து

தனிமையாய் நின்றவருந்தி

நனிஆம் பரமபத்தியால்

அதிகமாகவிளைந்தபரமபத்தியினால்

நைந்து

பரிபக்வராய்

பங்கயத்தாள்கோளை

ஸ்ரியஃபதியை

ஒருமையுற்று உயர்ந்து சேர்ந்
தான்

திருவுன்னத்தாலே ஒருமைப்பட்டு
அத்தாலே நித்யஸஞ்சிரிகளுடை
ய உயர்வையுடையராய் ப்ரத்
யகஷஸாக்ஷரீ த்காரமாய்ப்பு கிட்
டி இருவருமான சேர்த்தீயிலே
அடிமை செய்யப்பெற்றார். (௧௦௦)

அவ. — நூறும்பாட்டு. (முனிமாறன்) இதில், பரமபத்தியா
லே பரப்ராப்தியானபடியைப் பேசின பாசரத்தை யதுவதித்தரு
ளிச்செய்கிறார். எங்ஙனெயென்னில்; கீழ் * குழ்விசம்பணி
முகிலிலே - பரமபத்திலே புக்கு நிரத்யஸாயாத யுத்தராய் நித்ய
ஸஞ்சிரிகள் திரளிலே யிருக்கிறாராகத் தம்மையதுளந்தித்தவிது
ஜ்ஞாநாது ஸந்தாநமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷயோக்யமல்லா
மையாலே, மேருஸிகரத்திலே ஸங்கேத்தரமாக விருந்தவன் பே
ரார்முமான பாதாளத்திலே தலைகீழாகத்தள்ளுண்டு விழுந்துநோவு
படுமாபோலே, * அநந்தக்லேஸ பா (ஹா) ஜகமானஸம்ஸாரத்தி
லேதாமிருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஈஸ்வரனுக்குப்பண்டுபோலே யொ
ருகுணவிஷ்காராதிகளால் பரிஹரிக்க வொண்ணாதபடி ஆற்றமை
தலையெடுத்து, ஒருதுத ப்ரேஷணாதிகளாலே யிட்டு நீட்டுகையுமின்
றிக்கே, தாமே அவன்முகத்தைப்பார்த்து, தம்மாலிதுபரிஹரிக்க
துக்கொள்ளப்போகா திருக்கிறபடியையும், ஸாதநாதரங்களை
யதுஷ்டித்தாலும் அவன்கைபார்த்திருக்க வேண்டுகிறபடியையும்
சொல்லிக்கொண்டு, பெரியபிராட்டியாராணையிட்டுத்தேத்தும் வளை
த்தும் அவனைப்பெறவேண்டும்படிபரமபத்திதலையெடுத்துநிற்க (வ-ஞ)
ருணருடைய ஹ்ருதயங்களுக்கிட விரங்குப்படியாகவும், அவனுச்

கும்பங்காரிபம் செய்தல்லது திருநாட்டில் குடியிருப்பரிதாம்படி யாகவும் பெருமிடறு செய்துகூப்பிட்டுப் பெரியவார்த்தியோடே திருவடிகளிலே ஸரணம்புக;பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே பெரிய பிராட்டியாரோடேகூட விவரபேஷித்தபடியே ஸர்வேஸ்வரன் வந்துதோற்றி, காற்கட்டான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையு மறுத்து; பரமபதத்திலேகொடுபோய், நித்யஸஞ்சிரிகளோடே யொருகாவை யாக்கி, நித்யகைங்கர்யம் கொண்டருள; அத்தாலே தாம்நிரஸ்த ப், திபந்த(ஸு-நீ) உராய்ப்ராப்தஸமஸ்தமனோரதராபடியைச்சொல் லித்தலைக்கட்டுகிற * முனியேநான் முகனிலர்த்தத்தை 'முனிமா தன்' இத்யாதியாலே யருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறாரென்கை.

வ்யா. — (முனிமாதன்) ஸர்வேஸ்வரன், "முனியே" என்னும் படி ஸ(உ)தவஸ்தமான ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில்ஸர்வசேதநரக்ஷணத்தி லே * த்யாநாந்தஸ்த(ஹ்)னயிருக்குமாபோலே, இவரும்; நித்யஸம் ஸாரிகளாய்ஸம்ஸரித்துஅசித்த்ராயரான ஆத்மாக்கள்விஷயத்திலும் ரக்ஷணநிந்தை பண்ணிப்போருகையாலே - முனியென்கிறது; அன் றிக்கே, பகவத்விஷயத்திலே * எண்ணாதனகளைண்ணும் நன் முனிவரென்னுதல்; அன்றிக்கே, ப்ரக்ருதத்துக்குச்சேர ஸர்வேஸ் வரன் விஷயத்திலே பரமபக்தி பர்யந்தமாக நிரந்தர சிந்தாயுக்தரா யிருக்கு மவரென்னுதல்; இப்படிமநகரலீலராயிருக்கிறவாழ்வார்,

{முன்புரைசெய்முற்றின்பம் நீக்கி} அதாவது- "களிதாகிய சிந்தையனாய்க்களிக்கின்றேன்" என்றும், "விருப்பேபெற்றமுத முண்டுகளித்தேனே" என்றும், "உண்டுகளித்தேற்கும்பரென் குறைமேலைத்தொண்டு களித்தந்தி தொழுஞ்சொல்லுப்பெற்றேன்" என்றும், {உ. "கண்ணுள் நின்றகலான்" என்றும், "உற்றே னுகந்து பணிசெய்துனபாதம் பெற்றேன்" என்றும், "வந்தவ ரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத் தந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடி ருந்தமை" என்றும், இப்படி முன்புபேற்றைப்பெற்றதாக வரு னிச்செய்த ஸமஸ்தநந்தமும் நிரஸ்தமாய்ப்போய், அதெல் லாம் மாநஸாதுபவ மாத்ரமாய், ப்ரத்யக்ஷஸாஹ்லாத்காரத்திலே அபேகையுடையாய், அதனை அப்போதே பெருமல் மீளவு மஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கக்கண்டு, பூர்வத்திலாகந் 'மாமபூர்வமரம்படி கழித்ததென்கை.

(தனியாகி நின்றதளர்ந்து) * அந்தமில் பேரின்பத்தடியரான ஸூரிஸங்கங்களுடனேயிருந்ததும்வயங்ககல்பமாய், பஸ்தியன்மஸா ரத்தில் தனிமையே சேஷித்து, பிராட்டி, திருவயோக்கையிலே ராவ னுத்தாரான பெருமானே, (௧) “பரதனும் தம்பி சத்தருக்கனா மிலக்குமேனென்மைநிலியும்” என்னும்படி சோர்ந்தியாபிருத்தபளி த்து, பின்புபிரிந்து, (௨) “காணார்பெயு விஜெநவிவஸ்யு^௧ வா^௨ வெவகநூவிவவாவஸீதா - காந்தாரமத்யே விஜேனேஸ்ருவ்ஷ டா பாஸேவகந்யாவிவலாபஸீதா” என்னும்படி தனியே நின்றதும் பிட்டாப்போலே, “தனியேனாநுபிரோ” என்று தனியாகிநின்ற தளர்ந்து - மிகவுமவஸாத(௩)த்தைபுடையராய்த்தரைப்பட்டு.

அதாவது-‘கலிவாய்த்தாமரைக்கட்கருமாணிச்சுமே-மாயன் செய்யேலென்னை’ என்றும், ‘மாயஞ்செய்யேயல்’ என்று துடங்கி “தி ருவானே நின்னானை கண்டாய்-கலிக்கொள்ளாய் வந்தந்தே^௧” என் னும், ‘ஆசிக்கோர் பற்றுக்கொம்புநின்னலாலறிகின்றிலே^௨ நா^௩ன்’ என்றும், ‘உம்பரத்தண்பாமேயோ - என்னைப்பிராணித்திட்ட^௪யே’ என்றும், ‘எனக்காராவமுதானாயே’ என்றும், “எனக்காராவமு தாயெனதாவியை யின்னுயிரை மனக்காரமே மன்னியுண்டிட்டா யினியுண்டொழியாய்” என்றும், ‘கேரலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பேயோ-உன்னைப்பெற்றினிப்போக்குவனே’ என்றும், பெற்றினிப்போக்குவனேவுன்னை’ என்றும், ‘முதற்றனியுன்னைபுன் னையெனைநாள்வந்துகடுவனநான்’ என்றும், இப்படி ஆற்றாமையா லே அவஸந்தராய்க்கூப்பிட்டென்கை. (தனியாய் பரமபத்திய^௧ல் நைந்து) “அகனிற்பெரிய” என்னும்படி தத்வத்ரயங்கனிலும் பெரி தாய், * முடிந்த அவாவான பரமபத்தியாலே பரிபக்வராய். நனி - பெருமை. அன்றிக்கே, “பரமபத்தியாலே^௨ ந்து” என்றுபாடமாய், முடிந்த அவாவாகிறவமுதவெள்ளமான ஆந்தஸாகரத்திலே மக்க ராயலெந்தென்றுமாம். (பங்கயத்தாள்கோ^௩னை) அந்தப் பரமபக்தி க்கு விஷயமான ஸ்ரியபேதியை. ‘கேரலமலர்ப்பாவைக் கன்பாகிய வென்னன்பேயோ-†(உன்னைப்பெற்றினிப்போக்குவனே’ என்றா ளிச் செய்தவனை. உத்தரவாக்யத்தில் கைங்கர்ய பாதியம்பந்தியான ஸ்ரியபேதியை) (ஒருமையுற்று) (௩) ‘வீடுதிருத்தி’ (௪) ‘விண்ணு லகந்தருவானாய்வினாகின்றான்’ என்றும் (௧) “காணேதருவானெ னக்காபென்னோடொட்டி” என்றும் த்வரிக்கிற எர்வஸ்வரன்றிரு வுள்ளத்தோடே சேரும்படி இவர் திருவுள்ளமும் த்வரித்து ஒரு தலைத்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, பரபக்தி பாஜஞாக பரமபக்தி யுக்

† குண்டலிதம் க்வாசிதகம். (௧) தி-மொஉ-உ-எ. (௩) ரா-ஸ ௨௮-௨. (௪) ௧-௩-௧௦. (௪) ௧௧-௩.

தாய்ப்பேற்றுக்குத்வரித்து அவாவலேகூப்பிட்டுப்போந்தவிவர்
திருவாய்மொழி. (௧) “ஓ-ஹிதஃபரிஷஸ்யஜெ-முதிதஃபரிஷஸ்யஜே”
என்னவாறாச்சொழந்தாயே” என்று இவரபுகிவேஸம்
தாய்ப்பேற்றுக்குத்வரித்து அவாவலே அவாவற்றுவிடுபெற்ற பாகாரத்தையா
கொள்க. (பங்கயத்தாள் கோணையொருமையுற்று-உயர்ந்து-சேர்ந்
தாய்) அதாவது - (௨) “கோலத்திருமாமகனோடுநனைக்கூடாதே
சாலப்பலகாளடியேனின்னம் தனிவேனோ” என்கிறவிழவுதீர, மரி
யப்பதியான ஸர்வேஸ்வரனை ஒருதலைத்தபரமபக்தியுத்தராய், அத்
தால்தித்யஸூரிசஞ்சார (ஆ) பத்தைஇக்கேயுடையராய்ப்பாத்யகூ
ஸாக்ஷாத்காரமாய்ப்புகிட்டி, இருவருமானசேர்த்துயிசை, (௧௨) “அ
டிமைசெய்வார் திருமாலுக்கே” என்னும்படி அடிமைசெய்யப்பெற்
றார்; அவனும், (௧) “கஜேஹாதாரொபுஹி-ஓ-ஹிதஃபரிஷஸ்யஜெ-
அங்கேபாதமாரோப்யமுதிதஃபரிஷஸ்யஜே” என்று இவரைப்பெ
ற்று ஹ்ருஷ்டனாக; இவரும், அத்தலையில் முகோல்லாஸத்தைப்
பெற்றநுபவித்து ஹ்ருஷ்டரானார்; அத்தையாயிற்று “ஒருமையுற்
கத்தேர்ந்தான்” என்கிறது. இத்தால்-“அவாவற்று விடுபெற்ற
நுபவித்தகேபன்” என்றத்தை நினைக்கிறது.

“ஸாக்ஷாத்காரித்த பரமபாப்திக்குத் தலைமிசையாய் வந்து
தாள்நனைப்பூண்டுபோகாமதடுத்துத்திருவாணையிட்டுக்கூசம்செய்
யாதுசெய்தபிழையற்றுக் கொம்பற்றகதிக்கேடுபோரணிட்ட பெரும்
பழிபுறப்புபோனால் வருமிழவு உண்டிட்ட முற்றீம்பு அன்புவளர்
கத அடியும் உயிருறவுமுதலளவுதுறக்கைகளாலே பெருவாணை
யள்ளலாக்கிவோரவாஞ்ஞப்படியாய்ப்படி கடல்போன்ற வாதரத்
தோடேசூழ்ந்த தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார்” என்
றிற ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே நாயனருமருளிச்செய்தது. “கண்டு
கலிப்பலளவும்-பரஜ்ஞாந (மஹ-௧) கர்ப்பபரபக்தி, இருந்தமையென்ற
கூபூ:ணபாஜ்ஞாகம், முடிந்தஅவாவென்றது-பரமபக்தி. இவை
ஜ்ஞாநதர்ஸந பராப்த்யவஸ்தைகள்” என்றும் இந்தப்பரபக்த்யாதி
பேதத்தையு மருளிச்செய்தார். “ஏவம் விதமான பரமபக்தியா
லே பரிபக்ஷராய் லத்தோடே சேர்ந்தார்” என்கிற திருவாய்
மொழியினர்த்தத்தை இப்பந்தத்திவிப்பாட்டாலே ஸேகரித்தரு
ளிஞராயிற்று. (௧௦௦)

பின்னாலோகம் ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.
பின்னாலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி வ்யாக்யானம், முற்றிற்று.